

Giới thiệu Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up

Tác giả Anh Anh cho ra đời siêu phẩm Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up, truyện thuộc thể loại truyện teen hay, "Khi đặt chân vào lâu đài, người mà chàng Hoàng tử tìm thấy lại không phải là một nàng Công chúa,

Khi nàng Công chúa cuối cùng cũng chạm tay được vào người tình trong mộng của mình thì mới nhận ra đó chẳng phải là một chàng Hoàng tử.

Tiếng khóc của nàng chẳng ai nghe, truyện nỗi đau của chàng không ai hiểu thấu.

Chàng đã chìm sâu trong bóng tối không lối thoát, còn nàng công chúa mãi mãi cô đơn."

Bốn con người trẻ tuổi, bốn tính cách khác biệt, cùng gặp mặt nhau ở ngã tư đường.

Ai sẽ bước tiếp cùng ai, ai sẽ rơi xuống vực thẳm, ai sẽ cô đơn lặng lẽ nơi thiên đường?

Một nỗi đau được chôn giấu quá sâu... như ngọn gió mùa thu

Những giọt nước mắt cũng không thể cứu rỗi được linh hồn bị vấy bẩn.

Điệu nhạc cất lên như khúc chia ly ai oán.

Sợi dây định mệnh đã buộc họ lại với nhau, là duyên, hay là nghiệt?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: “Anh Là Màu Xanh Duy Nhất”

4h30' sáng.

Chủ Nhật.

Không cần đến chuông báo thức, trong căn phòng tối đen không một tia ánh sáng, một đôi mắt mở bừng ra, chứa đựng sự khô ráo, thanh tỉnh không giống như vừa trải qua một giấc mộng dài. Đôi mắt lạnh nhạt ấy dán chặt lên trần nhà chừng 5 phút, rồi thay đổi tiêu cự. Tách, bấm nút khởi động. Chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, gạt đồng chân dây cộm và gối dài chất đống bên cạnh, Lam Lâm hết như một chiếc máy từ từ xoay người, đặt 2 chân bình ổn trên tấm thảm nhung trải trên mặt đất. Trái với tốc độ chậm chạp, thao tác bước đi hết sức dứt khoát, không có nửa điểm chân chừ hướng về phía nhà tắm, chỉ đơn giản là giống như một thước phim về cảnh rời giường hết sức thường nhật của một người hết sức bình thường đang được tua-thật-chậm-mà-thời.

Sau khi tắm rửa qua loa và làm vệ sinh cá nhân, "cỗ máy" chậm mà chắc kia thông thả bước về phía bàn gỗ nhỏ đặt cạnh giá sách, vớ lấy chiếc điện thoại đang nhấp nháy đèn báo có 15 cuộc gọi nhỡ và 6 tin nhắn.

11.00pm <>

00.30 am <>

01.05 am <<..đừng quên thuốc lá..>>

03.16 am <<*&biểu tượng cảm xúc nhảy múa*>>

03.20 am <>

03.45 am <>

"Cỗ máy" giật giật khoe miệng, tiền liệu không sai, may sao hôm qua trước khi lên giường đặt chế độ "im lặng", nếu để "rung" như mọi khi thì không phải tan tành giấc ngủ quý giá hay sao. Nhanh chóng gõ tạch tạch vào màn hình cảm ứng, soạn 1 tin nhắn hết sức ngắn gọn, <

Nhanh chóng mặc vào bộ quần áo đã sửa soạn từ sớm, khoác thêm một chiếc áo gió sáng màu, quàng ba-lô lên vai, xuất phát!

Từ thành phố thủ đô đến khu quân sự tập trung không xa cũng không gần, vừa vận đi hết 2h 15', đường quốc lộ mới đầu êm đẹp khó đi, nhưng càng

vào khu chuyên biệt thì càng lắt léo, phải vòng cua và rẽ trái ngã phải liên tục mới tới được đích. Khi đi trời còn chưa sáng hẳn, tiết trời mùa thu làm cho không khí có vẻ âm đạm hơn nhưng không ngăn được tâm tình khá tốt của người ngồi trong xe. Tài xế riêng nhiều lần liếc mắt qua kính chiếu hậu, lén lút nhìn trộm nụ cười như có như không của người ngồi phía đằng sau, mắt đang hướng thẳng ra cửa sổ. Tuy vậy, tài xế cũng rất biết chừng mực không mở miệng hỏi khi không cần thiết. Suốt nhiều năm, người tài xế này vẫn luôn ngồi chắc ở vị trí ghế lái đặc biệt này cũng chính bởi sự thức thời và kiệm lời của mình. Đánh một vòng cua cuối cùng, mở ra trước mắt một con đường khá rộng và quang đãng dẫn thẳng tới một khu đất rộng.

"Đến nơi rồi đây ạ."

Xe giảm tốc rồi chậm rãi đỗ gọn vào gần một gốc cây ven đường.

7h30', nắng lên dịu nhẹ. "Cỗ máy" im lặng mở cửa bước xuống xe, ngửa mặt lên nhìn cổng lớn lác đác đã có vài người đứng đợi người thân.

Lặng lẽ rút điện thoại trong túi áo khoác, ấn phím 1 quay số nhanh, cất lên giọng nói không nhanh không chậm:

"Tôi đếm ngược từ 10, nếu anh không lập tức có mặt ở cổng, tôi sẽ..."

Tút...tút..

Không cần đợi đến giây thứ 5, từ phía bên kia cổng lớn, một đoàn bụi mù theo đuôi bóng dáng xanh sẫm như vòi rồng phi lại đây. Đậu xanh, tuần trước lúc hân thi mục chạy cự ly ngắn môn thể dục cũng không đạt được vận tốc sét đánh như này nha!

"Lam Lâmmmmmmmmmmm!!!"

"..." Có kẻ hơi xoay người định bước đi.

"Địch mợ!! Cậu đừng tưởng đe dọa anh mà anh sợ nha! Đã vác xác đến đây rồi còn mơ quay trở về được sao?!!"

Xanh sẫm khẽ nhại mô hôi ngoác mồm gào to bên kia cổng, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn kinh dị của người chung quanh. Người người mắt to mắt nhỏ nhìn tên đàn ông lỗ mãng, còn, kẻ lỗ mãng đã miễn dịch với sự kỳ thị của đám đông lại đang dán mắt tên đang đứng nhàn nhã đút tay vào túi quần đằng kia. Tên đó hôm nay khoác hờ một chiếc áo gió màu gạo vừa vặn, áo sơ mi bên trong màu đen in chìm hoa văn cầu kì không quá ôm không quá rộng, quần kaki màu ghi xám dài chuẩn đến mắt cá chân tôn lên đôi chân dài vừa vặn, thon nhỏ cân đối với dáng người. Người đứng ngoài ung dung đưa tay đưa lên tháo kính râm mắt chuẩn cổ điển, Xanh sẫm lúc này mới phát hiện mình không chỉ phải đối mặt với dáng người chuẩn mực kia mà còn bị câu luôn mắt hồn phách bởi đôi mắt liêu nhân đang lười biếng hí hí thành sợi chỉ dài kia nữa. Chết tiệt, có cần phải hấp dẫn chết người như vậy không hả!!! Ông đây cũng là đàn ông mà còn khó kìm chế tìm mình, tên nhãi nhép mi có phải có sở thích biến thái cosplay Nữ vương không vậy?!! Mau gỡ trông mắt yêu nghiệt kia xuống bằng không ông sẽ không thể khống chế mà biến thành...biến thành...thái giám phủ phục dưới chân nhà mi!

Nhào qua cổng, Xanh sẫm vò lấy mái tóc nâu nhạt mà ra sức vò, miệng không ngừng chửi liên tục 7 7 49 2 chữ "Chết tiệt!". Ông đây thua mi về khí chất, cũng phải thắng mi bằng vũ lực!! Có người tránh trái né phải đòn công kích của tên điên mô hôi nhể nhại mà vẫn bị bám riết không tha, độ nhạy của kẻ này mới có 3 tháng không gặp đã thăng lên level mới rồi! Càng nhân nhượng càng được đằng chân lân đằng đầu, không thêm suy nghĩ dài dòng, "Nữ vương" nhếch miệng cao quý:

"Tạo phản rồi!"

"Bốp!"

"Bịch!"

Sau khi thực hiện một cú xoay người tiêu chuẩn, cùi chỏ hướng về phía sau, một chân móc ngược lại giật chân đối thủ về phía trước. Nữ Vương kiêu đao phủ ung dung khoanh tay đứng nhìn tội nhân đang nằm đo đất dưới chân. Xanh sẫm nằm tứ chi thẳng căng, mắt 5 giây để loạ tình huống vừa bị đồ sát, giây sau đã đập mạnh chân xuống đất bật thẳng tung lên như một chiếc lò xo, không hề chần chừ thuận theo thế đà đá liên tiếp 3 cước về phía đối thủ. *Tinh* kích hoạt chế độ PK không lối thoát!Đá, né, né, đá, đấm, né, đá, đấm, né. Chiến tranh không báo trước bùng nổ ngay trước cổng Học viện quân sự, nhốn nháo không biết bao nhiêu người vây xem la ó.

TUÝTTTTTTTTTTTT!!

Đánh đấm chưa được bao lâu, còi hiệu xé gió vang lên cùng tiếng quát tháo cục cằn cắt đứt hỗn loạn "Con mẹ nó dừng lại ngay!! Mới sáng sớm đã ẩu đá cái gì?! Hai tên khốn các ngươi chán sống rồi sao!!!!"

A, bắt đắc dĩ tách ra. Trịnh Bình xanh sẫm ôm khuôn mặt thâm tím 1 mảnh nhanh tay thọc vào túi quần "kẻ địch" vừa đánh đấm long trời lở đất, móc ra bao Marlboro ngoại, xun xoe chạy lại gần Trung đoàn trưởng. "Anh Thạch à, anh Thạch à, bọn em chỉ đùa thôi chỉ đùa thôi mà! Thắng này là thắng để của em ở lớp học võ, lâu lâu 2 đứa không gặp nhau ngứa tay ngứa chân đùa giỡn chút thôi ấy mà!"

Anh Thạch, người cũng như tên, cao lớn thô cứng như đá tảng, khuôn mặt khí khái đậm chất đàn ông lúc này sung sĩa, nhếch mồm nhận điều thuốc, lé mắt nhìn sang thẳng rãnh con mỗ nhọn cười đến ngu bên cạnh rồi chuyển tầm nhìn về kẻ đồng lõa từ xa đến kia. Lúc này, chỉ thấy tên đó ung dung phui phui qua loa đầu gối dính bụi của mình, chẳng thêm quan tâm mớ tóc trên đỉnh đầu bị vò cho không ra hình dáng, cứ đứng đó như thể là người qua đường vô danh hết sức vô tội.

"Đừng thấy ông đây dễ tính mà mày hết lần này đến lần khác liếm mặt! Lần sau để cho ông bắt được thì kể cả mày có là cháu trai của Tư lệnh quân khu

thì ông cũng chém bay đầu!" Anh Thạch cốc liên tiếp 5, 6 phát vào đầu Trịnh Bình như cốc trẻ con, gần giọng nhắc nhở. Trịnh Bình tuy cũng thuộc vào hàng cao ráo, rắn rỏi, nhưng đứng cạnh "ngọn núi" cao gần 1m90 này thì cũng chỉ thuộc hạng nhai nhép mà thôi. "Thôi, nhanh nhanh dắt bạn mày vào đi. Đàn ông con trai người ngọm đây leo như nó mà đánh đấm cũng ghê răng ra phết nhì! Cầm chúng mày gây rối trong quân khu! Nghe chưa!"

Trịnh Bình vâng vâng dạ dạ, rồi hớn ha hớn hờ chạy lại khoác vai Lam Lâm lú ra lú rú đi báo danh thăm nuôi. Ngược với sự thờ ơ trầm tĩnh của khách, Bình mặt ngu này cứ hềnh hếch nói nói cười cười với mấy tên làm thủ tục, cũng không quên lút chót chòng ghẹo đội trưởng Thạch đang đứng giám sát "nghiêm cần" đằng sau.

"Ậy Ậy, xong rồi! Đi thôi người anh em! Đến ký túc xá tham quan trước nào!!"

Trịnh Bình vừa lúi vừa kéo "người anh em tốt" của mình đi về phía ký túc xá quân đội. Dọc đường không ngừng bắt mối với những người xung quanh, chứng tỏ quan hệ kẻ này không hẹp chút nào nhé. Nếu hỏi Lam Lâm Trịnh Bình yêu quý nhất bộ phận nào trên cơ thể, câu trả lời lập tức sẽ là "Mồm". Ấy, tên Trịnh Bình này từ đầu đến đuôi không bóí ra được một ưu điểm gì ngoài việc giỏi ngoại giao, nhưng đây cũng là khuyết điểm thấy phiền của tên đó. Mồm lúc nào cũng bập bập như một cái máy khâu như thể nếu dừng lại quá 5 giây đồng hồ thì 2 môi trên dưới sẽ dính chặt lại với nhau vậy. Khả năng nói nhiều, nói nhiều chủ đề, nói nhiều chủ đề cùng nhiều người một cách mạch lạc, không gián đoạn, đặc biệt còn liên một hơi của hắn đã được Lam Lâm kiểm nghiệm không thể hoài nghi suốt ròng rã 7 năm trời. Kể từ lúc bắt đầu sa chân vào lớp Nhu đạo, bị yêu tình máy khâu tu luyện thành người này nhìn trúng, lỗ tai nhỏ của Lam Lâm nên bắt đầu tự viết di chúc đi thôi. Những tưởng rằng sự im lặng lạnh lùng hay đôi mắt đầy người đi xa vạn dặm của đạo sĩ Lam Lâm mới đầu có thể ngăn cản được từng đợt tấn công như vũ bão của con yêu tu luyện ngàn năm này nhưng hiện tại sự thực chứng minh, đạo cao một thước mà cao một trượng. Lam Lâm Đạo sĩ cuối cùng cũng có ngày phải thuần phục dưới gấu quần Yêu tình máy khâu trăm năm có một kia.

Trước khi Máy khâu Trịnh Bình khâu xong đoạn "thằng Quân Sảnh cùng phòng từng có quá khứ đâm thuê chém mướn, tướng đạo to búa lớn như thế ấy vậy mà quanh năm chỉ mặc quanh 2 cái quần sịp màu hồng sứt chỉ" thì Lâm mặt lạnh đã thành công đẩy cửa phòng ký túc xá của Trịnh Bình bỏ ngoài tai tiếng hô hoán đầy kinh ngạc bên tai. "Á Ậch! Sao cậu biết đây là phòng của anh?!"

Vô thức Lam Lâm lùi lại hai bước, khoe miệng giật giật. Bị phản ứng bất ngờ của người anh em tốt làm kì lạ. Tầm mắt Trịnh Bình lia theo đường nhìn vào phòng ký túc xá. Trời đất thiên địa ơi! Thánh Quân Sịp Hồng ấy vậy mà chọn đúng lúc này hiển linh. Thằng khốn vừa khéo đang diện độc cái sịp hồng cũ kỹ, chỉ sứt từa lưá lác mông hùng hục biểu diễn liên tục 9 9 81 loại động tác Cardio trên nền nhạc thể dục vui quên trời đất. Hai quả ngực không thể gọi là săn chắc của thằng đó đang nảy tung tung theo nhịp đếm sôi động, chưa kể cơ thể còn được trang điểm thêm một lớp mồ hôi long lanh bóng mờ, năng chiếu vào tỏa sáng lấp lánh chọc mù mắt chó người nhìn.

Sầm!! Không đợi Lam Lâm lên tiếng, Trịnh Bình sập ngay cửa lại, vội vội vàng vàng tóm lấy tay Lam Lâm lôi tuốt dọc hành lang, cách cái phòng đang đầy mùi hooc-môn giống đực kia càng xa càng tốt. Lam Lâm nặng nề rút cổ tay khỏi gọng kìm của tên đang bối rối dẫn đường đằng trước, lặng lẽ lau đi mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay vào quần. Ngoài mặt như thể chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng sâu trong ánh mắt lại lóe lên sự khùng hoảng kèm bài xích nhỏ nhỏ. Chắc, cái thói quen xấu này suốt bao nhiêu năm nay vẫn không thay đổi được. Hình như chơi chung lâu ngày với tên đàn này, chỉ số cảnh giác của con người cũng sẽ bị tụt đi theo hay sao ấy. Xét cho cùng, từng đây thời gian, cái kẻ thành công đánh vỡ phòng tuyến tâm lý, đập tung rào cản tiếp xúc thân thể với Lam Lâm chỉ có tên mồm máy khâu phía trước mà thôi. Thờ dài thật nhật, theo thói quen dứt hai tay lạnh lạnh vào túi quần, Lam Lâm cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa.

Sân huấn luyện ngày nghỉ vắng vẻ, xa xa lác đác vài kẻ cô đơn không người nhà thăm hỏi chạy bộ buổi sáng giết thời gian. Giờ này chắc hẳn mọi người đều tập trung phần lớn ở khuôn viên trước nhà tiếp khách hoặc căng-tin rồi. Hai người rất tự giác không ai nhắc đến chuyện vợ vẫn vừa rồi. Trịnh Bình nhe nhón không coi ai ra gì, hô hô đập túi bụi vào vai người ngồi cạnh, ánh mắt lấp lánh, liên mồm đòi quà thăm nom. Lam Lâm vớt cho hắn ánh mắt khinh thường rồi rề rã tháo ba lô khoác trên vai xuống ném vào lòng cái thằng tham ăn tục uống kia. Sột soạt lục lợi một chập, lôi ra nào là thuốc lá, thịt bò khô, bánh quy hạnh nhân, socola đen đắng ngắt, vân vân mây mây toàn đồ ăn vặt, à, còn thêm cả 2 cái khăn mặt và mấy chai lăn khử mùi. Muốn có bao nhiêu chăm sóc liền có bấy nhiêu. Mặt Trịnh Bình lúc này tươi như hoa nở, hai con mắt vì cười nhiều quá giờ nhìn sao cũng thấy xô lệch bên to bên nhỏ làm hắn càng ngu tợn. Tay bóc thanh socola trực tiếp cho lên miệng gặm nhấm nhỏ, mồm vẫn không quên cảm râm "Này đã bảo là anh thích ăn loại Socola nâu ngòn ngọt, sao cứ hết lần này đến lần khác mua loại đắng ghét này há!". Nói đoạn, tổng luôn thanh đang ăn dở vào mồm Lam Lâm, "Cho đắng chết mi, đắng chết mi đi!" Cắn socola răng rắc một miếng lớn, mặt không hề có thái độ ghét bỏ chỗ ướt ướt dính dính được đưa tới miệng, Lam Lâm không nói gì, chỉ chuyên tâm thưởng thức vị đắng thấm sâu tận óc, nhưng nuốt rồi lại thấy ngọt ngọt ở cuống họng. Không mua loại nâu, đơn giản vì người trả tiền chỉ thích ăn loại đắng này thôi..

Hai kẻ đó cứ ngồi cạnh nhau như vậy, suốt bao nhiêu năm qua không hề thay đổi. Dù là ai tình cờ đi ngang qua, dù là bất cứ lúc nào, luôn chỉ nghe thấy một giọng nam khỏe mạnh hữu lực, cất lên lúc nào cũng như hàm chứa tất cả nhiệt tình tuổi trẻ. Một người cứ nói, một người cứ im lặng nghe không đáp, nhưng bao nhiêu câu chuyện tưởng như vụn vặt nhỏ nhặt nhất lại chẳng hề bị lãng quên. Có lẽ đó là cách giao lưu của họ, ngầm hiểu trong lòng một thứ tình cảm không thể xói mòn, một nóng như lửa, một lạnh như nước ngầm chôn sâu dưới lòng đất, nhưng lại kì lạ hòa hợp, kháng khí. Nhớ 7 năm trước, cả hai vẫn còn là chưa lớn. Lần đầu hai đứa gặp nhau, Lam Lâm 15 tuổi, Trịnh Bình hơn hắn 3 tuổi mà loi nha loi nhoi như đứa trẻ con, hiếu kì vậy xem "đệ đệ" đặc biệt được sư phụ nổi tiếng khó tính khó chiều của hắn nhận làm "bể quan đệ tử". Không hiểu ngày đó Lam Lâm có sức hấp dẫn tới thượng gì mà lại khiến cho tên máy khâu suốt ngày lưu luyến bụi hoa, không chịu ngồi yên "khâu" một chỗ với một người lại bám dính lấy không rời. Lớp Nhu thuật ngày đó vốn là lớp khép kín, do một mình Võ sư Thanh Phong chỉ dạy, ngoài ra cũng chỉ có 2 đại đệ tử và 1 nữ đệ tử nữa thôi. Người được chính Võ sư Thanh Phong nhận làm đệ tử không phải trời sinh kỳ tại thì cũng là kỳ tích của kỳ tích, ai cũng có chỗ đặc biệt hơn người. Khi ấy, Lam Lâm hơn người ta là ở chỗ "quan hệ". Từ ngày hai đứa bám dính lấy nhau không rời, sư huynh sư tỷ khác vờ vịt oán thán, cổ tình trêu chọc không biết bao nhiêu bận nhưng cũng không làm suy suyễn được "mối tình thâm", còn ngầm gắn ghép 2 đứa đực rựa là một cặp, lén lút gọi Trịnh Bình là chồng, còn Lam Lâm là vợ.

Thời gian trôi như kéo sợi, ngoảnh đi ngoảnh lại ký ức nhiều năm đã được dệt thành mảnh gấm tuổi trẻ muôn màu, đáng quý không gì đánh đổi. Nói thực lòng, từ rất lâu rồi đối với Trịnh Bình, Lam Lâm là tay, là chân của hắn, hắn có thể không mặc quần áo chạy rong trên phố chấp nhận sự phi nhõ của cả xã hội, chứ quyết không làm kẻ cụt tứ chi!

Còn với Lam Lâm, Trịnh Bình là một màu xanh, màu xanh tươi mát, trong lành duy nhất trong quãng đời dài dằng dặc đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: “Có Một Cô Gái Nhỏ”

"Đi thôi! 9h30 tổ chức văn nghệ chào mừng Giải phóng thủ đô 10/10, anh em mình không được ở Thủ đô đón ngày trọng đại thì cũng phải hưởng ké ít hương hoa ở cái chỗ khi họ có giây này chứ!"

Bật tách lên như con tôm phải bồng, mặc mũi hồng hào hưng phấn, Trịnh Bình đều quan tâm xem kẻ kia có đồng ý hay không mà chỉ làm theo ý mình, tóm tay áo nửa cưỡng bức nửa uy hiếp lôi đi. Mồm bải bải khoa trương khoe mẽ rằng sớm có mấy cô sinh viên Học viện Âm Nhạc nổi tiếng đến nơi này làm điều đứng bao trái "trym" người lính. Không trách được, vốn toàn những thằng đàn ông tuổi vừa trưởng thành, khí chất dương cương, nay bị "giám cầm" nơi "rừng sâu, nước độc", ngay cả bông hoa mọc lên chốn này cũng là bông hoa già cỗi, "cứng" không nhai nổi. Bóng dáng của người đẹp giờ chỉ còn ở trong mơ. Càng nói càng hoài niệm cái sự xô bồ phổ xá người đi như mắc cùi ở đất thủ đô, tối tối đêm đêm, các chị các em đủ mọi lứa tuổi chân dài váy ngắn lác lác lư lư trên phố đi bộ vui chơi quên trời. Ngày ấy sao sống trong hạnh phúc mà không biết đường tận hưởng, bây giờ bị "đầy" tít ra đây có muốn hít trộm lấy hương thơm trên tóc các nàng thì đã xa rồi mộng ời. Hết xuất xoa vẻ đẹp phơi phới của các nàng mới đến, lại hoài niệm cái "ngày xưa" mới có cách đây 3 tháng, Trịnh Bình không ngừng chỉ trích sự thờ ơ của kẻ quen sống trong nhung lụa không hiểu nỗi khổ tâm của anh em chiến sĩ, đang bày ra vẻ nhảm chán lết từng bước đằng sau.

Hội trường giờ này cũng đã gần như chật ních, hôm nay đông vui tấp nập hơn mọi khi một phần vì có nhiều người nhà lính tráng đến thăm. Lẫn trong đám xanh xanh lộn nhộn sắc mùi vị giống đực có lác đác vài bóng dáng mượt mà thướt tha, không người yêu thì em gái của mấy chú tân binh. Trịnh Bình huyết sáo một hơi thật dài, không ngừng chặc lưỡi cảm thán sự sinh động muôn màu nơi đây. Dù là tân binh hay lính tráng lâu năm cũng đều tươi như mở cờ trong bụng, trong lòng gào thét gãi ngứa, gãi đó nhaaaaaaaa! (Tự động làm mờ hình ảnh dài rớt trên mồm miệng để tăng độ thẩm mỹ cho khung cảnh.)

Tranh tranh cướp cướp nửa buổi được một chỗ chính giữa không gần không xa khán đài, hai vị một nhiệt tình thái quá, một lạnh nhạt dửng dưng cuối cùng cũng yên vị trên ghế đỏ. Hội trường lúc này mặc dù có bật điều hòa, thời tiết cũng tương đối mát mẻ nhưng vẫn không thể đánh bại được nhiệt độ hay phải nói là nhiệt tình tỏa ra từ gần một nghìn con người sục sôi.

"Có muốn coi áo gió ra không?"

"Không, mặc như vậy quen rồi."

Mặc dù biết trước được câu trả lời nhưng Trịnh Bình vẫn quan tâm hỏi. Kẻ này ý hả, mùa đông lạnh mặc 5 3 lớp áo trong, 1 2 cái áo khoác bên ngoài là chuyện bình thường. Thậm chí đến cả xuân hè cũng vẫn phải kẻ kẻ một cái áo mỏng khoác ngoài, hiếm khi lộ tay lộ chân. Từ đầu đến đuôi phải gọi là che kín không một chỗ nào lộ thịt, nếu cái mặt cần thiết thì cũng có thể chụp mũ ninja luôn rồi. Hình tượng kín cổng cao tường ngày ngày đêm đêm in sâu vào trong tâm trí khán giả, tạo dựng nên một tượng đài cấm dục siêu cấp khó tới gần, làm chết mê không ít đàn bà con gái nhưng có ai dám lại gần hần đầu cơ chứ! Tượng thần vẫn chỉ nên dùng để cúng bái từ xa mà thôi, để bảo toàn tính mạng, miễn xâm phạm. Từ khi chơi với tên này, vận đào hoa của Trịnh Bình coi như thui chột, dăm ba bạn quen được một em xinh tươi mộng nước nhưng cũng không chịu được tần suất "dính" của 2 đũa mà chạy lấy người. Aiz, ai bảo hần không nở để Lam Lâm đại thần lùi thui một mình chứ, dặt tên này đi cùng thì người yêu không vui vẻ, đen đuôi hơn cô ta thậm chí lại còn thay lòng đổi dạ mê luôn thằng anh em tốt, hần đúng là số khổ mà! Hần bỏ được áo quần, không bỏ được tay chân, nhân mạng lần thứ n đó nha!

Cán bộ cao cấp, các bác lính già mau mau chóng chóng lên nói lời mở đầu, tổng kết thi đua, hứa hẹn thành tích, bao lời hoa mỹ sáo rỗng bay ra không lọt được nổi vào tai quần chúng nhân dân yêu cái đẹp (= =) cho đến khi cô nàng MC đáng người nóng bỏng loạt xà loạt xoạt lác lư đôi chân siêu dài lên sân khấu. Giọng cũng như người, nhiệt tình bốc lửa, chưa được hai câu đã khuấy được bầu không khí tràn ngập màu phấn hồng và mùi nước miếng này sùi bọt, ầm ầm như núi lửa phun trào. Mở đầu là tiết mục đồng ca nhạc Cách mạng cây nhà lá vườn của 15 chiến sĩ mặt hồ vai thô đầy vị nam tính thuộc ban văn nghệ Quân đội tuyển chọn đặc biệt. Toàn đực là đực, không hấp dẫn, next! Tiếp theo đôi gió là tiết mục đánh võ cổ truyền trên nền nhạc võ thuật hào hùng, haiz, bao nhiêu năm qua các bố già bố trẻ ở ban văn nghệ cũng không phát triển được cái gì sáng tạo hơn ah? Tua lại tua, à há! Cuối cùng cũng đến lượt phần giao lưu của các em gái xinh tươi mon mồn, bầu không khí chẳng cần mồi lửa cũng cháy hừng hực. Hơn ngàn ánh mắt tóe ra ánh sáng đỏ khát máu, chỉ hận không thể có năng lực mắt chiếu laser của Cyclops để đốt sạch mấy lớp váy điệu đà, mỏng manh đến chòng ghẹo trái tim lang sói. Chắc chắn, các nàng mặc cái yếm đào ngực đỉnh đá lấp la lấp lánh biểu diễn trên sân khấu mặc dù chỉ là vài tiết mục ca múa dân tộc cũng đủ để làm lũ sói già sói trẻ phía dưới lộ ra cái đuôi to dài.

Giữa sự ồn ào đầy kích động như đánh tiết canh của quần chúng, chắc kẻ duy nhất có thể tự tạo ra thế giới của riêng mình chỉ có Lam Lâm. Tuy ngồi cạnh Lam Lâm cũng là một đại biểu sói trẻ không an phận nhưng biết sao được, cảnh giới tự kỷ của hắn đã đạt đến mức "sắc tức thị không, không tức thị sắc" rồi, làm sao có thể đơn giản dao động bởi vài cô nàng uốn éo trên kia. Lôi cái smartphone đời mới màu xanh lục số lượng hạn chế của mình ra thông thả lướt web, đọc một vài tin tức về giải trí, âm nhạc, Lam Lâm đã hoàn toàn tách biệt khỏi vòng xoáy khát khao nơi này.

"Gặp em từ buổi xem nhạc

Giọng ca ngọt êm xiết bao

Lời ca bổng như lao xao

Mà lòng anh thấy sao nao nao

Đẹp như giấc mơ phương nào..."

Không biết từ lúc nào hội trường ồn ào lắng lại, một giọng nữ ngọt ngào cất lên trên nền nhạc nhẹ nhàng. Lam Lâm hơi bất ngờ ngẩng đầu, trong tầm mắt là một cô gái đáng người nhỏ nhắn, tóc đen nhánh thả dài sau lưng đang nhắm mắt hát lên bài hát có giai điệu khá lạ. À, đây là một bài hát theo phong cách xưa cũ, không phải ai cũng biết đến, cất lên lúc nào có phần không hợp chủ đề nhưng lại không ảnh hưởng nhiều đến không khí toàn trường. Lời bài hát da diết, khác lạ, lại ân ái đau đớn nhưng cũng chứa đầy hy vọng trong sự đợi chờ..

"Chờ em chờ đến bao giờ..."

Đề anh dệt thêm giấc mơ...

Đành ôm mỗi tương tư đau

Thì thôi em hãy cho anh xin

Hẹn em kiếp sau ta gặp nhau

Đành ôm mỗi tương tư đau

Thì thôi em hãy cho anh xin

Hẹn em kiếp sau ta gặp nhau..."

Tuy giọng hát không chứa sự mê luyến, hoài cổ như bản gốc nhưng lại mang sự dịu dàng, ngọt ngào riêng của thiếu nữ trẻ tuổi. Tà áo dài xanh ngọc lay lay nhẹ theo dáng người mảnh mai uyển chuyển. Gương mặt nhỏ nhắn hơi cười, không xinh đẹp tuyệt luân nhưng giây phút ngược lên nhìn, đôi mắt long lanh ẩn nước nháy mắt nhàn nhạt mọi tâm hồn khán giả.

Cô gái nhỏ, tà áo xanh ngọc dịu dàng năm ấy, cho đến sau này, tận cùng của vở kịch cuộc đời cay nghiệt, vẫn khắc sâu trong tâm hồn lạnh lẽo của Lam Lâm. Không vì điều gì đặc biệt, chỉ vì ngày ấy, hình ảnh ấy, cô gái nhỏ ấy quá đối trong trẻo, thanh thuần, dịu dàng cất tiếng hát. Và rồi mờ dần, chôn vùi một bóng dáng nhỏ nhoi khác nhiều năm trước cũng từng đứng trên đài cao.

Tiếng vỗ tay rần rần vang lên kèm theo vô số tiếng huýt sáo, không ít thanh niên tay nhanh hơn não bứt luôn hoa trang trí treo tường, phi thân lên sân khấu tranh nhau tặng cho cô ca sĩ nhỏ. Tên đàn Trịnh Bình lúc bấy giờ kích động không kém, sốt xình xịch tóm lấy vai Lam Lâm mà lắc lắc, mồm không ngừng cảm thán "Á á á, đời này chưa từng nghe được giọng hát nào hay như vậy! Thiên thần, thiên thần đó Lam Lâm!! Tâm hồn anh tan nát mất rồi!!" Fuck, tên này dù có mê gái cũng không cần khoa trương đến như vậy chứ. Lam Lâm đặt một tay lên vai kẻ đang kích động kia, ánh mắt sâu kín, bắt lạt thờ dài.

Dường như chưa thoát ra khỏi giọng ca tựa thiên thần của cô ca sĩ nhỏ, ù ù cạc cạc nghe thêm chục màn ca múa nhạc giao lưu đặc sắc nữa, buổi lễ giao lưu văn nghệ trả hình mừng giải phóng Thủ đô kết thúc. Bà con lục đục giải tán, di dời chiến trường từ hội trường đến nhà ăn tập thể. Và tất nhiên là chỉ có cá nhân nào sở hữu "vé mời đặc biệt" mới được tham dự buffet cấp cao này, còn dân đen bình thường chỉ có thể ngậm ngùi chia tay các người đẹp nổi đuôi trở về căng-tin nhỏ khu ký túc mà thôi. T_T

Hồ biến ra 2 tấm vé trang trí xanh xanh hồng hồng quẽ một cục, Trịnh Bình miễn luôn khoản mục chung cầu Lâm ý, một đường kéo cái tên trước sau như một vẫn mang khuôn mặt đầy miên cưỡng kia đến phòng VIP nhà ăn tập thể. Nhà ăn tập thể quân đội thì muôn đời không thoát ra khỏi được cái kiểu cách của nhà ăn tập thể quân đội, may đời cho toàn thể anh em quân nhân cấp cao vẫn còn giữ được tí sĩ diện trước chị em phụ nữ Học viện Âm Nhạc mất cao quá đỉnh đầu vì một gian phòng biệt lập bên trái khu nhà vừa được tu sửa trang, bày bố lại cổ tình theo phong cách Châu Âu cách đây không lâu. Cái ngày cấp trên ra quyết định "ném tiền qua cửa sổ" ấy, không ít lão cán bộ còn đập bàn quá quyết phản đối, giờ thì âm thầm sau lưng vuốt ngực, may sao vẫn giữ được ấn tượng tốt cho các người đẹp. Đàn ông mà, bản chất mê gái tuổi nào cũng có. Haiz.

Phòng VIP lúc này thật đông người qua lại, xen lẫn giữa màu xanh quân phục là những bông hoa ngọt ngào tỏa hương. Thay ra trang phục biểu diễn, các cô gái đang độ 18 20 cô nào cô nấy tươi trẻ đầy sức sống xúng xính váy áo xinh đẹp. Trịnh Bình đứng giữa sảnh, không kịp hoa mắt vì mỹ vị đầy tình xảo không thua kém gì tiệc buffet cao cấp thì đã ngất ngây với mùi hương đầy mê hoặc của phái nữ. Okay, sự thực thì trong mũi của Lam Lâm chỉ có mùi hooc-môn đàn ông đàn bà đang tỏa ra mãnh liệt trộn lẫn với mùi thức ăn và bia rượu mà thôi. Trong kia, không biết bao con sói đang ve vẩy cái đuôi to dài, bao con thỏ non trắng nõn tường chừng vô hại đang mài răng soạn soạn chờ một bữa "giao lưu" thịnh soạn. Không cần biết bạn đang ở đâu, vào lúc nào, chỉ cần nơi nào có 2 giống đực và cái, ắt sẽ nghe thấy tiếng lửa đánh xoàn xoạt, không khí nhen nhóm lửa tình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: “Đánh Cho Chúng Nó Xấp Mặt Luôn”

"Hắc hắc, Tiêu Ngọc à, tình cờ thật đấy." Có tiếng cười bí ối.

"Hey, đâu biết chừng cô em này có tình đứng đợi anh em mình ở đây?" Một kẻ cổ tình xuyên tạc.

"Không phải, các anh làm ơn tránh đường." Giọng nữ hơi kích động, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

"Đừng vội vàng như thế mà. Lúc này chẳng phải anh đã hẹn gặp em sao?" Tên đàn ông tóc tai bóng lộn nhất trong mấy thằng ngà ngón lên tiếng. Mặt mũi không thèm che dấu sự bí ối, hạ lưu.

"Anh Sâm, tôi không có ý gì với anh cả. Tôi đã từ chối rồi anh rồi. Bây giờ tôi cần vào trong, các anh hãy để tôi đi."

Cô gái nhỏ run run giọng, ánh mắt nhìn trực diện vào kẻ cao lớn tóc đầu bóng nhảy phía trước. Tên kia để ngoài tai lời cự tuyệt của cô mà vươn bàn tay mà quỳ về phía trước gạt gạt tóc mai thả xuống bên sườn mặt cô gái đầy bốn cọt.

"Thời nào, ở đây ai chẳng biết giao tình của hai nhà chúng ta. Anh cũng đã theo đuổi em lâu như vậy rồi, cùng với anh em cũng không tính là thiệt thòi, dù sao thì anh cũng không còn lưu lại nơi này lâu nữa. Ông già anh sớm chuyển chuyện cho anh về Thủ đô thôi. Chúng ta phát triển tình cảm càng sớm không phải sẽ có càng nhiều thời gian vui thú hay sao?"

Tên này không ngừng buông lời mời mọc, như con buôn chào bán mặt hàng chính là mình trong sự khích lệ lẫn sùng bái của mấy đứa đàn em theo sau.

Gạt phất bàn tay không an phận đang niết mạnh trên gò má ra, Tiêu Ngọc cắn chặt môi, xô mạnh kẻ phía trước tính bỏ đi. Chưa bước được hai bước đã bị ba tên đàn ông khác chặn lại phía trước. Eo thỉnh linh bị nắm chặt, giật ngược về phía sau. Theo phản xạ tự vệ, Tiêu Ngọc cắn răng vung tay ngược lại chống cự, cái túi nhỏ cầm trong tay đập thẳng vào mặt tên khôn gọi là anh Sâm. Mấy viên đá trang trí trên túi mạnh mẽ găm vào mặt hắn, xuyết thành những vết đỏ đau rất nửa bên mặt, trầy cả một lớp da thịt, bắt đầu chảy máu. Sự đau xót trên mặt khơi dậy thú tính, không cần nghĩ ngợi, hắn xoay người lại nắm lấy tóc cô gái mà giật mạnh, đập đầu cô vào tường đau điếng. Tiêu Ngọc chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, đã bị tên vũ phu không nương tay tát liên tiếp 2 phát vào má, răng bập vào lưỡi chảy cả máu đỏ ra ngoài miệng. Thằng khôn vừa đánh vừa chửi "Con mẹ mày, đừng thấy tao nịnh nọt đôi câu mà lên mặt đánh ông đây. Ông cho mày đánh, cho mày đánh!"

"Chiều chuộng mày còn lên nước à?!" Lại giật ngược tóc Tiêu Ngọc ra sau.

3 thằng còn lại hơi shock trước tình huống không ngờ đến, đại ca thật sự động thủ với con gái đã là quá quái lắm rồi, bây giờ lại còn đang trong khuôn viên học viện. Nếu bị bắt gặp, đại ca bọn hắn dù được bao che thoát tội thì mấy đứa lâu nhau như bọn hắn cũng không thể nào ung dung ngoài vòng kỷ luật.

"Anh Sâm, anh Sâm đừng đánh nữa. Đàn bà con gái không chịu nổi đâu. Để người khác biết không hay đâu!"

"Anh Sâm, dừng tay đi!"

"Con mẹ chúng mày cầm mồm lại cho tao! Con à này cạy được nhiều người theo đuổi nên lên mặt. Loại đàn bà ngoài mặt chảnh chọe sau lưng đi điếm này không đánh cho một trận không bao giờ nghe lời. Đừng thấy nó già vờ yếu đuối mà..."

Bịch!

"Anh Sâm" của chúng nó chưa kịp nói hết lời thì ầm ngay một đập vào mặt, người đã bay xa hàng mét, 2 cái răng phun ra khỏi mồm bay mỗi nơi một chiếc. Người vừa động thủ xuất hiện nhanh không ai kịp phòng bị, mặt đặng đặng sát khí lao đến liên tiếp bởi thêm mấy cước vào bụng và ngực "anh Sâm". "Anh Sâm" vừa kêu gào như lợn chọc tiết vừa chửi bới hô hoán mấy thằng em vô tích sự chỉ biết trợn mắt đứng nhìn. Chứng kiến đại ca bị ngược đãi không ngóc đầu lên được, 3 thằng còn lại dù không muốn to chuyện cũng không thể khoanh tay mà xem, hồ nhau lao vào hỗn chiến. 4 đánh 1 không chột cũng què, nhưng đứa nào chột đứa nào què cũng chưa biết là ai đâu. Cậy cũng có chút võ vè lặn lưng, mấy thằng đem hết quyền cước học ở trường quân đội ra "múa" trăm đường cơ bản, không đảm thì đá, thẳng lùi lại xông phi. Ban đầu còn bày đặt chiêu thức, lúc sau không thắng nào bảo thắng nào tay chân quơ tiếp, bọ đầu dương bọ, vật lộn hết sức đường chọc. Quả thật sức người có hạn, khó có thể lấy một địch trăm, thể lực của Lam Lâm cũng vốn không phải là quá dẻo dai, bây giờ một mình cân mấy thằng đàn ông đã qua rèn luyện quân ngũ thật sự không phải dễ dàng. Đánh đấm một hồi trên người cũng xây xước không ít chỗ, khóe miệng cũng ầm một đám tím bầm. Bên này đánh nhau đến long trời lở đất, bên kia cô gái nhỏ vì đau đón sợ hãi ngất đi lúc nào không biết.

Chiến trường nhanh chóng dời đến vườn hoa sau nhà ăn tập thể, lúc đầu từ tay không đấm đá, không biết "anh Sâm" từ lúc nào vớ được thanh gỗ dài lớn nhón đỉnh ốc bắt đầu khua khoảng làm vũ khí tấn công.

Trịnh Bình đang lúc đi tìm người anh em tốt tự nhiên mất tích, nghe tiếng chửi bới ầm ầm từ xa, lúc phi thân tham gia vào cuộc chiến vừa kịp đá bay "anh Sâm" đang vung thanh gỗ lên tính đánh lên sau lưng Lam Lâm. Mọi người tứ phương ồ ào gọi nhau ra xem chiến, nhón thành một đoàn. Có kẻ đến xem như trò vui, có kẻ trực tiếp hô hào cổ vũ. Đám đàn ông nhiều khi lên cơn điên, không nghĩ đến hậu quả sau này, ông nào ông nấy như lạc vào đấu trường đấm bốc, gào thét khản cổ. Từ lúc có Trịnh Bình, thế cục thay đổi 180 độ, lúc đầu còn gắng gượng cảm hòa, bây giờ mấy thằng hỗn láo xác định đi đòi nhà ma. Trịnh Bình thường ngày nhanh nhẹn miệng, nhưng lúc cần đến thì hắn còn nhanh cả tay chân nữa. Không hổ là đệ tử "ruột" của võ sư Thanh Phong, Trịnh Bình vài cái lách người đã linh hoạt chế trụ được một tên đang nhắm nhe nắm viên gạch vừa lượm được về phía Lam Lâm, đè nghiêng thằng kia xuống đất, không quên bồi luôn một đập vào yết hầu. Bên này Lam Lâm mãi giằng co với "anh Sâm" thấy chết không sờn, không biết dính bao nhiêu đòn lên của 2 thằng đệ còn lại. Nhưng bọn chúng không đắc ý được bao lâu, Trịnh Bình - "phối hợp điển" 5 năm với Lam Lâm, không hề lên tiếng, âm thầm hiểu ý nội đánh ngoại hợp triệt luôn đường sống 2 thằng ruồi bu. Chưa kịp để người xem định thần, Lam Lâm không cần lấy đà, bất ngờ bật lên lộn người trên không, mạnh mẽ "chơi" một cước trời giáng vào gáy "anh Sâm". Knock out, "anh Sâm" mắt trợn trắng đo ván nằm thẳng cẳng trong tiếng vỗ tay rào rào của khán giả xung quanh.

Màn hình chuyển từ cảnh đấu võ sân trường sang phòng hội đồng thẩm tra

"Khai báo họ tên."

"Trịnh Bình, số hiệu A5931, tân binh đại đội 5, trung đoàn 4, tiểu đội 23."

"Lý do ầu đả?"

"Ác.." Gãi gãi đầu, quay sang bên cạnh thì thầm. "Này, lý do là gì vậy?"

"Ngứa mắt." Kẻ nào đó đứng bên cạnh mặt lạnh như tiền đáp lời.

"Đây là loại lý do gì thế hả! Các cậu tưởng đây là nhà các cậu, ngứa mắt kẻ nào thì xử kẻ đó hay sao?!" Trung đoàn phó nhận nhiệm vụ thẩm tra đập bàn rầm rập, bút lách roi loèng xoèng xuống đất.

Lam Lâm cười khẩy. "Bọn chúng hành hung phụ nữ, đánh như vậy là còn nương tay."

Tiểu đoàn phó ngồi đó, lé mắt nhìn tên không biết điều nói năng châm chọc kia. Kẻ đó vừa đánh đấm xong, quần áo xộc xệch, mặt mũi cũng có vết bầm, vậy mà ung dung đứng đó không chút chột dạ nao núng. Tiểu đoàn phó cũng không phải là hạng xoàng, bao nhiêu năm trong quân ngũ, xử không biết bao kẻ bất trị cứng đầu, dần dần thói luyện cũng có nét không giận mà uy, nhưng hiềm nỗi tên đứng trước mặt này dường như không có chút gì bị khí thế bá đạo của anh trấn trụ. Một người từ ngoài đến mà dám gây lộn trong Học viện, đánh cho 3 4 thằng kêu cha gọi mẹ, lại có bản lĩnh đối mặt với tiểu đoàn phó, cũng không phải hạng xoàng đâu. Tiểu đoàn phó âm thầm chép miệng.

"Kể lại rõ ràng tình hình lúc đó."

"Không có gì đặc biệt. Tôi ra ngoài đi dạo, thấy mấy thằng đó xúm lại đánh một cô gái nên lỡ chân gây chiến mà thôi."

Má ơi! Đánh con nhà người ta răng roi đầy đất, không ra hình người mà còn dám nói "lỡ chân". Trịnh Bình đứng cạnh nghe vậy bấy giờ mới sừng sốt phụ họa ầm ỉ "Đánh hay lắm! Loại chúng nó không trùng trị thì còn không coi ai ra gì!"

"Cậu Trịnh Bình! Cậu cũng là liên đới vụ này! Kể cả người ta có lý do chính đáng đi chăng nữa, mắc mớ gì cậu lao vào đánh hôi?!"

"Đậu má! (Chửi to) Tôi là sư huynh, thấy sư đệ mình bị đánh hội đồng có lý nào lại trợn mắt đứng nhìn! Mà rút cuộc tôi cũng có đánh oan cho mấy thằng chó đó cái nào đâu. Đáng kiếp quá mà!"

Thu thập đủ mọi lời khai của hai kẻ một bình tĩnh quá mức, một không phận sự kích động này, Tiểu đoàn phó cần xác thực thêm một số thông tin. Yêu cầu 2 người ở lại phòng thẩm vấn tạm bợ này đến khi có được kết quả sơ bộ.

Trịnh Bình ngồi phịch xuống ghế, thở ra một hơi dài, lúi húi lấy trong túi quần bao thuốc hút dở. Đưa cho Lam Lâm "Làm điều không?". Lam Lâm nhận lấy điều thuốc lá, kẻ lên miệng, Trịnh Bình tự giác cầm bật lửa châm cho bạn rồi cho mình một điều. Hít hà vài cái, khói nhả ra lượn lờ làm không khí bạo lực vừa rồi chạy biến đâu mất, không hiểu sao bây giờ chỉ cảm thấy có chút tịch mịch khó hiểu. Trịnh Bình xoay người qua, nhìn thẳng vào mắt Lam Lâm, thấy trong đôi mắt đó một màu đen hun hút sâu thẳm, đồng tử giãn nở to gấp đôi bình thường nhưng trên mặt lại không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

"Tức giận?"

"..."

Đặt một tay lên vai Lam Lâm, Trịnh Bình quả quyết "Mấy thằng đó chán chán sẽ không thoát được vụ này. Để anh gọi điện cho ông già báo cáo sơ qua tình hình phòng ngừa tình huống đặc biệt."

Gật gật qua loa lấy lệ. Trịnh Bình dường như đọc hiểu sự miễn cưỡng và ần ần thông qua dáng ngồi cứng còng của Lam Lâm. Xoa xoa mớ tóc hỗn độn, tuy rối tung bụi bặm nhưng vẫn thật mềm mại, một mùi hương thoang thoảng tự nhiên bay đến trong mũi làm người ta cảm giác thật dịu dàng. "Không cần phải lo lắng hay sợ hãi. Trời có sập anh cũng sẽ gánh hết cho chú."

Thực chất thì Lam Lâm không hề sợ hãi, chỉ là tức giận, là căm phẫn mà thôi. Hắn phải rất nhẫn nại để khắc chế cảm xúc tiêu cực đang gặm nhấm lý trí của mình. Hắn không thể tha thứ cho hành động của những kẻ đốn mạt đó, cưỡng ép đánh đập một cô gái yếu đuối. Nếu lúc đó không có hắn vừa kịp lúc xuất hiện, không hiểu được kết cục của cô ấy sẽ ra sao nữa. Liệu có giống như là nhiều năm về trước...

Hầy, nghĩ quá xa rồi.

Châm chậm thả một hơi khói, tay nhẹ nhàng day day huyết thái dương, tai vẫn không ngừng nghe tiếng lẩm bầm không to không nhỏ của Trịnh Bình như một liều thuốc an thần đánh sâu vào trí óc, xóa tan những hình ảnh ghê tởm trong quá khứ.

"Thật đã quá mà! Lâu nay không được đánh hết mình như vậy."

"Đánh cho mấy thằng chó đó xấp mặt! ** luôn mà!" Này, có hơi quá thô tục rồi không vậy?

"Con mẹ nó, đừng để ông đây còn nhìn thấy chúng mày một lần nữa. Gặp lần nào ông đánh lần đó, cho chúng mày kêu cha gọi mẹ luôn."

"Khôn hồn thì mau kêu tổ tiên 18 đời nhà chúng mày phù hộ đi, dám đánh anh em của ông mày, ông mày sẽ không để yên như vậy đâu."

"A! Đúng rồi! Lam Lâm, bị thương chỗ nào? Nào đưa mặt ra đây để anh trai xem nào. Fuck, đúng là ra tay cũng quá nặng đi. Sung nửa mặt rồi đây này."

Móng vuốt thô ráp, chai sần không ngừng tự tiện nắm cái cằm mảnh khảnh lật qua lật lại, hết ấn lại xoa, không biết đang kiểm tra hay là gia tăng thương tật cho nạn nhân nữa. ==

"Bầm tím ở chân có vẻ còn nghiêm trọng hơn, có thể đừng quá quan tâm đến mặt không vậy?" Lam Lâm nhú nhú lông mày.

"Á á á, chân cũng bị thương nữa?! Nhưng không phải toàn thân trên dưới chú em chỉ có cái mặt tiền là đáng giá hay sao?" Có kẻ nào đó hết sức ngứa đòn xổ ra nghi vấn.

"Nào chân đau ở đâu, mau tụt quần ra để anh đây kiểm tra cho nào!" Sói xám nghe rằng dài đầy nhót dài, đuôi ve vẩy tàn suất sánh ngang quạt điện, vrom móng vuốt xấu xa đến thất lung "cô bé quàng khăn đỏ". Chưa chạm được đến quần, sói ta đã ăn ngay một đệp giữa mặt.

"Lực chân tốt như vậy, chứng tỏ còn chưa quá nghiêm trọng nha.."

Mồm nói vậy, Trịnh Bình như thấy chết không sờn bật dậy áp sát đến, lấy tóc đỏ sét đánh ôm chặt lấy đầu Lam Lâm lắc lắc, miệng ngầu ngẩn nửa van xin nửa cường bức.

"Một chút thôi, cho ôm một chút thôi mà!!"

"Lần sau chỉ có một mình thì đừng cậy mạnh, nhớ chưa? Bản thân cậu cũng chỉ biết có vài đường đẹp mắt mà đã muốn làm anh hùng."

"Nếu sau này còn gặp tình huống như vậy, phải gọi anh trước tiên, nhớ chưa?"

"Đã nhớ chưa hả đồ đàn độn này?"

"..."

Dưới sự đàn áp triệt để của Trịnh Bình, Lam Lâm chỉ có thể cam chịu mặc hán nói xàm bên tai như bà mẹ già. Càng nghe càng thấy thật phiền phức, nhưng thần kì mang lại cảm giác thật thân thuộc.

Nắng chiều tàn êm ả, phủ lên đôi mắt phẳng phát xốt xa của người con trai đang đứng ghi chặt đầu con người lặng lẽ bên dưới. Mái tóc nâu rối bù, bờ vai thông xuống một mối, cảm giác như sao bóng dáng ấy bỗng trở nên quá đỗi nhỏ bé, nhỏ bé nhưng lại chặt vật bao bọc một hố sâu quá lớn trong tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: “Phiền Phức Đến Nhà”

Chuyện ầu đả trong Học viện Quân sự vốn là vi phạm quân kỷ nghiêm trọng, cần thẳng thừng áp dụng hình phạt nghiêm khắc làm gương nhưng dưới cuộc điện thoại cá nhân từ số máy hạn chế của Thư ký Tư lệnh quân khu Thủ đô kín đáo cường bức điều tra tường tận ngọn ngành sự việc khiến cho vài vị lãnh đạo Học viện nổi tiếng nghiêm cần, anh minh lúc này bù đầu nhức óc. Cúp cú điện thoại trên cao đánh xuống kinh dị kia, Giám đốc Học viện lung tung cầm giẻ lau bàn xoa mồ hôi hột đang nhỏ tong tong trên khuôn mặt già cỗi. Thư ký giám đốc đứng mé bên cạnh âm thầm ghê răng nhưng lúc nhìn khuôn mặt nửa đen nửa trắng của lãnh đạo thì lại sợ bị giận chó đánh mèo, không dám hé mồm ra nhắc nhở. Ý tứ ngầm bên trên đã quá quá rõ ràng, điều tra thì điều tra, chân tướng cũng bắt buộc phải tìm ra, trùng trị đúng người đúng tội là việc hiển nhiên cần làm nhưng chuyện lớn phải hóa nhỏ, chuyện nhỏ phải biến thành không có gì. Hiệu trưởng già tự hỏi rút cuộc hai tên gây chuyện đang bị “tạm giam” trong phòng hội đồng đảng kia nữa, không biết rút cuộc ai mới là “con ông cháu cha” đây. Ở dù lớn như vậy không phải muốn trừng phạt là có thể trừng phạt được đâu, vuốt mặt thì phải nể mũi. Mà nếu bao che lộ liễu quá lại ảnh hưởng uy tín của mình, đen đuôi hơn làm không khéo mà dính dấp đến cả cấp trên nữa thì đúng là toi com. Còn chưa kể đến một trong ba “thi thể” đang nằm trưng xác trong phòng y tế cùng có lai lịch không nhỏ. Trước nay đâu biết mấy thằng coi trời bằng vung, lên lút ở sau lưng gây ra đủ thứ chuyện trái khoáy, vi phạm kỷ luật quân đội nhưng ông thân ở nơi này cũng phải mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Bây giờ gặp phải tình huống đặc biệt thế này, đụng phải người không nên đụng, đắc tội với bên nào cũng không gây ra phiền phức to thì cũng vương đến phiền phức nhỏ, muốn giải quyết sao cho vẹn cả đôi đường thật quá khó mà! Rồi cả cô gái nhỏ, nạn nhân mà cũng là nguyên nhân của vụ ầu đả bị đánh cho bầm dập bị tổn thương thể chất lẫn tinh thần nặng nề, ngất xỉu đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, ông phải giằng co với bên Học viện Âm nhạc bên kia càng lúc càng căng thẳng. Áp lực từ ba phía cùng lúc ập đến, tâm lung già của ông gánh không nổi, mà đám người dưới kia ai ai cũng chỉ biết mặt to trừng mắt nhỏ, đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, không lấy một kẻ có máu anh hùng dám đứng ra chia sẻ, gánh vác!

Sự việc từ đánh nhau đầu rơi máu chảy úi úi xùi xùi, dập dập xóa xóa một hồi biến thành xích mích do mâu thuẫn nhỏ giữa học viên trong trường và

khách mời danh dự. Mấy “thương binh” bị đập cho nằm như chuột chết trong phòng y tế may mắn không bị gãy xương cốt chỗ nào, tệ nhất cũng chỉ hỏng mắt bộ nhá mà thôi. Tuy thương tật không tính quá nghiêm trọng, rút cuộc mấy thằng đó trốn không thoát được tội hành hung nữ học viên Học viện Âm nhạc. Ấm ỉ nửa ngày, cuối cùng chúng cũng bị đưa ra hình thức kỷ luật thích đáng. Lam Lâm cũng lặng lẽ rời khỏi Học viện trong sự bịn rịn của anh bạn trung thành đáng thương. Trước khi ly biệt, có kẻ còn không biết xấu hổ không biết móc ở đâu ra lấy cái khăn mùi xoa chấm chấm nước mắt, muốn bao nhiêu mùi mẫn liền có bấy nhiêu. Lam Lâm mất kiên nhẫn phải đập “bôm bốp” 2 phát vào lưng kẻ còn đang lấy hơi xỉ đi mũi dài trông quá mất mỹ cảm, rồi dứt khoát ra đi. Mấy tháng nữa gặp lại.

Mặc dù mặt mũi đã được xử lý sơ qua, bôi thuốc chỗ cần bôi, băng vết thương hờ nhưng khuôn mặt bầm tím, sưng phù vẫn thành công ngoài ý muốn gây shock cho bác tài xế.

“Cậu..cậu..” Nửa ngày trời run rẩy không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Lam Lâm phẩy phẩy tay, bác tài đành cắn răng không nói nữa. Trên mặt bác vẫn không giấu được sự kinh sợ, luống cuống.

Ngồi vững vàng ở ghế sau xe, Lam Lâm ngửa đầu ra sau, dáng điệu chứa đựng một mối. Giọng khàn khàn dặn dò bác tài xế:

“Chuyện này đừng nói cho ba cháu biết.”

“...”

Bác tài xế không trả lời, cũng không rõ là ngầm đồng ý hay là phản đối nữa, trong mắt chứa đầy sự hoang mang, lo lắng. Xe lăn bánh chậm chậm, rồi xa cổng Học viện Quân sự, lên đường trở về thành phố quen thuộc.

Về tới nhà, Lam Lâm trở lại cuộc sống nhàm chán quen thuộc của mình, loanh quanh luẩn quẩn, ít có công việc nào cụ thể. Sau sự việc đó, cũng không thấy ba có bày tỏ thái độ gì. Nhưng đến khi phát hiện ra có thêm hai vết sẫm đen lặng lẽ đứng trước cửa chính biệt thự thì Lam Lâm rút cuộc cũng biết không gì có thể giấu được tai mắt người làm cha. Thở dài thườn thượt, không rõ rút cuộc bản thân nên phải có cảm xúc gì. Từ bốn năm trước, sau khi được sự đảm bảo của Sư phụ, ba đã miễn cưỡng thu hồi toàn bộ vệ sĩ bên người Lam Lâm về, trả lại không gian riêng tư bất khả xâm phạm. Dù biết đây là biểu hiện quan tâm, lo lắng của ba mình, nhưng Lam Lâm vẫn cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Những người này vô hình trung đã gián tiếp nhắc nhở Lam Lâm rằng bản thân mình đã từng yếu đuối và bất lực đến nhường nào. Cố gắng rèn luyện nhiều năm, đã có lúc Lam Lâm cảm thấy mình đủ vững trãi để có thể tự bước đi một mình mà không cần người bảo hộ phía sau, nhưng suy cho cùng, vào những lúc không ngờ tới nhất, bóng tối u ám như con quỷ độc ác vẫn đang lảng lảng trực chờ ở góc khuất nào đó để nhảy xổ ra, xô ngã phòng tuyến tâm lý yếu ớt, dẫm đạp lên sự mạnh mẽ bấy lâu nay cố công bồi đắp, nuốt trọn toàn bộ tâm hồn sứt sẹo của Lam Lâm.

Vết thương ở chân qua vài ba hôm đã phục hồi kha khá, mặc dù đi lại vẫn còn chút khó khăn, đầu gối hơi nhức nhối nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn. Dù sao thì Lam Lâm cũng chẳng cần đi đâu trong thời gian này, hoặc phải nói là chẳng bao giờ phải di chuyển bằng quá nhiều bằng hai chân. Tốc độ lành lại của mặt mũi có vẻ nhanh hơn chỉ dưới nhiều, vết bầm bên môi đã hoàn toàn biến mất không để lại tung tích. Vậy mà vết rách nhỏ nhỏ trên khoe mắt tưởng như vô hại thế mà lại vạch ra một đường sẹo mảnh, mờ mờ dài cả đốt ngón tay, kéo chênh lệch về phía thái dương. Với một người hay đề ý tiểu tiết như Lam Lâm lại là một vấn đề khá quan trọng đấy, vết sẹo vớ vẩn này nhìn sao cũng làm cho chính mình thấy khoe mắt trái có chút xéch lên kì cục. Ngó trái ngó phải trước gương không biết bao nhiêu lần, vốn rảnh rỗi không việc gì làm, bây giờ Lam Lâm lại thêm được một việc vào danh sách hoạt động thường nhật, đấy là đứng nhìn chăm chăm vào gương 10 lần mỗi ngày, mỗi lần 15 phút, chưa kể những lần vu vơ đi ngang qua kính cửa sổ hay cửa ra vào cũng phải đứng lại mất vài giây soi xét. Trịnh Bình ba trợn kia mà thấy được dáng vẻ có phần ngốc nghếch này của Lam Lâm không biết liệu có cười vào cái mặt than quanh năm như một, tự nhiên lại bày đặt đom đống dáng này không nữa. Thành thật mà nói, Lam Lâm tuy hay bày ra bộ mặt lạnh lùng, nhưng không phải kẻ tùy tiện, hờ hững với ngoại hình. Quần áo, phụ kiện trên người luôn chỉnh chu, không nếp gấp, màu sắc phối hợp tinh tế, nhã nhặn, tuy không phải hàng hiệu cao cấp, nhưng tuyệt đối đều là hàng thiết kế riêng biệt. Tóc tai thì khỏi phải bàn, mái tóc ngắn nâu nhìn tưởng như rối loạn đấy lại là tạo hình đặc biệt Lam Lâm tự chọn, nhìn nhẹ nhàng tự nhiên, không cần chăm chút nhiều, lại không tạo cảm giác lồi thối xấu xí. Nhiều năm trước, vốn dĩ mái tóc của Lam Lâm luôn thẳng thớm, được cắt tỉa chuẩn mực đến từng milimet, độ dài vừa đủ ôm gọn khuôn mặt thon nhỏ, nhưng số phận an bài, có những thứ trời sinh ra chắc chắn để hủy diệt mọi sự ngay ngắn, trước bàn tay to như quái thú thường xuyên tùy tiện vô đầu bứt tóc của tên lỗ mãng Trịnh Bình, mái tóc dù có được đo ni đóng giày cho Lam Lâm cũng biến thành tổ chim. Sau nhiều lần kháng cự vô dụng, Lam Lâm dứt khoát chọn kiểu tóc nghệ thuật không theo trật tự nhất định này đi, nếu không đen đủi bị bứt đi cả nắm tóc thì có bị xoa cho rối mù trời cũng khó mà bị nhìn ra được.

Sự thật chứng minh có những kẻ khi chết chỉ đốt một nén hương muỗi cũng có thể bắt chấp quỹ sai mà hiện hồn về dương thế, nhắc đến Trịnh Bình Trịnh Bình không khoan nhượng ập đến. Lúc Lam Lâm đang đứng trước gương lần thứ tư trong ngày, sắp kết thúc một vòng tự kỷ thì âm nhạc réo rất “Chúng ta không thuộc về nhau..au...” vang lên. Nhạc chuông “đặc biệt” không hợp hoàn cảnh này do kẻ mặt dày nào đó cường bức đoạt điện thoại của Lam Lâm để cài đặt. Kể ra đây cũng là một sách lược hợp lý của Trịnh Bình, tên đó cố tình đặt bài hát thị trường với lời ca luẩn quẩn lại có tính thời miên này vì nó thành công thách thức lòng kiên nhẫn quá mức ít ỏi của Lam Lâm. Dĩ nhiên nhờ vậy, mọi cuộc gọi đều được bắt máy một cách nhanh nhất, chỉ trừ những lúc chủ nhân điện thoại cố tình tắt âm báo điện thoại ngăn chặn ai đó cố tình quấy rối thôi. Đối phó với kẻ mặt dày này đúng là hết cách. Chưa đến ba giây, không để nam ca sĩ thần tượng kịp thể hiện thêm câu hát tiếp theo, chủ nhân điện thoại bắt máy.

“Hoàng thượng giá lâm!! Tiểu Lâm Tử mau ra nghênh giá!!” Một giọng nam lạnh lạnh gào to đầy khoa trương trong điện thoại cắm thẳng vào tai người nghe như một mũi khoan ác liệt. Cảm tưởng như cả xô nước miếng từ đầu bên kia hát thẳng vào đầu dây bên này, tạt cho đôi phương ướt sượt không kịp trở tay. Công lực Yêu tinh mấy khâu quả thật có phần thâm hậu.

“Nhảm.” Là một câu khẳng định, có người đã quá quen với trò đùa vô vị của ai đó, hờ hững mà keo kiệt nhả ra đúng một chữ.

Tên kia không hề chùn bước trước sự hờ hững của người anh em tốt, vẫn tiếp tục quang quác vào điện thoại “Hãy! Không nhảm không nhảm! Mau ra xác nhận với bảo vệ đi này! Anh đang đứng trước cổng khu biệt thự nhà chú nhưng người ta không cho vào nha!”

“Hả?” Bấy giờ mới có chút kinh ngạc.

“Thật đó! Thật đó! Mau lên! Nguy cấp lắm rồi! Mau để anh vào rồi anh sẽ kể đầu đuôi cho chú nghe! Nhanh lên không không kịp mất!” Trịnh Bình bắn như súng liên thanh, càng nói càng kích động, giọng điệu quả thật có chút không nhịn được.

Lam Lâm nửa tin nửa ngờ đập máy rồi nhấn nút gọi cho bảo vệ cổng khu biệt thự, thông qua cho kẻ phiền phức ngoài kia. Cũng không trách được, thường khách được mời đến đây phải được hẹn trước hoặc đích thân chủ nhân dẫn tới, kiểu người thấy sang bắt quàng làm họ tới gây rối không phải là ít nên bảo vệ cảnh giác cũng là chuyện tất nhiên. Chưa kể khu này còn được giới nghiêm 24/24 do đặc thù gia chủ, kẻ lạ mặt muốn đến gần khó như lên trời, nghiêm trọng từng có trường hợp bị tổng ngay lên đồn công an chịu đủ mọi thẩm tra, giám sát.

Không phải đợi bao lâu, với tốc độ di chuyển ngang với xe gắn máy của kẻ thừa năng lượng kia thì Lam Lâm đã phải lọc cọc lê dép bông về phía cửa nhà trong tiếng chuông đình đang không hề quy củ, tiếng sau đề tiếng trước. Anh chàng bảo vệ trẻ tuổi đi theo dẫn đường cho Trịnh Bình phải khốn khổ lắm mới có thể vừa đuổi theo kẻ tăng động này vừa phải chỉ đường đi, tưởng như đã đen đủi lắm rồi thì bây giờ chính thức sợ xanh mặt mèo, tay chân luống cuống không biết phải làm sao ngăn cản tên đang phá chuông không biết ngượng kia. Hai vệ sĩ áo đen đứng gần đó thấy tình huống không hợp lý định ra tay chế ngự thì cửa gỗ lớn “cạch” một tiếng mở ra. Lam Lâm trong bộ đồ xám ở nhà, chân đi dép bông, mặt mũi nín nhịn vẩy tay cho vệ sĩ và bảo vệ lui xuống.

“Ồn ào muốn chết!” Măng một tiếng.

“Ahaha! Ahiii!” Tên điên phá chuông không biết ngại lúc này bày ra vẻ mặt nửa thẹn thùng nửa nham nhở lao vào định ôm chầm lấy Lam Lâm. Chưa thực hiện xong chuỗi thao tác tấn công phức tạp đã bị người ta đẩy ra không thương tiếc. Nếu không ra đòn phủ đầu, tên Trịnh Bình này sẽ như keo dính chuột đeo bám không rời, phiền phức muốn chết. Không hiểu vì sao với tính cách lạnh nhạt, lập dị của Lam Lâm lại có thể “gắn bó” với hắn suốt mấy năm trời. Tấn công thất bại, Trịnh Bình cũng đành biết điều đặt một tay lên vai Lam Lâm, đợi 2 giây không thấy phản ứng gay gắt, liền mặt tởm trán bóng khoác cả cánh tay thô kệch lên vai người ta mà lôi kéo vào nhà. Hình như đi kèm với kỹ năng tấn công bắn liên thanh của tên này là kỹ năng phòng ngự mặt mo không biết thẹn, đến nhà người khác mà tự nhiên hơn cả nhà mình.

Con ruồi tự tiện vừa vào đến phòng khách đã luống cuống hỏi nhà vệ sinh, Lam Lâm làm mặt lạnh chỉ cho hắn rồi lạch cạch đi pha trà tiếp khách.

Đánh “phịch” một tiếng trên ghế sofa, Trịnh Bình sau khi giải quyết nhu cầu thiết yếu liền đứng theo nghĩa đen quăng luôn mình vào nơi êm ái, không để ý hình tượng bỏ toái ra, mồm không ngừng rên rĩ “ừ ư a”. Tư chi đang rộng như con nhện đen nằm ngửa trên ghế, muốn bao nhiêu kinh dị có bấy nhiêu kinh dị. Lam Lâm chậm rãi mang hai cốc trà ra, tự động bỏ qua con nhện nào đó đang lẩn qua lẩn lại, ngồi xuống một cái ghế gần đó từ từ thưởng thức trà hoa cúc mặt ong của mình. Ừm, ngọt vừa đủ, thật thích.

Trịnh Bình hớn hờ nhào người ra với lấy cái cốc đã được giảm đường, thêm đá đặc biệt của mình, nằm sấp trên ghế mà tu ừng ực như trâu uống nước. Nốc cả cốc xong thậm chí còn “Khà à à” đầy thỏa mãn rồi ợ lên một tiếng thô tục. Lam Lâm không bình luận gì thêm vì phong cách thô thiển này đã ăn sâu vào máu con trâu đất này từ bé đến lớn rồi, có muốn khác đi cũng không được. Dưới ánh mắt ẩn tình, à nhầm, chất vấn trong im lặng của Lam Lâm, Trịnh Bình đành cười bẽn lẽn, gãi đầu gãi tai ra chiều khó xử:

“À hà hà.. Ờ hờ, thật ra thì, ừm.. thật khó nói mà...”

“...” Vẫn im lặng chưa lên tiếng, một bên lông mày nhếch lên không kiên nhẫn.

“Là như vậy!! Anh bị đuổi khỏi nhà rồi! Cậu tốt bụng cho anh trú tạm ở đây một vài ngày đi!” Trịnh Bình hùng hồn tuyên bố.

“...” Nhướn cả hai bên lông mày, không biết là do quá kinh ngạc hay bị chọc giận.

Trịnh Bình nhìn sắc mặt Lam Lâm biết không hay ho gì, nhưng đâm lao phải theo lao, đành lấy dũng khí của chiến sĩ lên đoạn đầu đài mà phân bua:

“Sau vụ đấy ông già gọi anh về, không hiểu sao lại lên con điên sĩ và cho anh một trận tới tấp mặt mũi. Chửi rửa thì thôi đành nhịn, đảng này còn cho anh hai cái bạt tai, anh vốn đầu phải là người có thể nhẫn nhục như vậy, chịu đủ rồi! Lần này anh quyết bỏ nhà ra đi thật cho ông già biết mặt! Đừng tưởng đi đột được anh từng đấy năm thì muốn đối xử ra sao cũng được! Bộ mặt thẳng đần ông là để đánh vào hay sao?! Già rồi mà còn không phân được rõ trái phải! Cho ông già tức chết đi! Tức chết ông luôn!”

Liên tục nghiêng răng nghiêng lợi xổ ra một tràng ai oán, càng nói càng thấy bức xúc, ầm ức trong lòng, Trịnh Bình nhảy dựng lên trên ghế sofa, tay chân quơ quào như chuột ăn phải bả, điên không phải ở mức độ bình thường.

“Vụ đấy tôi tưởng đã được xử lý ổn thỏa, không có lý nào bác lại gọi anh về. Chắc chắn là anh đã gây thêm chuyện.”

Đối diện với ánh mắt sắc bén đầy chất vấn của điều tra viên, Trịnh Bình chột dạ, biết không trí trá qua được cửa này bèn âm thầm bĩu môi. Thành thật khai báo sẽ được hưởng khoan hồng.

“Xùy, sau khi chú về, đêm hôm đấy anh chỉ lên đến phòng y tế chằm chằm dần cho mấy thằng chó đó thêm trận nữa thôi ấy mà...”

Ặc, nói như chuyện nhỏ lắm vậy, Lam Lâm hết cách với tên này. Đánh cũng đã đánh cho chúng nó bết xác rồi, còn ầm ức cái gì mà phải tuyệt đường sống người ta đến như vậy chứ. Âm thầm thở dài, Lam Lâm đưa cốc lên uống che đi sự bất lực với tên ngu si từ chi phát triển kia, tranh thủ uống hớp nước ổn định tâm lý muốn bùng nổ. Ngài Tư Lệnh không biết kiếp trước ăn ở thế nào mà kiếp này để được hãnh thàng con có lớn mà không có khôn, có tốc độ tay chân vượt quá khả năng xử lý của não bộ như thế này cơ chứ. Nói nhẹ là “thêm trận nữa”, nhưng với tình trạng của mấy thằng chó trước khi Lam Lâm rời đi đã là bầm dập toàn thân, qua đêm hành hình đó nữa chắc bây giờ sống dở chết dở, không gầy năm ba cái xương trên người thì đảm bảo

không xong.

Ấy vậy mà cái tên dã man kia vẫn nhe răng ngồi trên ghế, cướp luôn cốc trà của Lam Lâm đưa lên miệng uống như không có gì. Mắt thì đảo vòng vòng đánh giá phòng khách thiết kế theo phong cách cổ phương Tây, tặc lưỡi xuýt xoa không ngừng. Đồi này, trời sinh có những kẻ sống vô ưu vô lo, thích gì làm đấy, đôi lúc Lam Lâm cũng thực hâm mộ con người ăn to nói lớn, sống lúc nào cũng nhiệt tình nhiệt huyết kia. Trịnh Bình phá bình như vậy không phải lần đầu, nhưng trước đây ầu ẩu ngoài xã hội còn dễ dàng lấp liếm cho qua, lần này lại ngang nhiên “xử” triệt để con nhà người ta ngay trong khu vực Quân sự, đâu phải muốn xí xóa là xí xóa dễ dàng. Ngài Tư lệnh lần này triệu hồi tên con trai quý quái này về chứng tỏ sự việc nghiêm trọng hơn những gì mọi người tưởng, đâu phải chuyện gì cũng trong tầm kiểm soát cơ chứ. Lam Lâm lại ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, nếu nhờ chẳng may mình có đứa con trai bất trị thế này, liệu có đoạn khí mà đi sớm vì tức giận hay không nữa.

* * *

Hi vọng nhận được sự ủng hộ và đóng góp của mọi người ^ _ ^

Ahihi..

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: “Chôn Giấu Quá Sâu”

Hai kẻ nhàn rỗi một nằm một ngồi cứ thành thói như vậy mà nói chuyện phiếm, mặc dù hầu hết thời gian là một mình Trịnh Bình nói, Lam Lâm nghe. Trịnh Bình tùy tiện gác chân lên thành ghế, ôm đĩa hoa quả được gọt sẵn, tay không ngừng chuyển kênh TV, mồm vừa ăn vừa nói hết sức thích chí, không hề có lấy một biểu hiện của một vị khách nên có. Xét cho cùng cũng nhờ bản tính điếc không sợ súng này mà cậu cũng là người duy nhất mạnh mẽ xông được vào thế giới riêng tư của Lam Lâm. Kết giao bạn bè suốt chừng ấy năm, đây tuy là lần đầu tiên thành công chiếm đóng phòng khách nhà người ta nhưng thành tựu đạt được không hề nhỏ. Chiếm được một phần đời sống tinh thần, bây giờ còn chiếm luôn được cả nơi ăn chốn ở, người có sức mạnh dồi dào lấp bệ như Trịnh Bình không phải ai cũng có thể làm được đâu. Đang lúc chém gió vui quên trời, khỏe mắt lão liên của Trịnh Bình bất ngờ bắt gặp một cục nhỏ nhỏ bóng xù gì đó đang rón rén di chuyển dưới chân cầu thang phía xa xa. Trố mắt ra nhìn một hồi, Trịnh Bình đầu bay đầy đầu hồi to đùng:

“Kia là giống mèo gì nhìn kì quái vậy?”

“Chítttt!” Sinh vật kì quái bóng xù không hiểu sao rít lên một tiếng đầy tức giận.

“Quác! Má ơi! Mèo mà lại kêu tiếng chuột?!” Tên này kích động hết lên.

“Không phải là mèo. Đây là giống cáo Fennec, có họ với chó.” Lam Lâm bình tĩnh giải thích, đồng thời huyt huyt sáo hai tiếng, sinh vật nhỏ kia liền từ chân cầu thang hai ba lượt nhảy về phía Lam Lâm, “chóc” một cái đã an vị trên đùi chủ nhân, giương đôi mắt to tròn sưng nước ra làm nũng. Lam Lâm không che dấu được yêu thích đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ xù bông, ần bẹp hai cái tai to quá khổ, trông con cáo nhỏ càng có vẻ đáng yêu ngốc nghếch.

Trịnh Bình tò mò thò đầu qua, tóm gáy con cáo nhỏ xách ngược lên như xách mèo, con vật nhỏ bực mình gãy dựa bốn cái chân ngắn cùn, mồm kêu “chít chít” không ngừng phản kháng. Tên kia nào có coi tiếng chuột kêu ra gì, chỉ hiểu kì lật trái lật phải, một tay còn nhân tiện chọc chọc cái bụng béo tròn, túm lấy cái đuôi xù lông giật giật, hiểu kỳ không thôi.

“Quả thực là chưa từng thấy cái giống này bao giờ nha! Cáo mà cũng có thể nuôi làm cảnh được sao!”

Tên kia đổi sang hai tay ôm nách con thú, không ngừng lắc lắc, lắc lắc. Lam Lâm cũng không ngăn cản hành vi tra tấn động vật nhỏ của Trịnh Bình, chỉ điềm đạm thưởng thức một miếng táo vừa ngọt vừa giòn. Tên ngược đãi động vật rút cuộc cũng nảy ra một í gì đó, với lấy một miếng lê trong đĩa hoa quả, dử dử vào mồm con vật đáng thương. Rất không ngờ, cáo nhỏ kia trước đây còn đang bắt mắt “chít cha chít chít”, mống vuốt quơ cào lung tung muốn xé cái bộ mặt nhăn nhó của tên xấu xa kia, vừa nhìn thấy đồ ăn đã xoay chuyển thái độ 180 độ, nhanh như chớp đã đổi về mặt từ căm giận sang nịnh hót lấy lòng. Con cáo nhỏ thật không có cốt khí mà ôm lấy miếng lê tha ra một góc nhai nhai gặm gặm.

Chơi đùa chán chê với cáo nhỏ, Trịnh Bình vờn vai đứng dậy khỏi ghế, bắt đầu hăng hái mò mẫm xung quanh, còn yêu cầu Lam Lâm dẫn đi tham quan biệt thự. Biệt thự nhà Lam Lâm vốn hết sức yên tĩnh biệt lập, cảnh quan bên ngoài chủ trọng nhiều đến thiên nhiên cây cỏ, thi thoảng có lác đác vài bức tượng nghệ thuật được bài trí tinh tế, tạo sự lãng mạn cổ điển. Bên trong được thiết kế theo phong cách phục cổ Châu Âu, đồ đạc xa hoa lấp lánh đúng chất của người có tiền nhưng không có sự phô trương tục tĩu như đa phần tư gia của thương nhân tài phú khác. Loanh quanh hết phòng khách, bếp, đến một căn phòng khá đặc biệt. Trịnh Bình lúc này không hiểu sao như bị lạc vào một không gian hoàn toàn khác biệt. Phòng này tuy có cùng thiết kế và cách bài trí như những nơi khác trong nhà, nhưng ấn tượng ở chỗ có ba mặt tường đều là những kệ sách nối liền, cao chạm trần nhà, đầy ắp những quyển sách lớn nhỏ. Trong phòng chỉ duy nhất có một cửa sổ lớn, đón toàn bộ ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài, phủ lên chiếc đàn dương cầm đen nhánh đặt chính giữa phòng một lớp sáng bạc ảm áp. Trên kệ đàn có gác vài sổ chép nhạc, Trịnh Bình đi đến tự nhiên cầm lấy một quyển, lật ra lại càng ngạc nhiên hơn, phía trên không phải là những nốt nhạc được in sẵn ngay ngắn vẫn hay nhìn thấy trên TV, mà hoàn toàn là được viết bằng tay. Từng chấm tròn,

đường cong, nét xoắn thẳng được thể hiện hết sức tinh tế. Chọt chọt vài phím đàn phát ra tiếng “tưng từng” vô nghĩa, Trịnh Bình trợn mắt hỏi người anh em tốt đang đứng chìm trong ánh sáng bên cửa sổ:

“Ê! Đừng bảo mấy con nòng nọc này... là do cậu tự vẽ ra đấy nhé?” Giọng điệu có chút dè dặt.

Lam Lâm không trả lời, ngậm thừa nhận.

“Đệch! Đừng bảo nữa là cậu biết chơi đàn! Lại còn biết tự soạn nhạc nhé!!!”

Không hiểu sao tên này đột nhiên kích động như vậy, Lam Lâm hơi nghiêng nghiêng đầu nghi vấn. Có kẻ nào đó thấy thái độ mặc nhiên thừa nhận của Lam Lâm thì nổi máu điên, nhảy lên tanh tách:

“Sao không bao giờ thấy cậu kể cho tôi thế hả! Cậu có coi người anh em tốt này của cậu ra gì không?!”

Khó mà trách được Trịnh Bình, niềm tin vào tình anh em chỉ cốt đang “răng rắc” rạn vỡ trước một đòn đả kích vô cùng mạnh mẽ. Ai đời mang tiếng quen biết, thân thiết bao nhiêu năm nay, hần ta không hề biết tí gì về khả năng âm nhạc của người được gọi là tri kỷ này cơ chứ. Lam Lâm nếu không chủ động nói ra thì hẳn đúng là chẳng thể nào biết được, gặp nhau ở lớp Nhu Đạo thì chỉ có giao tiếp bằng ngôn ngữ chân tay đánh đánh đấm đấm, không liên quan gì đến môn nghệ thuật tao nhã này, chưa kể những lúc đi chơi thông thường càng không có lý gì mà vác theo cả cây đàn dương cầm to sụ để thể hiện. Không biết được điều này cũng chỉ có thể tự trách mình không có cơ may thôi Trịnh Bình ạ.

Dưới sự đàn áp đầy uy hiếp của Trịnh Bình, Lam Lâm rút cuộc bắt đầu bị ấn lên ghế ngồi trước đàn dương cầm, bắt đầu dĩ phải nghe theo yêu cầu “đàn một bản thật hay để đền bù tổn thương tinh thần sâu sắc”. Bàn tay thon dài trắng trẻo với những khớp xương gồ lên rõ ràng, hoàn toàn không có vẻ mềm mại như những nghệ sĩ chơi Piano trên TV thường thấy, nhưng không hiểu sao không mang lại cảm giác tương phản. Nhấn nhấn vài phím đàn “tinh tang” vang lên vài âm điệu trong trẻo vu vơ không theo quy luật, khởi động ngón tay có phần cứng nhắc vì lâu ngày không sử dụng. Lam Lâm hít sâu một hơi, khi thở nhẹ ra cũng là lúc âm tiết đầu tiên vang lên dưới bàn tay gầy gò chai cứng ấy. Những ngón tay linh hoạt chuyển động như bay như múa, âm thanh cất lên từ những phím đàn vô cùng trong trẻo mà sao nổi trội nhau tạo nên một giai điệu mang cảm giác buồn bã kì lạ, từng chút từng chút rót vào trái tim người nghe. Bản nhạc lúc tựa như vũng nước đọng, nhỏ bé, lặng lẽ khuấy động, lúc lại như nghe được cả trong đó có tiếng cánh chim vỗ lên yếu ớt trong chiếc lồng giam, ngăn cách bầu trời tự do.

Mùa thu tháng mười, hoa có bông nở bông tàn, ngoài kia cây vẫn cao và xanh mướt, gió thổi hơi mát sáng khoái lòng người, nhưng sao tôi đây không thôi đi được cảm giác cô đơn, nặng nề của bóng dáng đơn độc trước cây đàn dương cầm kia. Chơi lên một bản nhạc buồn như thể âm nhạc phải là ưu thương đến thế, phải chăng có ai đó đã nói “Một người chơi đàn dù có chơi một bản nhạc hay đến đâu, vui tươi đến đâu vẫn có thể sẽ trở thành bản nhạc nhuộm đầy màu sắc ưu thương vì âm nhạc vốn xuất phát từ chính nội tâm người nghệ sĩ.” Trịnh Bình rút cuộc không cách nào hiểu nổi, trong thế giới nội tâm của Lam Lâm rút cuộc chứa đựng những gì mà sao âm thanh cất lên dưới những ngón tay ấy lại như tiếng khóc khe khẽ đè nén thật sâu, lại làm người ta như lạc vào màn đêm không lối thoát. Rõ ràng ánh nắng nhàn nhạt ngoài cửa sổ vẫn dịu dàng phủ xuống tràn ngập căn phòng, nhưng người nghe được bản nhạc này đều không thể thoát ra khỏi màu sắc u ám của sự cô độc đang bủa vây. Cô đơn thực chất không quá đáng sợ, cô đơn chỉ là một trạng thái cảm xúc của con người, cái làm người ta e ngại nhất chính là sự cô độc, bởi lẽ nó mới là bản chất, là thứ ăn sâu vào xương tủy không thể nào vùng vẫy thoát ra. Có một bí mật nào đó hệt như chiếc răng nanh quỷ dữ cắm rất sâu trong trái tim nhỏ bé của người đang ở trước mắt hần, Trịnh Bình cảm nhận được rõ ràng, nếu hần thực sự chạm đến vết thương khủng bố đó, dù là hết sức nhẹ nhàng cẩn thận cũng vẫn có thể làm cho nó chảy máu đầm đìa. Hần không nở làm thế, không thể làm thế, và không có can đảm làm thế. Ai cũng có bí mật của riêng mình, cũng có sự sợ hãi dù rất muốn nhưng không thể mở lòng chia sẻ cho người khác, chỉ có thể tự tạo ra bức tường bảo vệ, bao bọc nó, mặc cho vết thương không biết bao giờ có thể khép lại, hoặc vĩnh viễn đầm đìa máu tươi, thối rữa trong lòng.

Những nốt nhạc cuối cùng của bản đàn vang lên tựa như mê được làm rối loạn tâm trí, hai người dường như vẫn chưa thoát khỏi mộng mị, im lặng không cất lên lời, trong căn phòng lúc này lặng lẽ tới nỗi tưởng như có thể nghe rõ từng tiếng hít thở đầy kim nén. Tĩnh táo từ trong tâm tư rối loạn trước tiên, Trịnh Bình không khách khí nắm trong tay quyển nhạc đã bị vo tròn đập bồm bộp vào lưng Lam Lâm, nhẹ nhàng trợn mắt độc ác trách nặng:

“Tên khỉ gió này! Bảo đàn một bản thật hay mà lại chơi ra cái của nợ gì không biết! Anh đây không hiểu gì về nghệ thuật cũng nhìn ra khúc này của cậu chẳng ra gì! Đừng bảo đây là cậu tự viết đấy nhé! Mất mặt lắm đó!”

“...” Lam Lâm giật mình ngưng thở, nhưng cũng chẳng buồn ngước mắt lên nhìn người kia, không biết có nghe lọt tai những lời gây sự đó không nữa.

“Không được! Không được! Nhạc nhẽo gì mà không xoa dịu được tâm hồn tổn thương của anh thì thôi còn làm cho anh cảm thấy toàn thân bài hoại, chân tay rã rời, lồng ngực đau nhức thế này! Cái này không tính, phải đàn lại, đàn lại bài khác thật nhiệt tình vui tươi vào! Ba cái thứ u sầu ai oán này nên xếp xó đi thôi. Đừng bảo cậu còn trẻ đã mắc chứng bệnh trầm uất tuổi già đấy nhé! Xuân xanh phơi phới như vậy mà đánh đi đánh lại mà ra được cái thứ ma quái thần sầu đó.”

Trịnh Bình không nề mặt tuôn ra một tràng dài, trình độ phá hoại của tên này không phải ở mức vừa, chê bai thì đã đành, có cần thiết phải thể hiện thái độ chán ghét ra mặt như vậy hay không cơ chứ! Dẫu sao nghe không lọt tai thì cũng lọt tim má. Lam Lâm đã quá quen với sự kích động bất thường của tên này rồi, không hề bị đả kích bởi những lời chê bai không thương tiếc. Thật ra chính bản thân Lam Lâm cũng hiểu, tiếng đàn của mình quá mức bi thương, những thứ vốn phải cất sâu chôn chặt trong tâm hồn đều không tự chủ được tuôn ra như nước lũ khi bàn tay chạm vào những phím đàn. Bởi vậy những năm gần đây Lam Lâm rất hiếm khi thực sự ngồi xuống chơi nhạc, mỗi khi rảnh rỗi chỉ nghe đi nghe lại những tác phẩm nổi tiếng yêu thích hoặc tự cầm bút sáng tác trong tưởng tượng mà thôi. Dẫu biết làm vậy là đang quá khắt khe với bản thân mình nhưng mỗi lần ngồi bên phím đàn là mỗi lần phải đấu tranh nội tâm rất dữ dội, khiến cho đầu óc mệt mỏi không chịu được.

Trịnh Bình đứng bên cạnh không biết vô tình hay cố ý vẫn không ngừng ba hoa chích chòe, bàn tay hư hỏng đưa ra vuốt ngược mái tóc Lam Lâm như vuốt đầu thú cưng, lộ ra cái trán trơn bóng. Tên này ngàn năm vẫn không tim không phổi như vậy, nhưng như một liều thuốc an thần tốt đến kì lạ, ngọt ngào đầy cường chế nhét vào trong cổ họng Lam Lâm, tạm thời đẩy lùi những nhức nhối trong cơ thể, biết là chỉ có thể trị bệnh tạm thời, nhưng dùng lâu

thành ra có cảm giác ngại.

Bầu không khí vừa mới tốt lên được một chút bị cắt ngang bởi tiếng “cộc cộc” nhẹ nhẹ. Trịnh Bình cùng Lam Lâm hơi bất ngờ hướng mắt ra phía cửa ra vào không hề đóng. Hai người đàn ông trung niên, một cao lớn lạnh lùng, người còn lại mặt mũi hồng hào có vẻ như đang nín nhịn điều gì đó, không biết đã đứng ở đó từ bao giờ.

Lam Lâm nhẹ gọi một tiếng: “Ba.”

Trịnh Bình tiếp tục bất ngờ, buông bàn tay vẫn còn ngốc nghếch đặt trên đầu Lam Lâm xuống, lúng túng chào theo: “Cháu chào bác!”

Người đàn ông trông lạnh lùng trong bộ vest tối màu cất mày tỉnh táo lúc này hơi cười nhẹ, giọng nói có phần dịu dàng: “Cháu là Trịnh Bình đúng không? Hai đứa đang nói chuyện gì vậy? Hôm nay bác cũng có khách đến nhà chơi. Giới thiệu một chút với hai đứa, đây là bác Triều, giám đốc Học viện Âm nhạc Quốc gia.”

Lam Lâm cũng không lấy gì làm lạ lắm, ba vốn có nhiều mối quan hệ làm ăn, quen biết giám đốc này giám đốc nọ cũng không phải chuyện gì hiếm hoi, nhưng thân đến mức mời về nhà chơi cũng là ít gặp. Hai người trẻ tuổi khách sáo chào giám đốc Triều, người đàn ông trung niên mặt đỏ hồng hào kia ngoài ý muốn nhiệt tình khác thường, hồ hồ bước vài bước dài đến, tay còn không ngừng đưa ra bắt lấy bàn tay dè dặt của hai đứa nhỏ.

Giám đốc Triều hai mắt tỏa sáng như đèn pin chiếu thẳng vào Lam Lâm: “Bản nhạc lúc này có phải là cháu đàn không? Thật quá tuyệt vời! Người trẻ tuổi như cháu thật hiếm ai có thể đàn lên một khúc có chiều sâu như vậy, đến bây giờ tim bác vẫn còn đang đập thục thục không yên này!” Nói đoạn hai tay khoa trương đưa lên ôm ngực.

Lời khen ngợi có nhiệt tình trái ngược hoàn toàn với sự chê bai, khinh rẻ của Trịnh Bình vừa rồi làm cho hắn ta phải tự hỏi không biết liệu hắn mới chính là đứa “đàn gãy tai trâu” hay ông già mặt đỏ này mới là người thân kinh bất ổn định. Niềm tin về khả năng cảm thụ âm nhạc của Trịnh Bình có chút lung lay, cô đơn run rẩy trong cơn bão hoa hồng của giám đốc Triều đang không ngừng ném vào mặt Lam Lâm.

“Cháu là tự luyện tập ở nhà sao? Cái tên Cảnh già này không ngờ lại giấu kỹ đến vậy. Tài năng như cháu không khai thác thật quá uổng phí rồi!”

“A! Bác có lời đề nghị này hơi mạo muội, sắp tới là 100 năm kỷ niệm ngày thành lập Học viện Âm nhạc, cháu có thể đến biểu diễn một bản không?! Bác rất lấy làm vinh dự.”

Người đàn ông trung niên càng nói càng kích động liên tục không ngừng, tốc độ nhả chữ không kém mấy khẩu Trịnh Bình là bao nhiêu. Trịnh Bình nhún nhún lông mày, có phần kinh hãi. Tuy nhiên, người đang rối trí nhất ở đây không phải là hắn mà là ai đó đang được “tỏ tình” kia cơ. Lam Lâm ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng đã xoắn thành một cục, rất không muốn xuất đầu lộ diện nhưng nề mặt ba cũng không thể từ chối người ta quá thẳng thừng, chưa kể người già “high” đến thế này chưa chắc đã có thể chịu nổi đòn đá kích tâm lý nặng nề nha.

Còn đang phân vân không biết mở miệng thoái thác ra sao, ba Lam Lâm vẫn ung dung đứng ngoài cửa bất ngờ lên tiếng: “Bác Triều có thể mượn được chiếc Heintzman Crystal P để con có thể biểu diễn.” Nói đoạn quay sang phía người kia “Phải không bác Triều?”

“Crystal P của Heintzman?! Không phải là không thể, chỉ có điều hơi mất thời gian một chút.” Giám đốc Triều không giống như nói đùa.

Lam Lâm từ lúc nghe đến tên cây đàn đã gần như bị đốn gục, cây đàn pha lê đó là một trong những kiệt tác nghệ thuật hàng đầu thế giới không thể nghi ngờ, trên cả vẻ đẹp tinh khiết không gì sánh được của nó là âm sắc hoàn mỹ tuyệt diệu. Lam Lâm vẫn nhớ rất nhiều năm trước khi còn là một đứa nhỏ, ngồi trong lòng mẹ, nghe một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng người Trung Quốc đàn lên bản Yellow River Cantata mà bản thân như đang bay múa trên thiên đường âm nhạc. Giác mơ được chạm vào chiếc đàn đó chưa bao giờ phai nhạt, chỉ là quá đỗi xa vời. Không ngờ thực sự có một ngày cơ hội đó lại đứng ngay trước mặt, Lam Lâm không che giấu được nội tâm đang đấu tranh kịch liệt trên khuôn mặt ngàn năm khó đổi kia.

“Hiện nay người sở hữu cây đàn đó chính là một trong những người bạn chí cốt của bác nhưng người đó hiện tại định cư ở nước ngoài. Nếu cháu có thể đồng ý tham gia lễ kỷ niệm, bác hứa sẽ bằng mọi cách mang đến cho cháu đàn!”

Nhận ra được sự dao động không nhỏ trên khuôn mặt đứa trẻ, giám đốc Triều liên tiếp tung ra mỗi câu béo bở. Người đàn ông này cả đời làm việc trong lĩnh vực âm nhạc nghệ thuật, phải nói đam mê âm nhạc như si như say, đối với các nhạc cụ không chỉ hiểu biết sâu rộng thông thường, đối với các tài năng âm nhạc còn quý trọng tuyệt đối, thậm chí là ở mức sùng bái mù quáng. Ông không hề coi nhẹ những người trẻ tuổi, bởi chính tuổi trẻ là nguồn vốn tốt nhất của mà con người có được, tài năng bộc lộ từ sớm cần có thời gian mài dũa để có thể tỏa sáng, những đứa trẻ này hôm nay chỉ là một mầm mống tài năng, nhưng sau này không chừng có thể vươn lên làm tinh tú sáng lấp lánh, mang lại vinh quang muôn đời cho nền âm nhạc nước nhà. Lam Lâm đây không thể nói đơn giản chỉ là “mầm mống” được, mà chính là tài năng thực sự, chỉ có điều bị che giấu quá kỹ trong bốn bức tường mà thôi. Với nghĩa vụ của một người tôn thờ âm nhạc, ông nhất định phải mang âm thanh tuyệt diệu dưới những ngón tay kia đến với quần chúng. Và ông chắc chắn rằng, người đó đủ tài năng để xứng đáng được đàn trên chiếc Piano tuyệt mỹ kia.

Nếu một người ngoài như giám đốc Triều còn có thể nhận ra được cảm xúc khát khao kia của Lam Lâm thì Trịnh Bình đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hiếm có khi nào Trịnh Bình mới thấy trên khuôn mặt ấy có những biểu cảm phong phú đến thế. Đặt tay lên vai Lam Lâm, Trịnh Bình nói với một giọng đầy khẳng định: “Cậu ấy sẽ đi.”

Lam Lâm hơi giật mình quay sang nhìn Trịnh Bình. Tên kia chỉ nhẹ hàng răng khểnh trắng bóc ra cười tít mắt với Lam Lâm. “Đi đi thôi! Cậu đã chôn giấu chính mình quá lâu rồi, đây chính là lúc thực hiện giấc mơ của đời người đó. Anh không biết cây đàn kia giá trị thế nào và có ý nghĩa gì đối với cậu, đôi tai anh cũng không có đủ khả năng để cảm thụ tất cả tài năng của cậu, vậy nên hãy để những người ngoài kia thay anh đánh giá. Tin anh đi, quyết định lần này là đúng đắn.”

Chương 6: “Căn Phòng Bí Ẩn”

Tối hôm đó bốn người cùng nhau dùng bữa, không khí trên bàn cơm tương đối hòa hợp vui vẻ nhờ có sự hoạt náo của Trịnh Bình và bác Triều già rồi nhưng vẫn vui tươi. Lâu lắm rồi trong căn nhà lớn này mới xuất hiện khung cảnh hài hòa, ấm áp như vậy. Thường ngày ba Lam Lâm công việc bận rộn, bay đi bay lại giữa các nước, thời gian ở nhà cực kỳ hiếm hoi. Lam Lâm hầu như lúc nào cũng phải ăn cơm một mình, qua loa đại khái cho xong bữa. Hai ba con bình thường có ngồi ăn được với nhau thì cũng lặng lẽ mà trôi qua chứ không tràn tiếng cười nói như bây giờ.

Bầu không khí thật tốt, mấy người đàn ông cùng uống vài chén là điều không thể tránh khỏi. Trịnh Bình cậy sức trẻ chuốc cho giám đốc Triều chân nam đá chân chiêu ra về. Tên này nói là làm, không coi ý kiến gia chủ ra gì khăng khăng cầm rế ở đây mấy ngày, hạ quyết tâm sắt đá khiến ông già ở nhà tức chết mới thôi. Ba Lam Lâm biểu tình có chút kì quái, không rõ là bất đắc dĩ hay là còn điều gì khác nữa, mặc dù vậy vẫn sắp xếp cho Trịnh Bình một phòng cho khách trên tầng ba. Phòng tuy đã lâu không có người ở tuy hơi lạnh lẽo nhưng vẫn hết sức sạch sẽ, gọn gàng do được quét dọn thường xuyên.

“Phòng của cậu ở đâu vậy?” Trịnh Bình tùy tiện ném ba lô to xuống giường hỏi.

“Phòng tôi ở dưới tầng.”

“Hay ngủ chung đi? Anh sợ lạ nhà không ngủ được...”

Rầm!

Trịnh Bình vừa dứt lời, Lam Lâm đã đóng sầm cửa phòng bỏ đi không chút lưu tình. Ngoài cửa vang lên một câu không mặn không nhạt. “Ngao ngoãn ngủ đi. Đêm hôm cấm chạy loạn.”

Trịnh Bình bủn rủn, một bên lẩm bẩm “Keo kiệt. Làm như anh mày là trẻ con không bằng. Hừ!”

Nói đoạn lung tung cời quần áo rồi lăn ra ngủ như lợn chết, quên tiết lộ việc phải vệ sinh cá nhân trước khi đi ngủ. Trông đáng điệu tên này chẳng có chút nào giống như lạ nhà nha.

*

Bắc thang lên hỏi ông trời, kết bè kéo cánh ai cực tình thông? Ông trời ngoảnh mặt lại trông, đứng đầu chưa biết, thứ hai Trịnh Bình.

Trịnh Bình tên này bẩm sinh đã có sức hút kì lạ với mọi người xung quanh, vô thanh vô tức lôi kéo người này người nọ, chơi đến vui quên trời đất. Ngày đầu tiên lăn la ra bắt chuyện với hai vệ sĩ áo đen mặt lạnh như chì ngoài cửa, ngày thứ hai thành công đập đổ hàng rào bảo vệ, lập xối ba cây ngay chốt kiểm tra vòng ngoài. Chưa kể đến những người làm công ở hậu trường ít xuất hiện như đầu bếp, phụ bếp, giúp việc cũng bị hấp dẫn ra đi điểm danh một lượt, không ai không cùng hân tán phết đầm câu ba điều, kẻ thiếu cảnh giác còn bị Trịnh Bình dắt mũi khai tuột cả bí mật bốn đời ba họ. Lăn lộn ở nhà người ta nhiều ngày, Trịnh Bình biến luôn nơi này thành địa bàn hoạt động của mình, đối thì xuống bếp gọi đồ ăn, nọ lại lăn kềnh ra sofa phòng khách ngủ, lúc nào thừa sinh lực sẽ hăm hở chạy vòng vòng quanh khu biệt thự rồi lên lút chơi trò bài bạc với mấy người trẻ tuổi. Hừ, ai bảo cái người tên Lam Lâm kia không chịu chơi với hắn chứ, cả ngày trong phòng thần thần bí bí lẩn tránh cái gì không lộ mặt ra, thì thoảng lại bận rộn căng mắt cắt tỉa lại từng mm bộ lông xù của con cáo hư hỏng, đối với kẻ trời sinh bữa bãi, tùy tiện như Trịnh Bình thì đây đúng là màn tra tấn thị giác cả lòng kiên nhẫn tột đỉnh! Nếu không chứng kiến tận mắt Trịnh Bình cũng chẳng tưởng tượng nổi cuộc sống của người anh em tốt lại nhàm chán đến mức độ thể này, mặc dù trước đó không phải hắn ta không cho rằng đời sống cá nhân của tên này phong phú được là bao nhiêu, nhưng đạt đến trình độ “thiếu muối” không kém gì kẻ tu hành thể này thì Trịnh đại hiệp phải chấp tay bái phục. Tranh thủ khi còn ở đây, Trịnh Bình đôi khi lôi kéo Lam Lâm tu sĩ ra sân phơi nắng, nhân tiện cùng nhau luyện tập lại những chiêu thức Nhu Đạo lâu không sờ đến, lúc này mới cảm thấy Lam Lâm có chút sinh khí của con người. Vì hoạt động mạnh nên hai má phơn phớt hồng, ánh mắt cũng lấp lánh có thần hơn, ừm, hắn nhìn sao cũng thấy vui lòng hả dạ, tinh thần cũng theo đó cao càng cao hơn.

Buổi tối hôm nay có chút lạnh hơn bình thường, ba Lam Lâm cũng đã mấy ngày không trở về nhà, nghe nói phải bay sang Canada một chuyến ký hợp đồng làm ăn lớn. Trịnh Bình sau một ngày tự tiêu khiển hết năng suất bắt đầu sinh ra nhàm chán, liền gạ gẫm Lam Lâm ra ngoài ăn một bữa thay đổi khẩu vị. Dù sao đã mấy ngày phải chôn chân ở nơi này trốn tai mắt của ông già khó tính hắn đã có phần buồn bực!

Chọn một nhà hàng đồ Nga khá nổi tiếng trên phố, 8 giờ khách cũng đã vãn bót, hai người chọn một bàn còn trống gần cửa sổ để ngồi. Trịnh Bình hưng trí một hơi gọi liền từ từ năm bảy loại thịt, Lam Lâm đầu đầu yêu cầu thêm đĩa salad và một món rau thanh đạm, ăn theo tên này chắc chắn không chết vì bội thực thịt thì đêm nay cũng trong ác mộng bị thịt đè.

“Lâu lắm không uống một chút rồi! Nhân dịp, ờ, nhân dịp 20 tháng 10 ngày Phụ nữ Việt Nam anh em mình làm đôi chén?”

Trịnh Bình cố tình nghĩ ra một cái cớ sứt sẹo, đầu ra chuyện hai thằng đàn ông đi chúc mừng ngày Phụ nữ với nhau vậy? Quả thật hắn tự nhiên cảm thấy có chút thèm thuồng hơi men, tên này không hẳn là một kẻ nát rượu, nhưng lại có tình yêu vô cùng to lớn đối với các loại Vodka, nguyên thủy và cháy bông. Lam Lâm hôm nay cũng dễ tính lạ thường, không hề lên tiếng phản đối làm Trịnh Bình hớn hờ ra mặt, gọi luôn chai rượu đắt nhất có bán tại nhà hàng.

Đồ ăn rất nhanh được dọn ra ê hề, phục vụ thậm chí còn phải ghép thêm một bàn đơn nữa vì nhiều món nên có phần chật chội. Trịnh Bình lấy búa gỗ nhỏ gõ “lạnh canh” mở nắp chai Beluga Goldline lấp lánh ánh vàng đắt tiền trong tay, rót vào hai chiếc ly tinh xảo có đỉnh hình con cá tầm cùng bộ trên bàn. Chất rượu sảng sảng trong suốt, mùi thơm thanh thuần đưa lên nhẹ nhẹ, không có cảm giác gay mũi như một số loại rượu mạnh khác. Lam Lâm nâng tay, chạm ly với Trịnh Bình rồi ngửa cổ uống cạn. Rượu chạm vào lưỡi tê tê, nuốt đến họng lại cay nồng, trôi xuống bụng nóng ran như đốt lên ngọn lửa nhỏ, hơi rượu xông từ khoang miệng lên mũi khiến người ta phải thở ra một hơi dài. Dù không quen uống rượu, nhưng loại cảm giác này lại đặc biệt khơi gợi sự thích thú hiếm hoi của Lam Lâm.

“Uống! Hôm nay không uống hết chỗ này không về!”

Trịnh Bình ngửa mặt nói đoạn há to mồm dốc tuốt ly rượu tràn đầy vào cổ họng, tuy không “khà-à” lên một tiếng thật to nhưng rất có dáng của đại hiệp Tiêu Phong uống rượu luận anh hùng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung. Lam Lâm cười cười, lặng lẽ chạm ly, cũng không quên ăn những món ngon trên bàn, bụng rỗng uống rượu say xin sẽ không tốt đâu.

11 giờ đêm, hai kẻ lút khurót đu bám nhau về đến cửa nhà, à không, phải nói chính xác là một người là lút, hai chân bước đi có vẻ nhẹ hơn bình thường, còn một kẻ chẳng biết say thật hay vờ mặt dầy đeo bám sau lưng người kia. Đèn phòng khách bật sáng, cáo nhỏ ngồi trên ghế mềm quay đầu lại nhìn hai con ma men bằng ánh mắt ghét bỏ, hèn dỗi thoăn thoắt bỏ chạy lên lầu. Trịnh Bình cũng không thèm quan tâm đến nó, cái thứ lông xù này lúc không có đồ ăn vẫn luôn chảnh chọe như vậy, thoát ần thoát hiện, đến bây giờ Trịnh Bình cũng vẫn không hiểu bình thường nó ngủ ở đâu.

Hai người tự động về phòng của mình, trước khi lên lầu, đi qua tầng 2, Trịnh Bình cố tình dùng cái giọng giả say nhừ nhựa buông lời trêu chọc: “Ngủ ngoan em yêu!” đỉnh kèm thêm mấy nụ mi gió. Đáng tiếc, cửa phòng đã đóng lại không chút lưu tình, có vẻ ai đó không cảm động trước tình cảm dạt dào này nha.

Huyết sáo lác lác lên phòng mình, Trịnh Bình có chút say nhưng không đáng kể. Tắm rửa mát mẻ một phen rồi bỏ lên giường lớn, đắp chăn bông dày. Ừm, đêm nay hứa hẹn là một đêm bóng bẽnh say giấc!

*

1 giờ đêm

Cảm thấy cổ họng khô khốc, con khát quấy nhiễu giấc ngủ làm Trịnh Bình mắt nhắm mắt mở mò mò dậy, quờ quạng lung tung trên tủ đầu giường tìm bình nước. Chết tiệt, không còn lấy một giọt! Càng liếm đôi môi khô nứt càng thấy khó chịu, đặc tính của vodka là háo nước, Trịnh Bình chủ quan như ở nhà cái gì cũng có sẵn, hiện giờ không tu hết cả lít nước đảm bảo tên này sống không qua nổi đêm nay.

Uể oải lẩn sò trong bóng tối, không thèm bật đèn phòng, Trịnh Bình lết xết lê dép bông ra ngoài hành lang sáng mờ mờ, tỉnh mò xuống dưới tìm nước mát. Con buồn ngủ đánh nhau dữ dội với với cảm giác khô khan nơi cổ họng, hai mắt híp thành đường chỉ mảnh, mồm đớp đớp không ngừng nuốt nước bọt, hai tay đưa ra phía trước dò đường, tạo hình lúc này không khác gì thấy ma trong mấy bộ phim kinh dị chủ đề xác sống.

Hành lang dài hun hút, ánh sáng lại không tốt lắm, lơ mơ ngái ngủ Trịnh Bình thay vì rẽ trái để xuống cầu thang quen thuộc lại ngoặt sang phải, mò mẫm tiếp tục tiến về phía trước. Hừm, qua một lát Trịnh Bình ngờ ngợ điều gì đó không đúng, mọi chỉ cần đi hơn chục bước chân đã đến cầu thang, sao hôm nay lại xa như vậy. Sau lưng tự nhiên cảm thấy lạnh lạnh kì quái, đầu óc phát huy trí tưởng tượng rất phù hợp với khung cảnh xung quanh. Một giờ đêm, biệt thự tịch mịch rộng lớn, không một bóng người, hành lang dài mờ tối, khúc quanh co không lối thoát, cánh cửa gỗ... cánh cửa gỗ... “Kẹt!”

Á!!

Trong phút chốc, trái tim Trịnh Bình như vọt lên trên cổ họng. Mồm cứng ngắc, cổ khản đặc không kêu nổi ra tiếng. Cánh cửa gỗ điều khắc tinh xảo, trông có vẻ cũ kỹ không ăn nhập với kiến trúc nhà ở, bất chợt hé ra một khe nhỏ mang theo cả tiếng kéo kẹt ghê người. Thân nam nhi chân dài hai mét (?), đại nảo Trịnh Bình bất được tín hiệu nguy hiểm, chuẩn bị nhân nút chuyển sang trạng thái “chạy trốn chết” thì một bóng đen nho nhỏ từ phía trong khe cửa lách ra.

Dọa chết ông mày rồi!!

Tim vẫn đập thùm thụp trong lồng ngực, Trịnh Bình tròn trố hai mắt nhìn sinh vật lông xù nhỏ thó vừa hù hấn chết khiếp hấn kia. Con quỷ nhỏ này, ban ngày thoát ần thoát hiện không nói, nửa đêm không ngoan ngoãn ngủ đi lại mò mẫm nơi này làm cái quái gì hả! Trán nổi gân xanh, đang muốn vuron tay trừng trị con vật xấu xa thì cáo nhỏ đã henh cái mũi đen ướt át, xì ra một tiếng khinh thường rồi nhanh nhẹn quay ngoắt vào trong phòng như thể chủ nhân không tiếp đón vị khách không mời kia. Trên đời này Trịnh Bình chưa bao giờ tưởng tượng được có ngày bản thân có khả năng đọc được ý tứ “khinh thường” trong mắt động vật nhỏ. Tức mình, tên này vút luôn con khát ra sau đầu, sai bước dài về phía trước đột nhập vào phòng, thuận tay đóng luôn cánh cửa sau lưng, triệt đường lui của con cáo gian ác (???). Hừ, hần hôm nay quyết tâm phải nhìn xem con cáo chảnh chọe lại ngu dốt kia rút cuộc có thể trốn nơi nào, không trừng trị một chút cho hả giận không được! Tay sờ soạng trên tường một lúc lâu, tên ác ôn Trịnh Bình rút cuộc cũng chạm được vào công tắc đèn.

Tạch.

Đèn sáng.

Trái với tưởng tượng về căn phòng cho vật nuôi nhỏ hẹp đầy đồ chơi dành cho thú cưng trong đầu, đèn vừa bật, Trịnh Bình có chút choáng váng ngoài ý muốn. Rõ ràng đây là một căn phòng cho con gái nha, nói chính xác hơn là cho bé gái. Mọi thứ đều mang nét đáng yêu, ngọt ngào, tường màu hồng hồng dán đầy những hình bông hoa nhỏ và thú cưng, đèn chùm treo trên trần hình giọt nước trong suốt, giường lớn chính giữa kiểu công chúa có màn che rủ

xuống, trong một lớp lụa xuyên thấu, ngoài một lớp dây kim tuyến xỏ đá lấp la lấp lánh. Dẫm trên mặt sàn trải lông thỏ mềm mại, Trịnh Bình cảm thấy bản thân như lạc vào một thế giới khác, từ những vật dụng dành cho bé gái nhỏ nhất như chiếc lược nhựa, gương treo tường, đồ trang trí xinh xinh... đều không hiểu sao có sức hút kì lạ đối với hắn. Trịnh Bình lúc này chẳng thèm đoái hoài đến con vật mà mình vừa muốn xử lý đang cuộn người nằm trên cái gối lông nhung trên giường không nhúc nhích. Hắn cứ vô thức chập lờ đi lòng vòng quanh phòng như đang thám hiểm kho tàng báu vật. Sờ sờ cái nọ, nhích nhích cái kia, những vật dụng này giống như đã lâu không có người sử dụng, nhưng lại không hề có vết tích bụi bẩn, chứng tỏ căn phòng bỏ không này vẫn thường xuyên được lau dọn sạch sẽ. Bài trí hẳn một phòng cầu kì như vậy cho thú cưng ở có phải là phô trương quá đáng rồi không?

Bất tri bất giác, Trịnh Bình đứng trước một giá sách nhỏ kê sát tường phía trong. Trên đó bày biện một vài quyển sách giáo khoa kiểu cũ, tuy bìa sách có chút mờ nhưng trang giấy trắng thơm, được xếp ngay ngắn, chứng tỏ chủ nhân hẳn là một người rất cẩn thận, gọn gàng. Hết lật giờ vài quyển sách, bắt được vài quyển chép nhạc từ vở lòng đến nâng cao, Trịnh Bình ngoài ý muốn tìm được một cuốn gì đó khá dày, bìa cứng cáp in nổi những hình trang trí dễ thương sinh động. Hắn không nén nổi tò mò, lật bìa ra, trang giấy trắng đã ố vàng đầu tiên xuất hiện một dòng chữ nước ngoài được viết bằng bút mực hết sức ngay ngắn, đẹp đẽ. Nhìn kiểu chữ có thể đoán là tiếng Nga, hắn không đọc hiểu được. Sang vài trang tiếp theo, Trịnh Bình bắt gặp hình ảnh một người phụ nữ nước ngoài, tóc vàng mắt đen nhưng sâu hun hút đang mỉm cười ngọt ngào, trên tay bế một đứa bé còn đang quấn tã. Tiếp đó là một vài hình ảnh lớn dần của đứa bé, khuôn mặt tròn tròn, làn da trắng mịn, đôi mắt to tròn đen láy phủ dưới lớp mi dài cong cong hết sức đáng yêu, nhìn kiểu dáng quần áo có thể chắc chắn đây là một bé gái. Ảnh chụp rất đẹp, các góc độ không chệch vào đâu được, đứa bé trong ảnh luôn rất tự nhiên, ngọt ngào, có lúc vui sướng cầm hộp quả lớn trong tay, có lúc lại phụng phịu hai má, nước mắt lưng tròng như hòn dỗi điều gì đó.

Trịnh Bình xem đến say mê, không hiểu sao hình ảnh này lọt vào tâm trí hắn tựa như thuốc phiện, muốn dứt ra không dứt nổi, mà đứa trẻ trong này sao lại quen thuộc đến thế. Dắm chìm trong những tấm ảnh như câu chuyện kể về sự lớn lên của một thiên thần, Trịnh Bình nhìn thấy đứa bé đó từ lúc còn lọt thỏm, đến lúc tập tễnh biết đi, khi ngồi bên đàn Piano trắng nhỏ giống hệt chiếc đặt bên cửa sổ kia, rồi khoác trên mình bộ váy đồng phục đi học lớp 1, vui chơi đùa giỡn với đám bạn học, cho chó nhỏ ăn, đứng thôi bông bóng trên sân cỏ xanh mướt... Hình ảnh cuối cùng dừng lại tại một cô bé chừng 10 tuổi, khoác trên mình chiếc váy màu xanh ngọc tôn lên làn da trắng bóc, tóc dài mềm mại rũ sau lưng, đứng duyên dáng bên đàn dương cầm trên bục cao đầy ánh sáng. Trịnh Bình vô thức đưa ngón tay vuốt lên khuôn mặt đang tươi cười tỏa nắng ấy, đôi mắt cô bé long lanh ngậm nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa đoá hoa rực rỡ, xinh đẹp nhất. Hắn ngờ ngợ cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng không biết không đúng ở chỗ nào. Cô bé này là ai, tại sao lại cho hắn cảm giác quen thuộc kì lạ đến như vậy, cô bé này có quan hệ gì với Lam Lâm? Hai người họ... là anh em sinh đôi? Phải rồi! Quá giống nhau, thật sự như phiên bản nữ của Lam Lâm vậy. Nghĩ đến đây, Trịnh Bình há hốc mồm ra, có phải hắn ta vô tình đã đào được bí mật gì đó của gia đình nhà người ta không vậy?! Tại sao chưa bao giờ thấy Lam Lâm nhắc đến đứa em gái này? Tại sao căn phòng này lại dường như không có người ở? Tại sao nơi này tạo cảm giác như thời gian đã ngừng trôi?

Rối tinh rối mù, đầu óc Trịnh Bình bắt đầu mụ mị, không biết là do hơi men còn sót lại hay do suy nghĩ quá lung, hắn mờ mịt gấp cuốn album lại. Không nhớ rõ mình đã trở về phòng ra sao, đã uống nước hay chưa, lên giường như thế nào, ý thức của Trịnh Bình trước khi “ngất nguồn” dừng lại ở khuôn mặt tươi cười lảng động trong tấm ảnh cuối cùng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: “Người Đi Trong Mộng”

Trịnh Bình mở mắt ra thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ xanh mướt, nắng xuyên thẳng xuống làm đôi mắt có phần khó chịu, hắn cảm giác thật mong lung, đầu óc không tỉnh táo cho lắm. Bên tai có tiếng cười khanh khách, một bóng dáng bé nhỏ tay cầm que thôi bông bóng che đi ánh mặt trời trên đỉnh đầu hắn, lộ ra khuôn mặt be bé xinh xinh quen thuộc. Nhìn xoáy vào đôi mắt ngây thơ trong sáng ấy, trong lúc Trịnh Bình đang tự hỏi rút cuộc bản thân đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu, cô bé đã quay người chạy vụt đi mất. Hốt hoảng bật người dậy, hắn không thể tự điều khiển được tay chân nữa, vội vàng chạy theo tìm kiếm bóng dáng biến mất nhanh một cách khó hiểu đấy. Trịnh Bình đánh liều lần theo dấu vết những bông bóng xà phòng còn đang bay rải rác trong không trung.

Chạy, chạy miết.

Trịnh Bình dừng trước một tòa kiến trúc cổ tựa như Nhà hát Lớn, hắn chống đầu gối thở dốc, không hiểu sao hắn cảm thấy tay chân mình có chút không linh hoạt như mọi khi. Xung quanh không một bóng người qua lại, Trịnh Bình hít thở điều khí, chậm chậm bước qua cổng sắt có phần hoen rỉ, dẫm lên mỗi bậc thang kéo dài đến cửa chính khép hờ. Bàn tay hắn đặt trên cánh cửa lớn, tự nhiên lại có chút do dự, nhưng rồi cuối cùng vẫn dùng chút sức đẩy ra. Cửa mở ra tựa như công tắc bật chiếc máy hát cũ kỹ vang lên tiếng đàn nhẹ nhàng, Trịnh Bình như bị thôi miên mất rồi, hai mắt dán chặt vào bóng dáng nhỏ bé đang ngồi trước cây đàn dương cầm màu trắng đặt trên sân khấu ngập ánh đèn. Hắn chậm chậm lướt qua những hàng ghế trống không người, bước chân hắn kì lạ nhẹ đến mức không vang ra tiếng. Trịnh Bình dừng lại trước sân khấu không xa, trong tầm mắt hắn chính là cô bé đó, tầm khoảng 10 tuổi, mái tóc dài buông xõa sau lưng, đôi mắt nhắm hờ, bàn tay đang lướt nhẹ trên phím đàn như mưa. Âm thanh tựa như tiếng nhạc trời, trong suốt chảy róc rách vào đôi tai hắn, bất tri bất giác hắn cũng không dám thở mạnh, sợ phá vỡ bầu không khí tuyệt diệu này. Âm nhạc đột nhiên dừng lại, đôi mắt kia phút chốc mở ra nhìn hắn, chứa nét cười ngây thơ ngọt ngào lại tựa như nua chú, khóa định hồn phách.

Đầu óc Trịnh Bình như chảy thành bùn nhão, không thể kiểm soát đôi chân đang tự ý bước lên sân khấu. Hắn vươn bàn tay có phần rụt rè, chậm rãi tựa như sợ cô bé sẽ biến thành cánh bướm bay vụt khỏi tầm với. Mái tóc cô bé mềm mướt hết như hắn tưởng tượng, từng sợi từng sợi đan vào ngón tay thô ráp, rồi loạn quần quanh trái tim đang đập thình thịch không theo quy luật của hắn. Cô gái bé nhỏ nghiêng đầu nhìn hắn không rời, đôi mắt ngây thơ ngậm nước kia không hiểu sao chậm rãi khép lại như thể đang cố vũ hấn gây nên tội ác. Trịnh Bình tiến lại rất gần, đủ để nhìn rõ hàng mi dài cong cong run rẩy, đủ để môi hắn chạm vào hai cánh hoa phôi hồng. Ừm, mềm mại, ngọt ngào ngoài sức tưởng tượng.

Trước mắt bất chợt nảy sinh biến hóa, Trịnh Bình giật mình rút lại phía sau, hai mắt tròn trừng kinh ngạc. Khuôn mặt cô gái bé nhỏ hần vừa có hành động quá phận không hiểu sao phút chốc biến thành khuôn mặt mà hần quá đỗi quen thuộc.

Lam Lâm

Đôi mắt ấy không còn chứa sự ngây thơ vô tội nữa, thay vào đó là một đôi mắt chỉ chứa đêm đen thuần túy hơi xéch lên trên, lạnh lùng bất khả xâm phạm. Lam Lâm không nói một lời, đôi môi kia khề nhếch tựa như khinh thường hần, lông mày nheo lại tựa như nảy sinh chán ghét hần. Hình ảnh này phi thường mạnh mẽ đánh sâu vào đầu Trịnh Bình, áp lực khiến hần không thở nổi, đầu ong ong như bị người nện búa tăng.

Trịnh Bình từ trên giường choàng dậy, đôi mắt tròn lớn, đồng tử không ngừng giãn nở, mồ hôi toát ra đầy đầu. Hần mạnh mẽ áp bàn tay lên ngực, cảm nhận được trái tim đang đập thùng thùng đầy sợ hãi của chính mình, vô cùng rối loạn. Trịnh Bình gục xuống thật sâu, nắm đấm nện mạnh vào đầu bất ép mình thoát ra khỏi mộng cảnh vẫn chưa dứt.

Trịnh Bình cảm thấy hết sức hoang mang, tại sao hần lại có giấc mơ quái đản như vậy. Trong giấc mộng ấy vậy mà hần lại làm ra hành động khiếm nhã đối với một cô bé còn chưa lớn, rồi không hiểu sao hình ảnh người anh em tốt của mình lại trùng khớp vào đó. Hần càng hồ thẹn hơn, khi mà hần nhận ra, bản thân mình lại luyến tiếc cảm giác mềm mại ấy. Cổ họng Trịnh Bình nuốt khan, có vị vừa ngọt ngào, lại đắng ngắt.

*

Sáng nay Lam Lâm thức dậy có chút muộn hơn bình thường, có lẽ là do tác hại của rượu đây mà. Nhìn đồng hồ đã là gần 10 giờ sáng, cũng không có chuyện gì đặc biệt, dù dậy sớm hay muộn thì cũng không khác gì nhau.

Điện thoại nhấp nháy đèn báo tin nhắn, màn hình hiện tên, là Trịnh Bình gửi đến. Sống cùng một nhà, bày đặt gửi tin nhắn làm gì chứ.

7.30 a.m <>

Tin nhắn có phần đường đột, câu chữ lại nghiêm túc lạ thường, Lam Lâm hơi hơi ngoài ý muốn. Mới có mấy ngày ở chung, đi ra đi vào lại thấy bóng dáng tung tung ấy, bây giờ người đột ngột chạy mất, Lam Lâm không hiểu sao lại cảm thấy có chút mất mát.

Đang ngẩn ngơ trên giường, chuông điện thoại reo lên cắt đứt suy nghĩ rối loạn, số lạ gọi đến.

“Alô?”

“Lam Lam hả?! Bác Triều đây. Đừng bảo là quên bác rồi đấy nhé!” Giọng nam sang sáng vang lên từ đầu dây bên kia, mang vài phần nóng vội.

“Cháu chào bác. Cháu không quên đâu ạ. Bác gọi cho cháu có chuyện gì ạ?” Lam Lâm kiên nhẫn đáp lại.

“Hê hê, nhớ là tốt, nhớ là tốt! Bác đã sắp xếp cho cháu màn biểu diễn ở Lễ kỷ niệm sắp tới rồi, không được nuốt lời bác đâu đấy nhé!” Bác Triều trong điện thoại rất vui vẻ nói liên hồi. “Cây đàn kia bác đã hứa với cháu cũng sẽ giữ lời, nhưng gần đến ngày mới có thể chuyển đến nơi được. Trước tiên cháu có thể đến Học viện diễn tập qua một chút không, ở đây bác có sẵn một chiếc dương cầm tương đối tốt, nếu cháu không chê...”

“Dạ, được ạ.” Lam Lâm ngắn gọn, phải phép trả lời.

“Tốt quá rồi! Mặc dù còn 2 tháng nữa mới đến ngày quan trọng nhưng chương trình lần này tổ chức đặc biệt lớn, các tiết mục cần khớp với nhau, thế nên ngày mai cháu có mặt nhé! Bao giờ đến nơi gọi vào số máy này cho bác, bác sẽ ra đón cháu. Oke con dê?” Bác già xì tin tự biên tự diễn.

Lam Lâm có chút bất đắc dĩ đồng ý, dù sao cũng đã nhận lời người ta rồi. Gần đây ở nhà quả thật có chút buồn chán, Trịnh Bình từ mấy tháng trước bị tổng vào Học viện Quân sự làm cuộc sống Lam Lâm mất đi chút “muối”. Mặc dù không muốn xuất đầu lộ diện cho lắm, nhưng nhớ đến sự háo hức tràn đầy của tên kia, Lam Lâm lại không nỡ chối ý. Ai bảo có kẻ đi rồi, bên tai Lam Lâm vẫn vang vọng tiếng lá nhải đòi xem diễn cho bằng được cơ chứ. Có phải càng ngày bản thân càng dễ dãi với Trịnh Bình rồi không Lam Lâm?

Dậy thôi, dù sao vẫn còn cả một ngày dài. Phải đem cáo con đi tắm lại lông cho đẹp mới được.

*

Taxi dừng lại trước cổng Học viện Âm nhạc Quốc gia, một bóng dáng thon thả từ trên xe bước xuống, mái tóc đen dài cột cao, lộ ra khuôn mặt trắng hồng thiếu nữ. Tiêu Ngọc vẫn mang dáng vẻ như nàng công chúa cao quý như vậy, cảm nhận hơi hếch, đôi mắt to sáng có thần, chân dài bước đi đầy tự tin, mạnh mẽ, hoàn toàn không thấy bóng dáng của một nạn nhân hành hung ở trường Quân sự cách đây không lâu.

Đã quen trở thành tâm điểm của sự chú ý, Tiêu Ngọc vẫn thản nhiên như không bước trong những ánh mắt soi mói đến từ nhiều phía, nhiệt tình ngưỡng mộ có, ác ý châm biếm có. Người ta đều cho rằng cô quá kiêu ngạo vì những lời ca tụng có cánh nên bỏ ngoài tai sự gièm pha của đám đồng nghiệp thực ra không ai biết rằng, rất đơn giản chỉ là từ nhỏ Tiêu Ngọc phải sống trong sự đổ kỵ và ghen ghét của mọi người nên đã trở nên chai sạn mà thôi. Nếu người ấy không phải ra nước ngoài một thời gian quá dài, những tên thô bỉ đó đã chẳng bao giờ có cơ hội chạm được vào một sợi tóc của cô.

Tiêu Ngọc đẩy cửa phòng Giám đốc, trông thấy bác Triều đang ngồi thoải mái trên ghế bành to, nhâm nhi tách cà-phê đậm đà. Giám đốc Học viện, bác Triều là người cô đã quá quen thuộc, có thể nói ông hết như người bố thứ hai của cô vậy, quan tâm chăm sóc cô hết mực.

“Bác Triều! Hôm nay trông bác tinh thần hăng hái lạ thường nha. Có tin mừng gì sao?” Tiêu Ngọc rũ bỏ hình tượng công chúa kiêu ngạo, thân thiết đáng

yêu làm sao.

“Đúng vậy, đúng vậy. Thật mất công lắm bác mới khai phá được một nhân tài ẩn giắt. Đúng là báu vật luôn được cất giấu trong rừng sâu, không chân chính dần thân vào nguy hiểm thì cả đời sẽ không bao giờ được chứng kiến vẻ đẹp bất phàm của nó.”

“Sao nghe bác nói có vẻ khoa trương quá vậy! Không phải nhân tài mà bác nói đang ở trước mặt bác rồi đây sao!” Tiêu Ngọc giả vờ hờn dỗi.

“Ha ha ha! Cái con bé này. Cháu khác, người ta khác. Mỗi người đều có khả năng thiên phú riêng của mình, cháu giỏi về hát, người ta lại là người tạo nên âm nhạc để cháu cất lên tiếng hát cơ cháu gái ạ. Ôi, vẻ đẹp ấy, ngón đàn tuyệt diệu tinh mỹ ngày ấy bác già đây mới chỉ được nghe một lần duy nhất mà suốt đời sẽ mãi mãi không quên...”

“Bác Triều, cẩn thận cháu mách bác gái bác ngoại tình trong tâm tưởng đó nha! Tà gì mà như tà tình nhân vậy chứ.”

Đang bay bổng trong bầu không khí hồng phấn tự mình huyền hoặc, bác Triều dựng tóc gáy, vừa tức giận vừa buồn cười mắng mò “Cháu thì biết gì chứ hà! Người ta đáng tuổi con cháu bác đấy. Nào, đi thôi, đừng để chậm trễ. Người đây đang ở phòng đàn ở Nhà truyền thống đợi chúng ta. Hôm nay nhất định bác sẽ phải giới thiệu hai đứa với nhau. Chắc chắn sẽ là một cặp đôi ăn ý trời sinh, bọn trẻ các cháu không tin vào thẩm mỹ đôi mắt lò nầy của bác thì cũng phải tin vào hai tai nhạy bén này. Ừm ừm, nếu có thể kết hợp với nhau sẽ rất tuyệt vời. Hay lắm, hay lắm.”

Giám đốc Triều tự mình ba hoa như một ông mai mối nhằm chán, đơn giản chỉ là một việc đàn và hát, qua lời nói khoa trương của bác già mà trở nên mờ ám như một cuộc xem mắt cổ tình sắp đặt vậy. Tiêu Ngọc biết thừa cái tính huyền huyền này của bác nên không để bụng, chỉ có chút tò mò, rút cuộc người nào có thể vượt qua được sự kiểm duyệt của con người mặt ngoài hiền như bụt nhưng được mệnh danh là người có “đôi tai ác quỷ” này đây. Nhiều năm nay người tài không phải là hiếm, tuy vậy xét cho cùng, số ít người được chính tay Giám đốc Học viện o bế như Tiêu Ngọc lại đếm không được bao nhiêu.

Theo chân bác già đến Nhà truyền thống Học viện Âm nhạc, Tiêu Ngọc không nén nổi bất ngờ. Đãi ngộ hoàn toàn không tồi, một người như thế nào có thể được đặc cách sử dụng đến chiếc đàn cổ trăm năm mà Học viện vẫn nâng niu trân trọng đây. Nghe nói đây là cây đàn dương cầm do một nhà chế tác người Canada mất nhiều năm tâm huyết chế tạo nên, được người sáng lập Học viện trăm năm trước dùng trăm phương ngàn kế mua lại, cũng nhờ nó mà nhiều lần mang lại vinh quang cho Học viện Âm nhạc. Tuy vậy nhiều năm rồi vẫn chưa có ai vinh dự được đàn thử một lần, chiếc dương cầm này từ lâu đã bị khóa trong phòng kính lớn ở tầng cao nhà truyền thống, chỉ có thể đứng từ xa chiêm ngưỡng mà thôi.

Vừa đặt chân lên tầng cao nhất, Tiêu Ngọc có phần sững sốt khi nghe được một chuỗi âm thanh trong trẻo róc rách chảy vào tai. Bản Bluestone Alley vang lên đơn giản lắng đọng nhưng không hiểu sao lại làm cho người nghe cảm thấy lạnh lẽo, đơn độc. Giai điệu không nhanh không chậm, nốt nhạc vang lên từng tiếng trầm bổng dần dần thấm hồn người nghe, mê hoặc người ta lạc vào một vùng tuyết trắng dưới ánh trăng cô đơn lạnh lẽo.

Bản nhạc ngắn gọn kết thúc, âm thanh vậy mà vẫn còn quanh quẩn trong nhà kính như chưa thể ngay lập tức dừng lại. Ánh sáng bên ngoài phản xạ vào lớp kính trong suốt lấp lánh như sao rơi giữa ban ngày, Tiêu Ngọc thần thờ nhìn bóng người mảnh khảnh vẫn đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình bên chiếc dương cầm, bàn tay vẫn chưa dứt khỏi phím đàn.

“Bộp bộp bộp!” Bác Triều vỗ tay đầy hăng hái. “Tuyệt lắm! Cháu thấy cây đàn này thế nào, không tồi phải không? Niềm tự hào của Học viện này đó!”

Người kia ngược khuôn mặt gầy nhỏ trắng sứ lên, trong mắt chứa ý cười nhàn nhạt, nho nhã lệ độ đứng dậy tiếp lời “Cháu đã nghe danh cây đàn Star Drift này từ lâu mà bây giờ mới có cơ hội chơi thử. Âm thanh tạo nên nghe như sao rơi nước chảy, không hổ là báu vật trấn phái của Học viện ạ.”

Bác Triều tự hào mê say, nói liên tục “Nói đúng lắm, nói hay lắm! Tuy chiếc đàn này trân quý, nhưng xét cho cùng khó có thể sánh ngang được với Heintzman Crystal P. Yên tâm, bác đã liên lạc thuận lợi với người bạn rồi, không lâu nữa sẽ đến tay cháu mà thôi!”

Nói đoạn lời kéo Tiêu Ngọc vẫn đang ngăn người đứng phía sau lên trước, hồ hởi giới thiệu. “Đây là Tiêu Ngọc, giọng ca vàng của Học viện bác đấy. Hôm nay cho hai đứa gặp nhau, bác hi vọng có thể kết hợp được ngón đàn tinh luyện của cháu và giọng hát trôi chảy của Tiêu Ngọc. Không báo trước với cháu thế này có phải hơi đường đột không? Thật ra bác cũng vừa mới nảy ra ý tưởng này thôi. Ừm, có thể thử xem sao, nếu thật sự không được cũng không cần miễn cưỡng.”

Giám đốc Triều tuy rất hưng phấn nhưng thật ra cũng có chút áy náy vì sự tự định đoạt của mình, dù sao thì đây cũng là hai người trẻ xa lạ, nhờ không hợp ý nhau cũng có thể trở mặt không biết chừng. Ông âm thầm bắn khoăn, ngoài mặt vẫn tỏ ra hồ hởi, ánh mắt long lanh đầy mong đợi nhìn trực diện vào thanh niên tao nhã kia.

Trước ánh mắt chờ mong của người già, Lam Lâm cảm thấy hơi nhức đầu. Bảo cậu đến đây chơi đàn, giờ lại muốn cậu đệm đàn cho con nhà người ta nữa hà. Haiz, xưa nay vẫn là một kẻ độc lai độc vãng nhân thể độc diễn độc hưởng, giờ không những phải công bố cho bàn dân thiên hạ biết, lại còn thiệt thòi phải hợp tác với kẻ xa lạ. Thấy sao cũng thật miễn cưỡng.

Nhận ra ánh mắt đấu tranh do dự của Lam Lâm, Tiêu Ngọc không hiểu sao có chút thất vọng nhưng vẫn mạnh dạn bước lên thêm một bước, hướng bàn tay mảnh khảnh về phía Lam Lâm, chủ động bắt chuyện.

“Em là Tiêu ngọc. Rất hi vọng có thể được hợp tác cùng với anh.”

Lam Lâm nhàn nhạt nhìn cô gái xinh đẹp này, thật ra cậu đã nhận ra được người ta từ đầu, đây chẳng phải là cô gái nhỏ biểu diễn hôm ở Học viện Quân sự sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không tí vết, hai má đỏ ửng, ừm, có phải đánh phấn hồng hơi quá tay rồi không. Cảnh đẹp ý vui cũng khó có thể làm lung lay trái tim sắt đá của vị nào đó, Lam Lâm vẫn không nặn không nhạt buông ra một câu, tay hồ hững đưa ra.

“Cũng có thể thử xem, nếu không hợp tôi sẽ không tự miễn cưỡng chính mình đâu.”

Bàn tay thật lạnh. Lời nói kiêu ngạo như vậy trước nay vẫn chưa từng được nghe, vị trí bản thân tuy bị hạ thấp mấy bậc nhưng Tiêu Ngọc không hiểu sao vẫn có sự kích động nho nhỏ. Người này, vừa có thể gọi lên hứng thú của cô, vừa có thể khơi lên sự hiếu chiến, ham muốn muốn chinh phục khó hiểu. Tiêu Ngọc đây chưa từng thất bại trong bất kỳ cuộc thi nào, muốn vượt qua ải của người đàn ông này có vẻ cũng không quá khó đi.

Cô gái nhỏ âm thầm hạ quyết tâm trong đầu, bỏ qua trái tim đập có chút rối loạn trong lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: “Lần Đầu Tiếp Xúc”

Bác Triều tránh đi để hai người trẻ tuổi mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, bầu không khí bỗng chốc đang từ khiên cưỡng chuyển sang hết sức gượng gạo. Một người luôn sống khép kín trong thế giới riêng, còn một người đã quen với được đối xử nhiệt tình chủ động.

Một vài phút trôi qua trong yên lặng, rút cuộc Tiêu Ngọc cũng ậm ờ lên tiếng trước:

“Chúng ta có phải nên bắt đầu rồi không?”

Lam Lâm hơi nhướn mày “ừm” một tiếng khe khẽ, rồi cúi xuống lật vài tờ giấy trong tay. Cậu âm thầm đánh giá cô gái nhỏ trước mắt này, xem ra tốc độ hồi phục khá tốt đấy chứ, cô bị người ta đánh cho thâm như vậy mà vẫn tự tin đứng đây giảng co với cậu được. Tổ chức tâm lý cũng không tồi, Tiêu Ngọc là một trong số ít người không bị sự lạnh nhạt của Lam Lâm làm cho chùn bước, tiêu biểu nhất phải kể đến kẻ họ Trịnh tên Bình. Ai biết giờ này tên đó đang lưu lạc nơi nào rồi, nói biến mất là không chán chứ biến mất luôn.

Lam Lâm xét cho cùng, bản chất là một con người kiêu ngạo. Cậu kiêu ngạo cũng không có gì sai, tài năng của cậu xứng đáng được người người ca tụng nếu cậu nguyện ý phô bày. Đây không phải là lần đầu tiên có người đánh giá cao khả năng âm nhạc của cậu, đã từ rất lâu rồi, ánh đèn trên bục cao sân khấu chỉ dành cho riêng mình Lam Lâm. Nhưng mọi chuyện đã bị bỏ lại phía sau, kí ức ngày xưa đã phủ lớp bụi dày, cậu cũng không nguyện ý lau chùi lưu giữ. Dù vậy, quá khứ vẫn là thứ gì đó không thể tẩy xóa được, sâu sắc đến ăn sâu vào xương tủy, dù Lam Lâm theo thời gian có bị gọt dũa đến nhường nào đi chăng nữa thì cũng không thể chối bỏ được sự ảnh hưởng to lớn của nó.

Lần này bị đặt vào tình huống khiên cưỡng ngay từ đầu, bắt đầu dĩ phải đồng ý xuất đầu lộ diện, bây giờ còn bị sắp đặt đứng chung cùng một người xa lạ, nói cậu không thấy phật ý là nói dối. Nhưng đến lúc nhìn cô gái nhỏ mềm mại trước mắt lại cảm thấy phần nào mềm lòng. Ánh mắt Tiêu Ngọc vừa trong vừa sáng, lại lấp lánh ánh lên sự quật cường cố chấp quen thuộc. Lam Lâm âm thầm tự hỏi cảm xúc gần đây có phải dễ dao động quá rồi hay không, tiếp xúc cự ly gần với tên thần kinh Trịnh Bình cũng có thể lấy bệnh không có nguyên tắc?

Ngày đầu tiên gặp gỡ đương nhiên gượng gạo, hai người Lâm – Ngọc trao đổi qua loa không được là bao nhưng thần kì vẫn đi đến thống nhất, sử dụng một bản nhạc đơn giản mà Lam Lâm tự sáng tác để biểu diễn. Vấn đề mấu chốt tiếp theo là nếu Tiêu Ngọc muốn sự tồn tại của mình có giá trị trên sân khấu thì cô phải tự thân viết lời bài hát.

Điều kiện khắt khe này của Lam Lâm như một sự khiêu khích “ác ý” nho nhỏ, bản nhạc được lựa chọn chẳng quá phức tạp, phù hợp để biến tấu thành bài hát, nhưng, cái mà Tiêu Ngọc muốn không đơn giản chỉ là hát lên mà còn là thể hiện được “đẳng cấp”. Tiêu Ngọc lặng lẽ hạ quyết tâm phải để người này phải tâm phục khẩu phục, phải công nhận tài năng của cô có thể sánh ngang với cậu. Một giai điệu hay nên được viết nên bởi lời ca tuyệt đẹp, bản thân cô là người khá bài xích thứ âm nhạc theo trào lưu đầy rẫy ngoài thị trường, luẩn quẩn mãi với đám ba thứ gọi là tình yêu ngọt ngào đau đớn. Làm sao viết cho bản nhạc vừa vang lên đã thấy đượm màu cô đơn này lời ca đủ chiều sâu lại là câu hỏi thật hóc búa! Tiêu Ngọc lúc này chưa định hình được mình nên bắt đầu khai thác từ đâu.

Đang lúc Tiêu Ngọc rối rắm với mớ suy nghĩ của chính mình, Lam Lâm kiên nhẫn đàn đi đàn lại bản nhạc. Có đôi lúc nhịp chậm chậm, chỉnh sửa một chút, ghi chép lại tí mĩ trên giấy, muốn hoàn thiện bản nhạc của mình sao cho phù hợp với yêu cầu biểu diễn nhất. Ừm, thực mất thời gian, mà cũng không sao, dù gì thì thứ mà cậu có nhiều nhất không phải là thời gian à. Lam Lâm nhàn nhã tự nhiên, tay lướt lướt trên phím đàn, lúc nhanh lúc chậm, khi đàn mãi một giai điệu, khi lại biến tấu xoay vòng. Đáng vẻ cậu lúc tập trung làm việc vừa đứng đắn nghiêm túc, vừa ung dung thản nhiên như đang chơi đùa thật khiến người ta phải ghen tị.

Tiêu Ngọc và Lam Lâm trao đổi với nhau câu được câu mất, sự tồn tại của đối phương hầu như không ảnh hưởng lắm đến thế giới riêng của mỗi người. Chỉ khi nào cần tham khảo ý kiến vấn đề gì đó, Tiêu Ngọc mới chủ động mở miệng với Lam Lâm. Cậu đàn của cậu, cô đứng việc của cô, lênh khênh trên đôi giày cao gót mà không thấy mỏi.

“Anh có thể đàn lại để tôi thu âm cả bản nhạc về nhà suy nghĩ tiếp không?” Tiêu Ngọc nghiêng nghiêng đầu hỏi, mái tóc dài rủ xuống như thác nước, mềm mại chảy xuống một bên vai.

“Chưa được. Tôi vẫn chưa hoàn thiện, cô không thể nhớ đại khái giai điệu sao?” Lam Lâm không liếc mắt một cái, hoàn toàn thờ ơ với cái đẹp.

“Nhớ đại khái thì làm sao mà khớp lời chính xác được! Đầu thể hát một nốt cao bằng một chữ âm nặng chứ! Chưa kể bản nhạc của anh biến ảo như

vậy, tôi không nắm bắt chính xác từng nốt nhạc làm sao viết nổi cái gì ra hồn.” Tiêu Ngọc có chút bức bối giằng giãi một tràng dạo lý, hai mày thanh tú chau lại. Cậu thật biết cách làm cho người khác cụt hứng!

Lam Lâm từ tốn suy nghĩ một chút rồi thỏa hiệp. “Được rồi. Vậy đêm nay tôi sẽ hoàn thành nó, sẽ gửi cho cô sớm nhất có thể. Cho tôi email của cô.”

“Email của tôi đây, không cần gấp như vậy đâu.” Tiêu Ngọc hơi ngạc nhiên, lại bổ sung thêm “Vẫn còn nhiều thời gian mà.”

Tiêu Ngọc viết loẹt xoẹt địa chỉ hộp thư của mình vào mảnh giấy nhớ, nhanh nhẹn dán trên tập ghi chép của Lam Lâm, không hiểu sao trong lòng lại có chút niềm vui nho nhỏ. Liệu thông qua cách thức này hai người có thể trò chuyện nhiều hơn một chút không nhỉ? Cô gái nhỏ à, liệu cô có cảm thấy tâm tư của mình hơi nhiệt tình quá với một người mới gặp rồi hay không.

Lam Lâm ngoài mặt hồ hững hờ nhìn mảnh giấy vàng vàng, bên trong âm thầm chực cười, chữ viết cũng thật xinh đẹp.

*

Tối đó Tiêu Ngọc phá lệ không ra ngoài vui chơi, cô ngồi trước máy vi tính nhâm nhi cốc trà sữa nóng hổi tự pha, mùi thơm ngọt ngào thấm đẫm vị giác. Cô gái nhỏ một bên cập nhật vài thông tin giải trí nóng hổi trong ngày, một bên chat nhảm với vài đứa bạn trên Facebook. Đang chém gió hăng say, Tiêu Ngọc chợt thấy avatar của một tài khoản trong danh sách đặc biệt báo online, hớn hở như bắt được vàng, nhanh nhẹn nhấp vào bắt chuyện.

[Prima Donna] Anh!

[Prima Donna] Sao lại online giờ này vậy?

[Prima Donna] Los Angeles bây giờ là 8 rưỡi, không phải anh nên ở trường sao?!

Qua một lúc lâu, bên kia mới thấy trả lời. Tiêu ngọc không dám chậm trễ mở lên đọc, đôi mắt to tròn không kìm nén được yêu thích.

[Tropical Leo] Hôm nay anh nghỉ, đang trong thời gian ôn thi tốt nghiệp.

[Prima Donna] Trời! Bây giờ mới là tháng 10 mà?!

[Tropical Leo] Thi một vài môn điều kiện rồi nghỉ Giáng sinh. Sau đó mới chính thức bảo vệ đồ án.

[Prima Donna] A ha! Giáng sinh! Anh được nghỉ bao nhiêu ngày?

[Prima Donna] Anh! Có phải anh sẽ về không?!

[Tropical Leo] Nghỉ gần 1 tháng, về hay không còn chưa chắc.

[Prima Donna] Không! Anh nhất định phải về cơ! Hơn nửa năm rồi anh vẫn chưa về chơi với em.

[Prima Donna] Em rất nhớ anh!

Tiêu Ngọc bắt đầu giờ trò làm nũng, lời nói ra cũng không hề kiêng kị như thể đã quá quen thuộc với việc thể hiện tình cảm thẳng thắn như vậy. Cô gái nhỏ ngày thường hay hếch hếch cằm nhón ra vẻ kiêu kì bây giờ chẳng khác gì bé con nhõng nhẽo đòi quà, chỉ muốn làm theo ý thích của mình thôi. Phía bên kia không thấy hồi đáp, chắc bận rộn chuyện gì đó, hoặc giả là không thật sự quan tâm đến sự mè nheo của cô.

Tiêu Ngọc không chờ đợi được, gõ tiếp một tràng dài.

[Prima Donna] Anh à! Anh đi rồi không ai bảo vệ em nữa, em lại bị người ta đánh thăm lăm.

Nói vậy, bất giác mắt cô cũng thấy cay cay, mũi nhỏ khẹt khẹt, cảm giác uất ức cũng ngày càng khuếch tán trong lòng. Tiêu Ngọc tiếp tục đọc thoải kể tội những tên đó. Nước mắt cũng tí tách rơi lúc nào chẳng hay.

[Prima Donna] Anh ơi, người ta lúc đấy mà không đến kịp chắc em bị thằng đó đánh chết luôn không còn được gặp anh nữa rồi. Em phải nằm viện thật lâu, em rất đau đớn và sợ hãi, cũng không dám kể gì với bố mẹ. Bố mẹ em ở Sydney bận như vậy nếu nghe được em gặp chuyện sẽ không yên tâm, nhớ không may lại hỏng hết tâm huyết cả đời mất.

[Prima Donna] Mà có chuyện này em cũng áy náy lắm, đến bây giờ em vẫn không biết được rút cuộc người hôm đấy cứu em là ai. Lúc đó chỉ thấy loáng thoáng là bóng dáng đàn ông xông đến rồi em xỉu luôn. Đáng sợ quá mà! Sau này em có quay lại hỏi thăm tên tuổi để cảm ơn mà người trong Học viện Quân sự đó miệng kín như bưng, không hé một lời. Thật khó hiểu!

[Prima Donna] Em đoán người đó chắc là học viên cấp cao trong Học viện, nếu không thì đã không tham gia được bữa tiệc đó, càng không thể xuất hiện đúng lúc như vậy! Thân thể người đó có gì bí mật mà phải giấu nhem đi như thế nhỉ? Làm cho người khác tò mò quá đi mất.

[Prima Donna] Anh! Anh có nghe em nói không đó!

Tiêu Ngọc hờn dỗi, cô nàng tràng giang đại hải làm nhảm cả một buổi trời chẳng được hồi đáp. Vừa buồn vừa bức, người này từ nhỏ đến giờ luôn lạnh

như băng, hiềm hoi mới ban cho cô được một chút ấm áp, càng như vậy cô lại càng quý trọng. Hai người lớn lên bên nhau, anh luôn âm thầm bảo vệ cô dưới cái bóng lớn lao của mình, Tiêu Ngọc cũng dành cho anh thứ tình cảm khó có thể gọi tên. Cô sùng bái anh, luôn ngược lên nhìn anh như nhìn một pho tượng thần, vừa yêu thương vừa kính ngưỡng không dám xâm phạm. Tuy cô mãi chỉ là con người bé nhỏ đứng dưới chân anh, nhưng cô cam tâm tình nguyện, bởi duy nhất nơi ấy mới mang lại cho cô cảm giác an toàn, che cho cô đủ mọi sóng gió mà trước nay cô phải đối mặt. Người làm anh này đến bây giờ vẫn chẳng bao giờ mở được một lời an ủi, dù cô có lời hết ruột gan ra nói, đau thương đến mấy thì đối lại cũng chỉ là sự im lặng mà thôi. Nhưng cô biết, cô tin, anh sẽ không để cô phải chịu uất ức vô nghĩa như thế.

“Tình.”

A, có âm báo email cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung. Tiêu Ngọc ngờ ngợ mở hộp thư đến, tin nhắn từ một địa chỉ lạ gửi vừa tới. Tiêu đề hết sức ngắn gọn: “Nhạc”. Nội dung tin nhắn cũng chỉ vồn vện vài chữ “Gửi tạm trước cho cô.” Không cần hỏi cũng đoán được là ai.

Tiêu Ngọc khòe miệng giật giật, dạo gần đây có phải cô bị sao quá tạ chiếu mệnh hay không mà hết người này đến người nọ đều đối xử tệ bạc với cô vậy. Nặng thì đánh đập dã man, nhẹ thì bạc bẽo lạnh lùng. Từ trước đến nay đâu có như vậy cơ chứ, người theo đuổi cô chẳng phải xếp hàng từ đầu phố đến cuối phố vẫn không hết hay sao. Liệu lên chùa giải hạn có hiệu quả không nhỉ?

Tiêu Ngọc ảm ức lan man một hồi, tay cũng nhấp tai về đoạn audio được đính kèm trong tin nhắn. File audio được thu âm hết sức thủ công, chắc chắn cậu ta chỉ đơn giản bật nút ghi âm rồi đàn vào đó, không thông qua kỹ thuật chỉnh sửa gì. Âm thanh vậy mà nghe lại có gì đó chân thật. Điệu nhạc vang lên quanh quẩn bên tai, nhắm mắt vào dường như thấy được người con trai lạnh lùng ấy đang ngồi chơi dương cầm chính trong căn phòng nhỏ này. Nếu nghe thật kĩ còn có thể nhận ra được hơi thở nhẹ nhàng của người kia, tiếng tay áo cọ sát loạt xoạt khe khẽ. Tiêu Ngọc bàn tay đặt lên ngực trái đang nảy từng nhịp “thình thịch” của mình, cảm giác kì lạ này quá lâu rồi không thấy, trái tim dễ dàng mất không chế vì một người hoàn toàn xa lạ sao? Tiêu Ngọc hơi ngả lưng ra sau, trong đôi mắt dường như xuất hiện ảo ảnh kì quái, mây trắng, nắng vàng, anh đàn, em nghe.

Bật đi bật lại đoạn audio vài lần, Tiêu Ngọc chưa đã ghiền, cảm xúc trong lòng xốn xang không cách nào kìm nén, cấp thiết cần phải chia sẻ với ai đó. Vừa hay, người cô vốn đang trò chuyện đang dờ cũng hồi âm.

[Tropical Leo] Có chuyện đó sao? Đừng lo, bao giờ trở về anh sẽ xử lý ổn thỏa.

[Tropical Leo] Em gửi gì thế?

Tiêu Ngọc nhấp chuột vài cái, gửi thành công đoạn nhạc cô vừa nghe sang phía bên kia, hưng phấn gõ bàn phím lách cách.

[Prima Donna] Mau nghe đi anh! Đảm bảo hay không hời tiếc!

Bên kia sau khi nhận file liền im ắng một hồi không thấy đáp lại. Mãi sau mới thấy một dòng gọn lỏn.

[Tropical Leo] Gì đây? Nghe rất lạ.

[Prima Donna] Hay không anh?! Tim em vẫn còn đang đập loạn luôn này! Đây là bản thu bản nhạc của em và một người nữa đã lựa chọn để sắp tới biểu diễn Lễ Kỷ niệm lớn nhất trước giờ của trường.

[Prima Donna] Wow! Đảm bảo đêm đó em sẽ là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời luôn! U’ha ha—

Hết hưng phấn trong ảo tưởng tự huyễn hoặc, Tiêu Ngọc chột ỉu xù.

[Prima Donna] Ừm, nhưng mà cái này lại lại khó ở chỗ cần em tự phổ lời. Người ta kiêu ngạo lắm nhé, còn nói cái gì mà nếu không tự viết ra được ca từ phù hợp thì đứng luôn trên sân khấu làm con rối làm trò phụ họa đi.

[Prima Donna] Tiêu Ngọc em chẳng nhẽ một chút xiu khó khăn này mà không vượt qua nổi sao! Rồi xem, cậu ta sẽ sớm phải đóng tai lên mà nghe em hát. Em không chỉ có giọng ca hay mà còn có cả cái đầu linh hoạt, hừ, em sẽ làm cho âm nhạc của cậu ta thăng hoa lên đến một cảnh giới mới.

[Prima Donna] Em sẽ không chịu thua đâu! Đây chính là cuộc chiến của hai chúng em!

Không biết từ lúc nào Tiêu Ngọc đã âm thầm tự dựng lên một kẻ địch giả tưởng cho bản thân mình. Có lẽ là từ khi sự kiêu ngạo của cô bị đá kích nặng nề trước cái nhìn lạnh nhạt người kia. Không biết liệu cô có phải đã quá nhạy cảm khi đọc được trong đôi mắt đen kịt đó ngoài lạnh lùng ra còn thứ gì đó gọi là khiêu khích? Cậu ngầm thách thức xem liệu cô có đủ khả năng xứng tầm với âm nhạc mà cậu đã tạo nên không, thách thức xem liệu cô có đủ năng lực chạy đua với hán trên con đường nghệ thuật này không.

*

Nửa bên kia trái đất, trong căn phòng lớn trống trải, một thanh niên áo đen đang tựa ghế ung dung nhâm nhi tách cà-phê đặc quánh của mình. Đôi chân dài buông thõng thoải mái, bàn tay với những khớp xương rõ ràng vung vẩy điệu thuốc đánh nhịp nhẹ nhẹ theo điệu nhạc vang lên từ loa máy tính.

Khói tỏa ra từ điệu thuốc vờn quanh khuôn mặt góc cạnh của thanh niên, càng tăng thêm vẻ nam tính vốn có. Đôi mắt người này tuy nhắm lại hưởng thụ nhưng vẫn không che giấu được vẻ sắc sảo ác liệt giữa vàng trán cao, hàng lông mày đen đậm xéch về hai phía thái dương như hai lưỡi đao bén nhọn, toàn thể ngũ quan như được dùng dao điêu khắc mà thành. Có thể nói đây là một hình tượng thanh niên mang diện mạo đẹp để kiêu tà ác điển hình, thích hợp đóng những vai phản diện trong phim ảnh, chỉ cần ngồi đó cũng tạo cảm giác áp bách cho bầu không khí xung quanh.

Âm nhạc du dương bị nhốt trong căn phòng đầy mùi vị nam tính này không sao thoát ra được. Ở nơi không lối thoát, tiếng đàn du dương cảm róc rách như nước chảy trong suối, bay cao như cánh diều đứt dây, chìm đắm trong bùn lầy sâu thẳm. Cung bậc cảm xúc của người nghe bị chi phối mạnh mẽ bởi chính âm nhạc mà người chơi đàn tạo ra. Lúc vút kéo người ta lên cao tít rồi thả cho bàng hoàng rơi xuống, lúc ác liệt nhấn chìm người ta đến ngạt thở vô vọng, người lạc vào bản nhạc này giống như bị bỏ lại đó một mình cô độc, phải tự hứng chịu lấy bão táp, sóng trào của chính âm nhạc mang đến, không thể nào chống cự, không cách nào vùng vẫy. Phải nói, chính người chơi đàn đang vật lộn trong thứ âm nhạc mang ma lực đen tối mà mình tạo ra, bắt tri bất giác lôi kéo thính giả nhốt cùng vào trong nội tâm sâu kín của mình.

Đôi mắt vốn nhắm hờ khẽ mở, thanh niên trở mình như báo đen thức tỉnh, trên mặt mang nụ cười như có như không. Giọng nói trầm thấp đầy từ tính đề lên nền nhạc du dương, đối chọi gay gắt:

“Một tâm hồn sứt sẹo đến đáng thương. Bi ai đến mức không thể nào che giấu nỗi đau? Tôi rất hứng thú muốn biết xem cái gì có thể đẩy một con người đến tận cùng đau khổ như vậy.”

“Hãy chờ đấy anh bạn. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp nhau.”

- Prima Donna: Thuật ngữ âm nhạc Tiếng Ý, dịch sát nghĩa là “Đệ nhất mệnh phụ”, ám chỉ vai nữ chính hát nhạc. Tiêu Ngọc tự lấy tên tài khoản là Prima Donna, thể hiện đúng bản chất kiêu ngạo, tài năng và khát vọng của mình.

- Tropical Leo: Tropical Leopard, tiếng Anh, dịch nghĩa là “báo nhiệt đới”, là loại báo hoa sừng ở vùng nhiệt đới, có bản năng săn mồi vô cùng mạnh mẽ, được đánh giá là một trong những loài động vật ăn thịt nguy hiểm nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: “Sai Nhịp”

Cách mấy ngày, Tiêu Ngọc chủ động hẹn gặp Lam Lâm qua email, sở dĩ lâu như vậy bởi vì khoảng thời gian vừa rồi cô phải chôn chân trong nhà, tập trung cao độ vào công đoạn sáng tác lời bài hát. Đến lúc hoàn thiện, muốn liên lạc với Lam Lâm thì mới nhận ra chỉ có thể gửi thư điện tử. Bác Triều bất chợt biến mất một cách thần bí, nghe đâu là sang Hong Kong giải quyết công việc hệ trọng. Thư gửi đi qua hai ngày mới có được hồi âm, Lam Lâm tự chọn địa điểm gặp mặt là một quán Cà phê kiểu cũ gần hồ Trúc Bạch.

Đợt gió mùa đông bắc lần thứ ba trong năm đổ bộ vào Hà Nội, chính thức mang hơi lạnh bao trùm toàn thành phố. Tiêu Ngọc hít hà mấy hơi vì lạnh, bước vào trong quán đã thấy Lam Lâm ngồi ở một bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ đóng chặt, mắt xuyên qua lớp kính dày hướng ra phía ngoài, ánh nhìn vô định.

Tiêu Ngọc hôm nay mặc đơn giản một chiếc áo dài tay lông thỏ mỏng mà ấm màu kem, tôn lên nước da trắng sứ. Phía dưới diện váy đen xòe, ngắn trên đầu gối, phối hợp với đôi boot cao đế bằng, nhìn cô rất có phong phạm của một sinh viên năm nhất ngây thơ, hồn nhiên, khác xa với hình tượng xuất hiện ở Học viện ngày nào. Tiêu Ngọc tự kéo ghế ngồi, tiện tay đặt chiếc mũ lông nhung điệu đà xuống dưới, tăng hắng một tiếng gây sự chú ý với ai đó đang thả hồn đi đâu mất. Lam Lâm vốn thất thần nghe tiếng giạt mình quay ra, ánh mắt ấy vậy mà cố tình dừng lại trên người Tiêu Ngọc lâu hơn bình thường một chút.

“Xin chào.” Tiêu Ngọc không đề ý đến sự ngẩn người của Lam Lâm, mỉm cười chủ động chào hỏi.

“Chào cô.” Lam Lâm đáp lại, không tự chủ có chút cao giọng. “Ừm, cô muốn uống gì?”

“Cho tôi một sinh tố dưa hấu, nhớ bỏ hạt rồi hăng xay và cho ít sữa thôi nhé. Cảm ơn.” Tiêu Ngọc tự nhiên gọi đồ cho mình, cẩn thận dặn dò phục vụ rồi tò mò quay sang phía Lam Lâm “Anh gọi gì chưa?”

“Tôi gọi trà nóng rồi.”

Tiêu Ngọc hơi quan sát Lam Lâm từ đầu đến chân, không hiểu sao hôm nay người này có gì đó khác thường, mà không hiểu khác thường ở đâu. Vẫn là mái tóc nâu tự nhiên trông có vẻ tùy ý ấy, vẫn là khuôn mặt thanh tú lạnh lùng biết mấy. Lam Lâm khoác bên ngoài một chiếc áo khá dày, kẻ ca-rô tối màu bảo thủ, trong quán ấm áp hơn ở ngoài nhiều mà cậu vẫn không cởi ra, loáng thoáng nhìn qua phéc-mơ-tuya kéo hồ hình như còn mặc hai ba lớp khác nữa. Người này chịu lạnh có vẻ không được tốt lắm, Tiêu Ngọc âm thầm đánh giá.

Không khí giữa hai người mới đầu hơi ngại ngùng, Lam Lâm kiêu lo ngại không chủ động bắt chuyện, ánh mắt hướng vu vơ ngoài cửa sổ rồi đôi lúc lại đặt trên người Tiêu Ngọc như có điểm bị hấp dẫn.

Đồ uống được mang ra tạm thời cắt ngang sự im lặng. Lam Lâm nhấp vài hớp trà nóng, bất giác cảm thấy ấm áp hơn nhiều, còn thờ ra một hơi dài thỏa mãn. Thời tiết quái quỷ, bây giờ còn chưa chính thức bắt đầu mùa đông, một vài ngày nữa nhiệt độ còn hạ xuống không phải muốn cậu làm tổ trong nhà luôn sao. Lam Lâm bình sinh không thích tiết trời lạnh lẽo, cũng không thích dùng đồ ướp lạnh, thả cho cậu quanh năm chịu nóng, uống đồ nóng vẫn còn

sung sướng hơn là bị đông thành đá. Mùa đông đã lên lút thò một chân vào miền Bắc, tỉnh thần Lam Lâm vốn đã không linh hoạt càng thêm trì trệ vì giá rét, chỉ muốn biến thành con gấu ngủ đông, đắp chăn nằm lỳ trên giường đùa nghịch với cáo nhỏ mà thôi.

“Đồ uống ở đây khá đầy. Không gian kiểu cũ nhưng cũng rất có phong cách riêng.” Tiêu Ngọc bắt chuyện đánh giá, mắt đảo quanh quán cà phê lúc này chỉ lác đác vài vị khách.

“Tôi vẫn hay ngồi quán này, không gian yên tĩnh, lại có thể nhìn ra cảnh ngoài hồ.”

“VẬY là nhà anh gần đây hả?” Tiêu Ngọc bắt đầu nới mẩu tò mò, nếu là quán quen thì cũng phải gần nhà một chút chứ nhỉ.

“Cách đây cũng không xa lắm.” Lam Lâm lịch sự đáp lại.

“Anh đi bộ đến đây à?”

“Không. Tôi có xe riêng.”

“Xe máy á?” Tiêu Ngọc càng hỏi càng hăng.

“Tôi không biết đi xe máy.” Người nào đó thật thà đáp.

“Trời đất! Thời đại nào rồi còn có người không biết đi xe máy! Đừng bảo là anh biết lái ô tô nhé!”

“Không. Tôi cũng không có bằng lái ô tô. Tôi có tài xế riêng.” Lam Lâm phá lệ kiên nhẫn trả lời một tràng câu hỏi như thẩm tra của cô gái nhỏ. Giọng nói không hiểu sao cũng rất ôn hòa.

Tiêu Ngọc như cảm nhận được sự ám áp khác thường đến từ người đối diện, càng nhiệt tình thăm dò, hỏi đông hỏi tây hết cả buổi trời, vậy mà cậu cũng ngay thẳng trả lời hết, miễn câu hỏi không phải quá riêng tư. Lam Lâm nhìn sao cũng không thấy cái đáng về đây người đi xa ngàn mét lần đầu mới gặp kia đâu, Tiêu Ngọc vừa kì quái vừa hưng phấn trong lòng.

Luyện thuyên cả buổi trời không hết chuyện, mới đầu từ phòng vấn Lam Lâm, sau chuyển sang thành tiết mục tự kể chuyện bản thân của Tiêu Ngọc. Càng nói càng hăng say, cô gái này dường như quên mất mục đích chính của cuộc hẹn ngày hôm nay mất rồi. Đúng là con gái mà, thích tán chuyện đến như vậy.

“A! Mãi nói chuyện quên bém mắt! Tôi hẹn anh ra đây là để đưa anh cái này mà!”

Tiêu Ngọc trẻ con tự cộc lên đầu, là lẽ cái lưỡi hồng phấn, đáng điệu hết sức đáng yêu. Cô lục lung tung trong túi xách to của mình, lấy ra một tập giấy viết chỉ chút chữ, đưa qua cho Lam Lâm ngồi đối diện.

“Anh xem đi. Đây là bản thảo lời bài hát, anh đọc xem liệu có thể sử dụng hay không?” Tiêu Ngọc lúc này lại hơi rụt rè đưa tập giấy sang cho cậu.

Lam Lâm tiếp nhận bản thảo, bắt đầu đọc kỹ những hàng chữ xinh xắn được viết ngay ngắn phía trên. Tiêu Ngọc rất cẩn thận, thậm chí còn viết lại cả bản nhạc trên giấy. Mỗi dòng kẻ, nốt nhạc đều được viết bằng tay hết sức tinh tế. Lam Lâm như bị thôi miên, nhìn chăm chú vào từng nét bút tròn trịa, đọc chậm rãi từng ca từ được viết phía bên dưới mỗi nốt nhạc. Tuy còn có những chỗ chép lại không chính xác với bản nhạc gốc cho lắm nhưng phần lớn là không chệch vào đâu được. Lam Lâm trong lòng có chút bội phục khả năng âm nhạc của Tiêu Ngọc, cô có thể nghe một bản nhạc rồi chép lại ra giấy như thế này là điều mà không phải ai cũng làm được.

Tiêu Ngọc bên này ngược lại có chút lo lắng, suy cho cùng lời bài hát cũng không phải do cô hoàn toàn sáng tác. Nói sao bây giờ, cô quả thật đã đầu tư rất nhiều thời gian nhưng càng viết lại càng cảm thấy lệch lạc, có gì đó không “tối”. Các chủ đề cô chọn đều là những chủ đề khá đặc biệt, mặc dù không để viết thành bài hát nhưng không phải không có khả năng. Trước giờ Tiêu Ngọc cũng đã tự sáng tác vài bài hát cho riêng mình, không quá xuất sắc nhưng cũng thuộc tầm cao, mặc dù vậy hiện tại cô lại lâm vào bế tắc. Tiêu Ngọc dò dẫm từng nốt nhạc, không biết mình nên bắt đầu từ đâu, làm sao cho “khớp” được không chỉ giai điệu mà còn cả linh hồn của bản nhạc. Đôi lúc viết được một đoạn tâm đắc là thế, đọc lên nghe rất sâu sắc lắng đọng, nhưng than ôi, đến khi ghép nhạc, hát lên lại thấy khập khiễng kì dị. Chỉ trong ba đêm, cô đã muốn vò đứt nửa số tóc trên đầu.

Ngày ngày đêm đêm vừa khóc vừa làm, cuối cùng Tiêu Ngọc để tránh tương lai sau này bị gọi là Tiêu Hối Đầu, cô đành bỏ cuộc. Cô cần sự trợ giúp! Tiêu Ngọc mếu máo video call (gọi điện thoại hình ảnh) cho người anh nơi phương xa, nước mắt ngăn nước mắt dài cầu cứu. Cô cũng không biết mình tại sao lại nhờ đến người đó nữa. Bản chất anh không phải là một người có liên quan tí gì đến thứ gọi là âm nhạc cả, hoàn toàn không hoạt động trong lĩnh vực này. Nhưng biết làm sao bây giờ, từ nhỏ đến lớn, người đó đã là “Chúa cứu thế” trong lòng cô rồi. Người đàn ông ấy không việc gì là không làm được, không lĩnh vực nào không chinh phục, không khó khăn nào không vượt qua, không kẻ nào không đánh bại được.

Vị cứu tinh bất khả chiến bại nào đó lúc bấy giờ neho neho mắt báo, nhếch môi hút thuốc không nói một lời, khói xám phả đầy vào màn hình điện thoại, Tiêu Ngọc rút cuộc cũng chỉ thấy bóng dáng khuôn mặt mơ hồ mang vẻ trầm tư bí ẩn. Cô gái nhỏ gào khóc vào màn hình điện thoại nửa ngày không có hồi đáp, suy sụp cúp máy, tiếp tục quá trình vò đầu bứt tai vật lộn những con chữ. Suy nghĩ ám ảnh đến mức Tiêu Ngọc thậm chí có lúc còn lờ lị cả từ điển Tiếng Việt ra hồng tra cứu ngôn từ. Cô gái nhỏ thật là đáng thương, nhưng nếu bỏ cuộc chẳng phải quá mất mặt sao! Cô không muốn Lam Lâm nhìn mình bằng ánh mắt coi thường, cô muốn được cậu đánh giá cao, cô muốn trong đôi mắt cậu có hình bóng thành công của chính mình.

Đang lúc Tiêu cô nương có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma do luyện công quá độ, đại hiệp thần bí phương xa cuối cùng cũng hạ bút thành lời ca, gửi cho cô một bản đánh máy đầy chữ là chữ. Tiêu Ngọc sung sướng như vớ được vàng, hai mắt đắm lệt biên soạn lại cho chín chu rồi thành kính viết tay lại bài hát, ngày đêm tụng niệm bí kíp cứu sinh này.

Lam Lâm mất khá nhiều thời gian để đọc mặc dù bài hát không quá dài, ánh mắt tập trung cao độ như muốn nuốt từng từ từng chữ vào trong. Trong đôi mắt vừa đen vừa sâu ấy, nếu hiện giờ tinh ý có thể phát hiện ra sự rối rắm, phức tạp đang bị ẩn giấu che giấu. Hồ hấp của cậu cũng gần như đình chỉ, bị hạ xuống ở mức thấp nhất biểu hiện tình trạng căng thẳng không rõ lý do.

“Lời bài hát toàn bộ là do cô viết sao?” Lam Lâm ngược lên nhìn thẳng vào Tiêu Ngọc đang hồi hộp phía đối diện, giọng nói cũng trở nên trầm trọng.

“A...Phải!” Tiêu Ngọc không hiểu sao có chút run rẩy, nhưng vẫn ngoan cố khẳng định! Không thể để bại lộ ra được! Mặc dù cảm thấy thật tội lỗi, nhưng xin ông trời hãy cho cô trót lọt chỉ một lần này thôi!

Tiêu Ngọc hơi né tránh ánh mắt hoài nghi của Lam Lâm, chẳng hề người này có thể từ ca từ mà đọc ra được phong cách của mỗi người sao. Cô không tin trên đời này tồn tại một nhân vật phi thường như thế, chữ thì ai mà chẳng biết chữ, không thể nói lên điều gì. Nhưng Tiêu Ngọc lại quên mất, cách sắp xếp ngôn từ cũng phần nào thể hiện được bản chất con người, đặc biệt đối với người sống thiên về nội tâm như Lam Lâm.

“Anh thấy thế nào?! Tôi viết tốt đấy chứ?!” Cô tỉnh hồn tiếp, Tiêu Ngọc nâng cao giọng như muốn xua đi cái nhìn ẩn ý của người kia.

“Tốt lắm. Tôi nghĩ rằng có thể sử dụng được. Không cần chỉnh lý gì thêm đâu.” Lam Lâm không tiếp tục khai thác vấn đề. “Cô đã thử hát qua chưa?”

“Rồi, tôi đã hát thử rồi. Nhưng tôi nghĩ rằng vẫn cần phải khớp nhạc với anh nữa, đúng không?” Tiêu Ngọc bối rối.

“Đúng vậy, công đoạn này cũng rất cần thiết. Nhưng hiện tại tôi không liên lạc được với Giám đốc Triều, có lẽ cần phải đợi mấy hôm nữa mới có thể mượn được phòng đàn ở Học viện.”

“Ồ, sao phải phức tạp như vậy?! Về nhà anh không phải là được sao?!”

Nói xong mới thấy mình có phần hơi lỗ, Tiêu Ngọc nín nín khoe miệng, mắt đảo ra ngoài cửa sổ. Có ai đòi con gái con đưa lại chủ động đòi về nhà con trai như cô không cô chứ. Cô không có ý gì khác đâu nha, chỉ đơn thuần là muốn ghép nhạc mà thôi, đúng là như vậy đó!

Lam Lâm hơi nhún nhún lông mày nhìn cô gái nhỏ đang có biểu cảm tự trách khỏi hải trước mặt, cũng không nói lời cự tuyệt thẳng thắn.

“Việc này đợi vài hôm nữa rồi tính tiếp. Bây giờ về thôi.”

“Về luôn hả? A! Cũng không còn sớm nữa, cùng đi ăn trưa đi!” Tiêu Ngọc có chút bất ngờ, nhanh nhẩu đề nghị. Cô còn muốn nói chuyện nữa mà, ừm, chỉ cần không phải là về bản nhạc là được.

Thấy Lam Lâm tần ngần chưa trả lời, cô chủ động bước tới kéo khuỷu tay, ánh mắt lấp lánh. “Đi thôi! Tôi biết một quán đồ nướng gần đây rất ngon lại không hề đắt. Đảm bảo anh sẽ thích!”

Lam Lâm liếc mắt nhìn xuống cánh tay có phần thân mật lại đường đột kia, theo khuỷu tay hướng lên nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ mong đợi, tự nhiên cảm thấy khó có thể nói lời từ chối.

“Tôi đi xe máy! Để tôi đèo anh nhé!” Tiêu Ngọc tự ý quyết định, nhanh nhẹn tranh thanh toán tiền nước rồi tiếp tục thuyết phục. “Tôi đã trả tiền nước rồi. Bây giờ đến lượt anh mời tôi đi ăn mới phải phép! Đi nào!”

Thực hiện được gian kế, cường chế kéo được gấu túi lười biếng chỉ muốn về nhà ngủ đông là Lam Lâm ra ngoài, Tiêu Ngọc cảm thấy thật vui vẻ. Cô nhảy lên con xe tay ga sành điệu của mình, không quên vỗ “phành phạch” yên xe ý bảo Lam Lâm mau leo lên ngồi. Gấu túi Lam Lâm bị cái lạnh phía ngoài hun cho đông cả não, máy móc bò lên phía sau xe Tiêu Ngọc, lại chậm rê rề rút điện thoại trong túi ra nhấn với bác tài xế không cần chờ đợi.

Tiêu Ngọc khởi động xe, không quên lái nhai “Số anh thật sướng, có hẳn tài xế đưa đón bằng ô tô!”

Lam Lâm ngoan ngoãn ngồi đằng sau, dáng vẻ trông hơi cứng nhắc, mặt chôn vào trong cổ áo kéo cao, mồm lẩm bẩm “Đúng là lạnh quá mà.” Cậu thật mờ mịt, không biết vì lẽ gì lại bị cô gái nhỏ phía trước này lôi kéo, không cưỡng được sự hấp dẫn vừa ngây thơ vừa ngọt ngào ấy. Mặc dù cậu đã cố gắng tự cách ly mình với thế giới bên ngoài, nhưng qua lớp kính dày trong suốt, cậu vẫn bị thu hút bởi bóng dáng thướt tha nhỏ bé ấy, trong trẻo đầy sức sống đến như vậy.

Có ai đó đã nói, ấn tượng đầu tiên khi là rất quan trọng. Ấn tượng đầu tiên của Tiêu Ngọc đối với cậu ư? Chẳng phải là hình ảnh thâm thiết đầu tóc rối bù nồm bị đánh cho hộc máu mồm hết sức kinh dị đó sao? Lược bỏ qua tiếng la hét đau đớn trong cảnh bạo lực, chỉ riêng hình ảnh “thân tàn ma dại” của Tiêu Ngọc lúc bấy giờ cũng đủ hù người khác một phen kinh dị, làm sao cũng không thể nói là ấn tượng “đẹp” được. Lam Lâm nghĩ lại nghĩ, cũng không phải lần đầu cậu thấy chuyện bất bình phi thân tương trợ nhưng... lần này... đúng là có chút khác biệt mà.

Bỏ qua chiếc xe hơi quen thuộc đang chạy chậm phía sau, tầm mắt Lam Lâm dính chặt trên cái áo lông trắng ngà đằng trước, từng sợi lông thò theo gió phất phơ như ma thuật thôi miên. Những thứ bông xù, thật dễ thương. Phải rồi, kể cả một kẻ vẫn luôn dính Lam Lâm như sam suốt mấy năm nay cũng không hề phát giác ra, thực chất, Lam Lâm là người có niềm yêu thích đặc biệt với những thứ xù lông. Xù xù, lông lông trông thật mềm mại, càng nhìn càng muốn chạm vào.

Bất tri bất giác, Lam Lâm thò bàn tay ra khỏi túi áo, run rẩy trong gió lạnh đưa về phía bả vai Tiêu Ngọc ngồi đằng vô tư không biết gì.

“Ya! Đến nơi rồi!” Tiêu Ngọc bắt chợt reo lên.

Ặc, Lam Lâm đông cứng một giây, nhanh nhẹn rút tay về, cúi đầu oán trách nhìn chằm chằm bàn tay hư hỏng của chính mình một lúc lâu mới cứng đờ xuống xe.

Quán xá trên khu phố cổ luôn chật chội và ồn ào, nơi này cũng không khác đi được. Không khí ngột ngạt bên trong làm Lam Lâm phải nhíu mày, mùi thức ăn đầy dầu mỡ hun ngập mũi khiến cậu chưa chén đã no.

Tổ hợp hai người nam nữ bước vào quán thu hút không ít ánh nhìn. Một người con gái trắng ngần lại hoạt bát, ngọt ngào thật không giống vẻ đẹp đại trà của chị em phụ nữ bây giờ, lại đi cạnh thanh niên cao ráo, ưa nhìn mang đến không ít ngưỡng mộ lẫn ghen tị.

Lam Lâm vẫn không thay đổi nguyên tắc, giữ nguyên áo khoác ngoài trong không gian chật hẹp, chỉ kéo khóa xuống một chút, lộ ra khuôn mặt thanh tú với cái mũi đỏ ửng vì gió lạnh.

“Ăn thịt! Thịt ba chỉ bò Mỹ! Thịt ba chỉ lợn! Nằm dê tươi! Thịt thăn đà điều! Râu bạch tuộc!” Đọc ra một tràng món ăn, Tiêu Ngọc ngược lên trưng cầu Lâm ý “Anh có đặc biệt muốn ăn món gì không?”, tác phong cô gái nhỏ này sao có phần giống Trịnh Bình quá vậy?

Lam Lâm hơi nhíu lông mày, nhỏ nhẹ nói “Nhiều rau xanh một chút là được.” Dù sao cậu cũng là một người có khẩu vị thanh đạm, những món “nặng đô” này không thể ăn quá nhiều, sẽ ngấy rất nhanh.

Tiêu Ngọc ngồi ở ghế đối diện hưng chí bưng bưng, ba hoa khoác lác về khả năng ăn nhiều mà không béo của mình, còn đặc biệt nhấn mạnh sở thích về các loại thịt, không thích hải sản đặc biệt là tôm cá. Lam Lâm hơi ngạc nhiên về sự tự nhiên của Tiêu Ngọc, hai người mới quen nhau mà cô có thể dễ dàng thích nghi với tính cách lạnh nhạt của cậu như vậy, biết lúc nào nên nói, lúc nào nên hỏi, lúc nào nên tự biên tự diễn. Ông già nhà Trịnh Bình có phải tuổi trẻ phong lưu nơi nào, làm rơi rớt một đứa con gái hay không đây.

Tiêu Ngọc nhìn về bề ngoài tưởng chừng kiêu kì khó tiếp cận, nhưng thực chất lại là một cô bé nhiệt tình cởi mở. Những ai thật lòng muốn gần gũi với cô đều cảm nhận được sự chân tình của Tiêu Ngọc. Không phải cô không muốn chủ động thân cận với người khác, mà là từ nhỏ đến lớn đa phần mọi người đều cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với cô. Họ tự cho rằng đứa con gái về ngoài hoàn mỹ như cô chẳng có gì hay ho tốt đẹp, không nên đứng chung một chỗ, bằng không sẽ hạ thấp giá trị của bản thân mình. Tiêu Ngọc vô hình chung từ nhỏ đến lớn phải sống trong sự giả tạo và đổ kỵ của bạn bè đồng trang lứa, người có thể chân chính thân cận đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vậy, Tiêu Ngọc rất quý trọng những mối quan hệ hiện tại, hoặc giả chỉ trong chốc lát, nhưng ít nhất từng có một lúc nào đó, những người đi ngang qua đời cô đã đối xử tốt đẹp với cô. Dù sau này họ đột nhiên cười vào mặt cô nói cô là “Đồ con gái giả tạo” hay “Mày chỉ để tao lợi dụng thôi” thì cô cũng sẽ mỉm cười cho qua. Không phải Tiêu Ngọc có thể dễ dàng tha thứ cho người khác tổn thương mình, mà là cô đã quen với điều đó rồi. Vậy nên, cô tự động bỏ qua những gì xấu xa tệ hại, trân trọng khoảnh khắc ấm áp giữa người với người.

Tiêu Ngọc nghịch nghịch điện thoại trong tay, bật chọt đưa màn hình điện thoại về phía Lam Lâm.

“Anh cảm thấy cái váy này màu đỏ đẹp hơn hay màu đen đẹp hơn?!”

Hỏi vấn đề này một người con trai có phải hơi không thích hợp hay không nhỉ.

“Ừm, màu đỏ.” Lam Lâm thực sự nghiêm túc đáp lại.

“Màu đỏ này sợ chói mắt quá không?” Tiêu Ngọc nghi hoặc.

“Tôi từng nhìn thấy mẫu thiết kế này ở ngoài một lần rồi, màu đỏ rực rỡ nhưng rất đẹp. Đen cũng được nhưng sẽ làm cô bị già đi đấy.”

“Ok, vậy sẽ là màu đỏ! Nghe lời anh thử một lần xem sao! Tôi mà nặc xấu anh phải chịu trách nhiệm đấy nhé!” Tiêu Ngọc vô lý quy chụp trách nhiệm lên đầu người cô vấn vô tội.

Lam Lâm cũng chỉ bình thản mỉm cười, cậu vốn là người có mắt thẩm mỹ tinh tế, lựa chọn đa phần rất chính xác, cái này không lo.

Tiêu Ngọc được đà lấn tới, lật tất cả các hạng mục mua sắm trong tài khoản trên mạng, nhờ Lam Lâm xem xét hết cái này cái nọ. Hai người nói chuyện rất hòa hợp, Tiêu Ngọc hết sức tự nhiên mang đủ thứ như son môi, áo váy, giày dép, thậm chí là cả đồ lót ra để tham khảo cho bằng được. Lam Lâm nghiêm túc bình phẩm, ảnh trên điện thoại chuyển đến mục nhạy cảm cũng không đỏ mặt, thậm chí còn đưa ra nhận xét sắc bén, làm Tiêu Ngọc tâm phục khẩu phục không thôi.

Bữa ăn trưa không trong kế hoạch trôi qua hòa hợp kỳ lạ. Một người thao thao bất tuyệt, một người lặng lẽ chỉ điểm. Lam Lâm ăn không nhiều thịt, chỉ xử lý hết salad cà chua xà-lách của mình tự trộn, nặc cho Tiêu Ngọc một mình chiến đấu hăng say.

Tiêu Ngọc hai má phồng lên đầy đồ ăn, ngược đôi mắt to tròn lấp lánh lúng ba lúng búng “Anh Lâm này, tôi không phải có ý xúc phạm đâu. Nhưng thực sự tôi cảm thấy ở chung với anh có cảm giác như hai chị em vậy!”

Lam Lâm khước miệng giật giật, cổ nuốt xuống ngụm nước còn đang mắc kẹt trong cổ họng, nhìn Tiêu Ngọc bằng ánh mắt kì dị không nói nên lời.

“Đã bảo không phải có ý đấy mà! Ý tôi là, nói thế nào bây giờ nhỉ! Nói chuyện cùng với anh tôi có cảm giác rất hòa hợp, rất thân thiết, thật thoải mái, không hề có kị nam nữ. Anh có cảm thấy như vậy không?”

“...”

“Này! Đừng im lặng như vậy mà! Hai ta vừa gặp đã thân thể này chắc chắn là có duyên phận từ kiếp trước!” Có người vẫn không ngừng phấn đấu cho tình cảm dâng trào.

“...”

“Nói thật, lần đầu nhìn thấy anh tôi đã thấy anh có gì đó lạnh lùng khó gần. Nhưng càng tiếp xúc, tôi càng cảm thấy anh rất tốt, rất dịu dàng, rất ấm áp.”

Này, hai người mới quen nhau chưa đến chục ngày, gặp nhau mới được ba, à không, chính thức là hai lần mà thôi. Tiến triển tình cảm này có phải hơi nhanh rồi không?

“Tôi cảm thấy mình đã suy nghĩ sai lầm rồi. Anh vừa đẹp trai, vừa có tài, lại tốt tính như vậy, chính là hình mẫu đàn ông lý tưởng của chị em phụ nữ!”

Nói một mạch đến đây, Tiêu Ngọc bất chợt im bật, hai má hồng hồng. Cô hình như lại thăng thần một cách quá đà rồi, thể này chẳng khác gì cô đang gián tiếp thổ lộ tình cảm với một người mới quen?!

Lam Lâm cũng không so đo với lời bộc bạch mờ ám của Tiêu Ngọc, chỉ cong cong hai mắt nhìn cô. Đôi mắt cậu xanh xéch, lông mi dài rủ xuống tạo nên bóng mờ càng tăng thêm sự sâu thẳm, Tiêu Ngọc vô tình ngước lên liền bị khóa trụ trong màu đen bí ẩn ấy. Cô cảm thấy có gì đó trong trái tim mình đang bắt đầu thay đổi, bánh răng của cỗ máy trong lồng ngực bất chợt chạy chậm một nhịp, từ đó, một nhịp thành hai, sai rồi sai mãi, sai đến không còn cách sửa chữa. Lúc nhận ra đã đi lầm đường, có muốn lùi lại đổi ý cũng không còn kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mộng, Mộng Triền Miên

Trịnh Bình gần đây sống không được tốt. Hắn bị ông bố già bảo thủ cưỡng chế quay lại Học viện Quân sự, tiếp tục lăn lộn lẫn trong đám đàn ông tùy tiện thô lỗ. Cuộc sống “bầy đàn” nơi này làm hắn nhớ lại trước đây sung sướng nơi phồn hoa đô thị, xung quanh dập dờn ong bướm. Hắn mặc dù đôi lúc cũng thấy mê ly, muốn chìm đắm nhưng làm bạn lâu năm với hòa thượng Lâm, nội tâm cũng dần trở nên thanh tịnh. Ít ra hắn không còn cặp kè với đám con gái nữa, hay nói cách khác, hắn không còn đủ thời gian để cặp kè với bất kì ai nữa. Trịnh Bình bạn quán quanh Lam Lâm nhỏ bé của hắn, vừa đáng yêu lại vừa đáng ghét. Lúc sống trong sung sướng mà không biết đường hưởng, bây giờ ngẩng mặt thấy đàn ông, cúi mặt không thấy đàn bà, Trịnh Bình chỉ còn nước cắn khăn tay, quay mặt vào tường mà khóc.

Hắn càng ngày càng tiêu tụy trông thấy. Ban ngày phải chịu huấn luyện khổ sở, tra tấn thể xác mệt mỏi đến mức tứ chi muốn rụng rời. Đêm về tưởng chừng được duỗi thẳng tay chân ngủ một giấc không lo không nghĩ thì quá là sai lầm. Khi ánh đèn phòng quy củ phụt tắt, hai mắt hắn khép lại chưa được bao lâu đã hoảng loạn mở ra. Trịnh Bình lại nằm mơ. Giấc mộng này đã quấn lấy hắn bao nhiêu ngày nay, nó không ngừng lặp lại mỗi khi đêm đến. Kịch bản vẫn không hề thay đổi, từng chi tiết rạp khuôn như thước phim quay chậm không mỗi một ngày, đem thứ cảm xúc khó có thể gọi tên trong lòng hắn ngày càng khuếch trương.

Trịnh Bình hắn phải chăng thêm muốn con gái đến phát điên rồi sao mà hết lần này đến lần khác nằm mộng về một đứa trẻ, và thằng anh em thân thiết của mình. Nhắm nhắm ngón tay, cũng đã bốn năm rồi kể từ khi hắn chính thức chia tay cô bạn gái cuối cùng. Có lẽ nguyên nhân chính là vậy đi!

Mỗi khi bỗng bồng bềnh trong cơn ác mộng, hắn thấy mình hết lần này đến lần khác ngần ngừ dưới khán đài, hết lần này đến lần khác tiến lên chạm vào mái tóc dài mềm mại, hết lần này đến lần khác cúi xuống đặt môi lên môi cô bé, và chưa một lần thôi hoảng hốt khi khuôn mặt trước mắt biến thành Lam Lâm.

Cậu cứ nhìn hắn như vậy, nhìn hắn bằng đôi mắt đen láy và sâu thẳm. Trịnh Bình đông cứng, vụng vụng muốn đánh tỉnh mình để chạy trốn nhưng đôi chân dường như hóa đá. Dù biết tất cả chỉ là ảo ảnh trong mơ, nhưng hắn vẫn sợ hãi vì bản thân mình mất đi không chế. Người ta bảo rằng ban ngày nghĩ gì ban đêm mới gặp cái đấy. Có phải não bộ của hắn đang muốn ám thị cho hắn điều gì đó vượt ra ngoài tầm kiểm soát không?

Một gương mặt ngây thơ trong trẻo, một gương mặt thanh lạnh thâm trầm, tuy có nét tương đồng nhưng khí chất hoàn toàn tương phản. Trịnh Bình mê hoặc, mỗi lần bàng hoàng tỉnh dậy hắn đều cảm thấy trái tim đau nhức như có bệnh. Áo tưởng của hắn, dục niệm của hắn, vốn tất cả chỉ nên ở trong mộng, vậy mà sao giờ đây khi hắn tỉnh táo rồi vẫn cảm thấy như có thứ gì đó đã lặng lẽ bước ra đời thực.

Trịnh Bình đắm chìm mở to hai mắt đầy tơ máu trong bóng tối, đêm nay lại là một đêm quá dài. Giấc ngủ chập chờn khiến hắn ban ngày mệt mỏi. Vòng tuần hoàn mỗi một tra tấn hắn hơn nửa tháng nay khiến hắn muốn buông tay đầu hàng. Trịnh Bình hắn chỉ còn cách chấp nhận cơn mê, không thể chống cự thì hãy cố gắng tận hưởng sự ngọt ngào nơi đó, vì chỉ cần không tỉnh lại, cảm dỗ tội lỗi sẽ mang đến cảm giác thật tuyệt vời. Nhưng, hắn âm thầm thể với chính bản thân mình, hắn sẽ chôn chặt thứ độc dược đó trong lòng, không để nó phát tán ra, không bao giờ nói ra nỗi đau của mình.

*

Lam Lâm chợt thấy là lạ, đã lâu không thấy Trịnh Bình nhắn tin gọi điện làm phiền. Mọi khi tên lấm điều ấy chẳng có việc gì cũng gọi điện trêu chọc, nhẹ thì nhắn tin quấy rối, trả lời hay không Lam Lâm còn phải suy xét. Nhưng nửa tháng nay bất vô âm tín, bốn bề sống yên bình khiến cậu có chút

không quen. Có chút trống vắng.

Vài năm trước cũng từng có lần vì mâu thuẫn gia đình Trịnh Bình bị cưỡng chế cách ly với thế giới bên ngoài, vài ba ngày không thể liên lạc, Lam Lâm cũng không cảm thấy có gì đặc biệt. Chỉ là lúc nào đó Trịnh Bình không sợ chết lên lút gọi điện cho cậu với mục đích duy nhất là để tán nhảm, cậu có chút lo lắng thay cho hắn, chỉ một chút xíu thôi. Lam Lâm vẫn nhớ rõ giọng nói nhẹ nhõm trong điện thoại năm nào “Hé hé, ông già tưởng tịch thu tất cả tài sản là anh phải sợ sao! Để xem ai cứng hơn ai!”. Rồi vài ngày sau đó, Trịnh Bình bộ dáng sứt sẹo đến đáng thương xuất hiện trước mặt cậu, Lam Lâm mới hiểu sâu sắc sĩ diện tên này cũng lớn biết bao.

Đời sống lặng lẽ như nước đọng của Lam Lâm nếu không có ai đó chăm chỉ khuấy lên, chỉ sợ cứ mãi tịch mịch như vậy. Vừa hay, kẻ lăm lăm âm thầm lui ra sau màn ảnh lại có người rồi việc khác hằng hải hiển thân. Tiêu Ngọc sau lần gặp gỡ cách đây vài hôm dường như nảy sinh hứng thú tán dóc đặc biệt với Lam Lâm, mặc dù cậu nhìn sao cũng không giống một người ưa buồn đưa lê bán dưa chuột. Lam Lâm không dùng Facebook, cũng không sử dụng các ứng dụng chat nhảm nào khác, Tiêu Ngọc đành chăm chỉ gửi thư điện tử cho Lam Lâm. Mỗi thư đều bao gồm dăm ba câu chuyện dài dòng, kẻ lăm lăm đủ thứ cô cho là thú vị trên đời, không quên tham khảo ý kiến đồng chí Lâm về các mặt hàng thẩm mỹ, thời trang. Lam Lâm một ngày có khi nhận được đến ba bốn email do Tiêu Ngọc gửi tới, thường vào cuối ngày tổng kết nội dung, hồi đáp lại hết sức ngắn gọn, cái gì cần cho ý kiến sẽ cho ý kiến, cái gì cần bác bỏ sẽ bác bỏ không thương tình. Phong cách làm việc hết sức gọn gàng dứt khoát.

Chiều lạnh, nhiệt độ có xu hướng ngày càng giảm. Lam Lâm quán nửa người trong ổ chăn dày xù, lục cọc mở hộp thư xem bức mới nhất, đính kèm hình ảnh selfie chính ỉnh của Tiêu Ngọc trong chiếc váy đỏ rực rỡ mới mua. Cô còn không ngại ngừng tự khen “Thấy tôi xinh đẹp quyến rũ không nè! Tôi nay tôi sẽ diện chiếc này đi party, đảm bảo sẽ là ngôi sao sáng chói nhất đêm nay! A hi hi...”

“Thật ầu trĩ.”

Lam Lâm âm thầm bình luận, trên mặt không tự chủ được vương nét cười.

Tiêu Ngọc rất đáng yêu, bên trong vỏ bọc kiêu kỳ thực chất chỉ là một cô gái nhỏ, thậm chí dường như còn chưa lớn hết so với tuổi. Cô thẳng thắn, chân thành, nghĩ gì nói nấy, không lòng vòng quanh co, sống thật đến mức khiến cho người ta cảm giác không thật. Trong xã hội phức tạp xô bồ này, đứng ở vị trí hào quang chiếu rọi như Tiêu Ngọc, có mấy ai còn có thể giữ cho mình một tâm hồn trong sáng, không vẩn đục.

Hồi âm qua loa cho cô gái nhỏ, Lam Lâm rành rỗi cầm bản chép tay của Tiêu Ngọc. Hành động này suốt mấy hôm nay lặp đi lặp lại nhiều lần, cậu cũng đã đọc đi đọc lại nội dung viết trên giấy không biết bao nhiêu lần. Mà vẫn không xua đi được cảm giác quái đản âm thầm dâng lên.

Lam Lâm biết, đây không phải là thứ mà Tiêu Ngọc có thể viết ra. Không phải cậu đánh giá thấp khả năng của Tiêu Ngọc, mà đơn giản bởi vì đây không phải phong cách của cô. Nhưng vì cái gì cô lại phải che giấu? Tiêu Ngọc vốn không thể nói dối, ngay từ lúc cô đưa tập ghi chép cho cậu cậu đã nhận ra có gì đó không đúng rồi.

Từng dòng này, từng câu chữ này đều ần ần mang đến cho người ta áp lực vô hạn. Nội dung bài hát như một câu chuyện kể, uyển chuyển chậm rãi thuật lại chuyện cổ tích về nàng công chúa ngủ trong rừng. Có cô công chúa nhỏ sinh ra đã xinh đẹp, được vạn người yêu thương. Phù thủy già độc ác nguyên rủa nàng chìm sâu vào giấc ngủ. Trăm năm sau, một chàng hoàng tử phá rừng gai mà đến, cứu rỗi nàng công chúa anh yêu. Nhưng, nếu bài hát đơn giản chỉ là chuyện cổ tích ngây thơ hoa mỹ lừa phỉnh trẻ con thì không đáng nói. Nó không chấm dứt ở cái kết ngọt ngào như người người vẫn tưởng. Lật sang trang sau, lời thứ hai của bài hát, từng chữ từng chữ dụ dỗ người nghe độc ác vén bức màn phía sau căn phòng của nàng công chúa, dần biết rằng vẻ đẹp ban đầu sẽ hoàn toàn sụp đổ. Người đẹp ngủ say không hề bị đánh thức bởi nụ hôn của Hoàng tử. Chàng Hoàng tử anh hùng ấy mê mẩn sắc đẹp của nàng, hắn muốn độc chiếm nàng. Một trăm năm chờ đợi, đổi lại là sự cưỡng bức vô tình. Bộ mặt thật thú tính của hắn ta được khắc họa như một con quái vật chỉ chứa đầy dục vọng. Nàng công chúa vẫn cứ nằm đó ngủ say, liệu nàng có ý thức được mình đang bị xâm phạm hay không? Có đau đớn dấy dựa, muốn trốn khỏi con người tưởng như vị cứu tinh của đời mình hay không? Tất cả si nhục, tất cả chà đạp, đều diễn ra trong yên lặng. Hắn vô tình xâm phạm, nàng lặng lẽ đón đau.

Dẫu biết đây mới là sự thật câu chuyện kể ngày xưa, nhưng sao vẫn đục khoét trái tim con người ta quá!

Lam Lâm chưa từng nghĩ, câu từ hắc ám như vậy khi hát lên sẽ ra sao, nhưng đến lúc đặt từng chữ từng chữ vào mỗi nốt nhạc của bài hát, lại thấy ớn ớn. Ớn ớn đến mức làm cho cậu cảm thấy run sợ, giống như có một bàn tay vô hình nào đó, đang âm thầm gõ lên cánh cửa ngăn cách cậu với thế giới bên ngoài từ phía đằng sau. Cậu không dám quay lưng lại đối mặt với thứ đó, nhưng áp lực to lớn mà nó mang đến như đang âm thầm thủ thi bên tai cậu, rằng, hắn ta muốn nắm bắt, muốn chi phối, muốn đào sâu, xâm nhập vào thế giới nội tâm khép kín của cậu.

Gai ốc nổi lên đầy hai cánh tay, lưng rùng mình một cái. Lam Lâm hít hít lấy vài hơi không khí ẩm áp trong phòng, xốc lại tấm chăn trên người, chôn toàn thân vào trong không muốn cựa quậy. Cậu có cảm giác như mình sắp gặp nguy hiểm, có lẽ cậu không nên phá lệ mở rộng phạm vi hoạt động của mình. Cậu chỉ nên ở nơi này, trong ngôi nhà quen thuộc, tại căn phòng nhỏ kín đáo thuộc về chính cậu mà thôi.

Mặc dù thời gian quá dài đã trôi qua, Lam Lâm dường như lại bắt đầu tò mò về thế giới bên kia tường kính. Ngoài đó có phải đã muôn màu đủ sắc như Trịnh Bình vẫn kể, có phải cũng nhiệt tình đầy sức sống như miêu tả của Tiêu ngọc hay không? Lam Lâm kìm nén sự hiếu kỳ của mình, từng bước từng bước chậm chạp rờ rẫm đến gần biên giới mong manh. Cậu có phần sợ hãi, lo lắng không biết nên phải làm gì.

Lam Lâm sợ thứ bóng tối đang rình rập sau lưng, cũng sợ rằng bước qua cánh cửa vô hình do chính mình dựng lên cũng sẽ không chạy thoát được khỏi nó.

Biết rằng bản thân mình có lẽ đã quá nhạy cảm, quá đa nghi. Nhưng, cậu thật sự cần một ai đó ở bên cạnh, ngay lúc này.

Lần đầu tiên suốt bảy năm rông rã, Lam Lâm vô thức cầm điện thoại, gửi một tin nhắn cho Trịnh Bình.

◇

*

5 giờ chiều, Trịnh Bình kiệt sức hoàn thành khóa huấn luyện ngoài trời trong thời tiết giá rét. Trở về phòng thở phì phò hồi lâu, hấn một tay với lấy chai nước suối đặt sẵn trên bàn đưa lên miệng uống, một tay lôi điện thoại trong ngăn kéo tủ ra định nghịch ngợm.

Cạch. Phụt.

Hai thứ âm thanh đồng thời vang lên.

Điện thoại rơi. Nước trong mồm chưa kịp nuốt xuống phun ra bằng sạch. Trịnh Bình chính thức hóa đá.

Đừng bảo hấn bây giờ ngay cả ban ngày cũng gặp ác mộng được nhé! Tên này không tin vào mắt mình, làm vài động tác hít sâu thở mạnh điều hòa hô hấp, tay run run mò lấy cái điện thoại đáng thương đang nằm sấp mặt trên đất.

Màn hình xui xẻo nứt vỡ giống mạng nhện cũng không thể che giấu được ba chữ thần thánh hiện lên hết sức quy củ.

“Tôi nhớ anh.”

Giọng nói lạnh lạnh của Lam Lâm như vang vọng bên tai.

“Tôi nhớ anh.”

Trịnh Bình hình như hơi mệt mỏi nên sinh ra ảo giác, đầu óc quay cuồng, mắt vẫn dán chặt vào màn hình.

“Tôi – nhớ – anh.” Aaaa.

Chát!

Tự cho mình một bạt tai không hề nương tay, Trịnh Bình trợn hai mắt đang nồ đom đóm lần nữa nhìn vào màn hình điện thoại. Tự động bỏ qua bốn chữ “Anh đang làm gì?”, nội dung ba chữ cái phía sau hiển nhiên khiến cho hấn bàng hoàng kinh sợ. Nghĩa nằm trên mặt chữ. Ôi mẹ ơi, chẳng nhẽ thần lực trong mộng của hấn có sức mạnh vô biên phá vỡ rào cản tâm lý, kinh dị tới mức có khả năng vượt không gian địa lý, chui tọt vào đầu người anh em tốt, biến cậu ta thành kẻ biến thái giống hấn rồi?! A chết tiệt! Không phải biến thái! Hấn không biến thái! Lam Lâm càng không biến thái! Không ai là kẻ biến thái!

Tâm tâm niệm niệm thần chú xua đuổi tà ma, kèm tác dụng phụ an thần chín chín tám mốt lần, Trịnh Bình lúc này mới miễn cưỡng tìm về được sự tỉnh táo, rất đàn ông mà bấm quay số cho Lam Lâm.

Tút... tut...

Mỗi tiếng “tút” vang lên như nhịp trống gõ vào trái tim không yên ổn của hấn.

“Tôi đây.” Giọng nam ngàn ngạt vang lên, nghe giống như đang bị vùi ở một nơi kín mít.

Cạch.

Trịnh Bình tay nhanh hơn não thế mà lại ngắt máy! Mặt hấn lúc này vừa đen vừa trắng, không biết dùng ngôn ngữ gì để diễn tả nội tâm mâu thuẫn khắc họa trên đó.

Lúc chưa nghe thấy giọng nói người đẩy thì chưa thấy gì, nghe thấy rồi lại kinh sợ không thôi. Phải chăng Lam Lâm đã phát hiện ra hấn có điều gì bất thường nên cố tình nhấn tin như vậy để thử hấn sao? Không thể nào! Gần đây hấn tâm trí hoảng loạn, sợ lòi đuôi chuột nên cắt đứt liên lạc với cậu. Đêm nằm ngủ sợ nói mơ thậm chí còn đeo hai tầng khẩu trang, tai vách mạch rừng càng không thể xảy ra, mà kể cả mấy thằng ba phải trong phòng có nghe thấy được cái gì cũng không có cách nào mật báo cho Lam Lâm.

Trịnh Bình hổ thẹn trong lòng. Hấn đau khổ vì đầu bứt tai, mặt mũi nhăn nhó dùm đó. Nhưng hấn biểu hiện thế này chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này, Lam Lâm liệu có từ thái độ kì quái của hấn mà nghi ngờ không?! Nếu cậu phát hiện ra mình có hình vi quá trớn với một đứa trẻ (dù chỉ là trong tâm tưởng) chưa kể không biết đứa trẻ đó có quan hệ gì với Lam Lâm, lại lôi cả người anh em tốt của mình vào giắc mớ tội lỗi, cậu sẽ nhìn hấn bằng ánh mắt thế nào đây.

Kẻ sống không tìm không phổi như Trịnh Bình lần đầu tiên biết hai chữ “chột dạ” viết thế nào. Không đợi hấn tự tra tấn tinh thần xong, chuông điện thoại reo lên thánh thót. Hôm nay quả là một ngày đặc biệt, có người chủ động nhấn tin, còn chủ động gọi điện đến nữa.

Nhạc chuông réo rất gần đến những âm điệu cuối cùng, điện thoại mới được bắt máy.

“Anh... anh đây!” Trịnh Bình cố gắng hết sức kìm chế run rẩy, che giấu lòng dạ rối như tơ vò.

“Giọng anh sao vậy?”

Cậu có cần thỉnh tai đến mức đấy không hả!

“Không, không sao hết!” Tên nào đó đang chột dạ bất chợt ngân giọng lên cao vút như xướng Opera.

“...”

Im lặng chốc lát, Lam Lâm nhỏ nhẹ như nói thầm “Anh biến mất đột ngột quá. Đạo gần đây cũng không thấy anh đâu.”

“A ha ha...” Trịnh Bình cười gượng gạo. “Nhớ anh mày muốn chết rồi chứ gì!”

Hắn cố tình pha trò, giọng điệu cà lơ phất phơ như tiện mồm nói chơi vậy thôi. Ngoài ý muốn, hắn lại nghe được một tiếng “Ừ” rất khẽ. Hay rồi, Trịnh Bình lần thứ hai trong ngày hóa đá. Ai đó mau đến gõ một bữa vào đầu tên này đi, đảm bảo hắn sẽ vỡ tan thành ngàn mảnh, thành công xóa sổ con yêu quái ngàn năm trăm miệng này khỏi cõi đời.

“Không hiểu sao lại rất muốn gặp anh.” Lam Lâm thì thảo. Trịnh Bình lúc này dù có trăm cái miệng thật đi chăng nữa thì cũng không mở mồm ra nói được một chữ nào.

“Rất muốn gặp anh”, “Nhớ anh”, “Muốn gặp anh”, “Tôi nhớ anh”, “Ừ”... Một chuỗi âm thanh liên hoàn như chú Kim Cô trói buộc đầu óc Trịnh Bình. Hai mắt hắn dại ra, các cảnh trong mơ tua nhanh một lượt trước mặt hắn.

Trịnh Bình không biết hắn đã máy móc trả lời vào điện thoại cái gì, qua loa vài câu, cười vài tiếng ngớ ngẩn rồi đập máy thế nào cũng chẳng hay. Toàn thân hắn cứng ngắc nằm trên giường, hơi thở hỗn loạn. Thật ma quái, tất cả mọi thứ dường như đang dần dần lệch khỏi quỹ đạo ổn định vốn có của nó. Bắt đầu từ bao giờ, tại sao lại như vậy, suốt bảy năm ròng rã, vì sao, lại là thời điểm này?

Bên tai lại vang lên tiếng đàn dương cầm quen thuộc, trong veo mắt lạnh, chảy vào lòng hắn xoa dịu cơn khát cháy không biết gọi tên. Hắn biết, mình lại nằm mơ. Trịnh Bình như kẻ lừng du bị hộp mắt một nửa hồn phách, hai chân bồng bềnh không nghe theo sự sai bảo của trí óc bước chầm chậm lên bậc thềm.

Một bước, hai bước... đã tới rất gần.

Hắn đứng trên khán đài, lưng cong xuống, vươn bàn tay thô ráp chạm vào mái tóc quá dài quen thuộc. Cảm xúc mềm mại như mộng như ảo, mùi thơm ngọt ngào thoang thoảng len vào sâu trong khoang mũi. Vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ấy, vẫn là đôi mắt trong suốt không mang bụi trần ấy, dần dần khép lại, đầy dụ hoặc và cảm dỗ. Hắn vẫn là hắn, không hề thay đổi dù tình huống này có lặp lại bao nhiêu lần đi chăng nữa. Trịnh Bình cúi người thật sâu, chạm môi mình vào đôi môi nhỏ nhắn ấy. Lần này, hai mắt hắn nhắm nghiền, nhất quyết không mở ra. Bởi vì hắn biết mình sẽ thấy những gì, hắn muốn trốn tránh. Trịnh Bình hắn đây, đau đớn gặm nhấm thứ độc được ngọt ngào quá đối này.

Hắn nghe thấy bên tai giọng nói lạnh lạnh, yếu ớt của người đó.

“Tôi nhớ anh.”

“Rất muốn gặp anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 11: Ngọt Ngào Tựa Gió Thoáng Qua

"Ngọt ngào tựa gió thoáng qua" Lam Lâm băn khoăn suy nghĩ, dạo này cậu cảm thấy Trịnh Bình thật bất thường. Thật lạnh nhạt. Phải chăng Trịnh Bình giờ đây bay đến phương trời mới, tiếp xúc với môi trường mới, quen được nhiều người mới, nên bắt đầu cảm thấy chán ghét kẻ nhạt nhẽo là cậu? Cũng đã nhiều năm trôi qua, mặc dù bên nhau hòa hợp một cách kì dị, nhưng chắc dần dần tình cảm cũng có thể phai nhạt, đúng không? Dù là thứ tình cảm gì đi chăng nữa, xa nhau cách mấy, rồi cũng sẽ lụi tàn. Trịnh Bình, đồ bội bạc! "Trà sữa Ô-long hảo hạng, ít sữa, không đường! Cho anh!" Giọng nói thanh ngọt quấy nhiễu sự oán trách của Lam Lâm. Tiêu Ngọc dí dí cốc trà sữa nóng hổi vừa mua vào tay cậu. Lam Lâm có chút ngạc nhiên, vẫn tiếp nhận lấy, ủ trong hai bàn tay đang lạnh cóng. "Cám ơn." "Đừng khách khí. Tôi chỉ tiện đường mua thôi, cũng không biết có hợp khẩu vị của anh không. Coi như cảm ơn anh đã chịu khó tư vấn cho tôi mấy ngày nay!" Tiêu Ngọc cười tí mắt, lời nói tự nhiên không che giấu ý muốn thân cận. Cô khẳng định, mình rất thích chàng trai trước mắt này. Cô không chắc chắn rút cuộc khái niệm "thích" của mình chạm đến mức độ nào, nhưng tình cảm của cô đối với Lam Lâm không giống với những người qua đường bình thường khác. Người có thể chân chính bước vào cuộc đời cô, làm cho cô có cảm giác muốn níu giữ, ngoài người đàn ông ấy ra, chỉ còn có Lam Lâm, cậu con trai đầy mâu thuẫn, vừa lạnh lùng vừa ấm áp này. Tiêu Ngọc không hề cố kỵ nhìn thẳng vào đôi mắt Lam Lâm đen láy không tạp sắc, mỉm cười nhìn ảnh ngược của mình in trên đồng tử được che dưới hàng mi dài dày dặn. Bốn mắt nhìn nhau, Lam Lâm lúc này cũng không tự chủ được cảm thấy trong lòng mình len lỏi lên sự yêu thích. Cô gái nhỏ hôm nay lại khoác một cái áo len lông cừu xinh đẹp, cả người tròn trịa bông xù. Thật muốn chạm vào! Hiếm khi Lam Lâm bị thôi thúc mãnh liệt đến như vậy. Cụp mắt giấu nhem đi ham muốn quá phận của mình, Lam Lâm hút vài ngụp trà sữa ấm nóng rồi đặt cốc trên nóc đàn. Tay đặt lên hàng phím đen trắng đối lập, bắt đầu khởi động. Một loạt hợp âm vang lên réo rắt. Khi cảm thấy mười đầu ngón tay trở nên nhún nhuyển linh hoạt, Lam Lâm mới lần nữa ngược mắt lên nhìn Tiêu Ngọc. "Chúng ta bắt

đầu thôi." "Được! Cùng nhau luyện tập!" Tiêu Ngọc tỉnh thần hăng hái sẵn sàng chiến đấu. Để sắp xếp được buổi ghép nhạc này thật sự không dễ dàng! Bác Triều mất tích nhiều ngày cuối cùng cũng trở lại, có sự cho phép của Giám đốc Học viện, hai người Lâm – Ngọc mới được cấp chìa khóa bước vào phòng truyền thống đặc biệt này. Tiêu Ngọc nửa mừng nửa lo, mừng vì cuối cùng cũng được gặp Lam Lâm lần nữa, lo là không hiểu sao đứng trước cậu trai này cô lại cảm thấy không mấy tự tin. Trông cậu ta cũng không phải là người dễ tính đâu, nhưng cô sẽ cố gắng hết sức có thể! Vài ngày liền không gặp, Tiêu Ngọc thấy trông trái lạ kì. Lúc ăn cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, đôi khi ngẩng đầu nhìn đồ vật nào đó mà lại tưởng tượng khuôn mặt thanh tú, đôi mắt cong cong gọn sóng kia. Giá mà người đó, không cười với mình đến mê hoặc tâm trí đến vậy, cô nhủ thầm. Cười một lần, trái tim đập lồi nhịp một lần. Phòng đàn khép kín bao quanh bởi tường kính, mặt trời yếu ớt phản chiếu vài tia nắng lấp lánh vào trong. Hiệu quả cách âm rất tốt. Âm thanh nơi này gần như không lọt được ra bên ngoài, quanh quẩn vang vọng, hòa cùng giọng hát vừa trong vừa ngọt, lúc ngân nga, lúc luyến láy rồi lại đẩy lên cao vút. "Sai rồi. Làm lại." Tiếng dương cầm bắt chợt đình chỉ, thay vào đó là một giọng nói không mặn không nhạt của Lam Lâm. Mười đầu ngón tay mảnh dài, khớp xương gỗ lên rõ ràng lần nữa lướt trên phím đàn dương cầm. Điệu nhạc lại cất lên, không có lấy một điểm tì vết. Tiêu Ngọc hít sâu, trữ hơi ở bụng, hết sức có thể phô diễn khả năng thiên phú của mình. Không được bao lâu, lại dừng. "Vẫn chưa đúng. Chỗ đó không phải là nhấn mạnh như vậy, mà phải thật nhẹ đôi giọng từ cao xuống thấp. Cô có tưởng tượng được tiếng kim rơi không?" Hả? Tiếng kim rơi? Có ai có thể nói cho Tiêu Ngọc biết tiếng kim rơi là như thế nào không vậy? Tiếng kim nào lại từ thanh cao "rơi" được xuống âm thấp trầm đột ngột được như vậy mà không phải nhấn vào chứ? Đoạn này chỉ không quá mười nốt nhạc, duy nhất một lần chuyển giọng cao xuống thấp, cũng không phải quá khó, Tiêu Ngọc còn từng thực hiện những đoạn nhạc luyến láy còn kinh khủng hơn thế này nhiều. Yêu cầu của cậu ta có phải quá khó hiểu rồi không? Được rồi, cố gắng thêm một lần nữa! Rầm!! Giật mình! Mười đầu ngón tay nhấn xuống phím đàn tạo nên âm thanh chát chúa! Giọng Lam Lâm lúc này trầm thấp có vẻ mất kiên nhẫn. "Không! Sai rồi! Cô không hiểu à? Đừng tiếp tục phô diễn kỹ năng của mình nữa. Cô phải hát thật tự nhiên, cô đang kể chuyện cổ tích chứ không phải đang thi đoạt giải thưởng ca nhạc. Đây không phải lúc để cô khoe khoang khả năng ca hát của mình!" Tiêu Ngọc ngỡ ngàng, cậu ta đang nói chuyện kiểu gì vậy chứ! Giọng hát của cô là thứ tốt nhất, không thể hiện ra còn đợi đến lúc nào. Cậu ta nghĩ vì cái gì mà cô có thể đứng ở vị trí này trong học viện vậy? Nếu không nhờ chất giọng cùng kỹ năng điều luyện này, Tiêu Ngọc cô sao có thể là chính mình? Lam Lâm bất mãn. Đoạn nhạc này đâu phải khó khăn như vậy, tại sao hát đi hát lại không thể hiện được cái "thần" vốn có của nó. Đơn giản chỉ là hát như kể chuyện, vì sao người có tài năng thiên phú như Tiêu Ngọc lập đi lập lại vẫn không diễn tả được hết ý trong lời ca. Như vậy mà còn nói là do chính mình sáng tác sao! Quá ngây thơ rồi! Nhìn không vạch trần sự thật, Lam Lâm cố đè nén ngọn lửa căm giận không hiểu sao bùng cháy trong lòng. Gần đây có phải áp lực quá không mà cậu trở nên khó khăn chế cảm xúc bản thân thế này? Ngón tay đưa lên day day huyết thái dương, cậu nhắm hai mắt cố gắng bình ổn cảm xúc tiêu cực. Lúc ngược lên nhìn Tiêu Ngọc, thấy cô có vẻ hoang mang bối rối. Phải rồi, cô gái nhỏ này rất có tài, nhưng không hiểu sao vẫn có gì đó không ăn khớp nổi với hần. Chỉ thiếu một chút xiu nữa thôi, nhưng một chút xiu cái gì, đến chính cậu cũng không lý giải được. Giống như chế biến một món ăn, lúc nêm nếm lại không biết mình rút cuộc cho thiếu loại gia vị gì, tuy tổng thể thành quả ngon miệng, nhưng người làm đầu bếp kỹ tính như Lam Lâm lại tinh tường phát hiện ra sự thiếu hụt trong nó, tự không cảm thấy thỏa mãn. "Xin lỗi. Tôi quá nóng vội rồi." Lam Lâm thở dài. Cậu đã quen sống một mình, sinh hoạt một mình, hành động một mình. Quy chuẩn của cậu vốn không cần phải đối chiếu với bất kỳ ai, bây giờ có người cùng hợp tác, thành ra có chút, ừm, không quen. Tiêu Ngọc vội vàng đáp lại, "Không, là lỗi của tôi. Tôi sẽ rút kinh nghiệm." Tiêu Ngọc hẳn là cũng cảm thấy có gì đó không ổn, thứ cô thiếu phải chăng chính là mạch dẫn dắt và sự thần bí khi kể một câu chuyện cổ không đẹp như mơ? Lúc cô hát lên lời một của bài hát, hoàn toàn không có vấn đề gì to tát. Nhưng chuyển sang phần tiếp theo, Tiêu Ngọc ngay lập tức vấp phải một bậc thềm cao không sao nhấc chân lên được. Lúc này, cô bắt đầu chân chính hiểu rằng, không phải con đường nào cũng là thảm đỏ để đi như cô vẫn tưởng tượng. Khi ca hát, thứ duy nhất mà ca sĩ cần không đơn giản chỉ là kỹ năng thanh nhạc, mà còn là ở cái "tình" trong đó nữa. Thành công thực thụ của một ca sĩ là có thể mang lại cái "hồn" cho bài hát. Bởi vậy mới nói, trên đời này người hát hay không hề thiếu thốn, nhưng mấy ai thực sự có thể đạt được tới đỉnh cao danh vọng. Trước nay sống trong sự tung hứng cũng như ganh ghét đến từ xung quanh, Tiêu Ngọc tự nhận thấy mỗi bước đi của mình quá trôi chảy dễ dàng. Dù là khen ngợi hay cổ tình dè bieu, cô đều nhìn nhận như thành quả chính mình cố gắng. Tiêu Ngọc vẫn thường âm thầm tự đắc trong lòng, những siêu anh hùng đột biến có vô vàn khả năng đặc biệt, cô cũng là một trong số họ, mang giọng hát kinh động nhân tâm. Nhớ nhiều năm trước cô vẫn là một đứa trẻ, nước mắt lưng tròng ngồi bên hàng rào ôm mặt hòn sỏi bố mẹ. Người ấy lẳng lặng bước tới, không nói một lời dẫn cô đến trước một cửa hàng chuyên bán nhạc cụ nổi tiếng gần nhà, ẩn cô ngồi trước cây đàn dương cầm trắng tinh đặt trang trọng chính giữa căn phòng. Cô ngỡ ngác ngược lên nhìn khuôn mặt thiếu niên trưởng thành trước tuổi ấy, nghe được tiếng nói trầm thấp như ra lệnh bên tai: "Đàn đi." Tiêu Ngọc bối rối, hết nhìn người đó lại nhìn xuống đàn. Đàn? Hai bàn tay trắng ngần nhỏ đặt trên phím đàn đen đen trắng trắng thật không tương xứng, mười ngón tay mũm mĩm cổ vurun ra chọc lung tung trên phím dương cầm. Âm thanh lộn xộn vang lên, không bài bản, không tiết tấu, thậm chí còn không tạo nên nổi một giai điệu ngẫu hứng. Không thể trách được Tiêu Ngọc, cô bé đã bao giờ chân chính học đàn đâu cơ chứ. Mặc dù sinh ra trong một gia đình ba đời làm nghệ thuật nhưng bố mẹ chưa bao giờ cưỡng ép cô làm điều gì. Họ từng nói nếu một ngày nào đó cô hứng thú tự nguyện vào cây đàn dương cầm hay bất kỳ thứ nhạc cụ nào khác, họ sẽ sẵn sàng dốc hết khả năng dạy dỗ; ngược lại, nếu cô đứng trước mặt họ nói cô không muốn bước trên con đường nghệ thuật giống bố mẹ, họ cũng sẽ chỉ mỉm cười, không bắt ép. Tiêu Ngọc bao năm trôi qua vẫn sống tự do như vậy. Cho đến khi... Cô nhìn thấy sự thất vọng không hề che dấu trên gương mặt người ấy, Tiêu Ngọc chưa bao giờ thấy tự ti như vậy. "Bỏ đi." Thiếu niên mới vừa rồi còn hăng hái bá đạo, bây giờ lạnh nhạt bỏ lại hai chữ rồi quay lưng bước đi không do dự. Tiêu Ngọc nhìn người ngồi cạnh đàn Piano trắng tinh, hình ảnh khác họa thật xinh đẹp, nhưng không khí u ám chán chường biết mặt. Cô không biết chơi đàn, và cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ học đàn. Từ ngày ấy, Tiêu Ngọc bị đá kích nặng nề. Cô không muốn phải đối mặt với đôi mắt thất vọng của người đó. Người đó dù vẫn luôn bá đạo như vậy nhưng lần này hoàn toàn không giống. Khi ấy cả anh và cô vẫn chỉ là hai đứa trẻ, nhưng tại sao cô mãi mãi không thể nào quên được bóng lưng quyết tuyệt bỏ lại cô vào cái ngày hôm đó. Tưởng như tất cả chỉ là hứng thú nhất thời của thiếu niên trẻ tuổi, nhưng lại tạo nên sự chấp nhứt cả cuộc đời của một cô gái. Tiêu Ngọc không thể đánh đàn, nhưng cô am hiểu âm nhạc, cô biết mình có thể hát. Cô tự tìm tòi và học hỏi, điều này không hề khó khăn, huống chi cô còn có sự giúp sức không giới hạn của bố mẹ. Trời sinh cô vốn có một giọng nói ngọt ngào đường mật, lúc hát ca lại trong trẻo và dịu dàng động lòng người biết mấy. Tiêu Ngọc chăm chỉ khai thác thể mạnh của mình, thời gian rảnh rỗi yêu cầu bố mẹ hướng dẫn mình luyện thanh, thành thực rồi vẫn tự nhốt mình trong phòng tập luyện ngày ngày. Tưởng như chưa bao giờ dừng cố gắng, cho đến khi không còn ai có thể phủ nhận cô. Nhưng đối lại, cũng chỉ là cái xoa đầu có phần yêu chiều trẻ nhỏ. Cô đến bây giờ vẫn không được sự thỏa mãn trong đôi mắt thâm sâu quá đỗi quen thuộc của người nọ. Dù có cố gắng đến mấy, cô cũng vẫn chưa thực sự thành công. Và bây giờ, cô lại một lần nữa cảm thấy thất bại trước mặt một người con trai khác. Lam Lâm, anh muốn ở tới thứ gì? Tiếp tục vài lần không thành công, tâm trạng cả hai tụt dốc không phanh. Lam Lâm thực sự thiếu nhân nại, Tiêu Ngọc bắt đầu thấm mệt. Việc lập đi lập lại đoạn chuyển cao độ khiến cho cô hòng cô thấy quá sức. Bất chấp thời tiết có phần lạnh lẽo, Tiêu Ngọc bắt đầu đổ mồ hôi vì hát ở cường độ cao và tâm lý căng thẳng. Lam Lâm thấy vậy cũng không nói lời khó nghe nữa, chỉ chăm chăm nhìn vào mặt đàn phía trước mặt. Tiêu Ngọc rụt rè lên tiếng dò hỏi: "Hay là... anh hát thử cho tôi nghe được không. Nói thật thì tôi vẫn không nắm bắt được vấn đề ở đâu." Lam Lâm có chút ngoài ý muốn, trả lời thẳng thắn: "Giọng của tôi không tốt lắm, miễn cưỡng chỉ có thể hát đúng cao độ thôi." Lại khẳng định, "Không tốt như giọng cô." "A. Tôi chỉ muốn nắm bắt được thần thái thôi, tôi hình như không điều chỉnh được cảm xúc cho lắm. Tôi không biết rút cuộc mình đang thiếu thứ gì nữa. Haiz." Tiêu Ngọc suy sụp thở dài. Cô lần này thật sự hoang mang, không biết phải bắt đầu từ đâu. Khởi điểm đã gặp khó khăn, bắt đầu từ viết lời, bây giờ đi vào giai đoạn thực hành cô cũng không làm nổi. Sự tự tin ở trước mặt cậu trai này sao càng ngày càng ít ỏi thế này. "Được." Lam Lâm thỏa hiệp. "Chỉ một lần thôi nhé, tôi thật ra không quen ca hát lắm." Cậu có vẻ ái ngại, ánh mắt cũng có chút không tự nhiên. Điệu bộ này của cậu làm Tiêu Ngọc thoáng thả lỏng, hóa ra người này cũng có lúc bối rối đáng yêu như vậy. Lam Lâm là người

thiên về hoạt động đầu óc hơn, kể cả sáng tác nhạc cậu cũng thường chỉ nghĩ trong đầu, ghi nhớ một lần là không bao giờ quên. Thời gian rảnh sẽ ngồi chép lại ra giấy làm bản lưu trữ, coi như để sưu tầm. Còn hát... cũng chỉ ở trong tâm trí thôi. Các giai điệu hay lời ca cho đến nay hiếm hoi được cất lên thông qua miệng Lam Lâm. Chính cậu cũng băn khoăn không biết rút cuộc giọng hát của mình có dở đến mức không chịu được hay không nữa. Hăng hăng giọng một chút. Lam Lâm một bên đàn, một bên bắt đầu hát. Giọng hát của cậu quả thực không thể sánh được với thiên phú của Tiêu Ngọc, nhưng có một thứ gì đấy riêng biệt, không phải ai cũng có. Mới đầu hát còn có chút gượng gạo, dần dần tiếng đàn và giọng hát của chính cậu cũng dễ dàng hòa làm một thể. Từng nốt nhạc theo phím đàn vang lên trong vắt, khi trầm khi bổng. Giọng hát trung tính lúc lên cao, xuống thấp nhiều khi lại không nghe ra được là giọng nam hay nữ, tựa như có ma thuật thôi miên tâm trí con người. Tiêu Ngọc cảm thán, không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả cảm giác hiện tại. Nhạc của ai vẫn là người đó nên tự hát thì hơn, cô oán hận. Sắp thấy đến đoạn chuyển cao độ của lời hai, Tiêu Ngọc chợt nghĩ đến điều gì, vội vàng rút điện thoại ra, đứng phía sau lên lút quay hình. Vốn dĩ nếu muốn ghi lại đoạn nhạc này làm tài liệu thì chỉ cần thu âm là đủ, nhưng cô lại cố tình muốn quay phim. Cô muốn lưu lại bóng lưng gầy mảnh có sức lôi cuốn kỳ lạ của cậu con trai chơi đàn kia. Cuộc đời này, định sẵn luôn tồn những người có sức hấp dẫn đặc biệt đối với người khác. Chỉ cần người đó xuất hiện, sẽ thu hút mọi ánh mắt xung quanh. Không cần quá đẹp để hào nhoáng, đôi lúc họ chỉ cần lặng lẽ đứng một chỗ cũng đã đủ làm cho trái tim người ta phản bội đập loạn nhịp. Ngần ngợ nghe Lam Lâm vừa đàn vừa hát, những nốt nhạc cuối cùng trầm trầm chìm sâu vào bức màn đã khép lại. Truyện cổ kết thúc, đèn sân khấu vụt tắt, các nhân vật đã hoàn tất vai diễn đời mình. Chỉ còn đơn độc lại chàng trai trẻ, người kể chuyện vẫn còn ngồi lặng lẽ bên cây dương cầm. Bộp bộp bộp! Tiêu Ngọc vội vã tắt điện thoại, nhanh chóng giấu vào trong túi xách rồi vỗ tay đánh tinh người vẫn còn đang thả tâm hồn phiêu lãng. Cậu trai này dường như rất hay ngắt người, đặc biệt những lúc chìm đắm trong âm nhạc của riêng mình. Không hiểu trong đầu cậu ta đang chứa đựng những điều gì mà thường mông lung như vậy. Nhưng cậu ta càng trầm mặc, khoảnh khắc cười dịu dàng càng quý báu. Tiêu Ngọc không nên nổi tò mò, bị sự thần bí không nói thành lời đó hấp dẫn mà tiếp cận. "Thật ra anh hát cũng được lắm! Mặc dù không có kỹ thuật, nhưng nếu được luyện tập bài bản tôi nghĩ anh cũng là một tài năng sáng giá." Tiêu Ngọc thẳng thắn đưa ra lời bình luận. Mỗi người ca hát đều có phong cách riêng, phần lớn dựa vào chất giọng từng người. Lam Lâm này tuy không bẩm sinh có âm vực rộng, nhưng giọng hát lại trung tính, dày dặn, nghe rất lạ tai. Lam Lâm chỉ nửa thật nửa đùa đáp lại: "Khen ngợi này thật không dám nhận. Tôi chơi đàn là đủ rồi." Lời nói không biết là khiêm tốn hay đang tự kiêu nữa. Tiêu Ngọc nghiêng ngẫm, một người con trai có ngoại hình đẹp, mắt thẩm mỹ cao, tính cách dịu dàng, lại biết chơi đàn, sáng tác nhạc, giờ lại am hiểu cả ca hát nữa, chẳng phải là hoàn mỹ hơn hẳn người thường rồi sao! Các cụ ngày xưa thường nói "hồng nhan thi bạc phận", một người vừa có sắc vừa có tài như Lam Lâm phải cẩn thận vẫn hơn. Một người như vậy, triển lộ tài năng thì sẽ phò trượng xuất chúng nhưng đồng thời cũng sẽ thu hút không ít rắc rối vào mình, nhưng nếu cứ mãi thu mình trong bóng tối thì đúng là quá phí phạm một viên ngọc quý rồi. Nghĩ rồi lại nghĩ, Tiêu Ngọc thật ra đã quên mất, Lam Lâm đã tự mình lựa chọn cuộc sống không cần tỏa sáng. Cậu vẫn luôn sống lặng lẽ như vậy, không phô bày, không cần ai biết đến. Thấy Tiêu Ngọc tự nhiên trầm tư rồi rầm, Lam Lâm nhảy cảm cho rằng cô đang căng thẳng vì luyện tập không tốt nên tốt tính khuyên nhủ. "Hôm nay dừng ở đây đi. Dù sao hôm nay cũng đã tập khá nhiều rồi, chắc cô cũng mệt mỏi. Ngày mai lại tiếp tục." Là một loạt câu khẳng định, không hề có trung cầu ý kiến trong lời nói. Lam Lâm tự động đóng nắp hộp đàn, nhắc cốc trà sữa đã nguội lạnh phía trên hút nốt vài hơi "sốt sột", hai má nhóp nhép phồng lên nhai trân châu. Dáng dấp bỗng nhiên có phần trẻ con, lại chân thực hơn nhiều. Tiêu Ngọc nhận thấy dù hôm nay có cố thêm tí nữa thì cũng không đạt kết quả gì vì vậy tán thành vô điều kiện. Trước khi chia tay, Tiêu Ngọc còn hăng hái rủ Lam Lâm đi ăn bữa chiều nhưng nghĩ đến con cáo ngốc nghếch ở nhà mấy hôm nay chưa được tia lông, cậu đành từ chối. Cô gái nhỏ không che dấu sự thất vọng trong đáy mắt, muốn nói thêm gì đó rồi lại thôi. Lam Lâm có chút không nỡ, nhưng hôm nay quả thực rất lạnh, cậu cũng không muốn tiếp tục lang thang hứng gió ngoài đường nữa. Nghĩ ngợi một chút, Lam Lâm vươn tay đặt lên đỉnh đầu Tiêu Ngọc vuốt vuốt giống như an ủi. Cảm giác thật mềm mại. Tiêu Ngọc bất chợt bị vuốt đầu không hiểu sao có cảm giác mình biến thành thú cưng, hai mắt to tròn mở lớn, môi nhỏ cũng dẩu lên giống như hòn dổi. "Ngày mai nhé." Lam Lâm bỗng cười thật dịu dàng. "Tôi mời." Trông thấy khuôn mặt bí xị thay bằng nụ cười tươi rói, Lam Lâm bất giác cũng cảm thấy lây lan sự vui vẻ. Rất muốn vuốt thêm một chút nữa, không hiểu sao tự nhiên lại cảm thấy cô gái này rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tâm Tư Rối Loạn

Vài ngày trôi qua, hai người Lâm, Ngọc kết hợp với nhau dần dần cũng có sự ăn ý. Mặc dù vẫn còn cách tiêu chuẩn cao của Lam Lâm một khoảng nhỏ nhưng cũng không sai khác gì nhiều.

Thật ra để xoa dịu tâm tình buồn bực của cô gái nhỏ, Lam Lâm đã bắt đầu đi âm thầm hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống một chút. Dù sao cũng không nên ép buộc con gái nhà người ta quá nha! Một trong những nguyên nhân tiến bộ của Tiêu Ngọc phải kể đến cô liên tục "bế quan" nhiều ngày trong phòng.

Thiếu nữ nhiệt huyết kiên quyết báo nghỉ một cuộc chơi, chăm chỉ xem đi xem lại đoạn video quay lên lúc Lam Lâm đàn hát. Tiêu Ngọc có chút đắc chí với tác phẩm của mình, cũng không hiểu sao hơi sợ để cho Lam Lâm biết. Cô đoán nếu cậu ta mà phát hiện ra sẽ không vui chút nào.

Quan hệ của hai người dù gì cũng mới tốt lên được một chút, đã có thể nói chuyện phiếm nhiều hơn, cũng đã cùng nhau ra ngoài ăn uống đôi ba lần. Càng ở gần người này Tiêu Ngọc càng cảm thấy như bị mê hoặc.

Ấn tượng ban đầu cậu ta là một người lạnh nhạt kiêu ngạo là thế, dần dần cô nhận ra thực chất người con trai này rất hay cười. Không phải kiểu cười toe toét sáng khoái của đám đàn ông thô kệch, Lam Lâm luôn cười thật nhẹ nhàng, hai bên khóe môi nhếch lên cân xứng.

Chưa một lần Tiêu Ngọc thành công thoát khỏi đôi mắt như có ma thuật thôi miên ấy. Tại sao! Tại sao! Tại sao?! Tại sao tự nhiên anh lại hay cười dịu dàng với tôi như vậy chứ! Tiêu Ngọc càng nghĩ càng thấy hai má nóng bừng, vội úp mặt vào hai bàn tay.

Lắc đầu nguây nguẩy, cô vẫn không thể gạt đi được khoảnh khắc Lam Lâm giờ tay vuốt tóc mình. Một lần rồi hai lần, cậu càng vuốt càng quen tay, cô được vuốt ve dần dần cũng cảm thấy mình càng ngày càng giống động vật nhỏ. Tiêu Ngọc vậy mà không hề thấy khó chịu với động tác thân mật này,

thậm chí còn âm thầm cố tình buông xả mái tóc dài mỗi khi gặp Lam Lâm.

"Reng reng reng..." Điện thoại báo có cuộc gọi đến, là nhạc chuông mặc định của chế độ video call (cuộc gọi hình ảnh). Tiêu Ngọc sực tỉnh, bất vội lấy máy trên bàn, ngạc nhiên nhìn cái tên viết in hoa đang hiện lên trên màn hình. <

Cuộc gọi kết nối, kích hoạt camera trước, Tiêu Ngọc hớn hờ chào hỏi: "Em chào anh!" "Tiêu Ngọc." Màn hình hiện lên chân dung một người đàn ông trẻ tuổi mũi vẹt nam tính đang thảnh thơi dựa ở đầu giường. Khuôn mặt góc cạnh, quay hàm sắc nét, hàng lông mày đen rậm phủ bóng xuống đôi mắt khép hờ, dường như vừa ngủ dậy.

Thân trên người đàn ông thậm chí vẫn còn đang để trần, lộ ra bắp vai dài rộng cùng xương quay xanh gồ lên sắc nét. "Anh vừa mới ngủ dậy đấy à. Sao gọi cho em sớm thế?" Tiêu Ngọc đỏ mặt, mặc dù không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy anh "mát mẻ" nhưng người ta là con gái mà. "Ừm, vừa ngủ dậy. Gần đây bận rộn nên phải tranh thủ lúc nhớ ra báo cho em một tiếng.

Khả năng anh sẽ không về Việt Nam sớm được." "Hà!" Tiêu Ngọc kêu lên. "Nhưng anh đã nói sẽ về xem em biểu diễn mà! Em đã rất cố gắng luyện tập đấy. Không phải lần nào cũng sẽ có tiết mục đặc sắc như lần này đâu anh!" "Được rồi, anh có nói là sẽ không xem đâu." Không biết có phải do vừa ngủ dậy hay không, giọng điệu người đàn ông cũng ôn hòa kiên nhẫn hơn hẳn thường ngày.

Tiêu Ngọc nhìn chằm chằm vào điện thoại, môi mím chặt không nói. "Đúng ngày hôm đấy anh sẽ có mặt, mừng 5 tháng 12 phải không?" Mặt Tiêu Ngọc bây giờ mới có chút dễ nhìn nhưng lời nói vẫn hờn dỗi không buông: "Chương trình khai mạc lúc 7 giờ tối. Nhờ anh không về kịp thì sao!

Từ LA bay về Sài Gòn đã hết mười sáu tiếng, chưa kể còn phải đáp tiếp chuyến bay từ đây về Hà Nội thêm hai tiếng là mười tám tiếng, còn không biết có được bay luôn không nữa. Tiếp nữa bắt xe từ sân bay về học viện ít nhất gần một tiếng. Tổng cộng phải đến hai mươi giờ đồng hồ, anh định không cần nghỉ ngơi gì cứ thế mà đến sao!" "Không vấn đề gì. Anh đặt vé máy bay rồi."

Người kia tỏ vẻ không để ý nói. "Anh sẽ mệt lắm đó." Tiêu Ngọc rút cuộc cũng có chút lo lắng, cô có phải là hơi mè nheo quá rồi không, biết là không phải lúc nào anh cũng chiều theo ý cô như vậy nhưng... dù sao vẫn cảm thấy hơi tội lỗi. "Không sao. Anh đã nói với em thì sẽ làm được." "Vâng... anh phải giữ gìn sức khỏe đó."

Cảm thấy khát nước, Tiêu Ngọc vươn tay mò mẫm cốc trà sữa trên bàn phía sau lưng, vô tình ấn nhầm vào phím nào đó trên máy tính. Loa bắt chợt phát ra chuỗi âm thanh quen thuộc. Tiếng đàn dương cầm réo rắt và tiếng hát chậm rãi vang lên. Cô trước đó để âm lượng hơi lớn nên gần như át đi cả giọng hai người đang nói chuyện.

Tiêu Ngọc bối rối đang muốn quay người tắt đi thì bên kia vang đến giọng nói đầy hứng thú: "Gì vậy? Đây chẳng phải là bài hát kia sao? Không phải em hát?" Tiêu Ngọc vâng dạ thủ nhận. "Em luyện tập không tốt nên bắt cậu ta hát mẫu một lần rồi lên thu lại luôn!" Cô nói tiếp: "Cũng hay đúng không anh?" Tiêu Ngọc cười tí mắt. "Giọng hát rất kì quái, có vẻ không tồi. Nghe qua đây không rõ lắm. Gửi vào email cho anh một bản đi." "Ồ! Anh cũng muốn nghe à?"

Tiêu Ngọc nghiêng nghiêng đầu hỏi, sức hấp dẫn của cậu ta quả thật không nhỏ. "Dù sao cũng coi như anh là một nửa tác giả của bài hát. Anh phải được nghiệm thu thành quả của mình chứ." Người đàn ông nửa đùa nửa thật, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười thâm sâu. Tiêu Ngọc cũng không cảm thấy có gì bất thường, ngoan ngoãn gửi luôn vào hộp thư cho anh.

Cô vẫn thường rất nghe lời người này, anh bảo gì cô không bao giờ trái lời, luôn cố gắng hoàn thành tốt nhất khả năng của mình nếu anh yêu cầu. Mọi quan hệ này vẫn luôn duy trì như vậy suốt nhiều năm, từ lần đầu hai người gặp nhau đã định sẵn anh luôn là người nắm vai trò chủ đạo, cô phải là em gái nhỏ nhu thuận nghe lời. Nếu anh ấy tức giận sẽ rất đáng sợ, ừm, cô không dám tưởng tượng tiếp đâu.

Anh vốn không phải người lương thiện gì, ít ra khi dần lớn lên cô cũng ít nhiều nhận ra, bên trong người đàn ông đầy ẩn giấu dòng máu bạo ngược, hết như quả bom nổ chậm chỉ đợi thời cơ bùng nổ. May mắn, anh không bao giờ động chân động tay với cô. Nhưng chỉ cần một ánh mắt đầy khí thế của anh đã đủ để khóa trụ tâm tư nổi loạn của cô rồi. Vì vậy, Tiêu Ngọc phải ngoan ngoãn làm một người em gái nghe lời.

Mặc dù cô và anh ấy không có quan hệ huyết thống, phụ huynh hai bên chỉ là bạn thân thiết mà thôi. Lớn lên bên anh, anh luôn là hình tượng cao to vĩ đại như thế, vừa có khả năng to lớn che chở cho cô dưới cánh tay của mình, vừa chứa những nguy hiểm, áp lực khiến cô không dám chọc giận.

Anh Hoàng, dù anh có là người như thế nào, nhưng em biết anh đối xử với em tốt lắm. Chỉ cần em luôn đáng yêu nghe lời, anh sẽ mãi là người anh tốt nhất của em đúng không. Chỉ cần em trở nên tài giỏi tỏa sáng, anh sẽ chịu nhìn em bằng ánh mắt khác đúng không.

Nếu hỏi Tiêu Ngọc người mà cô sùng bái nhất là ai, thì đấy chính là Hoàng – người đàn ông có thể gọi là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ. Cô luôn giống như cái đuôi nhỏ chạy theo sau lưng anh, cố gắng trở hết năng lực của mình để khiến cho anh vui. Tiêu Ngọc luôn muốn nhận được sự công nhận của người mà cô sùng bái nhất. Lần này hi vọng cô sẽ thành công, nhận được sự tán dương của anh ấy! *

Người đàn ông tên gọi là Hoàng mở hộp thư điện tử, tải về tập tin đính kèm. Anh thành thạo nhấn nút kết nối ngoại tuyến với TV treo tường. Trên màn hình tinh thể lỏng đôi mắt chậm rãi hiện lên hình ảnh sinh động rõ nét. Chất lượng quay không tệ, Hoàng chắc lười. Giữa căn phòng bốn bề là kính trong suốt, một bóng lưng gầy mảnh ngồi trước cây đàn dương cầm chơi lên bản nhạc chính anh không biết đã nghe đi nghe lại bao nhiêu lần.

Chỉ khác một điều, lần này trên nền nhạc du dương có thêm giọng hát dày dặn trầm thấp. Tiếng hát không lớn, thậm chí có lúc dường như bị chìm vào trong tiếng đàn nhưng lên cao xuống thấp lại rất tự nhiên.

Đôi lúc lại vì cố với cao độ mà giọng hát thậm chí còn bị vượt mảnh, từ một giọng ca trung tính nghe có phần giống giọng nữ giới. Người thanh niên ngồi quay lưng lại màn hình, hai cánh tay di chuyển nhẹ nhàng trên bàn phím, loáng thoáng còn có thể thấy mười đầu ngón tay thanh mảnh đang bay múa trên

phím đàn.

Mái tóc ngắn nâu trầm lay động theo động tác cần cổ, lúc cúi xuống thấp, lúc hơi ngửa ra sau. Một giây phút rất nhỏ nào đó, Lam Lâm nghiêng nghiêng mình về bên trái, lộ ra một bên sườn mặt thanh tú, đôi mắt khép hờ. Người đàn ông trước màn hình nhấn nút "tạm dừng", anh ta nhìn chăm chăm không rời mắt. "Ha, gần bắt được cậu rồi."

Hoàng lâm bầm, hai mắt thâm trầm không che dấu được sự hứng thú. Anh chống hai tay lên đệm giường, người vuron rạp về phía trước, bộ dáng không khác gì báo đen đang yên tĩnh ẩn nấp sẵn mồi. Toàn bộ cơ bắp từ cần cổ đến vai lưng kéo căng, toát lên vẻ dã tính nguy hiểm. Hoàng, người đàn ông này vốn là một người sống bá đạo quyết đoán. Hứng thú của anh trước nay vốn không nhiều, nhưng một khi đã yêu thích thứ gì thì bắt buộc sẽ phải nắm trong lòng bàn tay.

Anh thích Tiêu Ngọc, coi Tiêu Ngọc là vật sở hữu của mình. Anh muốn kẻ nào đó phải nghe lời, tất sẽ có cách khiến cho hắn không thể chống cự. Anh thích người phụ nữ nào, chỉ cần tung ra vài thủ đoạn nho nhỏ, cô ta sẽ đích thân dâng mình đến tận miệng anh. Kẻ đắc tội với anh hay với những thứ trong phạm vi anh để ý sẽ không có kết cục tốt.

Con mồi anh đã định sẽ không bao giờ vượt khỏi tay. Thần kỳ, đã lâu rồi không có mục tiêu nào có thể gọi lên hứng thú sẵn mồi trong anh như vậy. Tên con trai này thần thần bí bí, u u oán oán, thậm chí còn chưa gặp mặt lần nào lại có khả năng kích thích dây thần kinh bạo ngược trong anh.

Anh muốn nắm kẻ này trong tay, muốn từng chút từng chút bóc tách lớp vỏ mà cậu ta cố công che đậy phía bên ngoài để rồi thưởng thức xem thứ kỳ quái gì được ẩn giấu bên trong. Hứng thú của anh lần đầu tiên đặt trên một người đồng giới, phải chăng nhiều năm hưởng dụng đủ mọi loại "thịt" khiến cho khẩu vị của anh lần này có chút "nặng"?

Cũng không thành vấn đề lắm, chỉ cần bản thân mình thấy thích thú là được, bất kể là cậu ta là thứ gì hay mang giới tính gì. Đầu nhất thiết phải là phụ nữ, dù sao anh cũng không có ý định lên giường với cậu ta. Lâu rồi không có thú vui tiêu khiển, vừa phải học tập mấy thứ quái quỷ ở đây vừa phải điều hành công việc cá nhân khiến đầu óc anh bắt đầu thấy tù túng, rất cần được giải trí.

Vừa vặn, tên kia xuất hiện giống như một câu đố nhỏ nhỏ, đủ lực hấp dẫn, không quá khó để giải, đủ để hấn động não tìm tòi mà không mất nhiều quá sức lực. Một tháng trở về, thời gian quả thật dư thừa. Ha ha. * Quay trở lại bên kia trái đất, Việt Nam. Khung cảnh là Học viện Quân đội gần Thủ đô.

Thay đổi tiêu cự gần hơn một chút, bãi đất trống sân sau học viện hiện đang lu bu toàn người với người. Hiện tại chỗ này đang tổ chức tranh giải võ thuật tổng hợp tự phát, tất nhiên là đã được sự cho phép của cấp trên với điều kiện đánh đấm trong phạm vi khuôn khổ, cấm tiết không được gây ra hậu quả nặng nề.

Dù quy định học viện là nghiêm cấm ẩu đả gây lộn, nhưng một nơi quy tụ hàng nghìn thẳng đàn ông ở tuổi thanh niên sung sức, trâu bò cũng cần phải cày bừa để phát tiết năng lượng, đám này cũng thế.

Mặc dù cường độ luyện tập thể chất trong Học viện không hề nhẹ nhàng chút nào nhưng giải trí lại là một hạng mục khác hoàn toàn. Đánh bạc thì hoàn toàn nghiêm cấm, năm ba thằng có lén lút trốn trong phòng chòm chăn chơi bài cũng không thể nào tạo nên được cái không khí máu me phấn khích đến thế này!

Một thằng là phấn khởi, mười thằng là phấn khích, lên tới trăm thằng thì phải gọi là kích động quá mức rồi! Vòng ngoài chật kín người với người đứng lố nhố, nhiều tên chán sống còn trèo hẳn lên cây, tự đắc khen tầm nhìn bao quát, hình ảnh sống động. Tiếng hò hét cổ vũ không ngừng vang lên xen lẫn với những câu chửi tục tĩu.

Toàn đàn ông cả, giữ kẽ làm cái gì, nhất là đang trong trạng thái kích thích thế này! Giữa vòng tròn là hai thanh niên mình trần đang chiến đấu. Từng đường quyền cước đẹp mắt mà không kém phần mạnh mẽ. Hai tên "võ sĩ" đang trong thế giằng co chưa phân định thắng thua.

Một người cao to vạm vỡ, chân trụ thế tấn vững như núi, phòng thủ chậm mà chắc, hết sức bình tĩnh. Người con lại tuy không to con bằng nhưng dẻo dai bền bỉ, thể công sắc bén, tốc độ nhanh khỏi phải bàn, liên tiếp chủ động đánh về phía đối phương. Độc giả không cần đoán mò, kẻ đang hăng tiết gào đây chính là Trịnh Bình.

Trịnh Bình tên này vốn là kẻ đam mê võ thuật, lại theo học võ sư Thanh Phong từ lúc bé tí, có thể nói chưa biết mặt chữ đã biết đánh người. Nhưng cái hấn theo đuổi là võ học đỉnh cao chứ không phải là sức mạnh đàn áp. Bởi vậy Trịnh Bình tuy một thân võ nghệ nhưng không bao giờ cậy thế hiếp người, chỉ trong lúc thi đấu hoặc tình huống phòng vệ cần thiết mới thật sự ra tay.

Lần này không biết tên này tại sao lại hăng máu như vậy, thắng liên tiếp đánh ba trận chưa dừng. Trận thứ tư này anh Thạch anh dùng xả thân lên đài, trung đội trưởng nổi tiếng đô con là một tay quyền anh có tiếng nên Trịnh Bình mới bị chế ngự lâu như vậy. Gần hai mươi phút trôi qua, anh Thạch chỉ chăm chăm phòng thủ những chỗ yếu hại, thi thoảng mới giữa những công kích liên tiếp của Trịnh Bình đánh trả một đòn.

Trịnh Bình thấy con cáo già Thạch này khó xoi, cũng có phần sốt ruột muốn kết thúc trận đấu, đòn chân ra càng thêm hiểm hóc. Anh Thạch né một cước mạnh mẽ từ phía bên phải, mắt lóe tinh quang, nhân một khắc Trịnh Bình đang xoay người theo đà vừa tung ra, anh thụp người xuống, duỗi một chân quét về chân trụ của đối thủ.

Trịnh Bình giật mình thấy mình vội vàng khinh địch nhưng tình huống xảy ra quá đột ngột, lúc này không còn cách nào khác, đành co luôn chân trái đang làm trụ, lộn một vòng trên cao. Lúc gần tiếp đất, hấn mạnh mẽ vuron dài thân dưới, vung cả hai chân đạp thẳng vào vai anh Thạch vốn đang trong tư thế ngồi xổm bên dưới.

Trước khi anh Thạch kịp thu cái chân đang duỗi về phòng thủ anh đã trúng chiêu, trợn trắng mắt ngã ngửa, cả người đập phịch xuống đất tung lên một

đám bụi mù. "Khụ khụ khụ, tôi thua!" Anh Thạch nhận thua trong tiếng hò reo điên dại của lũ người vây xem. Hừm, cũng không phải lần đầu anh bại dưới chân thằng nhóc con này, có gì mà hưng phấn.

Đội đấy, sớm muộn có ngày anh chinh hết mấy thằng nhóc hư hỏng chúng mày! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Hừ hừ! Trịnh Bình đánh liền bốn trận lúc này đã thấm mệt, thờ hồng hồng vươn tay kéo Trung đội trưởng đáng thương lên khỏi mặt đất. "Dậy thôi! Em mời anh uống nước!"

Trận này xí xóa xí xóa!" Khác hoàn toàn với vẻ hung hăng vừa rồi, Trịnh Bình lúc này bày ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt quen thuộc. Tên này đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy, lúc này đánh người dã man như vậy, bây giờ nói lật mặt là lật luôn được. Anh Thạch khoác cánh tay lực lưỡng lên vai Trịnh Bình, hai người lôi kéo nhau ra ngoài "đấu trường", khán giả vây xem tự động dạt ra hai bên tránh đường. Không ít người xung quanh phân khích tán dương hai tên "đấu sĩ".

Đột nhiên ở đâu một cái bóng nhảy phắt ra cản đường. "Anh Bình, chào anh! Em tên là Minh Ngọc. Em rất hâm mộ anh, anh có thể cho em làm quen được không?" Ôi, kịch bản kinh điển, lời thoại nghe mới hấp dẫn làm sao. Nhưng ông trời làm ơn có thể đổi giọng nam the the thành giọng nói ngọt ngào thỏ thẻ và thằng con trai trước mặt thành một cô gái dễ thương được không vậy? Trịnh Bình giật giật khoe miệng. "Mày từ trên trời rơi xuống à?"

Thằng nhóc kia thấy được đáp lại hai mắt lấp lánh ánh sao, vẫn còn hết sức ngây thơ liên thoáng: "Anh có thể cho em số điện thoại được không? Em có thể mời anh đi uống nước không? Chắc anh khát lắm rồi nhỉ? Đi nha! Đi nha!" Trịnh Bình tự nhiên thấy ngứa mắt, bực dọc quát vào mặt nhóc con: "Cút mẹ về hành tinh của mày đi!" Quần chúng vây xem: "Ồ... hung dữ quá đi..."

Rồi hần lại điên tiết quay sang chỉ vào mặt mấy thằng đang thích chí xem trò vui: "Còn cả chúng mày nữa! Thằng nào ăn cắp đĩa bay thì mau trả cho nó còn về! Thích xem à? Ông cho chúng mày xem..." Trịnh Bình làm động tác xấn tay áo tưởng tượng (hắn vốn đang cời trần mà) hùng hổ tính lao vào đám đông thì gáy bị anh Thạch bên cạnh tóm lại. "Đi thôi, đừng lên con nữa!"

Trịnh Bình vốn không định làm thật, chỉ dọa qua loa cho xong. Đang quay đầu dợm bước đi thì thằng nhóc không biết sống chết lại lao lên, lần này còn trắng trợn nắm bàn tay hắn. "Anh! Em muốn làm quen với anh mà! Em thật lòng thích anh mà!" Thằng nhóc cuống quýt nói, mỗi câu nó nhả ra mặt Trịnh Bình trắng đi từng tầng như bị lột da.

Trịnh Bình tên này hôm nay như nuốt phải thuốc súng, gào lên một tiếng rồi lao vào bóp cổ thằng nhóc tỏ tình đáng thương. "Aaa tao bóp chết mày thằng chó con, xem mày còn dám nói láo nữa không!" Đè phòng tình huống tỏ tình kinh điển lại chuyển thành án mạng kinh dị, quần chúng vây xem bấy giờ mới toán loạn xông lên tách Trịnh Bình đang nhập vai hung thủ giết người đến xuất thần, cứu thằng nhóc tên Minh Ngọc một mạng.

Anh Thạch thấy không ổn cũng nhào lại cấp hai nách Trịnh Bình lôi ngược ra sau, mồm hét to: "Giải tán! Giải tán hết! Đưa thằng kia đến phòng y tế kiểm tra! Trịnh Bình đi theo tao! Mau!" Trịnh Bình không cam lòng, vừa chửi vừa mắng lung tung tá lả, chân vẫn là nhanh chóng bước đi theo sự cưỡng chế của Trung đội Thạch. Ấy vậy mà tên nhóc con bị hành hung kia còn chưa biết sợ, vừa khóc vừa gào tên Trịnh Bình không tha.

Anh Thạch đập mạnh vào tên mồm loa mép giải một cú đau điếng. "Độc mồm độc miệng vừa thôi! Chú mày hôm nay làm sao đấy hả! Lúc đấu võ thì như gà chọi, bây giờ thì chanh chua không khác gì đàn bà!" "Em?! Đàn bà?! Anh không nhìn thấy giống đàn bà không phải là em mà là cái thằng bỏ mẹ kia à?!" "Gi? Vậy thôi mà cũng bức xúc?" "Trời đất ơi! Anh thử bị mồm thằng con trai tỏ tình ở chôn đồng người xem có ba máu sáu con không hả! Muốn mang em làm trò cười sao?!" "Chú mày kỳ thị đồng tính?" "Đồng – tính – luyến – ái? Cái đó em tưởng chỉ có trong truyện của những đứa con gái thôi chứ sao lại vận vào người em thế này được hả!"

Anh Thạch nheo mắt nhìn tên điên mặt mũi đỏ gay đỏ gắt đang xưng cô trước mặt, phì phèo nhả ra một hơi thuốc lá. "Chú mày đã nghe câu "tình yêu đồng giới mới là thứ tình cảm trong sáng thuần khiết nhất bởi vì nó không liên quan đến vấn đề duy trì nòi giống" chưa hả?"

Trịnh Bình rợn tóc gáy dùng ánh mắt hoài nghi nhìn lướt từ đầu đến chân anh Thạch cao to vạm vỡ đang ở trần trước mặt. Hắn bắt chợt lùi liên tục ba bước ra sau rồi mới run rẩy lấy tay che ngực. "Này... đừng bảo sắp cũng có một chân đấy nhé?" "Cái thằng bỏ mẹ này! Mày nghĩ đi đâu thế hả! Tao chỉ đang giảng giải cho mày biết tình cảm đồng giới không phải là thứ kinh hãi thế tục đến thế. Nó thích mày là việc của nó, mày cũng có mất đi cân thịt nào đâu!"

Anh Thạch bắt đầu mất kiên nhẫn, dứ dứ nắm đấm vào mặt thằng dở người kia, nhìn xuống cảm giác muốn hành hung, mặc dù đánh nó chưa chắc đã giành được phần thắng. Thôi, bỏ đi. Trịnh Bình tự nhiên ngẩn mặt, không biết nghĩ đến cái gì. "Con trai với con trai mà cũng có thể yêu nhau được sao." Hắn lầm bầm. "Tình yêu không phân biệt tuổi tác, giới tính mà mày." "Nhưng có lẽ nào là nhầm lẫn tình bạn thành tình yêu không?" "Mày hỏi ngu vậy. Cái thằng nhãi vừa rồi đâu có chơi với mày ngày nào đâu mà nhầm với chả lẫn? Yêu thích chính là yêu thích!" "... "Ê! Đừng bảo sau khi học khóa khai thông cấp tốc của anh mày thì mày bắt chợt cảm thấy mình cũng có tiềm năng yêu đàn ông đấy nhé?" "Anh điên à!" "Mày mới là thằng điên." "Anh điên đừng đồ cho người khác!" "Mày còn nói tao điên ngày mai tao bắt mày đi dọn chuồng xí, tin không?" "Ồi ba con ơi có người lấy việc công giải quyết việc tư này!" Trịnh Bình bắt hai tay lên miệng cố tình lu loa. "Cám ơn!" "Đồ nhát gan, mới thế mà đã sợ rồi." Tên xấu xa nhăn răng cười đắc chí. "Mày tin tao đánh chết mày luôn tại đây không?" Anh Thạch sôi máu, nhón chó chó liếm mặt! "Không biết ai vừa mới nằm đo đất dưới chân em ý nhỉ?" "Mày cứ vênh vào tao xem được bao lâu. Không biết đứa nào không lâu trước còn bị người ta đánh cho nằm đất." Anh Thạch hừ lạnh. "Ai? Lúc nào hả?" Trịnh Bình tên này dấy lên như phải bóng. "Còn ai vào đây nữa? Tao nghe kể hôm đấy mày bị thằng bạn thư sinh của mình đánh cho không ngóc đầu lên được." Anh Thạch bắt đầu đắc chí. "Thằng bỏ mẹ nào dám thù địch! Cái tên nhóc đó... cái tên nhóc đó..." Trịnh Bình kích động, lúc sau lại ảm ố lí nhí trong miệng. "Không phải em nương tay thì cậu ta có thể lộng hành như vậy sao..." Anh Thạch giương hai mắt lên nhìn Trịnh Bình khinh bỉ. Tên này bêu bươi môi. "Thôi bỏ đi. Đừng nhắc đến cậu ta."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 13: Nguy Hiểm Được Báo Trước

May mắn hôm nay trời đẹp.

Đối với Lam Lâm tiết trời gọi là đẹp trong những tháng mùa đông này nghĩa là có nắng, nhiệt độ tăng lên, gió đông bắc ngừng thổi.

Cậu lững thững đi bộ trên con đường lát gạch đỏ uốn éo dẫn ra ngoài cổng lớn. Trước khi ra ngoài không quên quay đầu chào con cháu nhỏ hôm nay tự nhiên dính người một cách kì lạ. Suốt từ sáng cục bông xù cứ cố tình mở to hai mắt long lanh ngấn nước quần quanh chân Lam Lâm, suýt làm hại cậu đắm chìm trong sự yêu thích không dứt ra được. Hừ, “bò bom” cô gái nhỏ không phải là chuyện dễ giải quyết đâu.

Lam Lâm tự hỏi cậu và Tiêu Ngọc có phải càng ngày càng thân thiết quá đà rồi không? Ngẫm đi nghĩ lại, khi xưa cái tay Trịnh Bình còn mất quá nửa năm mới có thể tiếp cận được cậu trong phạm vi một sai tay. Ấy vậy mà bây giờ cô gái nhỏ nào đó chưa đến một tháng đã có thể lôi kéo cậu đi ăn đi chơi hết lần này đến lần khác.

Hết cách, ai bảo con gái là cái giống mè neeo quá thể đáng chết. Cái giọng nói vừa dụ dỗ vừa ép buộc kia khiến cậu không cách nào từ chối được. Càng già càng nhu nhược, mấy chữ này xứng đáng với cậu!

Tiêu Ngọc xa xa đã nhìn thấy bóng dáng chàng trai cao gầy đi đang nhàn nhã tản bộ. Vâng! Phải nói là tản bộ một cách nhàn nhã chứ không phải đi bộ. Nhìn cái dáng đang đi chuyển chậm rãi kia xem, có chút nào giống người có hẹn không có chứ. Trên đời này đàn ông nhân tâm để cho thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu như cô chờ đợi mòn mỏi đầu đường ngoài Lam Lâm ra chưa chắc đã có kẻ thứ hai.

Vội vàng đến nơi hẹn từ sớm cô mới phát hiện ra chỗ này chỉ là một ngã ba đường rộng lớn vắng người qua lại. Tiêu Ngọc đành phải ầm ục dựng xe ven đường, lời điện thoại ra nghịch ngợm giết thời gian. Hừ, đã muốn người ta đến đón rồi còn để cô đứng một mình nơi đông không mong quanh. Chắc, thôi được rồi, nói thật là chính cô mới là người nhè nhẹ viện đủ lý do bắt ép cậu ầm người ta ra ngoài hầu mình đi chơi, chính cô cũng là người chủ động yêu cầu đến tận nhà “rước” cậu.

Bây giờ bảo cô còn phải mặt dày gọi điện thúc giục nữa sao? Nằm mơ đi, cô cũng có sĩ diện chứ bộ. Các cụ bảo trâu đi tìm cọc chứ đời nào cọc lại vác xác đuổi theo trâu. Con gái con đũa hạ mình như vậy đủ rồi, bây giờ cô phải nhẫn nhịn đứng đây giả vờ làm cọc đợi trâu đến đi thôi. Gọi cho người ta, biết đâu... người ta lại khó chịu.

Hu hu hu. Từ bao giờ Tiêu Ngọc cô lại xuống giá đến mức này. Tự dưng đến cửa rồi mà có người còn chẳng thèm liếc mắt. Tội qua lúc cô tha thiết gọi điện rủ rê, đáp lại không phải là sự nhiệt tình như mong đợi mà là tám chữ không thêm nể mặt: “Để tôi xem dự báo thời tiết đã.” Trời ơi! Nếu ông không thương tình làm cho nhiệt độ hôm nay tăng lên thì có nghĩa người đó sẽ từ chối con không thương tình phải không hả?!

“Hihi.” Tiêu Ngọc vẩy vẩy tay, lớn tiếng chủ động chào từ xa.

Bóng dáng nhân tân kia đang mãi nhìn con chó xù màu đen to thù lù chơi một mình bên bụi cây dọc đường. Người ta còn chưa để ý đến cô, mặt mặt thật.

Mười bước, chín bước, tám bước... ba bước. Tiêu Ngọc ầm ục đếm ngược.

“Xin chào.” Ai đó lúc này mới thu hồi ánh mắt mông lung, quay ra tự nhiên chào hỏi.

“...Chào!”

“Xin lỗi, để cô đợi hơi lâu. Tôi có chút việc bận trong nhà.” Bận xoa xoa mớ lông bông xù dễ dàng cáo nhỏ, Lam Lâm nghĩ thầm trong bụng.

Tiêu Ngọc xua xua tay, cười tí mắt nói: “Không sao, mới có mười phút thôi ấy mà.”

Nói đoạn Tiêu Ngọc lại ngó nghiêng: “Anh sống trong khu biệt thự trước mặt à? Sao không đọc rõ địa chỉ tôi vào tận nơi đón cho đỡ phải đi bộ?”

“Nhà tôi qua khu này một đoạn nữa cơ. Đường quanh đây không có tên gọi cụ thể, cũng khá khó tìm. Tôi đi bộ ra tiện hơn, nhân thể ngắm phong cảnh bên đường.”

Nhà trong khu biệt thự ven hồ này đắt nổi tiếng trong thành phố, chỉ riêng mấy căn san sát xây cùng một kiểu kiến trúc đẳng gia đã đến vài chục tỷ. Càng vào sâu phía trong càng là khu biệt lập, nhà người này rút cuộc khủng bố đến cỡ nào chứ. Chỉ tiếc khu này an ninh khá tốt, người lạ muốn tiến vào phải xuất trình chứng minh, đôi lúc còn bị bắt buộc làm vài thủ tục khá lằng nhằng nên cô cũng không ham chạy xe vào tìm hiểu. Tìm được không nói làm gì, tìm không ra nhờ bị quy thành đối tượng tình nghi, đến lúc đấy phải giải trình đủ kiểu thủ tục, nghĩ đã thấy sợ!

“Mình đi thôi! À, nhưng trước tiên chúng ta phải quay lại nhà tôi đã. Tôi quên bưng ví ở nhà mất rồi, rõ ràng nhớ đã cho vào mà lúc này không hiểu sao tìm chả thấy đâu.” Tiêu Ngọc bừa bừa môi bắt mắt.

“Không sao. Tôi có đây rồi mà.”

“Không không! Nếu anh mời tôi thì là chuyện khác, tôi bỏ tiền ra mua sắm lại là chuyện khác.” Tiêu Ngọc mạnh mẽ bác bỏ.

“...Thì coi như tôi cho cô vay, mấy hôm nữa gấp lại trả.” Cô gái nhỏ thật là không linh hoạt gì hết, Lam Lâm nghĩ thầm.

“Không nên! Anh chưa nghe câu không được để tiền bạc làm ảnh hưởng đến tình cảm à. Những thứ phù phiếm đó tưởng vậy mà hết sức nhạy cảm. Tiền tiền nông nong gì chứ! Nhà tôi cách đây cũng không xa lắm, đường nào cũng trên đường đi đến trung tâm thương mại, tạt qua không mất bao lâu!”

Thấy Tiêu Ngọc khẳng quyết ý, Lam Lâm cũng không tiện nói gì thêm. Cậu vốn không thích đôi co dài dòng với người khác, nhất là với đám chị em phụ nữ, cơ hội thắng gần như bằng không.

Tiêu Ngọc lại làm ra động tác quen thuộc, vồ vồ yên sau ý bảo Lam Lâm trèo lên. Cậu vừa ổn định chỗ ngồi đã thấy phía trước dúi vào tay một vật thể đen bóng nào đó nặng nặng, mũ bảo hiểm.

“Đây! Cái này cho anh! Lần trước đi không đội mũ sợ công an bắt chết đi được!”

“...”

“Yên tâm đi! Mới “zín” hoàn toàn đó! Tôi đặc biệt mua cho anh, không sợ phải đội chung với người khác đâu. He he...”

“...Cám ơn.”

“Cám ơn gì chứ! Mũ cứ để chỗ tôi, bao giờ tôi đón anh lại mang cho anh đội. Thế nào? Đẹp phải không? Mũ xịn đó, tôi không những lựa chọn cẩn thận mà còn bắt người ta phun thêm tên anh phía sau gáy. Đánh dấu bản quyền!”

Cô gái này thật là, có cần phải phiền phức thế không cơ chứ. Lam Lâm vụng về đội mũ bảo hiểm lên đầu, chỉnh chỉnh ngay ngắn một chút rồi cài quai “cách” một tiếng. Vẫn là lần đầu đội mũ kiểu này, có chút không quen.

“Sẵn sàng chưa?! Xuất phát!”

Bò-rùmmmm!

Tiêu Ngọc hô lớn rồi vít tay ga! Hơi quá trớn, xe ga loại này vốn nhẹ và bốc nên vọt lên hơi mạnh. Lam Lâm đằng sau vừa buông tay khỏi quai mũ chưa kịp định thần suýt ngã ngửa ra đằng sau, hết hồn phản xạ đưa tay giữ lấy eo người ngồi đằng trước. Cô gái nhỏ, lái xe kiểu gì vậy!

“A ha ha, xin lỗi xin lỗi! Tôi quên xù mất xe mới bảo đường nên bốc hơn bình thường.”

Tiêu Ngọc cười khanh khách giải thích, hai má cũng đỏ đỏ hồng hồng. Gió hai bên đường càng tạt vào sao càng thấy bốc hơi, chỗ bên eo bị bàn tay người nào đó nắm chặt nhanh chóng nóng như bị ủi qua. Tiêu Ngọc không dám nhúc nhích, sợ chỉ cựa mình chút xíu thôi đôi tay kia sẽ buông ra, nhưng cũng bối rối không biết nên lơ đi bàn tay đầy sức mạnh ấy hay là nhắc khéo người ta đừng chạm như thế có phần... ừm... thô lỗ.

Ổn định lại tâm lý, Lam Lâm phát giác có gì đó không đúng lắm. Cậu cúi mặt nhìn xuống hai tay đang vươn ra của mình, bất ngờ phát hiện vị trí đặt tay có vẻ không ổn chút nào. Eo thật nhỏ, dường như có thể nắm trọn bằng một bàn tay. Lớp áo len mỏng cũng không ngăn được cảm giác kì dị đang dần nảy sinh ở nơi tiếp xúc. Lam Lâm bỗng rút mạnh tay về như phải bỏng, đặt ngay ngắn lên vị trí hai đầu gối của mình, coi như không có chuyện gì xảy ra, đường đường chính chính quay mặt ngắm phong cảnh.

Xe chạy bon bon. Phố phường hôm nay không đông đúc náo nhiệt như thường ngày.

Im lặng một đường đến trước ngôi nhà tinh xảo trong ngõ lớn Lam Lâm không kịp để ý tên. Nơi này tuy gọi là ngõ nhưng đường đi khá rộng rãi không kém phố chính là bao, lại có được sự sạch sẽ yên tĩnh. Sống ở đây có vẻ rất thoải mái. Nhà cửa san sát liền kề nhưng hầu như nhà nào nhà nấy đều kín cổng cao tường, không thấy tình trạng bà con hàng xóm lè la đầu đường khắp ngõ như mọi nơi thường thấy ở Hà Nội.

Tiêu Ngọc nhảy xuống xe, vừa rút chìa tra vào ổ khóa, mở cách cổng lớn kiểu cũ sơn xanh lục, vừa không quên quay đầu lại dặn dò Lam Lâm.

“Đội tôi một chút xíu nha! Tôi chạy ù lên lấy rồi sẽ xuống ngay thôi.”

Lam Lâm gật đầu đồng ý, ánh mắt lại lung tung bay đến hoa văn trên cổng, chốc chốc lại nhìn tường đá phủ dây leo bên cạnh.

Hoa giấy.

Giàn hoa giấy trắng trắng hồng hồng đan xen thành vòm trên cổng lớn, lác đác còn rủ xuống vài phiến lá xanh xanh trông rất lãng mạn. Cánh hoa mỏng manh dường như còn rung động theo gió nhẹ, không có mùi thơm, nhưng lại rất đẹp mắt. Đẹp một cách giản dị, tinh tế.

Đã sang đông mà vẫn còn giàn trở hoa thế này thật hiếm.

Lam Lâm nhún người, vói tay ngắt xuống một bông hoa trắng trắng, dùng hai đầu ngón tay xoay xoay ngắm nghía. Mông tang như giấy, gần như trong suốt, nhụy hoa vàng vàng nho nhỏ, đơn giản mộc mạc. Nhiều nhà ở Việt Nam cũng hay trồng giàn hoa giấy trước cửa, nhưng để có dáng vòm phủ trùm trên cổng thế này không phải dễ dàng. Chủ nhà chắc hẳn phải thường xuyên chăm chút cắt tỉa cẩn thận.

“Giàn hoa này do bố tôi trồng đấy. Bố mẹ tôi đi công tác hơn một tháng rồi, không ai chăm chút nên cành lá bắt đầu chìa ra linh tinh không theo quy

lượt.”

Tiêu Ngọc nhìn chăm chú bông hoa nhỏ nhỏ Lam Lâm cầm trên tay ngọt ngào nói. Trong tiểu thuyết tình yêu không phải thường là chàng trai lãng mạn sẽ dịu dàng gài lên tóc mai người con gái thẹn thùng bông hoa đẹp nhất hay sao. Tiêu Ngọc không tự chủ được thoáng mộng mơ, hơi cúi đầu thấp hơn một chút như đang chờ đợi điều gì.

“Xong nhanh vậy à? Vậy đi thôi.”

Ách. Đường như suy nghĩ của cô bay hơi xa rồi.

“A, đúng vậy. Đi thôi. Đi thôi!”

Tiêu Ngọc lúng túng ngồi lên vị trí đằng trước bắt đầu nổ máy, Lam Lâm luống loát leo lên xe, vững vàng yên vị.

Xe chậm chậm đi chuyển khỏi ngõ. Gió nhẹ thổi bay bông hoa giấy cô đơn trắng ngần Lam Lâm đã buông tay từ lúc nào cũng không hay.

Tiêu Ngọc rất nhanh ném sự hụt hẫng của mình ra sau đầu, vừa đi vừa tán nhảm với Lam Lâm vui quên trời đất. Con gái đúng là sinh vật ưa nói nhiều, Tiêu Ngọc phát huy toàn bộ năng lực buôn dưa lê, kết hết chuyện này đến chuyện khác hết sức sinh động, chọc cho Lam Lâm không ít lần cười khẽ ra tiếng. Nghe tiếng cười của cậu, cô càng đắc chí, hưng phấn dồi dào nói mãi không ngừng.

Đúng lúc này chuông điện thoại Lam Lâm reo tạm cắt ngang câu chuyện đang dở. Là điện thoại của bác tài xế. Trước khi ra ngoài cậu đã dặn dò không cần phải đi theo nhưng xa xa vẫn luôn ẩn hiện một chiếc Range Rover đen trắng quen thuộc, Lam Lâm cũng đành lờ đi coi như không thấy.

“Alô.”

“Cậu Lâm, từ lúc cậu với cô Ngọc ra khỏi ngõ hình như luôn có hai chiếc xe máy bám theo.”

“Có chuyện đó sao? Xe vào vậy?” Lam Lâm cảnh giác quay đầu lại nhìn phía sau.

“Chiếc SH đen bên phải cậu và một “con” Exciter màu xanh.”

Mặt đường lấp lánh phản xạ ánh sáng mặt trời. Tiêu Ngọc đằng trước như nhìn thấy cái gì kì lạ, lớn giọng hô lên:

“Ôi trời! Sao đường phía trước nhiều mảnh kính vỡ thế này?”

Vừa dứt lời, chiếc SH đen bất ngờ vọt lên tạt vù qua đầu xe Tiêu Ngọc. Cô hốt hoảng đánh tay lái, bóp phanh giảm mạnh tốc độ định né tránh va chạm. Ngay lập tức, chiếc Exciter phía sau không báo trước cũng rú ga phóng lên ngay sát rạt bên cạnh, hai thanh niên bịt khẩu trang kín mít phát ra tiếng cười khàn khặc. Tên ngồi sau co chân đạp thẳng vào sườn xe. Bốp!

Tiêu Ngọc còn đang lao đảo chưa lấy đại thăng bằng trong tình huống phanh gấp không kịp đề phòng.

“Cẩn thận!”

Lam Lâm hét to. Mắt thấy thằng khốn nạn đuổi chân ra đạp mà cậu ở thế bị động phản xạ không kịp. Tiêu Ngọc vội vàng đuổi chân chống xuống đất muốn ghim xe lại nhưng xui xẻo dẫm vào mảnh thủy tinh vỡ nên trượt dài. Xe máy ngã nhào về một phía.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh. Lam Lâm phút chốc bằng khỏe mắt nhìn thấy vô số mảnh thủy tinh lấp lánh vỡ vụn trên đường, không kịp nghĩ ngợi liền phản xạ vuron tay kéo ngược Tiêu Ngọc về phía mình. Hai cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thân hình gầy nhỏ của cô.

Cậu cố gắng mượn lực chân lấy chút đà nhảy khỏi chiếc xe đang đổ xuống.

Rầm!

“Hự.”

“Aaaa!”

Ba loại âm thanh gần như liền một lúc vang lên. Tiêu Ngọc sợ hãi nhắm chặt mắt hét toáng lên, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy! Lưng nện xuống không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, cả người cô cứng còng được ghì chặt bởi lực tay mạnh mẽ.

Tiếp đất không đau.

Lam Lâm

Mặt đường... Thủy tinh. Thủy tinh!

Tiêu Ngọc bừng tỉnh, hốt hoảng chống hai tay xuống mặt đất vùng dậy khỏi ngực Lam Lâm.

Người vừa làm đệm lưng cho cô đang nằm sõng xoài trên mặt đất, xung quanh đầy đặc miếng thủy tinh lấp lánh, đâm vào hai mắt Tiêu Ngọc sinh đau. Mặt cô tái mét.

“Lam Lâm! Lam Lâm! Anh có sao không?!” Tiêu Ngọc hoảng sợ kêu to, tay chân luống cuống không biết phải làm gì.

Kéét. Một chiếc xe hơi bất chợt phanh kít lạt bên cạnh hai người. Tiêu Ngọc quay đầu hoảng hốt cầu cứu: “Giúp chúng tôi với! Làm ơn mau lại đây giúp chúng tôi với!”

Cửa xe nhanh chóng mở ra, ba người đàn ông vội vàng xuống xe. Một người đàn ông trung niên và một người áo đen chạy lại phía Tiêu Ngọc. Người còn lại nhanh chóng lao tới dựng chiếc xe máy đang đỗ kênh trên đường rồi nổ máy phóng vút đi.

“Cậu Lâm. Cậu Lâm!” Người đàn ông trung niên lớn tiếng gọi.

Lam Lâm nằm thẳng đơ trên mặt đất, hai mắt mở lớn, hơi thở gấp gấp, ngực phập phồng dữ dội.

“Cậu Lâm, tôi gọi xe cấp cứu.”

Hít sâu một hơi, Lam Lâm cắn răng trả lời. “Không cần. Lại đây đỡ cháu dậy.”

Người trung niên run rẩy cẩn thận quàng tay sau gáy Lam Lâm, từ từ nâng thân mình cậu lên. Tiêu Ngọc ngồi xồm bên cạnh sõng hãi vươn tay ra muốn giúp đỡ, lại thấy bàn tay mình không biết nhuộm đầy màu đỏ từ lúc nào, bất giác hoảng hốt rút về.

“Đừng nắm bàn tay! Cẩn thận mảnh thủy tinh găm sâu vào thịt.” Lam Lâm vội vàng ngăn cản hành động vô thức của Tiêu Ngọc. Cô gật gật đầu, đang muốn hỏi anh có sao không thì tầm mắt lại bị màu đỏ sau lưng Lam Lâm hấp dẫn. Những mảnh thủy tinh vừa nãy cậu nắm lên giờ hoàn toàn nhuộm một màu đỏ óng ánh, mặt đất cũng dính không ít máu tươi.

“Anh Lâm. Máu... Lưng của anh... Lưng của anh...” Cô lắp bắp không nói được hết câu.

“Cậu Lâm. Lưng cậu thoát nhìn tương đối nghiêm trọng. Tôi đưa cậu đến bệnh viện.” Người đàn ông trung niên cổ trắng tinh thông báo.

Lam Lâm nhúch chặt lông mày, nhìn xuống con đau buốt ở lưng. “Không sao, vẫn trong khả năng chịu đựng. Đưa cháu về nhà.”

“Nhưng...”

“Bác gọi bác sĩ Vân luôn đi.”

“Vâng.” Người đàn ông bất đắc dĩ gật đầu rồi kêu người áo đen đang đi loanh quanh xem xét hiện trường lại dìu Lam Lâm lên xe.

“Tiêu Ngọc, cùng lên xe đi. Đây là đều là người của nhà tôi.” Lam Lâm không quên quay sang nói với Tiêu Ngọc.

Tiêu Ngọc vẫn chưa thoát ra được khỏi sự sợ hãi, mắt hết nhìn đồng thủy tinh đầy máu lại nhìn lưng áo ẩm ướt sẫm màu của Lam Lâm, chân tay run lẩy bẩy, mặt như muốn khóc.

“Tiêu Ngọc! Không sao! Đi thôi, người ta bắt đầu vây xem kia.” Lam Lâm mạnh mẽ cắt đứt sự rối loạn của Tiêu Ngọc, vươn tay ra nắm lấy cổ tay cô dùng sức kéo đi.

“A! Để tôi tự đi, anh đừng dùng sức.” Tiêu Ngọc bối rối nhìn Lam Lâm bắt đầu toát mồ hôi lạnh, luống cuống tay chân leo lên xe hơi.

Vì phần bị thương hầu hết ở lưng nên Lam Lâm không thể trực tiếp dựa vào ghế, cậu đành vô lực xoay nghiêng người gác đầu lên đệm mềm phía trên. Tiêu Ngọc nhìn ánh mắt cậu có dấu hiệu mờ đi, đau đớn phản lưng làm cậu phải cố hết sức gồng người lên chịu đựng. Càng gồng lại càng cảm thấy đau buốt nhưng không cách nào thả lỏng, gân xanh trên cổ nổi lên như con rết xấu xí.

Tiêu Ngọc muốn khóc mà không khóc nổi, hai mắt đỏ ngầu lại khô khốc, chỉ có thể mở trân trân ra nhìn người con trai vì bảo vệ mình mà bị thương nặng trước mặt.

“Không sao, không quá nghiêm trọng đâu mà.” Lam Lâm thều thào, giọng càng ngày càng nhỏ.

“Anh... anh nếu mệt quá thì dựa vào vai tôi đi, đừng gồng người lên như vậy nữa.” Tiêu Ngọc nức nở tiếng được tiếng mất.

Lam Lâm gắng gượng nặn ra nụ cười méo mó như muốn an ủi. Người cần an ủi phải là cậu kia mà, tim Tiêu Ngọc như ai nhéo mạnh.

Không đến ba giây, Lam Lâm gục hoàn toàn trên vai cô, ngất lịm. Đầu cậu vùi sâu vào hõm cổ Tiêu Ngọc, sức nặng trên vai làm cô trĩu cả người xuống nhưng kiên quyết vòng tay lên nhẹ nhàng ôm lấy gáy người kia. May mắn hôm nay có đội mũ bảo hiểm, bằng không hậu quả không biết còn nghiêm trọng đến mức nào.

Hơi thở như có như không phả vào cổ Tiêu Ngọc, lại có cảm giác ẩm ướt dính dính của mồ hôi. Cô không hề cảm thấy ghét bỏ, chỉ cố hết sức thẳng người gánh toàn bộ trọng lượng thân mình cậu. Lòng xót xa như bị xát muối.

*

Xe rất nhanh về đến khu biệt lập, xuyên qua cổng lớn đã mở sẵn, đánh thẳng vào con đường gạch dẫn tới cửa chính biệt thự.

Người giúp việc trong nhà nhanh nhẹn mang tới một cái cang tự chế, đặt Lam Lâm nằm úp sấp rồi khăn trương đưa vào bên trong. Tiêu Ngọc cũng được người đàn ông trung niên lái xe lịch sự mời vào nhà.

Mấy người giúp việc vội vã đưa Lam Lâm lên lầu vào phòng riêng. Tiêu Ngọc rất muốn đi theo nhưng người trung niên giữa chừng ngăn cô lại.

“Cô Ngọc không nên lên cùng, cậu Lâm cần được trị liệu ngay lập tức. Mời cô ngồi ghế, tôi sẽ gọi người đến xử lý vết thương ở tay cho cô.”

“A. Vậy được. Cảm ơn chú...”

“Tôi tên là Vinh. Cô Ngọc gọi chú Vinh là được. Tôi là tài xế riêng của cậu Lâm.”

Người đàn ông này là lái xe, hai người áo đen kia nhìn dáng dấp khả năng là vệ sĩ, Tiêu Ngọc thầm đoán.

“Đứng rồi. Xe máy của cô sẽ sớm được mang trở về. Lúc đây tình huống vội quá chúng tôi đành mượn tạm để đuổi theo hung thủ. Hay là thế này, nếu có hồng hộc gì cứ để lại ở đây, tôi sẽ nhờ người đem đi sửa rồi trả lại cho cô Ngọc.”

“Không, không cần phải phiền phức như thế đâu ạ! Á!”

Tiêu Ngọc xuyết xoa, vị y tá mặc đồ trắng trước mặt vừa lúc rút từ trong bàn tay Tiêu Ngọc ra mảnh thủy tinh dài nhọn. Công đoạn khâu trùng vừa nãy tuy đau xót nhưng không buốt thấu như lúc gấp miếng kính ra thế này. Lam Lâm trên người cậu ta không biết bị găm bao nhiêu mảnh, có thể đau đến mức nào cơ chứ. Tiêu Ngọc càng nghĩ càng sợ hãi xen lẫn tự trách.

“Tôi thấy tay cô bị thương nghiêm trọng thế này cũng không thể tự lái xe về đc. Lát nữa tôi sẽ nhờ người đưa cô về tận nhà. Xe của cô bao giờ sửa xong sẽ mang đến nhé. Tôi biết địa chỉ của cô rồi.”

Tiêu Ngọc bối rối nói lời cảm ơn, đầu óc lại mông lung. Biết địa chỉ? Những người này có phải luôn đi theo hai người bọn họ hay không mà có thể xuất hiện kịp thời như vậy. Trước đó cô còn nghe loáng thoáng Lam Lâm nói chuyện điện thoại với ai đó nội dung xe máy gì đấy... Có phải là được báo trước sẽ có nguy hiểm không? Rút cuộc cậu ta có thân phận hiển hách đến mức nào? Sống trong khu biệt thự cao cấp, căn nhà xa hoa vượt mức bình thường, có xe hơi đưa đón, vệ sĩ riêng... Phải chăng cậu ta còn có nhiều bí ẩn thân thế mà người khác không ngờ tới. Chuyện lần này xảy ra là có người cố tình nhắm vào mình hay là cậu ta đây?

Tình huống khi đó quá nguy hiểm, vậy mà Lam Lâm lại không hề chần chừ bảo vệ cô, tự mình nhận hết thấy đau đớn. Cậu lấy chính thân mình làm bảo vệ, lực rơi của cả hai cơ thể cộng lại, vết thương có thể bị cắt sâu đến nhường nào chứ. Tiêu Ngọc cả người cứng cứng, run lên từng đợt, không làm cách nào ổn định được tâm lý.

Cô thật sự sợ hãi và lo lắng.

Từ phòng khách lớn có thể nhìn thấy loáng thoáng cánh cửa phòng bên trên vẫn luôn khép kín. Người đàn ông trung niên gọi là chú Vinh đang đứng ngoài cửa gọi điện thông báo cho ai đó, loáng thoáng nghe thấy tiếng “vâng dạ” hết sức nặng nề.

Tiêu Ngọc lặng lẽ khép chặt hai mắt, cố gắng điều hòa hơi thở xua đi cái lạnh vẫn luôn chạy dọc từng con nơi sống lưng. Loáng thoáng nghe được âm thanh “lạch cạch” của vài người giúp việc tắt bật di chuyển.

Dần dần thế giới xung quanh chìm trong yên lặng, cô mệt mỏi thiếp đi. Đầu ngã trên ghế mềm, mái tóc bóng mượt bây giờ có phần rối tung xơ xác.

Anh Lâm, anh nhất định phải không làm sao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chuyện Giữa Những Người Đàn Ông

Trịnh Bình ăn không ngon ngủ không yên, tâm lý bất ổn, sinh lý... ừm... bình thường.

Đạo gần đây sinh hoạt rối loạn khiến hắn cảm thấy từ đầu đến chân viết chỉ chút hai chữ “mệt mỏi”. Giác mơ chết tiệt! Lam Lâm... chết tiệt! Thăng chó con chết tiệt! Hừ? Vì sao lại chửi “thằng chó con” nào đó á? Không chửi nó thì còn chửi ai. Cái thằng không biết xấu hổ gì ấy nhỉ, quên mất tên rồi, cả tuần nay liên tục gửi thư tình cho hắn. Phải, không sai, chính là thư tình!

Ôi mẹ ơi! Một thằng đàn ông diễm phúc đến nhường nào mới được nhận thư tình của một thằng đàn ông khác chứ? Ông trời ơi, kiếp trước có phải con

là kẻ phân biệt giới tính cực đoan hay không mà ông trừng phạt con kiếp này xung quanh toàn những chuyện không có bóng dáng đàn bà nào thế này?

Được rồi, cái thằng nhóc hư hỏng đó viết thì viết đi, nhưng có cần phải gửi một cách công khai đến thế không hả? Dám nhờ mấy thằng mồm rách cùng phòng chuyển thư dùm cho?! Sao mày không làm đám đường đường chính chính đưa tận tay cho tao hả? Tất nhiên, tao sẽ “vui vẻ” mà nhận lấy, thậm chí còn đáp lễ khiến mày “sướng” đến mức kêu cha gọi mẹ!

Cần thận nắm đấm của ông!

Trịnh Bình ngồi dưới gốc cây nghiêng rặng kèn kẹt, hung hăng khoa nắm đấm vào không khí. Móc từ trong túi quần một bì thư viền xanh đỏ cổ điển như kiểu phong bì ma chay đám cưới, Trịnh Bình lung tung xé mở rồi rút ra tờ giấy đúp kẻ ngang. Trên mặt giấy nhàu nát, nét chữ nắn nót như con gái của tên nhóc nào đó cũng không xoa dịu được sự bức dọc trong người hắn. Hừ hừ.

“Hôm nay nắng lên thật ấm”

Thằng ngu, mày không nhớ là tao với mày cùng ở một nơi, chỗ mày nắng thì chỗ tao chẳng nhẽ có mưa? Cần mày thông báo cho tao đấy à.

“Mặt trời trên cao chiếu xuống cũng không nóng cháy ngọt ngào bằng trái tim em. Anh! Em rất vui vì hôm qua anh cuối cùng cũng cười với em một cái.”

Vãi *beep*. Tao – cười – với – mày? Khi nào hả cái thằng biến thái này? Nguyên mấy ngày hôm nay một cái lông chân của mày tao còn chưa thấy, mày còn bảo tao cười với mày? Cười cái mà bố mày! Trịnh Bình tức tối dậm chân đànhạch.

“Một ngày không gặp như cách ba thu.”

Hừ? Ở trên mày vừa lòi cái đuôi nhìn lên sau lưng tao, bây giờ lại bảo một ngày không gặp? Thằng ranh mày có phải có vấn đề về đầu óc không?

Thư tình viết tay lần mà lần nữa, lải nhải chuyện tình cảm lông gà vò tỏi đến vài trang giấy. Trịnh Bình đọc được mấy dòng đại khái đã tức điên rồi, hắn không kiên nhẫn lướt mắt vừa đọc qua loa vừa chửi đến độc mồm độc miệng.

Soạt. Lật đến trang cuối cùng.

“Anh Bình. Mặc dù em biết tình cảm của mình có phần... quái dị. Chính bản thân em cũng không biết tại sao lại thế nữa, em chưa bao giờ thích một người con trai nào cả. Nhưng em lại thích anh. Chỉ mỗi mình anh thôi.

Em Minh Ngọc.”

Ờ... Cái thằng này hóa ra tên là Minh Ngọc à, tên gì như con gái vậy. Nhưng từ đã, ý nó là sao? Chưa bao giờ thích con trai, mà lại thích hắn – một thằng đàn ông hàng thật giá thật? Vậy còn bảo không thích con trai? Như vậy là bảo hắn không phải đàn ông hay còn ý tứ gì khác nữa? A a a! Cái thằng mất dạy nhà mày! Đã dám làm anh mày xấu mặt giữa bàn dân thiên hạ, bây giờ còn dám viết thư ngầm lăng mạ giới tính của anh mày nữa?

Đáng chết! Trịnh Bình hắn “vai năm thước rộng, thân mười thước cao” uy phong lẫm liệt, từ mặt mũi đến cơ thể, từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ nam tính thế này lại có lúc bị một thằng nhóc còi cọc, yếu ớt chê bai dè bủ?

Minh Ngọc à Minh Ngọc, đừng để anh mày tóm được bằng không... bằng không...

Ể? Bóng lưng kia....

“Á!!”

“Hét này! Cho mày hét này!” Trịnh Bình đập hai phát “bôm bốp” vào đầu thằng nhóc còi cọc thấp bé, chẳng phải là tác giả bức thư tình lăng mạ (lưu ý không phải là “lăng mạn”) đây sao. Thằng nhóc con không ngoan ngoãn trốn trong tổ đi còn dám mò ra đây nện mạt thì đừng trách hắn độc ác.

“Đau! Hu hu hu. Đừng đánh đừng đánh!” Thằng nhóc Minh Ngọc ôm đầu vừa khóc vừa kêu.

“Mày có phải đàn bà không mà nhẹ thế đã kêu khóc ầm ỉ? Đánh chết mày cũng không hết tội!” Trịnh Bình gào to vào mặt nó, hùng hổ túm cổ áo nó xách ngược lên. Chênh lệch chiều cao cùng khí thế làm thằng nhóc lép vế co rúm trông đến tội.

“Oa hu hu... Tội? Tội gì? Sao lại đánh em...”

“Vẫn còn không biết tội của mình?!” Bình bạo lực gân xanh nổi đầy trên trán, điển tiết lắt thằng nhóc như lắt đồ chơi.

“Ặc ặc. Chẳng lẽ... chẳng lẽ em... thích anh cũng là tội sao?” Nói đến đây nó gào khóc to hơn, nước mắt như hạt đậu thật sự thi nhau long tong rơi xuống.

Trịnh Bình cố tình coi như không thấy mặt nó đỏ bừng khổ sở, cũng không coi nước mắt của nó ra gì, chỉ nhìn nước mũi ngắn dài đang bắt đầu thò lò có xu hướng chảy ra. Liệu có rút xuống tay mình không ta?

Trịnh Bình tuy do dự trong lòng, ngoài mặt vẫn tỏ ra hung ác vô cùng tiếp tục quát vào mặt nó:

“Mày thôi giả vờ giả vịt đi! Viết thư âm thầm chửi rửa tao không giống đàn ông tưởng tao không hiểu hả? Cái gì mà chưa bao giờ thích con trai, chỉ thích mỗi mình anh. Mày không thích con trai tức là mày thích con gái, mà mày lại nói mày thích tao, ý mày chửi tao là loại ẻo là giống đàn bà con gái chứ gì?!”

Bốp! Cho mày thêm một đấm chừa cái tội láo lếu đi!

“Hự! Đau! Đừng đánh mà! Không phải ý đấy, không phải ý em là như thế đâu anh Bình!” Minh Ngọc đáng thương lại chuyển thành vừa ôm bụng vừa khóc. Ai đó đến đây gõ cổ tên vũ phu này lại đi!

“Không phải như thế thì là thế nào? Nói mau không tao đập cho bét xác!” Trịnh Bình thô lỗ dọa nạt, dứ dứ nắm đấm to trước mặt thẳng nhóc.

“Hu hu ý em là... ý em là em cũng không hiểu bản thân mình làm sao nữa.”

“Mày không hiểu mày thì ai hiểu hả!”

“Anh từ từ nghe em nói hết đã... hức.” Nấc cụt. “Từ trước đến nay em vẫn luôn không thích con trai, thật đó mà. Hức. Nhưng, hức, từ lúc vừa nhìn thấy anh, hức, em liền thích anh luôn! Lúc đó cũng như hôm vừa rồi anh đang thi đấu trên sân, vừa mạnh mẽ tài giỏi, lại vừa hào sảng khí khái, hức, anh như vậy sao em có thể liên hệ anh với đám con gái được cơ chứ. Hu hu, hức, ý em là, ý em là em thích anh không can hệ gì đến giới tính!”

Trịnh Bình há hốc mồm, trố mắt nhìn nó.

Minh Ngọc thấy hấn im lặng không tiếp tục nổi điên liền đánh bạo tuôn thêm cả tràng: “Minh Ngọc em chỉ thích anh Bình thôi! Anh là con trai cũng không sao hết, em vẫn cứ thích anh. Thích là thích, chỉ cần anh là Trịnh Bình em liền thích!”

Trịnh Bình ba hồn bảy vía bay đi đâu hết, lấy bà lấy bầy buông cổ áo thẳng nhóc ra. Minh Ngọc sau khi lấy hết dũng khí cả đời thổ lộ với Bình bạo lực thì bắt đầu thấy sợ hãi, người dần vào tường run rẩy từng bước lùi ra sau sẵn sàng chạy trốn. Thích người này thì thích, nhưng nó không thích ăn đấm đâu nha...

Trái với tưởng tượng đấm máu trong đầu Minh Ngọc, Trịnh Bình quay người lao đảo bỏ đi. Dáng hấn xiêu xiêu vẹo vẹo trong ánh chiều tà, hất xuống mặt đất cái bóng méo mó quái dị hết như lòng hấn bây giờ. Minh Ngọc bị bỏ lại phía sau, nó bối rối không biết nên chạy theo hấn ta tranh thủ tình cảm hay chạy hướng ngược lại để bảo trì tính mạng.

Thôi đi, mạng sống vẫn là quan trọng nhất. Còn mạng còn người mới còn tình. Tình cảm phải vun đắp từ từ mới có thể bền vững...

Trịnh Bình tiếp tục một mình tạo dáng zombie dật dẹo đi trong sân Học viện, nhiều người đi qua nhìn hấn bằng ánh mắt dè chừng thậm chí có tên nhát gan còn lảng ra xa mấy bước. Cần thận bị cần là lấy bệnh đó bà con!

“Chú mày lại mắc bệnh gì vậy?” Một giọng nam tính sang sảng vang lên như đấm vào tai quần chúng.

Bình xác sống ngược đôi mắt cá chết lên nhìn Trung đội trưởng.

“...anh... Thạch...” Gọi mà như rên.

Anh Thạch mồm giật giật, ngửa mắt nhìn trời. Còn chưa tối mà? Thăng dờ hơi này định dọa ma giữa ban ngày à.

“Làm sao trông chú mày như sắp chết thế hả?”

“Em muốn chết quách luôn đi cho rồi!” Trịnh Bình nhảy lên tanh tách.

“Như nào phải nói?”

“...không... như... nào... cả...” Bình xác sống lại quay trở về.

“Trông tình trạng chú mày mấy hôm nay, anh đoán có liên quan đến thẳng nhóc Minh Ngọc hôm nọ! Hô hô hô! Hay là bị nó làm gì rồi hả?!” Anh Thạch cười sung sướng khi thấy người gặp họa.

“#*@\$/#@\$?^”

Trịnh Bình chửi đồng. “Có cái *beep* nó mới làm được em, có làm cũng là em làm nó! *beep* *beep* mà việc quái gì em với nó phải làm gì nhau!”

“Im ngay! Ai cho chửi bậy nơi công cộng!” Anh Thạch hung hãn cho Bình láo toét một bạt tai rồi lòi cổ tên này về kí túc xá. “Đi! Về phòng anh tâm sự.”

Ký túc xá Học viện tương đối lớn, mặc dù vậy lượng học viên cũng rất nhiều nên thường một phòng vẫn phải chen nhau bốn năm đứa ở. Anh Thạch này cấp bậc cao nên được đãi ngộ tốt hơn một chút, ở phòng đôi. Đồng chí cùng phòng hiện đang trong thời gian nghỉ phép về nhà thăm mẹ ốm nên coi như anh Thạch làm bá chủ một phương. Dắt tên Trịnh Bình thần kinh bất ổn định về đây cũng không ảnh hưởng đến ai, vừa có chỗ riêng tư để hai anh em có thể cùng nhau tâm sự chuyện thầm kín, hi hi. Độc giả xin đừng vội suy nghĩ lệch lạc.

“Anh thấy dạo này chú mày đúng là không bình thường, trên giảng đường hay lúc huấn luyện nhiều khi mất tập trung. Có chuyện gì vậy?”

Anh Thạch hào phóng chia bao thuốc Thăng Long nhàu nhĩ mời Trịnh Bình. Tên này không khách khí rút luôn một điếu, moi ra bật lửa thủ sẵn trong túi quần tự châm tự hút. Cái thằng này, bình thường vẫn hay xu nịnh điếu đóm cho Trung đội trưởng, bây giờ nhìn hân ra vẻ thâm trầm anh Thạch có chút không quen.

“Hay... chú mày mắc bệnh gì khó nói?”

“Cái gì? Bệnh khó nói? Anh có tin nếu tiếp tục dùng ánh mắt đầy nhìn đùng quần em sẽ cho anh nằm liệt giường ba ngày không dậy nổi không!”

“A thằng này lão! Anh chỉ quan tâm chú mày nhiều một chút thôi mà cũng không được sao. Hừ. Thế bây giờ như nào?”

Anh Thạch cũng không tức giận, chỉ càng khẳng định trong lòng rằng Trịnh Bình thật sự có bệnh. Tên nửa khùng nửa điên kia cũng không thực sự động thủ, chỉ găm giữ trong họng, khói từ hai bên mũi phả ra, tạo hình rất giống Nguru ma Vương nổi giận.

“Nếu không phải chuyện thân thể, chắc chắn liên quan đến đời sống tình cảm rồi. Đừng bảo anh mày thực sự cùng với cái thằng Minh Ngọc gì đó...”

Anh Thạch kiên cường trợn lớn hai mắt đấu lại với con người đồ sọc đầy “sát khí” của Bình cúi bấn, trên không trung đánh ra tia lửa xoèn xoẹt, không khí... ừm, đượm mùi khói – thuốc lá.

Anh Thạch tuổi già sức yếu không độ lại được với trẻ trâu, cuối cùng đành phải đầu hàng, nhún nhún vai ra vẻ “không nói thì thôi”.

Trịnh Bình ủ rũ như quả bóng xì hơi, hai vai sụp xuống, chốc chốc lại giơ tay lên vò đầu bứt tai làm rụng không ít tóc xuống sàn. Anh Thạch còn đang liếc mắt xuống sàn thâm nghĩ đợi tên này đi sẽ quét tước lại phòng ốc một phen, thì nghe thấy giọng nói uể oải như tiếng ma kêu từ xa vọng đến:

“Em nghĩ em thích một người. Người này, lại là người em không ngờ đến nhất, càng là người không nên thích nhất.”

Anh Thạch ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Bình bằng ánh mắt “thấy anh mày tiên đoán chuẩn không” thì bị bộ dạng dãn vật của hắn làm cho bối rối.

“Giả sử một ngày sáng ngủ dậy anh phát hiện vợ anh biến thành một gã đàn ông, anh sẽ cư xử thế nào?” Trịnh Bình không đầu không đuôi hỏi.

“Tao đã lấy vợ đâu.” Anh Thạch trả lời ráo hoảnh.

“Đã bảo giả sử cơ mà!”

“Trên đời lấy đâu ra cái chuyện giả sử ngu xuẩn như thế cơ chứ.” Anh Thạch khinh bỉ ra mặt.

“Thôi được rồi. Không tính không tính. Đổi cái khác.” Trịnh Bình nhẫn nhịn. “Anh thích phụ nữ đúng không?”

“Thằng đàn ông nào mà chẳng mê gái?” Hoặc mê trai, anh Thạch âm thầm thêm thắt.

“Được được. Vậy là anh vẫn luôn thích đàn bà con gái, cho đến một ngày anh phát hiện ra anh thích một thằng con trai. Anh sẽ thế nào?”

Anh Thạch lúc này híp híp mắt đánh giá người ngồi trước mặt, một tay chống lên cằm xoa xoa ra vẻ thâm trầm lắm.

“Đừng bảo mày từ khi được tỏ tình bắt đầu thật sự nảy sinh tình cảm với thằng nhóc Minh Ngọc đấy nhé? Đột nhiên phát hiện hóa ra mình cũng thích con trai? Cũng không phải chuyện gì quá lạ lắm. Bisexual (lưỡng tính) thời đại này không phải là hiếm.”

“Không phải như thế! Anh có hiểu cái gì gọi là thích một người mà không quan tâm đến giới tính của người ta có nghĩa là thế nào không? Em đang đau đầu muốn chết đây!”

“Ái chà. Trông chú mày kia, Trịnh Bình không tìm không phôi cuối cùng cũng có ngày đau khổ vì tình?”

Trịnh Bình ôm mặt.

“Thật ra tình cảm luôn là thứ gì đó khó miêu tả lắm mà. Cũng đâu có ai quy định đàn ông nhất định phải thích đàn bà đâu, nó chỉ là quy luật tự nhiên thông thường nhất mà thôi. Trên đời này thiếu gì những thứ bất bình thường chứ. Dù chú mày có thích ai, yêu ai cũng không ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới hay luân lý xã hội, đúng không? Con người ai cũng có quyền truy cầu hạnh phúc của mình, miễn là cảm thấy đáng giá để đánh đổi bằng nhiều thứ trong cuộc sống.” Mặc dù đôi khi cái giá phải trả quá đắt.

“Nhưng... người em thích lại chính là anh em tốt nhất trên đời này của em.” Trịnh Bình lí nhí.

“...là người lần nọ đến thăm chú mày?”

“Phải. Chúng em bên nhau đã bảy năm rồi, cũng có thể coi như thanh mai trúc mã. Chắc, cách nói này có được dùng với hai thằng con trai với nhau không đây. Em coi cậu ta là bạn thân thiết nhất, cũng coi cậu ta như em trai, có khi còn thân thiết hơn cả ruột thịt. Nếu một ngày cậu ta phát hiện ra tình cảm đáng hổ thẹn này có phải tình bạn đôi bên sẽ chắc chắn tan vỡ.”

“Không có gì phải tự dãn vật hay xấu hổ cả, tình cảm vốn đến tự nhiên, không thể gượng ép. Chú em đừng cưỡng ép chính mình, tất nhiên cũng không thể cưỡng ép cả người ta. Đồ vỡ tình bạn không có nghĩa là không thể lột xác thành tình yêu, hiểu không?”

“Đạo này em bị dẫn vật ghê lắm. Tại sao đột nhiên em lại nảy sinh tình cảm quái gở như vậy chứ, thậm chí còn ám cả vào trong mơ.” Trịnh Bình nói như khóc, đầu vẫn vục mặt vào bàn tay.

“Đừng dẫn vật bản thân vì chuyện không đáng có. Điều bây giờ cần suy nghĩ là bản thân chú mày muốn phá vỡ ranh giới để tiến tới một tình cảm đặc biệt khác hay muốn âm thầm chôn giấu tâm tư để bảo vệ tình bạn. Cứ từ từ mà ngắm nghĩ, còn nhiều thời gian mà. Dù sao trong thời gian tới chú mày cũng không thể thoát khỏi nơi này, ha ha...”

Anh Thạch gõ “cốc cốc” lên đầu Trịnh Bình. Tên nhóc này, trông bề ngoài như hùm như hổ sao nội tâm có vẻ yếu đuối quá vậy, không chịu nổi tí chút đã kích tình yêu. Hừm. Dù sao biểu hiện của mình cũng không tồi nhì? Mặc dù ba mươi năm nay không có kinh nghiệm tình ái thực tiễn gì nhưng không phải anh mày chưa từng nghiên cứu qua sách vở loa đài nha, hi hi. Anh Thạch gật gù, trong lòng nở hoa tự biến mình thành quân sư tình yêu.

*

Lam Lâm lúc này mệt mỏi nằm dựa trên đầu giường, đằng sau đệm gối lông vũ mềm mại cũng không làm giảm đi sự đau nhức ở lưng. Mười bốn vết thương, khâu ba mươi sáu mũi. May mắn tất cả chỗ thủy tinh găm vào đều là phần mềm, tuy rằng đau đớn nhưng không thực sự quá nghiêm trọng, chỉ cần được xử lý ổn thỏa và giữ gìn cẩn thận mười ngày nửa tháng có thể hồi phục như cũ. Còn vấn đề về sẹo thì, không cần bàn cãi. Thôi cũng chẳng sao, dù sao thì phần lưng cậu vốn cũng đã không còn lành lặn đẹp đẽ gì. May mắn mặt mũi còn nguyên vẹn, Lam Lâm vô thức đưa tay sờ sờ má.

Lam Lâm đang suy tính xem có nên dùng một viên giảm đau hay không thì nhận được một cuộc điện thoại của kẻ mấy ngày nay mất tích – Trịnh Bình. Hừ, cũng biết đường gọi điện rồi cơ đấy. Lam Lâm đang đau nhức, vốn cũng bức bối trong lòng nên bắt máy bằng giọng câu kinh thấy rõ.

“Ê, anh lâu lắm mới gọi điện cho cậu đó. Không ngọt ngào nghe máy thì thôi lại còn dùng cái giọng “alô” đấy với anh à?” Đầu dây bên kia bức xúc lâu bầu.

“...mới bốn ngày chứ mấy mà lâu.” Cậu lạnh nhạt đáp lại, bây giờ lại cố gắng che giấu sự mệt mỏi trong giọng nói.

“Hôm nay sao vậy? Đến ngày hả? Sao nghe giọng cậu... có gì đó không bình thường.” Trịnh Bình nhạy cảm nghi hoặc.

“Có tin tôi nằm đây cũng có thể đánh anh không?”

“Trời đất! Giờ này vẫn nằm? Biết là gần mười hai giờ trưa rồi không ông trẻ?!”

Âm thanh the thé gây sự đập vào tai làm Lam Lâm phải đưa điện thoại ra xa. Cái tên này sao lúc nào cũng kích động như vậy, thừa năng lượng à.

Đúng lúc này cửa phòng khách vẫn hé bất ngờ bật mở, Tiêu Ngọc bước vào, sừng sốt: “Anh Lâm! Vết thương ở lưng còn chưa lành, sao lại ngồi lên thế này!”

Lam Lâm vội ra hiệu cho Tiêu Ngọc im lặng nhưng không kịp rồi, người nào đó bên kia điện thỉnh tai đã nghe được vài từ mấu chốt:

“Ờ? Cái gì mà vết thương chưa lành? Cậu bị làm sao hả?” Trịnh Bình gấp gấp hỏi dồn.

“Hôm trước vừa ngã xe.” Lam Lâm đánh trả lời ngay thật, định giấu diếm cho qua chuyện mà không được rồi. Biết ngay là tên này sẽ nhảy tung tung lên mà. Nhớ ngày xưa có lần sơ xảy bị sái bả vai, Trịnh Bình hần không khác gì mẹ già lèm bèm bên tai cậu suốt cả tháng trời hại cậu đã đau tay lại đau luôn cả đầu. Thật không muốn người bệnh an ổn tình đường mà.

“Ngã – xe? Ngồi xe hơi mà lại ngã xe là cái kiểu mẹ gì vậy?!” Trịnh Bình chửi tục.

“Không, ngồi xe máy ra ngoài với bạn. Hình như có kẻ cố tình gây chuyện.” Lam Lâm trần thuật ngắn gọn.

Trịnh Bình im lặng một lúc không nói, chỉ nghe tiếng thở phì phò truyền qua loa điện thoại.

“Bị thương thế nào?”

“Chưa chết được.”

“Đừng có mà điêu chác. Nghe giọng cậu anh biết là không ổn rồi, thều thào vô lực.” Trịnh Bình thờ dài, lòng chưa xốt.

“...không sao thật mà, chỉ bị thương phần mềm thôi.” Giọng Lam Lâm như an ủi, người bị thương là cậu cơ mà, sao phải đi xoa dịu người khác vậy.

Tiêu Ngọc ôm cáo nhỏ đứng bên cạnh nghe ngóng, thấy giọng điệu Lam Lâm kì lạ, giống như là người rất thân thiết. Nhưng vì sao lại không muốn cho người ta biết tình trạng vết thương, không nguy hiểm nhưng cũng rất nặng mà.

Trịnh Bình lòng rối như tơ vò, vừa đau vừa xót, hận không thể lập tức trở về xem xét thương thế của cậu. Càng nghĩ càng thấy uất ức bức bối, người này bị thương còn không chủ động thông báo cho hần, thậm chí còn tính giấu diếm. Coi hần là gì chứ!

“Cậu được lắm, nhớ đấy cho tôi. Mấy hôm nữa về xem tôi xử lý cậu thế nào. Nhớ tỉnh dưỡng cho cẩn thận, phải kiêng rau muốn, kiêng đồ tanh, phải thường xuyên kiểm tra vết thương, rõ chưa hả? À, phải tránh tiếp xúc với nước, mấy hôm này khôk cần phải tắm tấp đi. Làm gì cũng phải cẩn thận không

được chạm vào miệng vết thương, tốt nhất là nằm trên giường và ngày cho an ổn đã. Tôi biết lần này không phải bị thương đơn giản, không có tôi chăm sóc cậu phải tự mình giữ gìn...”

Lam Lâm nghe hân niệm kinh bên tai cũng không thấy phiền, kiên nhẫn vâng dạ rất ngoan, cũng thấy ảm áp trong lòng. Trịnh Bình thấy Lam Lâm hợp tác cũng không bắt bẻ người bệnh, nhìn xuống sự giận dữ, nghĩ ra đủ thứ để dằn dò.

“Ê. Mà vừa rồi anh nghe giọng con gái? Người giúp việc mới?” Nghe tiếng lạ hoắc. Suýt nữa thì quên chuyện này, Trịnh Bình không hiểu sao tự nhiên cảnh giác.

“Không phải, là bạn thôi.”

“Bạn á? Cậu có bạn mới lúc nào mà tôi không biết vậy hả. A a a! Có phải chính là người đeo cậu ra đường rồi tai nạn không hả? Chính là cô ta!”

Trịnh Bình tự nhiên giấy nẩy lên, giọng cũng đưa lên cao vút. Á à, nhân lúc tôi không có nhà cậu dám lên lút hẹn hò với đám đàn bà con gái, dám có hành vi ngoại tình?

Không xong! Ngoại tình! Lam Lâm cậu ta, có lẽ nào... chuyện này cũng không phải không có khả năng. Trời đất ơi, bản thân hân quần quai trong tình cảm tội lỗi của mình để rồi thành bị kẻ địch từ đâu tới âm thầm đánh lên bao giờ không biết. Nguy to rồi!

“Này! Nói mau! Cô ta là ai? Tên gì? Nhà ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Anh điên à, gào to điếc tai tôi.” Lam Lâm cố tình không trả lời đúng chủ đề.

“Có tình che giấu?!” Trịnh Bình càng gào to.

“Thôi đi. Đợi mấy hôm nữa về rồi sẽ biết, đừng có điên nữa. Tôi mệt rồi, cúp máy đây.”

Cạch.

Ồ, nói cúp máy là cúp thật luôn. Lam Lâm, cậu quá quắt vừa thôi! Trịnh Bình hậm hực nhưng cũng không gọi lại cho Lam Lâm, liệu hồn tình đường cho khỏe đợi anh về tính sổ, hứ.

Trịnh Bình nghiêng nghiêng hàm, mải mải răng, cẩn thận anh đây cắn chết cái đồ lẳng lơ nhà cậu!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ranh Giới Tình Cảm Khó Nói

“Phù.”

Thờ dài một hơi, mắt cũng khẽ nhắm lại, Lam Lâm không biết là đang vui vẻ hay phiền muộn. Lông mày cậu neho neho, khóe miệng lại kéo lên một nụ cười nhàn nhạt. Trịnh Bình tên này thật quá mức phiền phức!

Tiêu Ngọc nghiêng đầu ngó người đang tự chìm đắm trong thế giới riêng, đừng bảo cậu ta lại quên mất sự tồn tại của cô rồi đấy nhé! Nhìn khuôn mặt cười như không cười kia, Tiêu Ngọc đoán không biết nên chủ động “đánh thức” người ta kiểu gì thì “chít” một tiếng, cáo nhỏ trên tay cô mắt kiên nhẫn đã hành động trước rồi.

Lam Lâm nghe tiếng kêu quen thuộc hé mắt nhìn sang. Cáo nhỏ thấy chủ nhân rút cuộc cũng chú ý đến mình thì vui mừng ra mặt. Nó đẩy khỏi tay Tiêu Ngọc, nhảy vèo lên đệm giường, nhanh thoăn thoắt trèo lên ngồi chễm chệ trên bụng Lam Lâm lúc lắc cái đuôi bông xù. Tiêu Ngọc sững sốt không kịp trở tay, bối rối tiến lại muốn bế cục bông không nghe lời.

“Không sao đâu. Cứ để nó ngồi đấy với tôi.” Nói đoạn Lam Lâm dịu dàng đưa tay vuốt đầu vật cưng bé nhỏ.

“À, nó đứng tần ngần ở cửa, tôi thấy đáng yêu quá nên bế vào chơi. Con cáo này cũng nhanh chân thật đấy, vèo một cái đã tự ý nhảy lên người anh. Cẩn thận đừng chạm làm nhiễm trùng vết thương.” Tiêu Ngọc lo lắng dằn dò, tiếp tục vron ra muốn cách ly chủ tớ hai người.

Lam Lâm liếc nhìn đôi bàn tay vẫn còn cuốn một lớp băng mỏng của Tiêu Ngọc, chẳng phải vừa nãy cô cũng ôm nó bằng bàn tay thương tích này đấy sao? Lam Lâm thầm cười cô gái nhỏ ngốc nghếch lại lo xa.

“Đừng lo, nó rất sạch sẽ. Cô lấy hộ tôi một cốc nước được không?” Cậu nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Được thôi!” Tiêu Ngọc quen thuộc tiến lại từ đầu giường, rót một cốc nước lọc trong bình giữ nhiệt rồi chuyển sang cho Lam Lâm. Lòng bàn tay thi

thoảng vẫn hơi nhói nếu cử động mạnh nhưng cơ địa cô vốn liền sẹo rất nhanh nên miệng vết thương đã khô cả rồi, không ảnh hưởng nhiều đến sinh hoạt.

“Người anh đang yếu, lại phải dùng kháng sinh nên cần uống thật nhiều nước để thải độc tố. Nước của anh nè.”

Lam Lâm nhận lấy, lơ đãng nói tiếng “cám ơn” với cô, một bên chậm rãi uống nước, một bên chọc chọc mũi cáo nhỏ rất là say mê.

Ê, người này lại thế nữa rồi. Tiêu Ngọc có chút ảm ức, cảm giác như sự tồn tại của mình trong căn phòng này quá nhỏ bé.

Từ ngày Lam Lâm vì cô bị thương, cô vẫn rất chăm chỉ ghé qua mỗi buổi sáng, ở lại đến tận chiều tối mới về. Gần đây ngoài việc tập hát ra cũng không bận rộn gì, cô cảm thấy cần phải quan tâm chăm sóc Lam Lâm thật nhiều. Cậu ta chính là người cứu cô một mạng, nếu đổi lại cô là người nằm trên đám thủy tinh đó, không biết giờ này sống dở chết dở ra sao. Thật tâm Tiêu Ngọc rất biết ơn Lam Lâm, cảm động không sao kể xiết, bởi vậy nhìn cậu ốm yếu nằm trên giường nhiều ngày, muốn đi lại cần có người dìu đỡ, cô càng cảm thấy mình phải có trách nhiệm chăm sóc.

“Tôi gọt hoa quả cho anh nhé. Anh thích ăn lê hay táo nào?”

“Ừmm, táo đi. Cô lấy máy bàn nhãn #2 gọi người giúp việc lên gọt hộ đi. Tay cô bị thương chưa lành hẳn, tránh sử dụng nhiều lần hơn.” Lam Lâm nhắc nhở.

“Đã không sao nữa rồi! Anh nhìn này.” Tiêu Ngọc xòe đôi bàn tay nho nhỏ đang quần lớp gạc mỏng ra cho Lam Lâm xem.

“Không có tí máu nào luôn! Miếng vết thương liền rất nhanh, còn lên da non rồi đó. Tôi quần như vậy cho cẩn thận thôi chứ bây giờ bỏ ra vẫn được. Nào có nghiêm trọng phải khâu hàng chục mũi như anh.”

“...”

Tiêu Ngọc lại chun chun mũi nói tiếp.

“Tôi thích tự tay mình gọt, như vậy mới có cảm giác chính mình đang chăm sóc anh. Yên tâm đi! Tôi đúng thật là không biết làm bếp nấu nướng nhưng có biệt tài gọt trái cây siêu “đỉnh”, đảm bảo khiến cho anh lúc lắc!” Tiêu Ngọc hăng hái chọn lựa một quả táo lớn màu sắc đỏ vàng đẹp mắt, ước lượng trong tay một chút rồi ngồi xuống bắt đầu chăm chú gọt vỏ.

Tầm mắt Lam Lâm dần bị thu hút bởi miếng vỏ táo dài ngoằng Tiêu Ngọc đang gọt, thậm bội phục khả năng gọt vỏ chỉ bằng một đường dao của cô nàng.

Lam Lâm im lặng một chút, cuối cùng không nhịn được đành phải lên tiếng. “Cô không cần phải áy náy, là do tôi muốn làm như vậy.”

Tiêu Ngọc ngược lên nhìn thẳng vào mắt Lam Lâm, giọng điệu quả quyết chân thành. “Tôi không làm như vậy vì áy náy. Tôi cảm thấy đây là trách nhiệm tất yếu đối với người đã cứu mình, cũng là... người bạn.”

Nói rồi cô lại bổ sung thêm: “Chúng ta là bạn của nhau mà, đúng không?”

Lam Lâm ngẩn người.

Bạn? Khái niệm này đối với cậu thật mơ hồ, có lẽ từ trước đến nay người có thể coi là “bạn” của cậu chỉ có mỗi Trịnh Bình. Khái niệm “bạn bè” đối với Lam Lâm hạn hẹp quá, cậu không chủ động muốn giao lưu kết bạn với ai, cũng không cảm thấy trong cuộc sống cần phải có nhiều “bạn”. Một ngày bình thường của Lam Lâm trôi qua không đặc sắc nhưng cậu cũng không cảm thấy vô vị, nhiều lúc cảm thấy dường như cứ như vậy đến hết đời cũng không tệ.

Tiêu Ngọc, cô gái mới quen không bao lâu này bước vào cuộc sống của cậu vô tư nhẹ nhàng quá. Lúc vô tình ngoảnh lại bất ngờ đã thấy hai người đứng gần nhau thế này từ bao giờ không hay. Đối với cô, cậu là bạn bè, đối với cậu, cô là gì đây?

Lam Lâm nhìn vào đôi mắt trong suốt chứa đựng chờ mong của cô gái nhỏ, do dự gật nhẹ đầu. Như trong dự đoán, Lam Lâm thấy con người đen lấp lánh phản chiếu ánh ngược của cậu lúc này ánh lên sự vui vẻ ngọt ngào chân thật. Trái tim cậu rung lên ầm ập.

Tiêu Ngọc thật đẹp đẽ, thật thanh thuần, và cũng hấp dẫn người ta đến mức khó cưỡng lại.

“Phụt” một tiếng, Tiêu Ngọc kết thúc đường vỏ táo dài uốn éo, thành quả là một trái táo tròn trịa mịn màng. Siêu phẩm! Vỏ được gọt đều tay không hề đứt đoạn, thịt táo không lõi không lõm, không bị dập nát. Với tình trạng bàn tay thương tổn có thể gọt ra được sản phẩm hoàn mỹ thế này không phải là chuyện người thường có thể đạt được! Cả Lam Lâm và Tiêu Ngọc đều không tự chủ được gật gù khen ngợi trái táo đẹp gần như không tỳ vết trên tay. Nội tâm hai người đều kì diệu vui vẻ.

Tiêu Ngọc xắt ra thành miếng nhỏ vừa ăn, đặt lên đĩa sứ, xiên tăm lên rồi đưa đến trước mặt Lam Lâm, miếng cong cong cười xinh xắn. Lam Lâm tất nhiên không từ chối, xiên một miếng táo đưa lên miệng.

Cảm giác này không tệ, mặc dù nằm giường đau ốm nhưng Lam Lâm lại không thấy cô đơn trống trải như trước. Ít ra bây giờ còn có một người ở bên cạnh bầu bạn. Cậu chợt nhớ ra điều gì, nhón thêm một miếng táo nữa rồi đưa đến trước miệng Tiêu Ngọc:

“Cô cũng ăn đi chứ! Chua chua ngọt ngọt ngon lắm.”

“A! Được!” Tiêu Ngọc bị hành động của Lam Lâm làm cho bối rối. Từ bao giờ hai người lại dính sát vào nhau gần đến thế này cơ chứ, chỉ cần cô hé miệng ra là có thể cắn được miếng táo óng ánh mê người trên tay cậu ta.

Tiêu Ngọc đỏ mặt. Cô gái nhỏ nhanh chóng đặt đĩa táo lên đệm, một tay đoạt lấy miếng táo trước mặt cho vào miệng nhai “rột rột”, một tay lúng túng ôm lấy bên má nóng rần.

Lam Lâm buồn cười nhìn hành động cứng nhắc của Tiêu Ngọc. Thật đáng yêu! Lại liếc nhìn cáo nhỏ đang tròn mắt lúc lắc cái đầu ngồi bên cạnh hóng hớt. Giống nhau quá! Lam Lâm nhin xuống cảm giác muốn đưa tay xoa đầu Tiêu Ngọc, đành phải chuyển qua vò vò hai cái tai to trên đầu cáo nhỏ.

“À, chuyện điều tra về mấy tên kia thế nào rồi?” Tiêu Ngọc cố tình lảng sang vấn đề khác để xua đi bầu không khí xấu hổ.

Lam Lâm nghe nhắc đến chuyện này thì hơi nhịu mày, bực bội thấy rõ.

“Vẫn chưa có tiến triển gì nhiều. Tuy người của tôi nhớ được cả hai biển số xe nhưng một cái trong đó là biển giả, một cái đăng ký ngoại thành, lại không phải chính chủ. Việc truy tìm gặp chút khó khăn.”

“Sao anh không báo công an? Việc lần này có thể coi là hành hung người vô cớ, không biết còn có âm mưu gì đằng sau nữa. Để phía công an đứng ra điều tra sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

“Tôi không muốn dính đến công an, rắc rối lắm.” Nói đoạn, Lam Lâm như nghĩ đến điều gì đó, lại quay sang nói với Tiêu Ngọc. “Nạn nhân trực tiếp vụ này là tôi, nhưng tôi cảm giác đối tượng bọn chúng nhắm đến lại là cô.”

“Tôi?” Tiêu Ngọc kinh ngạc tự chỉ vào mình.

“Đúng vậy. Camera giám sát không thấy đối tượng nào khả nghi khu vực quanh đây. Tài xế và vệ sĩ của tôi xác nhận hai chiếc xe máy đẩy bám theo chúng ta bắt đầu ở nhà cô. Tôi nghĩ rằng chúng đã mai phục sẵn ở trong ngõ, có thể bọn chúng bắt đầu rình trộm trong khoảng thời gian cô đến đón tôi, vừa vịn chúng ta nửa đường quay về tạo điều kiện cho chúng có cơ hội ra tay.”

“Vậy khả năng bọn chúng nhắm vào tôi đúng là rất cao... nhưng vì sao chứ? Tôi gần đây đâu có gây thù chuốc oán với ai.” Tiêu Ngọc lo lắng.

“Gần đây?” Chẳng nhẽ trước đây thì có?

“A, không.” Tiêu Ngọc vội vàng xua tay. “Ý tôi là tôi không có xích mích hay va chạm với ai cả, tại sao lại có người muốn hãm hại tôi?”

“Cô chắc chắn chứ?”

Tiêu Ngọc gật gật đầu, ánh mắt toát lên sự hoang mang rõ rệt. Thật ra chính cô cũng không dám nói chắc. Trước đây thi thoảng cô cũng bị người ta giờ trò ám hại nhưng không có lần nào nghiêm trọng như lần này. Những kẻ muốn gây khó dễ cho cô đa phần đều vì nguyên nhân ghen ghét đố kỵ, cùng lắm chỉ dám giăng vài chiêu ngáng chân nho nhỏ. Mức độ nguy hiểm tính mạng thế này vẫn là lần đầu tiên.

“Thật ra xét cho cùng việc này có tám phần mười liên quan đến cô. Nếu cô muốn trình báo công an tôi sẽ không ngăn cản.” Chỉ là tôi cực kỳ không muốn bị kéo vào công tác điều tra, Lam Lâm âm thầm bổ sung trong đầu.

Tiêu Ngọc đăm chiêu.

“Thôi, hay vẫn cứ phiền anh đi. Để công an can thiệp thật ra cũng rất phức tạp, tôi cũng không muốn làm rùm beng lên. Mà anh cũng có vẻ không thích làm việc với bên công an lắm.”

“Được. Bao giờ có kết quả chắc chắn tôi sẽ báo lại cho cô. Tuy phải mất chút thời gian kha khá, chắc chắn là lâu hơn nếu để công an vào cuộc đấy, nhưng tôi hứa có tin tức sẽ báo cho cô đầu tiên. Tôi đoán chúng vừa ra tay thất bại cũng không dám ngay lập tức manh động ngay đâu. Mặc dù thế trong thời gian này cô đi đường vẫn phải thật cẩn thận, nhà cửa cũng cần chú ý an toàn.”

“Vâng, cảm ơn anh. Nếu thật sự người bọn chúng muốn hãm hại là tôi, mà anh lại vì tôi mà...”

“Đừng suy nghĩ nhiều. Chỉ là phản xạ thôi mà.”

Xi, phản xạ gì chứ, Tiêu Ngọc bĩu môi. Có ai lúc gặp tai nạn lại có phản xạ ngược đời ôm chặt lấy người khác, mang chính mình ra làm đệm lưng hay không. Tôi biết anh tốt với tôi rồi, sao cứ phải giả vờ giả vịt như thế chứ! Con người anh thật mâu thuẫn, lúc lạnh nhạt, lúc lại dịu dàng, khi hờ hững, khi thì quan tâm bất thường làm tôi chạy theo không kịp.

Đáng ghét! Lại nghĩ đi đâu! Tim sao lại đập nhanh thế này!

Càng tiếp xúc nhiều, Tiêu Ngọc nhận ra được không khí giữa hai người ngày một trở nên thân thiết kì diệu. Cô từng nghe ở đâu đó câu nói thế này, có những người biết nhau cả đời cũng không thể trở nên gần gũi, nhưng tại đúng thời điểm, ngoảnh mặt gặp đúng người liền trở thành tri kỉ trăm năm.

Sợ đây vô hình gọi là duyên số này liệu có thể buộc chặt cô và người con trai này đến mãi về sau hay không? Tiêu Ngọc cũng không dám suy nghĩ xa

xôi hơn nữa, nhưng cô biết bản thân rất hi vọng được ở bên cạnh người này lâu thật là lâu. Một người con trai lạnh lùng đơn bạc lại mang đến cho cô cảm giác ấm áp, vững trãi chưa bao giờ có.

Hoàng – người đàn ông lớn lên bên cô từ nhỏ luôn khiến cô phải ngược lên thật cao để sùng bái. Đứng dưới chân anh cô chỉ là con kiến bé nhỏ, muốn nhận được sự bảo hộ phải biết cung kính nghe lời. Nhưng Lam Lâm, người con trai đa tài đẹp đẽ này ngay từ đầu dường như đã đứng cùng với cô trên một mặt phẳng, chưa bao giờ từ chối, không hề do dự giúp đỡ cô. Hoàng như tượng đài thần thánh cô cả đời không dám mơ tưởng chạm tới. Lâm lại chỉ là ngọn núi cao lạnh lùng khiến người ta muốn chinh phục, chỉ cần kiên trì leo lên đỉnh núi sẽ hưởng thụ được sự hoàn mỹ bất tận.

Một thứ tình cảm không biết gọi tên được chôn xuống trong tim tự bao giờ, được ngọt ngào chăm bẵm, lớn lên bằng nghị lực và hi vọng mong manh.

Một tuần trôi qua, thương thế ở lưng Lam Lâm dần có chuyển biến tốt đẹp. Cậu đã có thể xuống giường đi lại nhẹ nhàng, tuy vậy Tiêu Ngọc vẫn thường xuyên ghé qua.

Lam Lâm cũng không ý kiến gì vì sự hăng hái của cô nàng, đổi lại thái độ của người làm trong nhà càng ngày càng trở nên nhiệt tình thái quá. Tiêu Ngọc lái xe đến cách biệt thự chưa đầy hai mươi mét đã thấy bảo vệ mở sẵn cổng đứng ngoài vẫy tay chào đón, dọc đường tiến vào gặp không ít người giúp việc tươi cười niềm nở, thậm chí hai vệ sĩ mặt lạnh đứng ngoài cửa nhà thấy cô cũng chào hỏi quan tâm, có lần còn mời cô hút thuốc (?). Đãi ngộ dành cho cô hình như được thăng cấp từng ngày nha.

Không ít lần Tiêu Ngọc nói với Lam Lâm hình như mọi người đối xử với cô nhiệt tình thái quá rồi thì cũng chỉ nhận được cái nhún vai mặc kệ. Chắc, thôi bỏ qua đi, dù sao cô cũng rất hưởng thụ cảm giác được chào đón này!

Lam Lâm đương nhiên hiểu nguyên nhân chuyện này nhưng cậu lười giải thích. Bao nhiêu năm qua lượng khách được mời đến nhà quả thực rất có hạn, mà số người đến tìm Lam Lâm lại càng hiếm hoi. Trịnh Bình và Tiêu Ngọc là hai trong số những người đếm được trên đầu ngón tay của một bàn tay đó!

Tiêu Ngọc tự nhiên rót nước, gọt hoa quả cho người đang tạo dáng đại gia ở trên giường. Đại gia cũng hết sức tự nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của cô gái nhỏ. Lưu loát gọt xong một đĩa hoa quả ngon mắt, Tiêu Ngọc lấy thêm một vài gói đồ ăn vặt đặt lên bàn nhỏ để cạnh giường rồi cũng tự mình leo lên ghé dựa dài, duỗi chân đập chân cẩn thận. Một chuỗi hành động quen thuộc lưu loát như nước chảy mây trôi. Chưa đến mấy ngày cô gái nhỏ hay thẹn thùng nào đó đã vút luôn sự khách khí, tự nhiên như ở nhà của mình.

“Xem nào, tôi mới tải về mấy bộ phim hay lắm! Hôm nay đổi sang thể loại kinh dị mạo hiểm đi, xem mãi thể loại tình cảm chán lắm rồi! Rộp rộp rộp.” Hình như cô mới là người luôn tự quyết định thể loại và nội dung mà, đừng nói như thể Lam Lâm mới là người yêu sách chứ...

Tiêu Ngọc cắn miếng lê giòn tan mong nước tạo ra tiếng động không nhỏ, hồn nhiên cảm điều khiển từ xa loạn xạ chuyển chế độ TV, một bên lúng búng nhắc nhở Lam Lâm mau ăn vài miếng.

Lam Lâm thử gặm một cái. Vị chua ngọt thanh mát lan tỏa trong khoang miệng, lại giòn tan làm cậu cố hết sức nhai nhẹ nhàng nhưng vẫn không tránh được phát ra âm thanh nho nhỏ.

Lam Lâm vừa ăn vừa quay sang nhìn Tiêu Ngọc ngồi cách mình không đến một sải tay, sao càng nhìn càng thấy cô gái nhỏ này giống Trịnh Bình phiên bản nữ vậy? Mấy hôm đầu tiên còn nhỏ nhẹ e dè như gái về nhà chồng, sau bốn ngày bắt đầu âm thầm đánh chiếm lãnh thổ, hai hôm trước hăm dọa tự mình lôi kéo ghế dài sát tường lại gần đây để tiện cùng nằm xem phim. Chắc, chỉ mấy bữa không để ý khắp nơi trong căn phòng đều có sự đánh dấu của Tiêu Ngọc. Khăn lụa quàng cổ cô vẫn còn treo tùy tiện trên mắc, đồng hồ đeo tay để quên ở bệ rửa mặt, thoi son dưỡng môi vứt lán lóc trên bàn, cặp kính cận đặc biệt đeo lúc xem phim cũng tiện tay đặt lại đây luôn. Tiêu Ngọc à, nhìn cô như vậy nhưng thật ra ở nhà là một người hết sức tùy tiện bừa bãi phải không hả?

Lam Lâm thờ dãi trong lòng. Số cậu có phải định sẵn phải gắn với “kiểu” người thế này không đây. Bất đắc dĩ, có. Nhưng thú thật cậu không hề cảm thấy bài xích, khó chịu. Thậm chí đôi khi còn thấy... thích.

Cậu phát hiện cảm giác có người nói nhảm bên tai cũng không tệ. Một số người sống cô đơn sẽ hình thành thói quen bật TV cả ngày để nghe tiếng nói nhưng Lam Lâm thì ngược lại. Cậu thả làm bạn với chính mình cũng không muốn nghe những âm thanh không thuộc về mình. Cậu có thể đứng trước gương tự ngắm nghía bản thân hàng giờ cũng không muốn đối diện với những gương mặt xa lạ chỉ biết nói ra ra một cách máy móc trên truyền hình.

Lam Lâm tuy kiêu lòi nhưng cũng khá biết cách nói chuyện với người khác. Tiêu Ngọc có thể luyện thuyên với cậu cả ngày không biết chán, buồn đưa lê từ đông sang tây, lòi từ chuyện to khổng lồ đến chuyện nhỏ như con muỗi để “tám”. Cậu sẽ tùy theo hứng thú mà trả lời, nếu không thích hoặc không có ý kiến gì thì mặc kệ cho Tiêu Ngọc tự biên tự diễn. Cô gái nhỏ cũng quen dần với điều đấy, không thấy phật lòng tí nào. Giữa mỗi người đều có cách chung sống riêng, như thế này cũng rất thoải mái. Được chăm sóc cậu, bầu bạn cùng cậu, nhìn thấy cậu dần dần bình phục, trong lòng cô tự thấy an tâm và thành tựu. Không dám nói Lam Lâm bình phục do một tay cô chăm sóc nhưng công sức của cô cũng không hề nhỏ đâu nhé!

“Nghe nói ba anh đã đi công tác về à? Em chưa được gặp qua để chào bác.” Xưng hô tự nhiên cũng thay đổi thành gần gũi hơn.

“Ừm, ba tôi về đêm qua. Sáng sớm nay đến công ty rồi.”

“Chắc, bác bận rộn thật đấy! Em ở đây cũng lâu lâu rồi mà chưa gặp mặt lần nào.”

Tiêu Ngọc loáng thoáng nghe được thông tin từ người giúp việc. Ba Lam Lâm là chủ tịch tập đoàn xây dựng và vận tải Cảnh Long – tập đoàn quy mô lớn nhất nhì Việt Nam bây giờ. Điều này cũng lý giải được điều kiện vật chất khiến người và sự bảo hộ vượt mức bình thường của cậu ấm Lâm mà Tiêu Ngọc vẫn luôn thắc mắc. Có lẽ chính quyền lực và tài lực của ba Lam Lâm khiến cho cậu ta đôi khi bị đẩy vào tình huống nguy hiểm. Chắc, thật giống y trong phim thần tượng Hàn Quốc!

“Gặp hay không cũng chẳng sao.” Lam Lâm không quan tâm lắm.

“Sao lại chẳng sao! Anh bảo ba anh biết chuyện vì em mà anh bị thương nặng như vậy có cảm thấy chán ghét em không? Nhất định là không tốt rồi...”

“Ba tôi không phải người thiện cận như vậy.”

“Nhưng... ấn tượng ban đầu dù sao vẫn rất quan trọng mà. Ai mà lại có thiện cảm với người hại con mình được chứ.” Tiêu Ngọc mếu máo.

Lam Lâm liếc mắt nhìn khuôn mặt già vờ đáng thương của cô gái nhỏ, cũng lười tiếp tục đòi co, chỉ đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu như vỗ cún ra chiều an ủi. Đầu óc đơn giản thì không nên cố gắng suy nghĩ nhiều, cô gái nhỏ à.

“Này! Anh coi em là thú cưng đấy hả?”

Đáp trả Tiêu Ngọc là ánh mắt “bây giờ em mới biết à” làm cô vừa tức vừa buồn cười. Biết ngay từ đầu anh hay xoa đầu em là có nguyên nhân mà!

Tiêu Ngọc phụng phịu bành mặt, ngớ lơ bàn tay từ vỗ đầu chuyển thành xoa tóc. He he he, cảm giác da đầu buồn buồn, sợi tóc nhẹ nhẹ chảy trên bàn tay ai đó cũng đặc biệt dễ chịu. Ngoài mặt làm ra vẻ giận dỗi, bên trong lại âm thầm thích thú, đến tận bây giờ cô mới phát hiện hóa ra bản thân cũng thích được người khác vuốt tóc yêu chiều như vậy. Rất nhanh biểu cảm trên khuôn mặt xinh xắn chuyển sang vui vẻ ngọt ngào, Tiêu Ngọc vừa chăm chú xem phim của mình vừa hưởng thụ cảm giác như mát-xa da đầu hết sức thư thái.

Ngày ngày cứ trôi qua thế này thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bóng Tối Trở Về

“Bác Triều có gọi điện hỏi thăm bệnh tình của anh đó.”

Tiêu Ngọc vụng về móc sợi len vào que đan, cứng nhắc xiên lên chọc xuống.

“Tôi đâu phải bị bệnh. Mà em kể với bác Triều đấy hả?”

“Thì hôm qua bác ấy gọi cho em hỏi sao lâu lâu không thấy hai đứa đến tập đàn, em đành phải nói anh bị ốm cần nằm ở nhà tĩnh dưỡng. Anh không biết thì thôi, bác ấy vừa nghe em nói anh ốm liệt giường đã lo sốt vó, cuống cuống bảo nhất định phải đến thăm. Không có em hết lời khuyên can và nhận trách nhiệm chăm sóc anh thì chắc chắn anh không được an tĩnh thành thôi mà đọc sách thế này đâu!”

Ai nói là tôi được an tĩnh thành thôi đấy hả? Ai là người suốt ngày hết lăm bắm đến lạch cà lạch cách hí hoáy mấy thứ trời ơi đất hời quấy nhiễu không gian riêng tư của tôi thế nhỉ? Lam Lâm nhướn nhướn mày nhìn Tiêu Ngọc nhưng đáng tiếc, mấy ngày qua cô đã miễn dịch với cái nhìn ý tứ khó hiểu này nên tự giác ngó lơ.

Lam Lâm đuổi người cho dân xương khớp, vết thương thì thoảng vẫn nhức nhối nhưng đã không còn là vấn đề nghiêm trọng nữa rồi. Nằm ườn trên giường mãi cũng không tốt cho sức khỏe, cậu cần phải hoạt động gân cốt một chút mới được. Tình trạng cơ thể bây giờ hiển nhiên không thích hợp để đánh quyền, bỏ bằng mất nhiều ngày cậu cũng thấy ngứa chân ngứa tay nhưng đành tạm thời gác lại một bên đã vậy. Hi vọng thương thể ở lưng không ảnh hưởng gì nhiều đến thân thủ của cậu. Chắc, nếu đã không thể luyện võ thì thôi luyện đàn đi, không vận động các khớp lớn thì đành dùng tạm các khớp nhỏ vậy.

Còn nửa tháng, nếu còn tiếp tục chủ quan dềnh dàng thì có lẽ sẽ không đạt tiêu chuẩn mất. Con người Lam Lâm không làm thì thôi, đã làm thứ gì thì yêu cầu rất cao, khắt khe với chính mình, cũng khắt khe luôn với cả người khác. Cô gái nhỏ nhàn rồi kìa ời, cô nên liệu đường mà chạy nước rút cho kịp với tiêu chuẩn của Lâm khó tính đi là vừa.

“Nào, đi thôi. Nghỉ ngơi lâu quá rồi cũng nên luyện tập một chút.”

Bỏ lại câu nói hờ hững, Lam Lâm không nhanh không chậm di chuyển ra khỏi phòng, nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Tiêu Ngọc thấy Lam Lâm tự nhiên bỏ đi không báo trước thì hơi ngạc nhiên nhưng rồi rất nhanh lấy lại tinh thần, quăng luôn món đồ đang rối bùi nhùi trong tay xuống ghế để đuổi theo.

Thư phòng vẫn chất đầy sách trên kệ cao ốp khắp mặt tường. Ánh sáng tự nhiên rọi vào phòng thông qua cửa sổ lớn duy nhất đang rộng mở, rèm cửa bay bay theo gió. Chiếc đàn dương cầm đen nhánh đặt chính giữa phòng nổi bật hơn bất kỳ thứ gì khác.

Tiêu Ngọc cảm thán trong lòng, bài trí đơn giản nhưng độc đáo quá! Kệ sách cao làm bằng gỗ tối màu, thiết kế cũng không cầu kỳ nhưng được chia

tàng, cất ô tình tẻ. Cơ man là sách xếp ngay ngắn phía trên tạo cảm giác quy củ lại tràn đầy màu sắc. Cô thật tò mò không biết phần lớn sách được lưu trữ trong này thuộc thể loại gì mà nhiều đến như vậy. Gần đây cô cũng hay đến đây chơi nhưng không có sự hướng dẫn của chủ nhân nên không tự ý mò mẫm lung tung trong nhà. Tiêu Ngọc chỉ thường ghé qua ba địa điểm đó là phòng khách, phòng bếp, phòng Lam Lâm mà thôi.

Lam Lâm bỏ mặc Tiêu Ngọc đang tò mò một bên, nhẩn mây đi đến đóng chặt cửa sổ, cầm điều khiển điều hòa bật chế độ sưởi ấm cao nhất. Hừ hừ, sao lại để phòng ốc lạnh lẽo như nhà ma thể này thì ai mà chịu nổi cơ chứ. Cậu nhắc điện thoại cố định trên tường, nhấn nút gọi người giúp việc chuyển ghế dựa đến thư phòng cho cậu.

Rất nhanh, hai thanh niên trẻ tuổi lần lượt mang vào phòng ghế dựa đệm êm mềm mại, chiều cao phù hợp, kích thước phù hợp, đặt trước cây đàn. Lam Lâm tiến lại ngồi thử lên ghế, nhích nhích người một chút rồi lại ướm tay đặt thử lên phím đàn. Rất tốt, vừa vặn thoải mái.

“Lại đây ngồi đi. Hôm nay luyện tập một chút rồi tôi còn phải đi tía lông cho cáo nhỏ.” Lam Lâm ra hiệu cho Tiêu Ngọc đang đứng ngăn người ngồi vào ghế bên cạnh.

“Ái chà chà, anh Lâm cũng bận rộn quá nhì! Luyện thì luyện!” Tiêu Ngọc cố tình chọc đùa rồi lại nghĩ ra cái gì. “Ồ nhưng mà chỉ một lúc thôi nhé. Bao giờ anh thấy mệt thì dừng cố quá. Lưng anh vẫn chưa khỏi hoàn toàn, ngồi lâu không tốt đâu.”

“Được rồi, tôi tự biết chừng mực.” Chắc, cô gái này càng ngày càng nói nhiều ghê. Giống y hệt ai đó. Nằm trên giường với ngồi ghế dựa này cũng đâu có khác nhau là mấy chứ.

Giai điệu quen thuộc nhẹ nhàng vang lên dưới mười đầu ngón tay linh hoạt. Âm thanh trong vắt khi trầm khi bổng, lên cao xuống thấp lôi kéo lòng người. Trong lúc Lam Lâm đàn qua một lượt lấy lại cảm giác nhuần nhuyễn cho đôi tay, Tiêu Ngọc cũng hăng giọng luyện thanh phần của mình. Ừm, hôm nay phong độ không tệ. Đùng tưng mấy ngày nay cô chỉ có ăn chơi ở đây nhè, về nhà cô vẫn luyện tập một mình. Nhưng không biết đến lúc ghép nhạc với người này thì thế nào, nói đi nói lại thì cô vẫn không được tự tin cho lắm. Sao đứng trước người con trai này cô lại luôn trở nên yếu kém thế này!

Ngày lại ngày cứ thế trôi qua thanh nhàn vui vẻ. Tiêu Ngọc từ lâu đã trở thành khách quý quen thuộc của khu biệt thự, từ trên xuống dưới trong nhà không ai là không biết cô. Qua lại lâu ngày như vậy Tiêu Ngọc mới chỉ gặp ba Lam Lâm có hai lần. Một lần cô đang ngồi gác chân lên ghế loay hoay đàn lắt trong phòng riêng của Lam Lâm, một lần lúc hai người Lâm, Ngọc đang đàn hát hăng say. Ba Lam Lâm tuy vẻ ngoài lạnh lùng, gặp mặt cũng chẳng nói được mấy câu nhưng Tiêu Ngọc cảm nhận được vị phụ huynh này có ấn tượng không tồi với cô. Hi hi, cũng là điều tất nhiên thôi, ngoài việc cô từng gián tiếp hại con trai người ta nằm liệt giường thì cô cũng là một người đẹp tiêu chuẩn lại lễ phép tài năng mà. Đúng là đối tượng bạn gái tiêu chuẩn trong mắt bà trên rồi!

Tuy đặc chí là vậy nhưng Tiêu Ngọc nhạy cảm phát hiện ra được cuộc sống của người con trai này lặng lẽ hết như vẻ ngoài của cậu ta vậy. Sinh hoạt hàng ngày không có gì đặc sắc, không có sở thích gì đặc biệt ngoài việc chăm bẵm tía lông cáo nhỏ. Ngoài ra suốt gần hai mươi ngày tiếp xúc, hoạt động thường nhật của Lam Lâm chỉ có nằm, nằm, nằm, và nằm trong chăn. Hình như cậu ta bị thương hay không bị thương cũng không khác gì nhau lắm. Điện hình của con sâu lười biếng ngủ đông! Dù cậu ta có ngy biện tình trạng chảy lười của mình là do thời tiết giá lạnh thì cũng không thể nào thoát khỏi hai chữ “lười biếng”.

Hừ! Cứ tưởng anh thanh cao lắm chứ! Hóa ra cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Nhưng mà bình thường cũng tốt, anh càng bình thường, em càng cảm thấy hai ta có thể đi chung một đường.

*

Trịnh Bình từ lúc nhận được tin Lam Lâm bị thương thì lòng nề rồi thành một cục, đứng ngồi không yên.

Rồi lúc hắn ta khai thác được thông tin cụ thể hơn, Lam Lâm bị hơn chục mảnh thủy tinh găm vào lưng, phải khâu tổng cộng ba mươi sáu mũi thì mặt mày tái mét, suýt chút nữa mất động đảo ngũ về nhà. Lam Lâm nếu không nhanh chóng bắt được tín hiệu nguy hiểm phát ra quá mạnh mẽ từ tên Bình kích động thì không biết hậu quả tệ hại đến mức nào. Cậu vừa dụ dỗ, vừa đe dọa nhất quyết không nhìn mặt thì kẻ nào đó mới can rằng buông ba lô trong tay xuống.

Cậu cứ đợi đấy! Để anh về xem anh sẽ xử lý cậu thế nào. Anh không đánh cho cậu kêu cha gọi mẹ thì anh làm con cậu!

Nhưng đánh, đánh thế nào? Trịnh Bình hần nỡ xuống tay ư? Từ xưa đến nay hai người đánh nhau đâu phải là ít, không thiếu lần long trời lở đất nhưng hắn luôn ra tay lưu tình, không dám ra hết mười phần sức lực. Nhìn là biết cái người gầy như cây sậy kia chẳng chịu nổi mấy đòn khủng bố của hắn rồi. Trịnh Bình thân thủ tốt, thân thể càng tốt hơn, phần lớn do được chính ông già độc tài bạo lực ở nhà rèn luyện suốt từ thời thơ ấu, sau lớn thêm một chút gia nhập võ môn, bây giờ còn được thui rèn trong trường quân đội. Năm đám của hắn nếu thật sự giáng xuống người Lam Lâm, hắn không chắc mình sẽ vượt qua được cảm giác tội lỗi mà đi nhảy lầu đền tội.

Thật muốn khóc. Đánh không đánh được, mắng không mắng được, nói không nói được. Trịnh Bình ở thế vạ bắt đắc dĩ, vừa bị chính tình tự trong đầu mình tra tấn, vừa bị Lam Lâm phương xa dẫn vạ.

Gần đây sau khi học xong khóa khai thông tư tưởng đa thông giới tính của Thạch Đội trưởng thì giấc mơ của hắn ngày càng trở nên phong phú. Kịch bản không còn đơn thuần xoay quanh nhà hát, cô bé đáng yêu và nụ hôn tội lỗi nữa mà bây giờ chuyển thành chuyện tình lâm ly bi đát Lâm Bình vượt qua định kiến gia đình và xã hội để đến với nhau, à à, quên, trước tiên phải kể đến một trăm linh tám giấc mơ của đồ người anh em tốt đã. Hừ hừ.

Trịnh Bình hiếm có lúc nào được thanh thoi, hẳn lúc này đang ngồi trên cành cây cổ thụ to tướng ở khu sau Học viện ngăn người. Đây đúng là chỗ thích hợp để tu thân lánh đời, nhân thể cắt luôn cái đuôi Minh Ngọc vẫn thường len lút bám theo sau. Cái thằng nhóc này trông trắng trẻo sáng sủa mà hình như biến thái thích bị ngược đãi. Trịnh Bình càng đánh, nó bám càng hăng, dây thế nào cũng không ra được. Dần dà Trịnh Bình cũng không dám ra tay với nó

nhieu quá, phần vì chai sạn rồi, phần vì hơi hơi thấu hiểu cảm giác thâm thương trộm nhớ người đồng giới. Cái này có phải là cái khái niệm người cùng “giới” có thể dễ dàng bắt sóng, phát hiện ra nhau không ta?

Ày, ai gọi điện vào lúc này vậy?

“Alô. Cháu đây bác Hòa.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở khe khẽ, người gọi im lặng chưa thấy nói gì.

“Bác ơi? Bác gọi cháu có chuyện gì thế?” Trịnh Bình kiên nhẫn, giọng cũng nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều.

“Bình à. Cháu dạo này thế nào?” Cuối cùng cũng có tiếng phụ nữ trung niên đáp lại.

“Cháu khỏe. Còn bác thì sao? Mấy tháng trước cháu bắt đầu vào Học viện Quân sự nên đi lại bị hạn chế, cũng không qua thăm bác.”

“Bác vẫn ổn...” Người phụ nữ đầu dây bên kia thờ dãi nặng nề, có vẻ muốn nói lại không biết mở lời thế nào.

Trịnh Bình nhạy cảm nghe ra giọng điệu khác thường, chủ động mở lời.

“Bác Hòa, có chuyện gì vậy bác. Bác cứ nói với cháu đừng ngại, cháu sẽ cố hết sức giúp bác. Từ ngày bác Hùng mất, cháu vẫn coi bác là người trong nhà. Bác nếu thật sự cũng coi cháu như cháu ruột thì đừng ngập ngừng như thế nữa.”

Trịnh Bình khuyên giải, trong giọng nói không che giấu được sự nghiêm nghị không giống thường ngày. Hẳn là mở đoán ra được chuyện sắp tới khá nhạy cảm. Dù biết vậy nhưng đây là trách nhiệm của hắn, hắn luôn sẵn sàng bằng tất cả khả năng của mình giúp đỡ người phụ nữ này... và cả tên khốn kiếp đó.

“Ừm, thật ra không phải chuyện gì khó khăn.” Người phụ nữ rất dè dặt. “Sắp tới thằng Quân mãn hạn tù rồi, cháu... cháu có thể đến đón nó hộ bác được không? A, bác biết là bây giờ yêu cầu cháu như thế là rất khó nhưng... ngoài cháu ra bác không biết phải nhờ ai nữa cả.”

Nói đến đoạn cuối càng nhanh, người phụ nữ bên kia điện thoại nghẹn ngào như sắp khóc.

“Anh Quân?” Đúng là chuyện liên quan đến tên khốn đó mà!

“Cháu nhớ không nhầm phải gần một năm nữa anh Quân mới được ra tù cơ mà?” Có lẽ nào...

“À... đầu năm bác bán căn nhà ở ngoại ô để chạy cho nó.”

“Hà? Chạy? Bác vẫn còn chạy tiền? Bao nhiêu năm qua bác không nhớ là mình đã đổ bao nhiêu tài sản vào đấy sao?” Trịnh Bình thật sự kích động muốn điên.

“Bình à cháu nghe bác nói. Cháu không biết đâu, nó ở trong đấy khổ sở lắm. Lần trước bác vào thăm nó, nó không thèm nhìn mặt bác, cũng không nói với bác nổi một câu dù là than vãn trách móc. Nhưng bác nhìn nó bác biết trong đấy khổ lắm, bây giờ nó trông còn chẳng giống con người nữa. Thằng con trai của bác vất vả nuôi nấng bấy lâu, bây giờ một gông trong tù. Bao nhiêu năm như thế nó cũng đền hết tội rồi mà. Bác phải cứu nó, đưa nó ra sớm ngày nào hay ngày đó!”

“Bác! Anh Quân như vậy mà bác còn...” Trịnh Bình cắn răng không muốn nói tiếp, sợ làm người phụ nữ kia quá đau lòng.

Người phụ nữ trung niên vừa khóc vừa nói vào điện thoại không ngừng. Hết tự trách mình lại trách đời, không có một câu nào trách móc đứa con trai “khốn khổ” của mình. Trịnh Bình hết cách, chính hắn ta cũng không biết nên có thái độ thế nào với chuyện này.

Trịnh Bình là con một trong nhà nên rất thân thiết với người anh con bác trai cả hơn hắn ba tuổi. Hai đứa trẻ cùng nhau lớn, cùng phá phách, cùng học tập sung sướng vô tư biết mấy.

Năm ấy Trịnh Bình mới mười lăm, anh hắn vừa tròn mười tám tuổi.

Cái ngày định mệnh đấy, Trịnh Bình nghe tin anh Quân của hắn gây ra chuyện động trời như thế còn gào lên chửi bới, khẳng khái rằng có kẻ đặt điều vu khống. Đến lúc nhân chứng, bằng chứng rõ ràng mười mui, hắn chỉ biết vừa khóc vừa đánh tên khốn nạn không biết trời cao đất dày kia tới tấp mặt mũi. Đánh đến tay hắn đau, chân hắn đau, mắt hắn đau, mà tim cũng đau. Tên khốn đó cắn răng chịu đựng hết thảy, y làm ra chuyện mất nhân tính như thế bảo hắn phải dùng thái độ gì để đối diện với y đây.

“Bình! Bình ơi! Cháu phải giúp bác. Bác biết là cháu rất khó xử nhưng không thể để nó ra tù rồi bơ vơ một mình như thế được. Nếu bác đến đón nó nó chắc chắn sẽ không theo đâu, không biết nó còn có thể nghĩ quẩn mà gây ra chuyện tày đình gì nữa. Cuộc đời nó bây giờ vớt vát được chút nào hay chút đấy. Coi như bác xin cháu, cháu giúp bác lần này đi. Bác không dám gặp nó, bác không dám bảo nó theo bác... hu hu.”

Đầu bên kia càng nói càng lộn xộn. Trịnh Bình hiểu được sự kích động của người phụ nữ. Chính hắn cũng đang đấu tranh nội tâm dữ dội. Giúp hay không giúp?

Thật ra giúp cũng không có gì to tát, đơn giản chỉ là đón một tội nhân trở về, tìm cho hắn chỗ nương thân, nếu có thể thì giúp hắn tái hòa nhập cộng đồng

sau gần chục năm tù tội.

Nhưng giúp, giúp để rồi sao? Nể tình anh em hấn sẵn sàng giúp không cần hỏi báo. Nhưng chính tình anh em, chính sự tôn trọng trong quá khứ của hấn dành cho tên tội nhân đó khiến hấn cảm thấy bẽ bàng, tủi hổ. Anh tôi, người anh thân thiết của tôi tại sao có thể làm nên chuyện trời không dung đất không tha như vậy cơ chứ.

Không giúp? Không giúp thì tên khốn đó từ nay sẽ sống thế nào? Tên đó chắc chắn sẽ từ chối sự giúp đỡ của mẹ mình, và rồi cả xã hội cũng sẽ từ chối y. Đi tù khi còn quá trẻ, đến lúc y bước ra thế giới bên ngoài, cổ đeo đã xiềng xích, lưng mang tội ác.

Quân, anh sẽ sống ra sao?

Trịnh Bình vẫn nhớ sau khi trút hết đau đớn lên người thằng anh mình bằng cách bạo lực nhất, hấn hạ mình quỳ gối trước cửa phòng ông già ba ngày ba đêm. Để làm gì ư? Để xin người bố độc tài của hấn mở lòng từ bi cứu cái thằng ngu xuẩn độc ác đấy. Trịnh Bình cam chịu đòn roi, chịu sự sỉ vả của chính bố chỉ vì thứ gọi là tình anh em. Phải rồi, biết là trái với luân lý đạo đức, nhưng hấn không sao buông xuống được. Hấn không bao giờ quên mình đã van cầu thảm thiết đến mức nào mới có thể khiến ông già cao ngạo ấy chịu thò tay xuống vung búa để kéo Quân lên.

Năm ấy hấn không bỏ được thằng anh đón mặt, đến bây giờ Trịnh Bình hấn cũng không cách nào quay lưng lại với y.

Bên kia cúp máy tự bao giờ, Trịnh Bình thất thần không biết. Hấn cũng không xác định được rút cuộc cảm giác của hấn bây giờ là cái gì bất bình hay mừng vui cho kẻ tội đồ được thả ra sớm hơn kỳ hạn nữa.

Tròn trình mười năm, hấn vẫn không làm cách nào tha thứ, chưa một lần vào thăm. Lấy tư cách là một thằng em, hấn vừa muốn vứt bỏ, vừa không thể không nhận người anh họ đón mặt này.

Điện thoại báo liền có hai tin nhắn. Trịnh Bình day day trán, lần lượt mở ra xem.

Tin nhắn thứ nhất.

◇

Tin nhắn thứ hai.

<<7 giờ tối ngày 5 khai mạc. Tôi cũng không rõ tiết mục của tôi nằm ở vị trí nào nữa. Anh có về được không?>>

Chắc, hay thật. Chỉ hơn kém nhau đúng 1 ngày, lần này Trịnh Bình hấn về một công đôi việc rồi đây. Thở dài một hơi, thôi, hấn phải đi làm đơn xin phép trước đã, đề phòng trường hợp bất đắc dĩ không được “thả” về. Cả hai việc đều quan trọng không thể bỏ lỡ.

À, có cần về sớm một chút để xem tình hình thân thể cậu ta không nhỉ? Chắc, thương tích ra thành như thế rồi mà vẫn không thể bỏ được biểu với chả diễn. Nhưng mà nói đi nói lại, tình huống ép buộc này không phải một phần do chính tay hấn thúc đẩy hay sao. Kệ đi kệ đi! Chẳng phải cậu ta đã cam đoan là vết thương sắp lành rồi sao, cũng không cần thiết phải hoạt động mạnh gì.

Hi hi, nghĩ đến Lam Lâm là cảm thấy tâm trạng khá hơn. Chắc, cùng là anh em chí cốt sao khác nhau một trời một vực như vậy.

Lam Lâm à, anh nhớ cậu chết đi được.

Cũng thích cậu chết đi được.

Suyt...

Cái này bí mật! Chưa thể nói ra.

*

Lam Lâm mở bừng hai mắt trong đêm. Ánh sáng mờ mờ phía ngoài cửa sổ len vào phòng qua khe hẹp của tấm màn.

Lòng phát lạnh.

Dường như có thứ gì đó, mang theo bóng tối trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Khách Từ Phương Xa

Sân bay quốc tế Los Angeles.

Một người đàn ông Châu Á dáng dấp cao lớn kéo chiếc va – li đen bóng loáng xuất hiện ở cửa vào sảnh lớn sân bay thu hút không ít sự chú ý của hành khách xung quanh. Giữa vô số cái nhìn nóng rực đầy hiếu kỳ, người đàn ông vẫn tự nhiên sai đôi chân dài đi thẳng về phía trước, gót giày da nện xuống mặt sàn đá hoa từng tiếng “cạch cạch” mạnh mẽ phóng khoáng.

Mắt kính thời thượng đeo trên mặt được tháo xuống, một đôi mắt đen hờ hững liếc nhìn bao quát toàn cảnh xung quanh một lượt. Dịp gần Giáng Sinh cận Tết Dương lịch lúc nào cũng đông đúc người đi đi về về hơn cả.

Người đàn ông nhanh chóng tiến tới quầy làm các thủ tục cho chuyến bay sắp sửa cất cánh. Cô tiếp viên hàng không tóc vàng đom đóm nhìn thấy người đàn ông tiến tới phía mình thì hai mắt liền sáng lên, không kiềm dè huyệt sáo chọc ghẹo. Đôi mắt xanh của cô nàng như có tia laser quét người trước mặt từ đầu đến chân không hề khách khí. Người đàn ông dường như khá hưởng thụ ánh mắt nhiệt tình của cô tiếp viên tóc vàng gọi cảm, anh nhếch môi đáp lại bằng một nụ cười hết sức phóng đảng. Tầm mắt hai người đánh ra tia lửa “soàn soạt” giữa không trung, “ra-đa” lấy tốc độ sét đánh bắt được “sóng” của đối phương đang nhiệt tình truyền tới.

Cô tiếp viên tóc vàng vờn người tạo một dáng vẻ quyến rũ nhận lấy giấy tờ của người đàn ông nam Châu Á nam tính trước mặt, rồi tiếp đó khéo léo lấy điện thoại ra chụp lại visa và thông tin cá nhân của người này. Người đàn ông thấy hành động ngoài nghề vụ của cô ta cũng không ý kiến gì, thản nhiên châm một điếu thuốc hút trong lúc chờ đợi. Cô nàng gọi cảm dường như cố tình kéo dài thời gian làm thủ tục để liếc mắt đưa tình với anh. Dù sao cũng không có gì vội vàng, để cô ta lưu lại, sau này có cơ hội có thể chơi đùa một phen.

Hai người nói với nhau không được mấy câu nhưng coi như đã ngầm hoàn thành xong ước hẹn tình thú nào đó. Trước khi rời đi, người đàn ông không quên giơ hai ngón tay ra dấu cực ngầu chào cô nàng xinh đẹp. Cô tiếp viên tóc vàng mê luyện nhìn theo dáng người cao lớn tuần tú. Chắc, mùi vị đàn ông Châu Á thật khác biệt, khiến người ta thêm muốn được nếm thử một lần.

Gửi xong hành lý, người đàn ông tay không bước tới cửa kiểm soát dành cho khách VIP, làm vài thủ tục cuối cùng rồi theo hướng dẫn đi lên máy bay quốc tế. Chiếc Boeing 787 khổng lồ đứng sừng sững ầm ầm tiếng động cơ khởi động, kích cỡ lớn hơn máy bay nội địa không biết bao nhiêu lần, nội thất bên trong cũng hết sức tiện nghi, sạch sẽ.

Lại một cô tiếp viên da màu trong bộ váy đồng phục bó sát gọi cảm đồng đánh tiếp đón, nhiệt tình không ngớt dẫn người đàn ông đến vị trí khoang hạng nhất của mình. Khoang hạng nhất không hồ là khoang dành cho những kẻ lăm tiền. Ghế đệm bọc da mềm mại êm ái, có thể vừa làm ghế vừa làm giường, được kê thành từng khu cách xa nhau vừa đủ. Vị trí của mỗi người đều được ngăn cách bằng tấm chắn bằng kính thông minh riêng biệt, nếu muốn tăng sự riêng tư có thể nhấn nút chuyển sang chế độ kính màu, hoàn toàn cách ly với các khu vực xung quanh, tạo nên không gian kín không khác gì một căn phòng thu nhỏ.

Người đàn ông thành thạo ổn định tại vị trí của mình, lưng hơi ngả ra sau, dáng vẻ thoải mái tự nhiên như thể đã quen thuộc với loại đãi ngộ cao cấp này. Cô tiếp viên da màu xoắn xoắn lộn tóc quăn trước ngực, dùng tiếng Anh lạnh lót trao đổi vài nội dung cần thiết theo quy định rồi không quên tranh thủ thăm dò tán gẫu.

“Tôi tên là Samatha, nếu ngài cần gì hãy nhấn nút gọi tiếp viên màu xanh trên tường bên tay trái nhé.”

“Cám ơn Samatha, không cần gọi tôi là “ngài”, đừng khách sáo như vậy.” Người đàn ông nhếch miệng cười ẩn ý, hai mắt cũng hí hí lại nhìn không rõ tâm tình, giọng điệu toát ra vừa trầm ổn lại vừa mang vài phần ngả ngớn.

Samatha bị sự quyến rũ khó nói thành lời hấp dẫn đến ngẩn người mấy giây.

Khuôn mặt người đàn ông vốn là kiểu điển hình của người Châu Á nhưng mỗi đường nét đều mạnh mẽ, rắn rỏi như đao khắc. Mái tóc đen bóng rũ xuống vầng trán cao, lông mày rậm có xu hướng chếch về hai bên thái dương nhìn qua có phần hung dữ. Bờ môi mỏng thường kéo lên một đường cong như có như không, tuy vậy lại mang đến cho người đối diện một loại áp lực vô hình và cũng cả một loại lôi cuốn khó có thể cưỡng lại.

Chẳng phải trên đời này thứ gì càng bí ẩn càng khiến người ta không tự chủ được bị thu hút sao?

Người đàn ông giơ tay búng hai tiếng “tách tách” trước mặt Samatha. Hey, thả hồn đi đâu vậy?

Samatha giật mình tỉnh lại khỏi những suy nghĩ mông lung về người đàn ông trước mặt, hai má tự nhiên nóng rần. Thật may mắn, da cô nàng vốn tối màu nên có đồ mặt cũng khó có thể nhận ra!

“VẬY... anh Hoàng, tôi đi trước nhé. Lát nữa sau khi máy bay cất cánh tôi sẽ phục vụ đồ ăn đêm và thức uống cho anh. Anh có đặc biệt yêu cầu món gì không ạ?”

“Tôi bị dị ứng với bơ lạc, cô lưu ý dùm tôi. Cám ơn nhiều. À, phiền cô lấy luôn hộ tôi một chai nước khoáng, tôi cảm thấy hơi khát.”

“Được, tôi sẽ mang cho anh bây giờ đây. Tạm biệt!”

Samatha lưu luyến quay lưng bước đi, lúc di chuyển còn cố gắng uốn chuyển đánh mông hai bên khoe đường cong gọi cảm. Hi hi, mau nhìn đi, mau nhìn sự quyến rũ của tôi đi anh chàng đẹp trai. Ủi, hình như chảy nước miếng rồi này. Samatha vô thức đưa tay lau lau khóe miệng, không có gì mà?

Bây giờ là 12 giờ đêm, còn ba mươi phút nữa máy bay sẽ cất cánh.

Hoàng một hơi dốc cạn chai nước khoáng cao cấp được thiết kế về ngoài tinh xảo nhưng mùi vị... quên mất, không có mùi vị gì cả. Anh ngã người ra ghế, đuổi đuổi cái lưng mỏi nhừ vì phải làm việc hết công suất nhiều ngày.

Để có thể bay được chuyến bay sát nút này Hoàng đã phải phát huy năng suất gấp ba lần bình thường. Anh vừa phải hoàn thành mấy bài thi quái gở đót không biết bao nhiêu chất xám, vừa phải “cày” cho xong mấy bản kế hoạch để tạm thời chuyển nhượng quyền điều hành Casino cho quản lý Bashkin.

Nếu không phải ông bố già cứng nhắc nhất quyết yêu cầu anh hoàn thành nốt khóa học quản lý nâng cao này để lấy bằng Thạc sĩ Kinh tế Mỹ thì anh cũng chẳng hơi đâu mà đến độ tuổi này còn mài dũa trên giảng đường để nghe giảng giải về mớ lý thuyết không thể áp dụng vào thực tiễn. Một ngày “rong chơi” ở Casino anh còn học được nhiều thứ gấp vạn lần. Tự tay điều hành sòng bài này đã gần ba năm, dù phần lớn thời gian vẫn là chỉ đạo từ xa nhưng Hoàng tin chắc kinh nghiệm thực tế của mình ăn đứt thầy giáo già vẫn hay thao thao bất tuyệt trên bục giảng.

Hoàng nheo mắt bóp bóp vùng mi tâm giữa hai lông mày, khuôn mặt lúc này mặt một mớ hỗn độn. Kính đã chuyển đến khoanh vùng không gian riêng tư, anh cũng không cần giữ vẻ ngoài mạnh mẽ hào nhoáng nữa. Hoàng thả lỏng cơ bắp toàn thân, chân tay duỗi dài thoải mái đặt trên ghế mềm đã được điều chỉnh ngả ra sau không khác gì giường ngủ. Dáng người anh cao lớn chắc nịch, bờ vai rộng, eo hẹp, áo sơ mi tối màu phối với quần âu làm tăng thêm vẻ tuấn tú, lại thêm vào nét huyền bí cuốn hút.

Ngón tay rần rỏ khẽ di chuyển, nhấn vào cái nút nho nhỏ trên mặt tay vịn. Âm nhạc khẽ khàng vang lên trong không gian cá nhân. Hoàng chuyển chuyển mấy lần, cuối cùng lựa chọn một kênh có vẻ như chuyên về nhạc cổ điển, vừa ý nhắm mắt lại.

Radio chuyển bài.

Một bản piano mới chậm chậm vang lên. Từng nốt nhạc thánh thót như từng giọt nước lạnh buốt rơi xuống đầm sâu yên ả.

Một bản Waltz in A minor đánh thức báo đen đang yên lặng nghỉ ngơi.

Hoàng khe khẽ mở mắt, con ngươi đen láy nhìn trần máy bay, hồn lại trôi lạc mất về phương nào.

Waltz in A minor.

Spring Waltz.

Kết thúc bằng Grand Brilliant Waltz.

Một màn độc tấu, ba điệu Waltz của Chopin đoạt giải Quán quân Tài năng Âm nhạc trẻ.

Một màn độc tấu, vẫn còn sâu đậm in trong tiềm thức của kẻ săn mồi dù cho thời gian qua mau.

Nhiều năm về trước, có cậu con trai mới lớn tình cờ nhìn thấy trên truyền hình bóng dáng nhỏ nhắn kiêu kì ngồi trước cây đàn dương cầm, dưới ánh đèn sân khấu tỏa sáng đẹp như tranh vẽ. Rồi bất tri bất giác cậu con trai ấy bị thôi miên bởi điệu nhạc được chơi lên dưới mười đầu ngón tay nhỏ nhắn đáng yêu. Hoàng lúc đó chưa từng ý thức được hóa ra âm nhạc cũng có thể ảnh hưởng đến linh hồn con người ta đến thế.

Thính giác, thị giác đều bị khắc lên dấu ấn đậm sâu.

Từ đó, một con báo săn nhỏ tuổi lại gieo trong mình mầm mống sở thích trái ngược hoàn toàn với bản chất âm trầm nguy hiểm của mình. Hoàng – thiếu niên mới lớn có đầu óc không hợp lứa tuổi, lặng lẽ đam mê tiếng đàn dương cầm, và cũng bị ám ảnh bởi cô gái nhỏ chơi đàn tuyệt diệu ngày ấy.

Đã nhiều năm như vậy, Hoàng dốc sức tìm tòi nghiên cứu cuối cùng cũng biết được tên ba bản nhạc ngày nào và cũng nghe qua hầu hết các bản Piano nổi tiếng thế giới. Không một nghệ sĩ dương cầm nào có chút danh tiếng mà anh không biết tới, không một bản nhạc hay nào anh chưa từng thưởng thức qua. Chỉ duy nhất không bao giờ được nghe lại tiếng đàn trong vắt lại ngây thơ, tinh tế đọng trong ký ức.

Anh không tìm được người đây.

Mỗi lần muốn gọi về cảm giác năm xưa, Hoàng chỉ có thể bật lại đoạn ghi hình của buổi thi đấu ngày nào. Nước phim cũng không hẳn quá tốt nhưng âm thanh chưa bao giờ thay đổi. Đoạn ghi hình đó trong quá khứ Hoàng đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nghe là một lần hoài niệm. Một vài năm gần đây anh không còn bật lên xem thường xuyên nữa nhưng dường như đằng đằng từng ấy thời gian, nó đã trở thành một loại ám thị không thể phai nhạt.

Mỗi lần nghe giai điệu quen thuộc, không cần mắt công tốn sức lục lọi trí nhớ, đâu đó trong não bộ của Hoàng tự động nhấn công tắc phát đi phát lại đoạn ghi hình anh đã xem cả nghìn lần.

Âm thanh của hiện tại và quá khứ dần dần trùng khớp lên nhau, đưa người đàn ông trầm lặng lạc vào một thế giới khác. Thế giới của riêng hai người, chỉ có Hoàng, và cô bé nhỏ nhỏ bên đàn dương cầm trên bục cao ngập trong ánh sáng.

Giá mà anh được độc chiếm tiếng đàn ấy, âm thanh ấy. Giá mà tất cả mọi thứ chỉ là của riêng mình anh.

Từ khi anh còn trẻ tuổi, nó đã trở thành một loại cố chấp không gì có thể thay thế. Dù anh có muốn thử dùng Tiêu Ngọc hay bất kỳ ai khác thế chỗ vào bóng dáng bé nhỏ xinh xắn bên cây đàn quá khổ thì vẫn không thể thỏa mãn được dục vọng chiếm giữ của anh.

Thật biến thái.

Nhưng nếu không phải như vậy, anh đã không phải là Hoàng.

Hoàng cười mĩa một tiếng, không thể nào dùng tìm kiếm. Anh chưa bao giờ từ bỏ việc truy lùng quá khứ dù người đó có bất chợt biến mất như chưa hề tồn tại. Anh không tin với khả năng bây giờ của anh lại không thể tìm nổi một người sống sờ sờ. Chỉ là chưa đến lúc mà thôi!

Tìm để làm gì ư? Không cần biết, anh chỉ khẳng định một mực cho rằng mình cần phải làm như vậy và không bao giờ được bỏ cuộc. Còn khi đạt được mục đích rồi thì sao ư? Đến lúc đấy hãy để bản năng sai khiến đi.

Hoàng có linh cảm, lần này về nước sẽ có điều thú vị dành cho anh đấy. Lần này bản năng mách bảo có một sức hút kì lạ đang vẫy gọi anh trở về.

Ừ đúng, anh phải về để xem Tiêu Ngọc bé nhỏ của anh, và còn cả cậu trai khá bí ẩn đang lẩn quẩn bên Tiêu Ngọc nữa chứ.

Rất nhanh thôi anh sẽ có mặt ở Việt Nam. Các bạn trẻ, đã sẵn sàng chào đón anh Hoàng trở về chưa?

*

Lam Lâm liếc nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là 3 giờ chiều.

Cậu đứng đĩnh đưng dậy từ trên ghế mềm, phải tắm rửa chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu thôi. Đến tận giờ phút này Lam Lâm vẫn còn đang tự hỏi không biết quyết định bốc đồng xuất đầu lộ diện lần này là đúng hay sai nữa. Dù sao nó cũng đã vi phạm trầm trọng quy tắc thu mình khép kín của cậu. Thực tế, nếu bản thân cậu không tự dung túng chính mình thì dù có mười Trịnh Bình lăm nhăm bên tai đi chăng nữa cũng không thuyết phục được cậu.

Phòng tắm nhanh chóng có tiếng nước chảy rào rào, hơi nước bay mù mịt. Lam Lâm đứng trong đám sương mờ chậm rãi tẩy rửa cơ thể, đầu óc vẫn còn mông lung lan man lắm.

Cạch.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cửa phòng tắm hé ra một khe hẹp. Lam Lâm choàng áo tắm bằng bông mềm mại bước ra từ hơi nước nóng mờ mịt. Hai má và da thịt trên cổ vẫn còn ửng hồng nhàn nhạt. Từng giọt nước li ti trong suốt bám trên xương quai xanh, chảy xuôi vào phía trong ngực áo, mời gọi hấp dẫn người ta phạm tội... nhưng tất nhiên là không ai được chiêm ngưỡng.

Lam Lâm vừa chậm rãi lau mái tóc ướt nhẹp vừa nhìn chăm chú thứ được treo sẵn trên mắc áo trước mặt. Một bộ âu phục trắng tinh tươm từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài. Áo vest trắng chiết ly ôm sát người kiểu dáng thời thượng, sơ – mi trắng in vân chìm tinh tế vừa liếc sơ qua đã biết mặt hàng cao cấp, quần âu ông nhỏ phẳng phiu không có lấy một điểm tí vết, trắng tinh một màu.

Thờ dài thườn thượt, Lam Lâm tiếp tục phân vân vấn đề thứ hai lần thứ chín mươi chín trong ngày, mặc hay không mặc? Đây là thứ dành cho người thường mặc sao?

Lam Lâm híp mắt tự hỏi không biết cô nàng Tiêu Ngọc có phải là lậm tiểu thuyết lãng mạn hay phim thần tượng quá rồi hay không mà dám đề xuất cho cậu tạo hình kì quái thế này. Lúc nhận được bộ Âu phục đóng gói cẩn thận trong hộp giấy chuyển phát đến thẳng biệt thự, Lam Lâm chỉ biết trợn trắng hai mắt nhìn thứ được gói gọn gàng bên trong.

Và bây giờ cũng thế, ngoài trợn trừng ra cũng chỉ có thờ dài và trợn trừng.

Tiêu Ngọc, em nghĩ mặc thứ này vào tôi có thể thực sự sẽ biến thành Hoàng tử chứ không phải là ca sĩ nhạc sến của những năm 60 sao?

Lam Lâm day day cái trán đau nhức vì tự hỏi với tần suất cao quá nhiều lần trong một ngày. Cậu tuy thường mặc đồ sáng màu nhưng không có nghĩa là trắng sáng từ đầu đến chân thế này chứ, cả cái cravat này nữa, có thể thôi trắng đến lóa mắt người nhìn được không? Cậu là đi biểu diễn nhạc hội hay là tham gia câu lạc bộ bột giặt trắng sáng đây trời!

Bức xúc thì bức xúc, Lam Lâm cũng chỉ có thể cắn răng mà mặc. Ai bảo cô gái nhỏ nào đó dường như đoán trước được thái độ người nhận mà đính kèm một bưu thiếp viết tay, chữ nghĩa trải dài đến sáu mặt, nội dung ngoài năn nỉ i ôi thì cũng là ngàn từ hoa mỹ bôi bôi viết viết, biểu đạt hi vọng dạt dào với tạo hình có một không hai này.

Được rồi được rồi. Tiêu Ngọc ơi là Tiêu Ngọc, nếu em đã muốn hóa trang thành công chúa thì tôi cũng đành phải chiều theo đóng giả làm hoàng tử vậy. Mặc dù chẳng thể nào hợp nổi với tôi.

◇

Có khách đến nhà!

Tiếng chuông vốn không thường reo lên vài ngày nay lại hay nghe thấy. mấy hôm trước là Tiêu Ngọc hay ghé qua chơi, người giúp việc đều tự giác mở cửa nếu Lam Lâm ở trên phòng, lần này cũng không ngoại lệ. Chẳng đến hai phút, điện thoại bàn trong phòng reo lên. Lam Lâm bắt máy.

“Cậu Lâm, bạn cậu đến chơi ạ.”

“Được, nhấn dùm đợi tôi một chút. Tôi xuống bây giờ đây.”

Lam Lâm cởi áo choàng tắm, nhanh chóng tròng lên mình hai lớp áo dài rồi mới chùng ra ngoài bộ quần áo mặc ở nhà. Động tác không tự chủ được mau lẹ hơn thường ngày.

Mở cửa phòng, Lam Lâm bước dọc theo hành lang dài, tâm trạng không hiểu sao lại hơi hơi kích động. Vừa đứng trên đầu cầu thang, Lam Lâm đã trông rõ được vị khách ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Vị khách như cảm ứng được có người nhìn mình, quay đầu nhìn về phía cầu thang rồi đứng bật dậy. Không ngoài dự đoán, người đến là Trịnh Bình!

Trịnh Bình trong bộ quân phục xanh lục ngửa mặt hào phóng tặng cho Lam Lâm nụ cười tươi rói. Hai mắt híp lại thành một đường chỉ, mồm ngoác đến tận mang tai, hàm răng trắng bóng đều tăm tắp phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Ừm, cười cũng quá phô trương rồi, khép khép cái miệng lại đi nào!

Lam Lâm nhìn tạo hình mới lạ này của Trịnh Bình ngẩn người mất mấy giây, bước chân xuống cầu thang cũng khựng lại ở không trung. Nhảy cảm bắt được cảm xúc của Lam Lâm, Trịnh Bình đắc ý cười khàn khạch.

“Sao nào sao nào? Chết mê anh rồi đúng không hả? Quá đẹp trai phải không? Khửra khửra khửra! Mau mau gọi anh một tiếng “soái ca” đi còn chần chừ gì nữa?!”

Lam Lâm nhún nhún lông mày, buồn cười nhìn tên khi gió đang vênh váo chống nạnh giữa nhà, không biết nên nói gì cho phải. Lâu lâu không gặp mặt tên này càng ngày càng dày lên. Nhưng phải công nhận tạo hình này rất phù hợp với hắn ta.

Tỉ mỉ quan sát kỹ, quân phục xanh lục vừa vặn với người tôn lên vẻ cao ráo rắn rỏi, đường nét khuôn mặt cũng trở nên góc cạnh nam tính hơn nhiều. Thêm vào nữa, sự kín đáo bảo thủ của bộ quân phục cũng làm cho khí chất ngang tàng của Trịnh Bình thu liễm không ít, càng nhìn càng thấy chừng chặc đàn ông.

Chắc, cũng đâu còn trẻ tuổi gì cho cam nữa, Trịnh Bình hắn ta cũng đã hai mươi lăm rồi, cũng nên chuẩn bị lấy vợ sinh con để cái đi thôi. Nói vậy chứ với cái bản tính lông bông không chịu ngồi yên một chỗ của hắn thì khó mà nói trước được điều gì. Ông già mất sức chín trâu hai hổ mới có thể trói thẳng con trai ngỗ nghịch vào trường quân sự, giờ chưa chắc đã còn đủ sức khỏe để ép hắn kết hôn vào lúc này. Muốn thật sự đưa Trịnh Bình vào khuôn khổ? Kiếp sau đi!

Trịnh Bình dang tay, sải dài bước chân về phía cầu thang. Lam Lâm bất ngờ không kịp trở tay bị hắn nhấc bổng lên khỏi mấy bậc cuối.

“Ê ê anh điên à! Mau thả tôi xuống!” Tên này tự nhiên làm cái quái gì vậy!

“Ha ha ha có tin tôi cứ thế bế cậu chạy khắp nhà cho mọi người nhìn thấy không hả?” Trịnh Bình cười sang sảng, hai tay ghì chặt người trong ngực, chạy lòng vòng quanh phòng khách, vui thích với trò đùa dai tự nhiên hừng lên của mình.

“Vậy anh có tin tôi bóp chết anh ngay ở đây không hả? Buông ra mau!” Lam Lâm điên tiết gào lên, đây là cái thể loại đùa cợt gì vậy hả?

“Không buông! Không buông!” Trịnh Bình nhắm mắt nhắm mũi ngoan cố hét trả lại. Càng ôm càng nghiệm, wow wow, sao trước nay anh chưa bao giờ phát hiện ra vòng eo cậu lại nhỏ thế này cơ chứ!

Lam Lâm dứt khoát gờ tay bóp cổ Trịnh Bình lắc lắc, lực tay mạnh mẽ không giống như đang cợt nhả. Thật sự muốn bóp chết tên khốn này luôn!

“Ặc ặc ặc, cứu với, có người mưu sát chồng! Á á! Đùa thôi đùa thôi đừng bóp thật mà! Buông tay đây, buông liền đây!”

Trịnh Bình giận dữ thả phịch Lam Lâm xuống đất. Đồ keo kiệt, ôm một tí cũng không cho.

Lam Lâm bị thả mạnh xuống liền mất thăng bằng, chân hơi lão đảo chúi đầu muốn ngã. Trịnh Bình thấy vậy bỏ qua con đầu nhức ở cổ nâng tay giữ lấy Lam Lâm, vừa thành công giúp người anh em đứng vững thì “bẹp”, ắn liền luôn một cái tát đau điếng.

“Đau! Sao cậu càng ngày càng dã man vậy hả?”

Trịnh Bình mặt dày xoa xoa má, đau quá mà, cổ đau, mặt cũng rát luôn. Cậu nhóc này ra tay chẳng nhẹ chút nào, hic, thật phụ tấm lòng nhung nhớ của hắn.

“À — tôi biết rồi. Đây có phải chính là hành động thực tiễn chứng minh cho câu nói “yêu nhau lắm cắn nhau đau” không? Hi hi hi...” Trịnh Bình vẫn không biết xấu hổ mà tự biên tự diễn, cuối cùng còn không quên làm một cái mặt cười e thẹn.

Lam Lâm trợn mắt nhìn tên dờ người vừa bị ngược đãi đang ôm mặt cười như có bệnh, khóe miệng giật giật. Hết thuốc chữa!

“Này này, đừng có lờm anh như vậy. Từ nãy đến giờ cậu còn chưa nói được câu nào tử tế với anh đâu nhé!” Trịnh Bình bức xúc.

“Hừ, chẳng có gì để nói hết.” Lam Lâm nhanh chóng điều chỉnh khuôn mặt về lại trạng thái lạnh lùng.

“Điều! Ai là người lần trước gọi điện nói nhớ anh hả! Nào nào, bây giờ nói lại một lần nữa cho anh nghe xem nào...” Trịnh Bình cố tình kéo dài giọng nói, chọc ghẹo không thôi.

“...”

“Không được im lặng! Mau nói “em~ nhớ~ anh~ chết~ đi~ được~” cho tôi nghe!” Giọng uốn éo chảy nhót.

“Đồ điên!”

“Ồ ờ, điên, không biết ai là người ở nhà mong nhớ cái đồ điên này đâu nhé!”

“Thần kinh!”

“Cho cậu chửi đấy, anh biết thừa rồi nhé, đừng có mà xấu hổ. Hí hí hí, nhớ thì nói là nhớ, bây giờ ngoan cố già vờ cái gì. Lần trước nói năng tron tru ngọt xót lắm cơ mà!”

Lam Lâm bĩu môi không cãi lại được, lườm Trịnh Bình một cái sắc lẹm rồi quay ngoắt đi về bàn trà phòng khách. Không thèm để ý đến anh!

Trịnh Bình choáng váng nhìn hành động trẻ con hèn dối bất thành linh của Lam Lâm, trống ngực đập thình thịch. Đáng yêu chết đi được wow wow wow!

Lam Lâm tất nhiên không nghe được tiếng sói tru trong lòng kẻ gian ác đằng sau, bực bội pha lấy hai tách trà, không quên thêm nhiều đường vào cốc của Bình mặt dày. Cho anh uống ngọt tiểu đường chết đi!

“Hế hế hế, cảm ơn cảm ơn! Cậu đúng là rất quan tâm đến anh mà. Xem này, đến khẩu vị ưa ngọt của anh cậu cũng biết từng ly từng tí. Ưc ực, khả khả, ngon lắm ngon lắm, thật đã khát!”

Hai ba ngụm đã dốc hết tách trà thế kia thì biết cái gì mà ngon với chả không ngon chứ, Lam Lâm âm thầm khinh bỉ kẻ thô tục ăn thùng uống vại.

Nhấp một ngụm trà xua tan cảm giác nóng nẩy khó hiểu trong người, Lam Lâm ngược lên hỏi Trịnh Bình đang dùng ánh mắt... bi ối (?) nhìn mình.

“Anh định diện cả cây xanh lè này đi xem nhạc đấy hả?”

Trịnh Bình xoay một vòng rồi đắc ý ưỡn ngực. “Sao? Cậu sợ anh đẹp trai quá bị đám đàn bà con gái cướp mất hả?”

“Thèm vào.” Lam Lâm xì mũi khinh thường, ánh mắt lảng đi chỗ khác.

“Có thèm hay không trong lòng tự biết!”

Trịnh Bình bực xúc lấy tay捏 một bên mặt Lam Lâm đau điếng. Lam Lâm đang tính toán nên đập cả cái cốc vào đầu tên này từ góc độ nào thì nghe thấy hấn đổi giọng ân cần thăm hỏi.

“Vết thương sao rồi?”

“Lành gần hết rồi. Đã bảo là không chết được.”

“Không chết thì cũng mất nửa cái mạng. Cậu tưởng anh không biết mức độ

thương tích của cậu có thể gây đến hậu quả gì à?” Trịnh Bình hung hăng trợn mắt.

“...”

“Lại không nói gì, tưởng cứ im lặng là anh cho qua chắc? Nào! Lộ áo ra để anh xem vết thương ra sao. Phải kiểm tra xem cậu có tự giác chăm lo cho mình hay không! Hừ hừ quay lưng lại đây.”

Trịnh Bình mồm nói, tay chân cũng không chịu để yên, lăm le muốn cởi đồ người khác. Lam Lâm tránh trái né phải hai cái vuốt sói gian ác mãi không được lại bắt đầu sôi máu, dứt khoát chặt luôn một chương vào cổ tay hấn.

“Áu! Lại đánh người nữa! Có gì mà phải giấu diếm? Hay là vết thương quá tởm tợ không dám để tôi xem? Á à, dám giấu bệnh đúng không? Cha chả cái tên nhóc hư hỏng này, đừng bảo là không có tôi ở nhà cậu cũng chẳng chăm sóc bản thân cho tử tế đấy nhé!”

Áy, ai đó đang tự xem mình thành bảo mẫu của Lam Lâm rồi kìa, làm như không có Trịnh Bình thì cậu không sống nổi vậy.

“Còn tẩy máy tay chân nữa thì cút!” Lam Lâm tức giậm chân.

“Chắc, ngã có đụng đầu vào chỗ nào hay không mà tự nhiên nóng nẩy thế hả? Được rồi không trêu cậu nữa, cái kính chóng già. Nhìn cái mặt cậu xem bây giờ có khác quả táo tàu hay không, đã xấu rồi còn không biết phấn đấu. Hừ hừ.”

Lam Lâm cũng chẳng hiểu sao hôm nay tâm tính dễ kích động, từ sáng ngủ dậy tinh thần không tốt, chân tay bồn chồn bứt rứt. Hít thở sâu vài hơi ổn định tâm trạng, Lam Lâm dần xuống cảm giác khó tả trong lòng.

“Đói quá đói quá, có gì ăn không? Buổi trưa thu xếp xong anh phi thăng về đây, vội vàng chẳng kịp ăn uống gì.” Trịnh Bình xoa bụng meo meo.

“Để tôi bảo đầu bếp nấu món gì cho anh.”

“Thôi! Hay là ra ngoài ăn một bữa đi? Đàng nào cũng không còn sớm nữa. A ha! Đúng rồi, anh thêm ăn mì vằn thắn bấy lâu nay. Trời lạnh thế này mà được húp nước mì nóng hổi, cắn miếng sủi cảo mềm mại đầy thịt béo... ôi ôi, thật là tuyệt vời! Soạt.” Trịnh Bình dờ hời ầy thế mà thật sự nuốt roi nước miếng.

Lam Lâm nhìn về mặt mê man viết đầy những chữ “nếu nhà mì không cho ta ăn thì chính là tội ác tày trời” của người trước mặt mà bó tay hết cách. Cậu nhún nhún vai quay người lên lầu, bỏ lại một câu thành toàn có ước muốn trần tục của Trịnh Bình.

“Đội chút tôi lên thay quần áo.”

“Nhanh lên nhanh lên! Quá năm phút mà không xuống thì chuẩn bị sẵn hòm xêng mà hốt xác chồng đi!”

Chồng! Chồng cái \$*#@!!*\$# nhà anh!

Lam Lâm điên tiết chửi bậy trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hóa Ra Người Đây Là Anh!

Nhìn bóng lưng Lam Lâm biến mất trên cầu thang, Trịnh Bình thu hồi tầm mắt, thả mình lên ghế sofa, duỗi duỗi cái lưng mỏi mệt. Hắn ngửa mặt ngắm nghía hoa văn trang trí trên trần nhà, người ở đây nhưng tâm trí lại bay về nơi mong lung khác. Nếu Lam Lâm quay trở lại nhìn kỹ hẳn lúc này sẽ thấy một Trịnh Bình bất thường, tuyệt đối khác với tên gian xảo mang vẻ mặt lóe chột, cợt nhả vừa rồi. Trịnh Bình hoàn toàn yên lặng, đắm chìm trong không gian vừa xa lạ vừa quen thuộc này.

Đây là nhà của Lam Lâm, mọi thứ nơi này thuộc về cậu ấy, và mang hơi thở của cậu ấy. Trịnh Bình vẫn nhớ dáng vẻ thoải mái của cậu ngồi ngay trên chiếc ghế sofa này, một tay lật giờ cuốn sách toàn chữ với chữ, một tay rảnh rỗi ve vuốt đầu cáo nhỏ. À, còn cả cái gối vuông lông xù mềm mại này từng được cậu ôm trong ngực thay thế mỗi khi cáo nhỏ thần bí biến mất, hừ, chắc chắn là nó lại chui vào căn phòng kia rồi!

Trịnh Bình đem gối mềm úp lên mặt dụi dụi, không quên hít hà mấy cái. Hít hít hít, hình như thật sự có mùi của cậu ta! Ách, hắt xì hắt xì! Lông xù chết tiệt! Trịnh Bình bực dọc quăng vèo cái gối, hung hăng day day cái mũi đến đỏ ửng. Tầm mắt lại chuyển về tách trà cỡ lớn màu sắc thanh nhã, nếu hẳn nhớ không nhầm trong nhà chỉ có mỗi hai chiếc kiểu này mà thôi, cũng là tách chuyên dùng của Lam Lâm. Không biết cái mà hắn vừa uống cậu đã chạm qua bao nhiêu lần nhỉ? Trịnh Bình vô thức đưa tay mân mê miệng tách, môi khẽ nhếch ẩn chứa ý cười.

Quen nhau lâu như vậy, thân nhau lâu như vậy, thế mà đây lại là lần đầu tiên Trịnh Bình quan sát Lam Lâm từ một góc độ khác. Góc độ của một người... đang yêu? Yêu sao? Hắn không dám chắc. Có lẽ nào hắn đang nhầm lẫn giữa khái niệm tình bạn và tình yêu? Liệu rằng có phải chơi với nhau nhiều năm khiến cho hắn có một cảm giác thân thiết quá độ, khiến chính bản thân lầm tưởng? Tình cảm của hắn dành cho Lam Lâm có giống như thứ tình cảm mà Minh Ngọc vẫn thường hay viết trong thư gửi cho hắn không? Một ngàn câu hỏi cứ nối đuôi nhau chạy vòng tròn trong đầu hắn, nhưng hắn tìm không ra nổi một câu trả lời. Yêu, hay không yêu? Chỉ biết hắn rất, rất, rất muốn được gần gũi, thân cận với cậu.

Ham muốn này có thể đã nảy sinh từ rất, rất, rất lâu trước rồi, nhưng chưa bao giờ hắn thật sự nhận ra. Chưa bao giờ nó mạnh mẽ thôi thúc hắn phải bước lên một bước như bây giờ. Lam Lâm, Lam Lâm của hắn, một Lam Lâm mới đẹp đẽ, tài giỏi, đáng yêu, hấp dẫn làm sao. "Tự nhiên đàn mắt ra vậy?" Nghe xem, chỉ giọng nói thôi cũng làm người ta muốn nhào đến như vậy. Ô, xong rồi đây hả! Trịnh Bình bật chốc người dậy, quay ngoắt mặt về phía phát ra âm thanh. Ngay lập tức, mặt Trịnh Bình đại ra, mồm há hốc. Lam Lâm thấy hai mắt Trịnh Bình trợn ngược sắp rơi ra khỏi lồng liên bất đầu hoang mang rối rắm, thật sự không được sao? Ngoài mặt vẫn sống chết tỏ ra lạnh lùng tự nhiên.

Qua nửa ngày Trịnh Bình mới thu lại được ba hồn bảy phách, miệng meo meo nặn ra hai chữ như có sức nặng ngàn cân: "Kinh – vãi!" Ấc, hai chữ này trực tiếp ném thẳng vào mặt Lam Lâm, triệt để đánh sập chút dũng khí khó khăn lắm mới gom góp được. Đến lúc này cậu không đủ sức giả vờ được nữa, vai cụp xuống, rừm mắt nhìn mặt đất, đáng thương lắm lắm trong miệng. "Thật sự không thể chấp nhận nổi sao..." Trịnh Bình thính tai nghe được nguyên văn rõ ràng, cũng nhạy cảm bắt được giọng điệu ư ờ ời tự ti hiểm cớ của Lam Lâm, chợt cảm thấy có chút thẹn với lương tâm. Hình như hắn hơi quá lỗ rồi!

Trịnh Bình bối rối tay chân nhìn Lam Lâm đang bấu môi dùng mũi giày vẽ lại hoa văn gạch lát trên sàn, lòng đầy tội lỗi. Nhìn xem nhìn xem, hắn có phải đã làm cậu bạn bé nhỏ đáng yêu của mình tự ái rồi hay không? Trịnh Bình cắn răng, rút cuộc cũng cứng nhắc tay chân bước lên thêm vài bước, vỗ vai Lam Lâm bùm bụp, giọng nói sang sảng như đâm vào tai. "Đùa thôi! Đùa thôi! Làm gì mà phải bày ra bộ mặt u oán như vậy! Lại đây để anh nhìn kỹ một lượt xem nào." Nói đoạn hai tay nắm vai Lam Lâm xoay tròn một vòng. "Ấy chà chà, thật ra không tệ, không tệ!" Hắn không muốn nói là trông cũng rất được đó nha!

Nhưng tâm lý mâu thuẫn rồi bởi, không cách nào sửa miệng... "Màu trắng tinh khôi, thuần khiết, trong sáng, lịch thiệp, sạch sẽ...à à, ờ thì... tuy rằng cậu

mặc lên không hiểu sao có chút ẻo là..." Ấc, được đấy! Lúc đầu là tội danh đã kích tự ái Lam Lâm, giờ thì triệt để biến thành làm tổn thương lòng tự trọng đàn ông cơ bản của người ta rồi. Nhớ lại xem, lúc trước hẳn hiểu lầm Minh Ngọc chê bai mình không đủ nam tính thì đã đánh thẳng nhóc như từ ra sao...

Trịnh Bình co rúm người, sống lưng lạnh toát trước cái nhìn sắc lẹm của Lam Lâm, nhắm mắt nhắm mũi mà liến láu một hồi. "Ý anh là trông rất ngầu! Rất đẹp đó! Rất hợp với cậu! Á ha ha, đảm bảo mặc bộ này ra đường mê chết tươi đám đàn bà con gái!" Địch, hẳn đang nói cái gì vậy? Không nói thì thôi, nói đến đoạn này Trịnh Bình hẳn nhảy bèn nắm bắt được manh mối mấu chốt. Cái gì chứ, mặc như thế này ra đường để quyến rũ ai hả?

Mê chết đám đàn bà con gái thì làm cái *beep* gì?! Nói mau, sao tự nhiên cậu lại dờ chừng "chơi" cái tạo hình này vậy? Ai gọi ý cho cậu cosplay thành con ngựa bạch thế này? Grừ grừ, để anh biết anh xé xác nó ra! Hồi hẳn tại sao lại biết có kẻ xúi bẩy ý hả? Hừ, tất nhiên là hẳn biết rồi! Chơi chung bao nhiêu năm chẳng nhẽ Trịnh Bình lại không nhận ra Lam Lâm này suốt ngày chỉ thích thu mình, tạo vẻ mờ nhạt bất cần hay sao.

Cậu ta chắc chắn chẳng bao giờ tự nhiên vào một ngày đẹp trời lại phát điên muốn làm bóng đèn cao áp tỏa sáng muôn nơi đâu! Trịnh Bình cảm xúc thay đổi xoành xoạch, khuôn mặt không theo kịp tốc độ biến hóa của đầu óc mà trở nên vụn vặt méo mó không ra cái kiểu gì. Lam Lâm nhướn lông mày nhìn thẳng anh dờ người đứng đực ra hết dấm dỏ lại đến nhăn nhó phần nộ thì lấy làm kì dị.

Nhưng cậu kệ xác, tên dờ hơi này thỉnh thoảng đầu óc lại chập mạch ở đâu đó, lát nữa sẽ tự sửa chữa lại ổn thỏa thôi. "Đi thôi? Anh bảo đói lắm rồi cơ mà." "Hay là cậu thay lại đồ khác đi. Mặc thế này... không sợ bẩn à?" Trịnh Bình không trả lời vào vấn đề, ngập ngừng đưa ra ý kiến. Lam Lâm nhúm mày nhìn tên dờ người mâu thuẫn đầy người nào đó, rút cuộc vượt qua Trịnh Bình hướng ra cửa. "Này! Cậu không thay đồ thật à?"

Anh thấy hình như cậu cũng... không thích lắm?" Trịnh Bình cố dấm ăn xồi nói với theo. Lam Lâm hơi chững lại, ngoái đầu nhìn Trịnh Bình, trong mắt không thể che giấu sự do dự cùng rồi rầm. Cuối cùng hạ quyết tâm, cậu kiên định lắc đầu. Trịnh Bình thấy sự dứt khoát trong do dự của Lam Lâm cũng đành từ bỏ. Cậu ta một khi đã quyết định thứ gì lay chuyển rất khó. Hừ, quyến rũ thì quyến rũ đi, cùng lắm thì anh đẩy phát huy trăm phần trăm sức mạnh, một đường đánh bay tất cả chướng ngại vật là được chứ gì. Để xem đám ruồi muỗi vo ve có "mạnh" được bằng Bình bạo lực này không! Lâm, Bình người trước kẻ sau bước ra cửa.

Chiếc Range Rover LWB hai màu đen trắng quen thuộc đã đậu sẵn ở ngoài sân. Hai vệ sĩ áo đen đứng trước bậc thềm nhanh nhẹn bám theo, một người vượt lên phía trước, mở cửa xe mời Lam Lâm tiến vào. Trịnh Bình liếc nhìn hai người vệ sĩ, kim lòng không được vẫn phải nói: "Thực sự cần hai người này phải theo cùng à?"

Thật ra hẳn muốn nói là "Một mình tôi cũng đủ bảo vệ cậu an toàn, không cần để vệ sĩ đi theo" nhưng như vậy trước mặt người ta có vẻ hơi quá đáng. Bác tài xế ngồi sẵn ở ghế lái nhanh nhẹn thò đầu ra khỏi khung cửa, lịch sự trả lời Trịnh Bình. "Gần đây xảy ra một số việc ngoài ý muốn, ông chủ có dặn phải bảo vệ cậu Lâm cẩn thận. Cậu Bình thông cảm nhé." Trịnh Bình quay sang nhìn Lam Lâm đã yên vị tại chỗ của mình, mặt mũi lạnh lùng không đổi nhưng lại làm động tác nhún nhún vai bày tỏ bản thân cũng hết cách.

Trịnh Bình không muốn có người kè kè bên cạnh lắm cũng vẫn phải thỏa hiệp. "Vậy tôi nghĩ chỉ cần một người là đủ. Tôi có thể đảm bảo an toàn cho Lam Lâm." "Nhưng..." Bác tài xế còn muốn nói gì đó, Lam Lâm đã dứt khoát cắt đứt. "Như vậy cũng được. Thân thủ của Trịnh Bình rất tốt, một mình anh ấy thậm chí có thể thắng được hai vệ sĩ này." "Vậy được rồi. Thành, cậu ngồi vào ghế phụ đi. Hùng ở lại nhớ chú ý điện thoại, nếu có việc cần tôi sẽ liên lạc." Bác tài xế liên tục ra một chuỗi mệnh lệnh rồi khách sáo mời Trịnh Bình lên xe.

Trịnh Bình và Lam Lâm quyết định đến cửa hàng mỹ văn thán nổi tiếng trên phố cổ, đường đi hơi ngược lại với Học viện Âm nhạc nhưng không thành vấn đề lắm, dù sao vẫn còn kha khá thời gian. Suốt dọc đường di chuyển và ăn uống, trái ngược với Lam Lâm kiệm lời, Trịnh Bình vẫn phát huy hết công suất của "mồm máy khâu" kể chuyện trên trời dưới bể, than vãn chế độ luyện tập hà khắc ở trường, thậm chí đến cả chuyện bị nhóc Minh Ngọc đáng ghét đeo bám cũng khai tuột ra.

Lam Lâm nghe đến đoạn Trịnh Bình bị nhóc con đồng giới tỏ tình thì chậm chậm quay cần cổ cứng nhắc, ném cho hẳn một ánh nhìn quái đản đến mức hẳn chỉ muốn chọt luôn ngón tay vào hai con mắt cậu. Hừ, được rồi, hẳn thừa nhận kể chuyện này cũng có chút tâm tư riêng. Trịnh Bình muốn thử thả cái mồi này ra để xem xét thái độ của Lam Lâm trước vấn đề tình cảm khó nói này như thế nào. Nếu quá khắt khe thì con đường tình duyên của hẳn sẽ gặp ghềnh khó đi rồi đây, còn nếu thái độ phóng khoáng cởi mở thì tốt quá rồi! Nhân thể chuyện đang còn nóng hẳn lên "triển" kế hoạch "bắt vợ" luôn kéo người!

Nhưng nhìn xem, cái khuôn mặt kia là đang biểu lộ cảm xúc gì chứ. Trịnh Bình tự tin vào "ra – đa" nhạy bén của mình có thể dễ dàng bắt được "sóng" của Lam Lâm nhưng... hình như quan tâm quá sẽ loạn. Hẳn bây giờ cảm thấy không chắc chắn nữa, nhìn vào đôi mắt không dao động nhưng lấp lánh ánh sáng quái ấy, Trịnh Bình cảm thấy hoang mang trong lòng. Lam Lâm hừ mũi cố tình bỏ qua cảm xúc kì dị tự nhiên dâng lên khó hiểu, rút điện thoại đang rung lên bần bật trong túi quần ra. "A lô." "Anh Lâm! Anh đã đi chưa vậy?" "Đang trên đường tới rồi." "Đến đâu rồi vậy? Anh phải nhanh lên đó, còn một tiếng nữa thôi là khai mạc rồi."

Trịnh Bình vênh tai lên cố gắng nghe lỏm cuộc điện thoại, đầu dây bên kia rõ ràng truyền đến giọng con gái ngọt đến sâu răng. Trịnh Bình cắn lắp bắp hàm răng, hai tay để trên quần mải mòng soán soát. Á ha ha! Hẳn người được mời nguy hiểm, hình như trong lúc hẳn vắng nhà có kẻ nào đó rình rập muốn cướp "vợ" của hẳn nha! "Được rồi, tám hai mươi phút nữa là có mặt thôi." "Hi hi, anh phải nhanh lên nữa đi! Em đợi anh ở sảnh nhé!" "Ừ. Thế nhé."

Lam Lâm cúp máy trước, trên môi vẫn còn vương ý cười cung chiêu nhàn nhạt. Trịnh Bình liếc thấy vẻ mặt ấy, trong lòng bốc lên ngọn lửa vô danh, tay nhanh hơn não liền nhào qua cầu lấy hai má Lam Lâm. Nhéo mạnh! "Ê ê... ại át lên ị ậy!" (Tạm dịch: Lại phát điên gì vậy!) "Cười này! Cho mi cười này! Đồ mê gái chết tiệt, người ta mới nói có dấm ba câu mà xem cái mặt cậu kia, tươi như hoa cứt lợn!"

Trịnh Bình nghiêng răng nghiêng lợi ban hai má Lam Lâm ra. Lam Lâm bị đau cũng điên tiết, thẳng cha này hôm nay ăn nhầm bả gì mà hành vi quái gờ thế này! Dám động tay động chân với cậu, hừ, chán sống rồi! Lam Lâm lúc này chẳng màng hình tượng gì nữa, vung tay bắt đầu dấm dỏ túi bụi cái tên không nói lý lẽ trước mặt.

Đánh cho anh tỉnh ra! Đừng tưởng suốt ngày bắt nạt tôi mà được nhé! Trịnh Bình bị hành hung tôi mất tôi mũi vẫn nhứt quyết không buông má Lam Lâm, hai mắt long lên sòng sọc, đỉnh đầu cũng muốn bốc khói luôn. Trong xe chật hẹp, tay chân bó buộc, Lam Lâm đánh hấn mà đưng đống đưng tây, càng dầy dụa má càng đau nhức. Rút cuộc cái kính vung tay tát "bẹp" vào mặt Trịnh Bình, hai mắt trực tiếp chống lại con người đang giãn nở liên tục vì kích động của tên điên đối diện.

Tài xế và vệ sĩ ngồi phía trước nghe động tĩnh cũng không hiểu tại sao hai người đằng sau lại ẩu đả nhưng không dám trực tiếp xen vào, chỉ có thể lo lắng chốc chốc ngoảnh mặt lại thăm dò, hi vọng không đánh đấm to chuyện. Trịnh Bình véo đến hăng say, gồng người lên li ra chịu đòn tự nhiên thấy người bị bắt nạt không thêm chống cự nữa thì thấy là lạ. Hấn nói lòng hai má ai đó, chịu đựng con đau rất một bên mặt, nghiêng đầu nhìn Lam Lâm. Lam Lâm dứt khoát quay ngoắt mặt đi, không thêm để ý đến tên khốn này! Ờ, đối rồi đấy à?

Trịnh Bạo lực thộn mặt ra nhìn Lam Lâm, bây giờ mới lúng túng tay chân không biết phải làm gì. Đối thật rồi kìa... Phải làm gì bây giờ? Dỡ dành sao? Dỡ như thế nào hà trời? Có thể dùng cách như ngày trước hấn dỗ bạn gái được không? Phải dùng lời ngon tiếng ngọt hay là dứt khoát hành động, thom thom vào hai má? Oa ha ha! Hấn là đàn ông, phải theo trường phái hành động. Nhưng... thật sự lúc này hấn không dám đâu.

Hấn mà tiến tới, hôn được một cái chắc chắn đầu cũng lìa khỏi cổ. Hấn còn muốn được hôn nữa, hôn mãi, chứ không phải "một lần cho mãi mãi" nha... Nhìn một bên mặt đỏ bừng của Lam Lâm, Trịnh Bình biết hình như hấn ra tay nặng quá rồi. Tên nào đó len lén thò hai ngón tay ra khe khẽ kéo kéo áo Lam Lâm. "Này..." "..." Không thêm liếc nhìn. "Đùa một chút thôi mà..." "..." Không thêm trả lời. "Chi cái má cậu có một chút, ừm, được rồi, anh có hơi nặng tay. Nhưng nhìn này, cậu tát anh rất một bên mặt rồi. Cả người cũng bị đánh cho bầm tím là cái chắc, đau nhức lắm đó!" "..." Vẫn không thêm trả lời. "Được rồi, thôi mà, anh sai rồi. Là anh vô lý, anh không nên trêu chọc cậu thái quá. Chi là... bỏ đi không nói! Đừng giận nữa mà! Vẫn còn đau hả, để anh xoa má cho nha?" Nói đoạn, hấn thật sự vuron tay muốn chạm vào má cậu.

Lam Lâm hừ mũi, mạnh mẽ gạt phắt móng vuốt đáng ghét kia ra! "Hi hi hi, thôi nào. Không giận nữa không giận nữa! Không cho xoa thì thôi thôi nhé?" Trịnh Bình có chừng ra cái mặt cười ngu ngốc, cố gắng lấy lòng người đang hôn đối. Trịnh Bình hấn nói là làm, nói xoa là xoa, nói thôi liền thực sự thôi. Đây, nhìn xem, hấn nhanh nhẹn vuron cổ vào gần, mặt đi sát lên má Lam Lâm, hít một hơi, phồng mang trợn mắt lên và... Phù – ừ – ừ! Ặc, Lam Lâm bị Bình ngu ngốc thổi một hơi đến ừ ừ cả tai, điên tiết quay phắt mặt lại muốn cho hấn thêm một cái tát nhớ đời.

Chắc, lời khuyên cho các bạn trẻ, nếu đã giận đối thì kiên quyết giận đối đi, đừng manh động làm gì. Đây, tua chậm lại nhìn xem, Lam Lâm cái kính chẳng suy nghĩ nhiều quay mặt lại muốn động thủ thì... khoảng cách quá gần. Mũi chạm mũi mất rồi! Trịnh Bình hóa đá. Lam Lâm tê liệt. Mặt hai người gần tới mức có thể nhìn thấy rõ từng mạch máu nhỏ li ti trên da mặt, gần tới mức có thể ngửi được hơi thở chi thuộc về người kia. Trịnh Bình bỗng mơ hồ chìm đắm trong đôi mắt đen láy loang loáng ánh nước phía đối diện, chỉ một chút nữa thôi, cảnh trong mơ và đời thật thực sự có thể hòa vào nhau rồi. Thành thích, thành thích.

Không biết là tiếng trái tim ai đập nhanh như vậy. Hai người giữ nguyên tư thế như một cảnh hôn bị nhấn nút tạm dừng trước thời khắc "vàng" quan trọng nhất. Thế giới chung quanh như mất đi màu sắc, âm thanh động cơ ô tô hay sự ồn ào của phố xá cũng bị cách ly bên ngoài. Lam Lâm đầu óc trống rỗng, lưng cứng đờ, tay chân không thể cử động. Trịnh Bình rừ mi mắt, khe khẽ nhếch môi. Hấn dè dặt, dè dặt, lại rất cẩn thận nhích lên từng chút, từng chút một. Chỉ còn một cẳng – tí – mét. "A, hai người làm sao vậy?" Chết tiệt! Đứng lúc quá nhì! Trịnh Bình và Lam Lâm giật bắn mình, lập tức tách nhau ra.

Lam Lâm dính sát đầu vào ghế xe, mắt trợn tròn lên nhìn Trịnh Bình lúng ta lúng túng trước mặt. Chuyện quái gì đang diễn ra thế này? Thế *beep* nào mà cậu lại có thể thất thần trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó! Trịnh Bình chợt dạ trước ánh mắt chất vấn mang ba phần mê man đối diện. Ày chà, có phải cậu ta "đánh hơi" được điều gì rồi không ta? Thật nguy hiểm! Chỉ chút xíu xíu nữa thôi là... là... có thể thật sự chạm vào rồi.

Trịnh Bình cứng nhắc di chuyển về vị trí của mình, chuẩn mực cách xa Lam lâm một sai tay, cổ tình ngó lơ hai người ngồi ghế lái đằng trước. Hấn bối rối đảo mắt nhìn ra bên ngoài, đầu óc đặc quánh như hồ, luẩn quẩn mãi vẫn chỉ nhớ được có nước da trắng mịn không thấy nổi một lỗ chân lông và đôi môi nhạt màu vênh lên mời gọi.

Mùi hương thanh mát đặc trưng chỉ thuộc về cậu nữa vẫn còn quanh quẩn trên chóp mũi, Trịnh Bình vô thức đưa tay lên cọ cọ. "A, có thể dừng lại một chút không?" Bác tài xế trả lời rồi nhanh nhẹn tập xe vào lề đường theo ý Trịnh Bình. Tên này lưu loát mở cửa xe, chạy sang đường đối diện, chui tọt vào cửa hàng Starbucks. Chưa đến năm phút sau đã thấy bóng dáng xanh lục ấy hốt hải chạy trở về, trên tay còn cầm theo thứ gì đó. Trịnh Bình dăng dờ lên như hiển bấu vật, mặc kệ ai kia vẫn duy trì khuôn mặt lãnh đạm suốt từ lúc hấn xuống xe đến giờ vẫn không đổi. "Café Mocha hay Green Tea Latte nào?"

Lam Lâm mặc kệ. Trịnh Bình nhanh chóng chui vào xe, đóng cửa lại, vẫn không bỏ cuộc, mặt dày mày dạn xán lại gần. "Chọn đi nào, uống nhanh kẻo nguội sẽ không ngon. Latte Trà xanh nhé?" Lam Lâm bĩu môi. "Ghét nhất uống Latte với trà xanh." "Hi hi hi, vậy thì uống Mocha nha! Đây, cầm ống hút sẵn cho cậu rồi. Uống nhanh đi nào!" Lam Lâm không thêm vuron tay ra đón. Trịnh Bình lạnh trí đưa cốc đến trước mặt cậu. "A, há mồm ra nào!" Lam Lâm lườm Trịnh Bình một cái sắc lẹm, cuối cùng vẫn hé miệng ra ngậm lấy ống hút. Trịnh Bình cười tít mắt, vui vẻ ra mặt. "Uống từ từ thôi không nóng.

Uống rồi là không giận nữa nha! Hi hi hi." Lam Lâm hừ mũi, khinh thường không thêm trả lời. Trịnh Bình cũng vô tư không để ý thái độ ghét bỏ của Lam Lâm, một tay chìa ra giữ cốc cho cậu uống nước, một bên tự nhắm nháp ly Latte của mình. Khả khả khả, Lam Lâm của hấn đúng là đáng yêu nhất mà! Thấy bầu không khí có phần hòa hoãn, Trịnh Bình làm ra vẻ như vừa chợt nhớ ra, vô tình quay sang hỏi Lam Lâm. "Này, cậu vừa nói chuyện với ai vậy?" Lam Lâm gườm gườm nhìn Trịnh Bình. Trịnh Bình chớp chớp đôi mắt trâu ra vẻ ngây thơ vô tội. "Tiểu Ngọc." Hừ, không thêm chấp nhận với anh. "Ờ? Tiểu Ngọc là ai? Có phải chính là cô gái gần đây hay qua lại với cậu không hả? Sao nghe cái tên này quen quen nhỉ? Tiểu Ngọc... Tiểu Ngọc... không rõ là đã nghe qua ở đâu rồi."

Trịnh Bình mông lung nghiêng đầu tự hỏi, vừa sốt ruột muốn biết lại e dè không dám chất vấn ngay, sợ ai kia vẫn còn bức bối. Lam Lâm mặt không đổi sắc, len lén nhếch mép, cho anh tò mò chết đi! Suốt dọc cả đường đi Trịnh Bình bút rút không chịu nổi, cảm giác được nguy cơ rình rập tứ phía. Hấn đành phải vòng vo tam quốc lấy hết cớ này đến cớ nọ hỏi khéo Lam Lâm nhưng cậu kiên quyết không hé răng nửa lời. Trịnh Bình tức mình quay sang hỏi bác tài xế và vệ sĩ, Lam Lâm đứng lúc háng giọng, nhìn xuyên qua gương chiếu hậu, dùng mắt cảnh cáo hai người. Trong xe nhất thời rơi vào im lặng.

À không, vẫn còn tiếng thờ phỉ phò như trâu của Trịnh Bình đang trong cơn nóng giận mà không có chỗ phát tác. Lam Lâm đắc ý, trong lòng tung tăng hái đầy một bó hoa xuyên chi (hay còn gọi là hoa cút lợn) "yêu thương" tặng cho Trịnh Bình. Cổng lớn Học viện Âm nhạc giờ này tấp nập người qua lại, ô tô xe máy đổ thành hàng dài, khung cảnh nhộn nhịp mà không nhộn nhạo hiếm khi thấy được. Một chiếc Range Rover đen trắng lạng lẽ đỗ ở một góc rộng rãi không xa không gần học viện.

Tuy im hơi lặng tiếng, không phô trương như những xe hơi khác nhưng thiết kế trẻ trung sang trọng của chiếc xe đất tiền thu hút không ít ánh nhìn từ người xung quanh. Cửa mở. Đầu tiên bước xuống là một người đàn ông mặc comple đen từ đầu đến chân, tóc húi cua, vóc người vạm vỡ, bước đi nhanh nhẹn mạnh mẽ, mồ hôi tỏa ra khí thế nghiêm cần đề ép. Người đàn ông vòng ra phía cửa sau, cúi người mở cửa mời người phía trong ra, dáng điệu cẩn thận cung kính khiến người qua đường phải tò mò về lai lịch của vị ngồi bên trong. Xuất hiện tiếp theo là một bóng dáng màu xanh lục, người đàn ông khuôn mặt trẻ tuổi trong bộ quân phục may đo vừa vặn hơi khom mình xuống xe.

Chưa kịp để những kẻ tò mò xung quanh ngắm kỹ, người đó đã vội vàng quay lại, chững ra vẻ mặt tươi cười vươn tay muốn nâng ai đó còn lại. Lam Lâm vịn tay Trịnh Bình hơi nghiêng người rời khỏi xe, tay không quên siết chặt, lực đạo mạnh mẽ mang ý trả thù rõ rệt. Trịnh Bình vuốt xoa trong lòng, ngoài mặt vẫn méo mó mang nụ cười lấy lòng không đổi. Lam Lâm ngược mắt lên quan sát bốn phía xung quanh, phát hiện không ít ánh mắt nhìn chằm chằm về phía này, nội tâm cảm thấy có chút không được tự nhiên. Phong thái hơn người của ba nhân vật vừa xuất hiện ở một góc không xa cổng Học viện thu hút sự hiếu kỳ của khá nhiều người dù đứng gần hay xa.

Người áo đen tựa hồ là vệ sĩ, hai chàng trai mặc quân phục và vest trắng kia giống như công tử nhà nào, dáng dấp và khí chất tỏa ra cao quý chuẩn mực lại không phô trương. Một người cao lớn rắn rỏi, khuôn mặt không tính là đẹp trai xuất sắc nhưng đường nét sắc xảo nam tính, đặc biệt nổi bật đôi mắt vừa đen vừa to đầy vẻ chính trực. Bộ quân phục xanh lục vừa vặn tôn lên dáng dấp anh tuấn ngời ngời, tuy không nhìn rõ quân hàm cũng thấy đủ khí thế, đủ quyền lực (không hiểu khán giả nếu quan sát kỹ thấy hẳn chỉ là một tên sĩ quan dự bị vẫn còn đang đi học thì sẽ có cảm tưởng gì đây nhỉ?).

Đứng cạnh thanh niên quân phục nghiêm chỉnh là một người con trai toàn thân trắng muốt, duy nhất chỉ có đôi dầy da dưới chân là màu đen, bóng loáng ánh lên hai chữ "đất tiền". Chàng trai dáng dấp trung bình, so với người bên cạnh có thể nói là gầy nhỏ hơn nhiều nhưng không hề tạo cảm giác bị lép vế. Khuôn mặt cậu nhỏ nhắn trắng trẻo, đường nét gọn gàng, mái tóc nâu sáng bóng bệnh rù xuống vàng trán cao, tuy nhẹ nhàng lịch thiệp nhưng mất đi khí chất đàn ông. Nét đẹp trung tính của người con trai áo trắng tạo cho cậu "mùi vị" khác lạ hoàn toàn so với những người thường thường vẫn gặp.

Người đàn ông áo đen – vệ sĩ, liếc mắt nhìn một vòng, ý tứ trong ánh mắt rõ ràng là "không muốn gặp phiền phức thì tránh xa một chút" đầy lùi không ít kẻ tò mò vây xem. Trịnh Bình tất nhiên cảm nhận được nhiều tầm mắt nóng bỏng của già trẻ lớn bé đang bắn lại phía này, chắc chắn phần lớn là nhằm vào tên "yêu nghiệt" hại nước hại dân, diện cả một cây bột giặt trắng sáng này rồi.

Hắn bực bội khoắc tay lên vai Lam Lâm. "Đi thôi." Nhìn đi nhìn đi, có nhìn nữa thì người này cũng là của ta, a ha ha hã hã. Lam Lâm không bài xích cái khoắc vai này của Trịnh Bình, mức độ tiếp xúc này trước nay vốn không là gì, tên này vẫn luôn thích quàng tay qua người cậu như vậy. Huống hồ ở tình huống này, hành động đẩy lại mang đến cho cậu cảm giác yên tâm, muốn dựa vào. Đề nén sự gượng gạo khi bị nhìn chằm chằm, Lam Lâm máy móc bước theo Trịnh Bình, vô thức còn có xu hướng càng dựa gần làm tên kia âm thầm sung sướng không thôi.

Xuyên qua đám đông, bước vào cổng lớn Học viện cờ hoa rợp trời, Lam Lâm cùng Trịnh Bình sống vai vô cùng ăn ý. Người đông như trẩy hội, quên, đúng là đi hội mà, Đại hội âm nhạc hẳn hơi đó! Chị em nô nức váy quần xinh đẹp, không thiếu những chàng trai, ông chủ lịch thiệp trong bộ comple sang trọng hòa mình vào đám đông, cười cười nói nói cùng hướng về phía hội trường lớn. Tiêu Ngọc váy trắng xinh đẹp đứng lẫn trong đám người, ở trên bục cầu thang từ xa đã nhìn thấy "một nửa" còn lại của mình – người cũng diện một cây trắng muốt từ đầu đến chân hết như cô vậy, không nhận ra mới là lạ, hi hi. "Anh Lâm! Anh Lâm! Em ở đây!"

Tiêu Ngọc kiễng chân vẫy tay loạn xạ. Lam Lâm tình mắt nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ ở đằng xa, miệng mang ý cười, ra hiệu cho Trịnh Bình cùng đi về hướng đó. Trịnh Bình nheo nheo mắt nhìn xa xăm. Tiêu Ngọc thấy Lam Lâm vẫn là bộ dáng đứng đĩnh đạc, bên cạnh hình như còn có ai khác như được nào bộ tự động làm mờ bỏ qua, sốt ruột không muốn chờ đợi liền nhanh chân chạy xuống cầu thang.

Trịnh Bình chú ý con bướm trắng nhỏ đó lưu loát "bay" xuống từ bậc cao, một đường chạy thực mạng nhưng vẫn không mất đi vẻ tao nhã (?) lao đến phía này. Tiêu Ngọc vừa chạy vừa vẫy vẫy, mặc váy dài cũng không tốt chút nào nha, xem này, vướng chân lại còn phải cẩn thận không thì bẩn mất. Bước chân rối loạn, cuối cùng... Thật sự ngã bổ nhào. Trịnh Bình nhíu mày, nhướn mày đắc ý, một bên khinh bỉ cô nàng lật đật. Dờ hơi vậy mà đòi tranh Lam Lâm với anh đây? Ấc, từ đã!

Trước khi Tiêu Ngọc thật sự ngã dập mặt, hủy hoại mặt tiền cũng như tạo hình trắng sạch của mình thì Lam Lâm đã nhanh như cắt thoát ra khỏi vòng tay của Trịnh Bình, phi người đến kịp thời đỡ được cô gái bé nhỏ đáng thương. "Oa a! Suýt thì xấu mặt rồi!" Tiêu Ngọc thoát chết trong gang tấc, la lên kích động. "Đứng vững chưa? Đi đứng bình thường còn không xong còn bày đặt chạy nhảy cái gì." Giọng nói trách cứ không kìm nén nổi pha chút cưng chiều. Hề, được đấy, hóa ra anh nhìn nhầm cô rồi sao! Xem đi!

Còn có thể dùng chiêu này để dụ dỗ người. Thật tức quá mà! Trịnh Bình bực đến dậm chân, hận không thể diễn lại trò vờ ngã để được yêu thương (?). Hắn hăm hăm tiến lại bên đó, tay lần nữa vòng qua vai Lam Lâm, kéo rít về phía mình. Tiêu Ngọc vừa đứng vững, ngẩng đầu lên tí mắt cười, lại thấy một khuôn mặt ần ần sát khí đang nhìn mình. Àch, cô có quen biết người này sao? "O? Cô là Tiêu Ngọc? Cô chính là Tiêu Ngọc!" Trịnh Bình bừng tỉnh. Tiêu Ngọc mù mờ, thật sự quen đó hả? "Anh biết tôi?" "Biết chứ sao lại không. Cô chính là người bị đánh ở Học viện Quân sự!" "Hả? Sao anh lại biết chuyện đó?" Tiêu Ngọc kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt một lượt, bộ quân phục này... chẳng lẽ...? "Sao lại không biết được cơ chứ!"

Cô chính là người được Lam Lâm cứu khỏi tay mấy thằng côn đồ đó! Bây giờ sao rồi? Ha ha ha! Yên tâm đi đừng sợ, tôi với cậu em này đã đánh cho mấy thằng khốn như từ, sau còn bồi thêm cho mấy cú, đảm bảo cách đến già, không dám tìm cô gây phiền phức nữa." Trịnh Bình đắc chí kể lại chuyện cũ, nghĩ đến lại thấy ngứa ngáy trong người, bề khớp tay răng rắc. Hắn không dấu được vẻ tự hào thay trời hành đạo, dạy cho lũ đốn mạt một bài học nhớ đời! Tiêu Ngọc ngó người. Chuyện này... "Anh?" Tiêu Ngọc chậm chạp chỉ vào Trịnh Bình.

"Tôi là Trịnh Bình, coi như là một nửa ân nhân của cô, không dám tranh công cùng với tên nhóc Lam Lâm này." Trịnh Bình dường như quên xù mất chuyện quan trọng gì đó, mãi đắm chìm trong chiến công vang dội, cười tít mắt. "Anh Lâm?" Lam Lâm giữ im lặng, hoàn toàn đứng đưng. Tiêu Ngọc há miệng lúc lâu không thốt ra nổi một từ. Cuối cùng nuốt nuốt nước miếng, khó khăn lắm mới nói được một câu liền mạch. "Hóa ra người đấy là anh!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Âm Thầm Tranh Đấu

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, người có duyên sớm muộn cũng sẽ gặp lại nhau. Đôi khi chúng ta đi mòn gót giày, tìm kiếm một người mộng lung vô định mà không hề biết rằng người ấy đang ở chính bên cạnh ta.

Tiêu Ngọc chớp đôi mắt to tròn lấp lánh ánh nước, mơ hồ phản chiếu hình bóng chàng trai áo trắng trước mặt, trong lòng đan xen hỗn loạn cảm xúc, cảm động, hoài nghi, kinh ngạc, kích động. Tâm trạng cô lúc này rối rắm, đầu óc luẩn quẩn đầy sự nghi vấn, không biết phải bắt đầu từ đâu.

"Có phải ngay từ đầu anh đã nhận ra em rồi phải không? Tại sao anh không nói?"

"Nói gì?" Lam Lâm liếc nhìn bàn tay mình bị Tiêu ngọc nắm lấy, cậu thậm chí còn có thể cảm nhận được cô đang run rẩy nhẹ.

"Nói anh chính là người ngày ấy đã cứu em!"

"Và rồi bảo em hãy tìm cách báo đáp tôi đi à?" Lam Lâm nhướn một bên lông mày.

"Đúng! Em vẫn luôn tìm kiếm ân nhân khi đấy nhưng không được! Đáng nhẽ anh phải cho em biết chứ..."

"Chuyện không đáng kể, đừng quan trọng hóa vấn đề." Lam Lâm tự nhiên nhớ tới hình như lúc đó cậu và Trịnh Bình hăng máu đánh lộn cũng đâu có quan tâm gì đến nạn nhân là cô gái nhỏ này. Có loại ân nhân nào vô trách nhiệm với người bị hại như hai người cậu không cơ chứ!

Trịnh Bình khịt khịt mũi, nhay bèn "ngừ" được mùi nguy hiểm, lại nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt của hai người trước mặt, móng vuốt ngựa ngáy duỗi ra lại cụp vào. Không ba năm đại một giờ, đáng nhẽ ra hẳn không nên kích động tự vạch trần sự thật nhạy cảm này!

Trịnh Bình lần nữa quàng tay qua, trắng trợn đổi vị trí từ vai xuống eo, kéo mạnh Lam Lâm về phía mình. Lam Lâm bỗng nhiên bị giật mạnh người, mất thăng bằng, lao đảo muốn ngã. Khi ổn định lại thân mình cậu liền cảm thấy có chỗ không ổn. Tay tên khốn này đang đặt ở đâu vậy hả? Cậu ngay lập tức tính toán nên gỡ cái móng lợn đang bám trên eo ra hay dứt khoát chặt phăng mang đi nẫu chân giò thì chột đau điếng người. Trịnh Bình siết mạnh, nắm đầu ngón tay bám chặt không buông, nếu hẳn thật sự có móng vuốt không chừng giờ này chúng đã đâm xuyên qua mấy lớp quần áo, cắm luôn vào thịt Lam Lâm rồi! Lam Lâm vừa bị đau vừa bức mình, mạnh mẽ gỡ ra nhưng làm sao cũng không được. Cậu điên tiết quay ngoắt mặt sang hung hăng tặng cho Bình một cái nhìn đầy sát khí. Trịnh Bình dừng dừng đáp trả lại cậu ánh mắt "cậu mau ngoan ngoãn biết điều cho tôi."

Lam Lâm tức đến ngưng thở, lồng ngực căng ra muốn nổ tung, giật cái tay còn lại đang đặt trong tay Tiêu Ngọc về, cuộn thành nắm đấm, khớp xương kêu lên "răng rắc" đầy đe dọa. Thật sự muốn cho tên điên này một quyền đo đất.

Trịnh Bình tiếp tục dùng ánh mắt cảnh cáo Lam Lâm, tay rảnh rồi cũng xòe ra không khách khí bao trọn lấy nắm đấm đang giương lên sẵn sàng hạ thủ.

"Ồ đây đông người không nên động chân động tay, sẽ thu hút nhiều người vây xem đấy."

"Vậy buông tay!" Lam Lâm rít lên trong miệng.

"Không buông!" Trịnh Bình quả quyết.

Lam Lâm nheo mắt nguy hiểm nhìn Trịnh Bình, hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng phải cắn răng thỏa hiệp.

"Nói lỏng ra, muốn siết chết người sao?"

Trịnh Bình nhếch miệng cười đắc thắng, tay ngoan ngoãn nói lỏng ra một chút nhưng lực đạo vẫn đủ để người nào đó không thể né tránh. Lam Lâm hừ lạnh, cứ đắc ý đi, về nhà xem cậu "xử" anh thế nào. Cậu hơi ngại xung quanh quá đông người, lại có Tiêu Ngọc đứng bên quan sát, sợ làm mất mặt hai thằng đàn ông thì tên này đã bị đánh cho một trận như từ từ lâu rồi. Quên ở Học viện Quân sự lần trước tên khốn này bị cậu đánh cho nằm đất thế nào rồi sao? Lam Lâm hình như không nhớ ra trước nay số lần cậu thắng Bình bạo lực chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà những lần đẩy phần lớn lại do hắn ta có tình không ngại xấu mặt nhường nhịn.

Tiêu Ngọc bị sự hung dữ vô ý toát ra của Lam Lâm làm cho sợ hãi lùi một bước về phía sau. Cô chứng kiến hành động của hai người này không bỏ sót chi tiết nào, thậm chí có điểm kỳ lạ, muốn lên tiếng hỏi chuyện thì bị Trịnh Bình lớn giọng át đi.

"Đi thôi! Cũng sắp tới giờ khai mạc rồi! Tiêu Ngọc có muốn đi cùng chúng tôi không?"

Trịnh Bình tự nhiên đổi khách thành chủ, cố tình tách Tiêu Ngọc ra khỏi khái niệm “chúng tôi” chỉ bao gồm hấn và Lam Lâm.

Tiêu Ngọc cố gắng kìm chế tâm tình phức tạp, gật gật đầu ý bảo sẽ dẫn đường. Dọc đường đi cô không ngừng len lén liếc nhìn hai người đàn ông đi trước nửa bước. Trịnh Bình vẫn đang tóm chặt lấy cái eo mảnh khảnh của người nào đó, nghe rằng trọn mắt chịu đựng sự cầu véo tàn nhẫn mà trong lòng ngọt ngào khôn tả. Đúng là nếu không trả giá thì làm sao được ăn quả ngọt!

“Lú ra lú rú thế này đi làm sao được!” Lam Lâm nghiêng răng, hạ thấp giọng.

“Mặc kệ!” Trịnh Bình ngang ngược.

“Kê, kê, kê cái đầu anh! Hôm nay anh làm sao đấy hả?!”

“Ờ, ngoài việc tôi cảm giác như có người sắp cướp cậu khỏi tay tôi thì tôi chẳng làm sao hết.”

“Hả?” Lam Lâm không theo kịp vấn đề.

“Đừng có mà giả ngu. Nhìn xem, tôi chỉ đi vắng có hai tháng mà cậu đã tăng tịu với người khác rồi!”

“Anh dùng từ kiểu quái gì vậy hả, thế nào mà gọi là “tăng tịu?””

“Như thế chính là tăng tịu!”

“Tăng con mẹ anh!” Lam Lâm rút cuộc không nhịn nổi tên ương bướng này nữa, nhào sang muốn bóp cổ hấn.

Trịnh Bình như đoán trước được hành động bột phát này, nhanh nhẹn ngửa người ra sau né tránh, loáng cái đã giữ được Lam Lâm trong tay, không biết sợ còn cười ha hả. Mọi người bị giọng cười sáng khoái của hấn tò mò ngó sang, chứng kiến cảnh hai tên con trai đùa giỡn thân mật như chồn không người.

Tiêu Ngọc chỉ cách một chút xíu mà cảm thấy như mình ở một thế giới khác, không cách nào xen vào giữa họ. Một trắng một xanh, nhìn qua tường chừng như không thể hòa hợp nhưng lại thân thiết, gắn bó một cách kì lạ.

Hai người đàn ông vẻ ngoài đẹp đẽ, cười nói, tức giận, hờn dỗi đầy sinh động, nhìn thế nào cũng thấy vừa lòng đẹp ý nhưng không hiểu sao Tiêu Ngọc lại thấy gai mắt khó tả. Chuyện ân nhân cũng bị cô quên bằng sau đầu. Trước mắt chỉ tồn tại hai bóng người đang đẩy dùa quẩn quít không rời.

Tiêu Ngọc – tiểu thư đáng yêu kiều ngạo, đối tượng ganh ghét của nhiều người lần đầu tiên trong đời hiểu được hai chữ “đồ kỵ” viết như thế nào.

*

Học viện Âm nhạc Quốc gia không chỉ nổi tiếng bởi hệ thống giáo dục chính quy, đào tạo ra nhiều nhân tài lĩnh nghệ thuật âm nhạc mà còn nổi tiếng bởi Concert Hall – Phòng hòa nhạc thiết kế xa hoa, tinh xảo bậc nhất. Có thể nói trông mắt nhìn khắp Việt Nam, dù là bất kỳ học viện Âm nhạc thành phố hay nhà hát (theater) nào cũng không có được sự lộng lẫy huy hoàng, mang đậm phong cách Châu Âu cổ điển thế này. Học viện Âm nhạc Quốc gia tính đến nay đã thành lập được một trăm năm, phòng hòa nhạc này tuổi thọ tuy mới được xây dựng chưa đến ba mươi năm nhưng nhanh chóng trở thành biểu tượng của học viện. Ba mươi năm trước, hiệu trưởng thứ hai mươi tư của học viện đã huy động được nguồn vốn khổng lồ đến từ nhiều nhà tài trợ trong và ngoài nước, kỳ công xây nên công trình kiến trúc ấn tượng bậc nhất này.

Lam Lâm và Trịnh Bình choáng ngợp đứng trước tòa kiến trúc lộng lẫy trắng làm tông màu chủ đạo, đan xen hoa văn điêu khắc mạ vàng lấp lánh mà tưởng như mình đi lạc vào thần thoại Hy Lạp. Hai chữ “Concert Hall” sáng chói phản xạ ánh đèn nổi bật lấp lánh giữa trời đêm.

Lam Lâm từng tới Học viện không ít lần, cũng từng đi tham quan ngang qua khu vực này nhưng Phòng hòa nhạc luôn nghiêm cấm khép kín cửa, chưa bao giờ cậu thực sự được tiến vào, ngắm nhìn vẻ lộng lẫy, huy hoàng đến thế. Nghe nói chỉ những chương trình nghệ thuật đặc biệt hoặc ngày lễ lớn nhà trường mới cho phép tổ chức sự kiện tại đây, còn không tất cả đều phải sử dụng hội trường cỡ nhỏ khác.

“Đẹp thật! Học viện này cũng đầu tư hoành tráng quá đi.”

Trịnh Bình không ngừng ngắm nhìn bài trí cờ hoa và đèn đuốc xung quanh, chắc lười tán thưởng. Tiêu Ngọc nghe được lời tán dương không tự chủ được cảm thấy tự hào, cảm theo đó cũng nhếch lên, tâm tình tự nhiên trở nên vui vẻ.

Tổ hợp ba người nam thanh nữ tú cùng nhau sóng vai bước trên thảm đỏ trải thẳng đến cổng chính phòng hòa nhạc thu hút không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh. Ánh đèn chiếu loang loáng tạo cảm giác như họ là những ngôi sao nổi tiếng đang sải bước tham gia sự kiện trao giải cao quý.

Tiêu Ngọc xinh đẹp, thướt tha trong tà váy trắng dài quá đầu gối, để trần hai vai tròn trịa trắng nõn, xương quai xanh thanh tú ngọc ngà mang lại vẻ đẹp ẹp e ấp nhưng không kém phần gợi cảm. Cô dường như đã quá quen thuộc với sự theo dõi của quần chúng nên gương mặt toát lên vẻ tự nhiên, có phần cao ngạo, trên môi cũng trưng nên một nụ cười rập khuôn quen thuộc khi xuất hiện trước đám đông. Chỉ khi cô quay sang nhìn người con trai cũng một thân trắng muốt bên cạnh, trong mắt mới chứa sự dịu dàng, ngọt ngào mà một cô gái độ hai mươi nên có. Suy nghĩ một chút, cô liền cẩn thận vòng tay, khoác lên khuỷu tay bông hờ của Lam Lâm.

Lam Lâm hơi ngạc nhiên quay sang nhìn Tiêu Ngọc, thấy cô chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nhìn mình đầy hi vọng, trái tim bỗng trở nên mềm nhũn.

Cậu đáp lại cô bằng nụ cười cung chiêu nhẹ nhàng trước nay vẫn luôn chỉ dành cho một mình cô gái nhỏ. Khuôn mặt thanh tú của cậu không tự chủ toát lên yêu thương hiếm thấy.

Trịnh Bình đi ngay bên phải Lam Lâm không bỏ qua được hành động nhỏ của Tiêu Ngọc, cũng thấy nụ cười bất thường của người anh em, thiếu chút nữa nghiêng nát cả hàm. Trong đầu rung lên hồi chuông báo động cấp cao, tình địch nguy hiểm rút cục đến rồi! Không cam chịu làm người thừa thừa, Trịnh Bình cắn răng tăng thêm lực tay, siết eo Lam Lâm, chủ động kéo cậu nhích thêm chút nữa về phía mình. Lam Lâm bực bội, muốn đưa tay chặt mạnh vào gáy tên này nhưng cuối cùng vẫn ghi sớ nợ, sau này thanh toán một thể.

Sự tranh đấu trong im lặng của hai người trái phải làm cho cục diện ba người rơi vào trạng thái kì cục. Trong con mắt quần chúng bây giờ là thế này, ba người hai nam một nữ đi song song với nhau. Người nữ váy trắng nhẹ nhàng yếu điệu khoác hồ lên cánh tay người con trai áo trắng đi ở giữa, nhìn sao cũng thấy đẹp đôi như bước ra từ tranh vẽ, nhưng đây là với điều kiện nếu không tiếp tục nhìn sang bên phải một chút. Người đàn ông cao lớn trong bộ quần phục phẳng phiu nghiêm cần dính sát vào người chàng trai áo trắng, đặc biệt hơn là tay trái của người này lại đang đặt trên eo của cậu đầy tính chiếm đoạt. Rút cuộc đây là mối quan hệ tay ba kiểu gì đây? Nếu nói đến tam giác tình yêu thì có phải vị trí bị sắp xếp hơi nhầm lẫn rồi không? Có thể mời cô gái nhỏ nhún nhảy yêu bên tay trái đối vào giữa để đưa trí tưởng tượng của quần chúng vậy xem đi về đúng quỹ đạo thế tục bình thường hay không?

Lam Lâm đứng giữa hứng chịu sự đầu đá âm thầm mà không rõ lý do của đôi nam nữ hai bên này, cảm thấy như mình sớm trở thành kẻ nhân cách phân liệt. Quay sang trái thì phải dụi dằm, quay sang phải không cách nào cầm được con tức giận. Ai nói cho cậu biết cậu nên làm gì đi! Dứt khoát bày ra bộ mặt tê liệt không cảm xúc là được, hừ, cậu thật sự không muốn trở thành tâm điểm chú ý như thế này đâu. Đi mau lên hai người kia!

Một đường lú ra lú rú cuối cùng cũng tiến được vào trong phòng hòa nhạc. Lam Lâm thờ phào nhẹ nhõm, rút cuộc cũng ngăn đỡ được ánh mắt của những người hiếu kỳ, không hiểu có gì hay ho mà họ cứ nhìn cậu chằm chằm, thật không thoải mái.

Tiêu Ngọc dẫn hai người rẽ vào một hành lang lớn dẫn vào khu hậu trường. Hành lang dài thấp đèn sáng loáng, trên tường trang trí không ít tranh ảnh nghệ thuật và hoa tươi phong cách lịch sự tao nhã. Lam Lâm lơ đãng ngắm nhìn, đáy lòng tán thưởng thâm mỹ xa hoa lại không mất đi sự tinh tế nơi đây.

Bước qua cánh cửa lớn ở cuối hành lang dài, Lam Lâm tiến vào hậu trường phòng hòa nhạc lúc này có khá đông người đang làm việc. Mỗi người tại đây đều đang bận rộn công tác riêng của mình, không mấy người để ý đến sự xuất hiện của ba người họ. Tiêu Ngọc tùy ý chọn cho mình ba chiếc ghế mềm sát tường, ra hiệu cho Lâm, Bình cùng ngồi xuống.

“Còn một lát nữa mới đến giờ khai mạc, chúng ta ngồi đây đợi một chút. Em vừa gọi điện cho bác Triều rồi, bác sẽ đến đây ngay bây giờ đấy. Hai anh có muốn uống nước gì không?”

Lam Lâm định lịch sự từ chối thì Trịnh Bình cố tình xen ngang.

“Chắc không cần đâu, vừa này tôi và Lam Lâm đã cùng nhau uống trên xe rồi.” Hắn cố tình nhấn mạnh vào hai chữ “cùng nhau”, cường điệu tối đa sự thân mật giữa hai tên con trai.

Tiêu Ngọc nhìn Trịnh Bình bằng ánh mắt dò xét, không nhận ra mục đích cuối cùng của người này là gì, vì sao thái độ lại dễ dàng thay đổi từ kích động vui mừng sang... đối địch như vậy? Không khó để nhận ra ý muốn chiếm đoạt của người này đối với Lam Lâm. Nhưng tại sao chứ? Sự cô sẽ cướp mất bạn thân của hắn ư? Cũng có thể lắm, cô từng nghe nói không ít trường hợp hai người chơi thân với nhau, đến một ngày một người có bạn gái, người còn lại sẽ cảm thấy ghen tị như bị cướp mất bạn của mình. Hi hi, mặc dù cô và Lam Lâm chưa xác định tình cảm là yêu đương nhưng cô không ngại tự xỉ cho mình vị trí bạn gái Lam Lâm đâu!

Tiêu Ngọc chủ động tán dóc, đối chủ đề thử xem có thể thay đổi bầu không khí gượng gạo này không. Trịnh Bình và Lam Lâm câu được câu không hưởng ứng, một người luôn khá lạnh lùng, còn một người không mấy nhiệt tình nên câu chuyện giữa những người trẻ tuổi nhanh chóng đi vào ngõ cụt. Đang lúc bối rối không biết nên có nên dứt khoát im lặng cho xong chuyện hay không thì ba người nghe thấy giọng cười sang sảng từ xa vọng đến. Bác Triều mập mạp, mặt mũi hồng hào bước ba bước thành hai tiến về phía họ.

“Ha ha ha, các cháu đây rồi! Tất cả đã ổn thỏa cả chứ? Hai đứa đã chuẩn bị xong công tác tâm lý chưa?”

Ba người cùng đứng dậy chào hỏi bác Triều mới đến. Lam Lâm nhẹ nhàng đáp lại đúng mực, tuy không nhắc gì đến lời hứa về cây đàn Heintzman nhưng thông qua ánh mắt cậu, bác Triều lời đời đã hiểu được cậu muốn khéo léo hỏi điều gì.

“Ha ha, yên tâm đi! Mọi thứ đã sắp xếp xong xuôi rồi. Bác đã hứa với cháu là sẽ làm được!”

Chuyện này thực sự tiêu tốn của bác già không ít công sức, giám đốc Triều phải chạy ngược chạy xuôi mấy bận Hong Kong mới có thể thuyết phục được ông bạn khó tính keo kiệt của mình cho mượn danh cầm. Nhưng hoàn toàn xứng đáng, để có thể tổ chức một lễ kỷ niệm hoành tráng nhất trong lịch sử Học viện cũng như trong nền giáo dục Việt Nam, bác đã đặt vào đây không ít tâm huyết. Cả cuộc đời làm nghệ thuật, có được thời khắc này, Trương Nhật Triều ông không còn gì để hối tiếc.

“Cháu cảm ơn bác, nếu không có bác thì có lẽ không bao giờ cháu được chạm tay vào giấc mơ này.” Lam Lâm mỉm cười chân thành.

“Đừng nói như vậy. Bác làm một phần vì cháu nhưng một phần cũng chính là vì bản thân bác nữa. Cháu là một tài năng dương cầm hiếm có, bác luyện tiếc cháu, muốn tài hoa của cháu được công chúng thưởng thức. Cháu như một viên ngọc quý bị chôn vùi quá sâu vậy, bác thật sự muốn tất cả mọi người trên thế gian này được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của viên ngọc quý giá đó. Chưa kể đến cháu còn là con trai của người bạn thân nhất của bác, bố cháu với bác có thể nói là không khác gì anh em xương máu đâu! Ha ha, xem này, bác thật dài dòng. Nhưng đây chính là những gì bác thật sự suy nghĩ. Đừng để trong lòng, cũng đừng cảm thấy áp lực, cháu chỉ cần phô diễn tất cả tài năng của mình mà thôi. Cháu xứng đáng có được những gì cháu muốn,

cây đàn đó chỉ là một phần thưởng nho nhỏ cho sự nỗ lực của cháu. Mặc dù bác không đủ khả năng để tặng nó cho cháu nhưng có thể mang được nó về đây, để nó một lần nữa được chơi lên bởi người xứng đáng đã là một điều rất tuyệt vời rồi!”

“Chỉ cần một lần được chạm vào Crystal P đã là đủ thỏa mãn ước mơ bấy lâu nay rồi, thưa bác. Cháu rất cảm kích vì bác đã thành toàn cho cháu.” Lam Lâm cúi người bày tỏ sự biết ơn sâu sắc. Có lẽ trên đời này ngoài cậu và ba cậu ra, không còn người thứ ba hiểu được ý nghĩa sâu sắc của chiếc đàn này đối với cậu.

“Thôi! Đừng khách sáo như vậy! Nào lại đây, cùng đi về phía cánh gà chuẩn bị đi. À, anh chàng đẹp trai này là bạn của cháu đấy hả? Có muốn ngồi ở vị trí đẹp không? Ha ha!”

Bác Triều xới lời dẫn mọi người đi xuyên qua khu hậu trường, tiến sát về phía bên cạnh sân khấu. Nơi họ đến đứng là cánh gà bên phải, cách sân khấu một tấm màn đỏ thêu hoa văn chỉ vàng kích cỡ siêu lớn.

“Không cần đâu bác, cháu muốn đứng đây nhìn bạn cháu. Chỗ này có vẻ còn gần hơn là ngồi trên khán đài đó.”

Trịnh Bình cười tí mắt, tay vẫn nắm eo Lam Lâm từ đó đến giờ không buông. Lam Lâm dường như cũng đã quen với sự bá đạo của tên này, dứt khoát ngoi lơ vuốt sồi tự tiện. Bác Triều sống nửa đời người, tâm lý nhạy cảm dường như nhận ra được điều gì đó nhưng ra vẻ vô tư hào sảng, dứt khoát để đám trẻ lại chỗ này, tự tìm về hàng ghế VIP của mình, sẵn sàng cho buổi khai mạc sắp diễn ra.

Chỉ còn không đến mười lăm phút. Đứng từ nơi này có thể quan sát thấy hầu hết các góc trên khán đài, bây giờ ghế đã gần chật kín người. Khu vực ghế VIP gần sân khấu nhất, nằm ngay chính giữa trung tâm, các vị quan khách tai to mắt lớn được trang trọng mời an tọa bằng sự phục vụ chu đáo nhất. Đằng sau là sáu khu vực ghế xếp theo hình vòng cung, tản ra như cánh quạt, lấy sân khấu làm trung tâm, khán giả dù ngồi ở vị trí nào cũng có thể dễ dàng quan sát. Hai bên sân khấu còn được lắp màn chiếu cỡ “khủng”, phóng đại hình ảnh một cách chính diện, dù là ngồi xa đến mấy ai cũng có thể thưởng thức được toàn bộ chương trình. Dân âm thanh và ánh sáng thì khỏi phải bàn đến, bác Triều mạnh tay chi một khoản tiền lớn nâng cấp lại toàn bộ và thuê thêm nhiều thiết bị hỗ trợ khác, đảm bảo chất lượng âm thanh, ánh sáng hoành tráng, trời chảy, chắc chắn không có sự cố.

Đèn trong nhà hát giảm xuống mờ mờ, sân khấu lúc này sáng bừng lên, âm nhạc theo đó tuôn ra hỗ trợ làm sức sôi bầu không khí. Hai MC nam thanh nữ tú tươi cười bước ra trong sự hưởng ứng nhiệt liệt của toàn thể khán giả. Giọng nữ trong trẻo tự tin, giọng nam phóng khoáng mạch lạc liên tục giới thiệu những khách nhân thân phận cao quý đang ngồi ở hàng ghế VIP, nhận được những tràng vỗ tay ròn rã.

Bác Triệu mặt mũi hồng hào sửa sang lại cổ áo một chút, nhanh nhẹn bước lên sân khấu, bắt đầu bài diễn văn tuyên bố khai mạc ba ngày hội nhân dịp Kỷ niệm một trăm năm thành lập Học viện Quốc gia, nước bọt tung bay bốn phía, hào quang trên mặt tỏa sáng không thể che giấu sự phấn khích cùng tự hào.

Lam Lâm đứng phía dưới nhìn lên nơi ánh sáng huy hoàng nhất phòng hòa nhạc, bàn tay vô thức liên tục duỗi ra lại nắm vào.

“Tiết mục của hai người đứng thứ mấy vậy?”

“...”

“F*ck, đừng bảo với tôi là cậu thật sự không biết đấy nhé!” Trịnh Bình day day thái dương đau nhức.

“Tiết mục của chúng tôi là tiết mục thứ mười bốn, gần cuối cùng.” Tiêu Ngọc đành phải chen vào trả lời, hu hu, đúng là cô quên không báo cho Lam Lâm. Nhưng người này cũng không thèm hỏi cô lấy nửa lời nữa.

“F*ck lần hai, nghĩa là chúng ta phải đứng đực mặt ở đây gần ba tiếng đồng hồ áy hả?” Trịnh Bình kích động muốn gào lên, bàng hoàng ngo sang nhìn Lam Lâm lên án. Lam Lâm chẳng buồn trả lời, cũng không thèm quay ra.

“Được rồi, đứng thì đứng. Anh là đàn ông thì ngại gì chứ, chỉ sợ là sợ cô em Tiêu Ngọc mình hạc xương mai không chịu nổi đôi giày cao gót kia thôi...”

Trịnh Bình lí nhí. Hắn bỗng buông eo Lam Lâm ra, nhẹ nhàng mò tới bàn tay đang bòn chòn nắm ra lại duỗi vào của cậu, dùng ngón cái mạnh mẽ lau đi mồ hôi bên trong.

Lam Lâm cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn hắn. Trịnh Bình đọc ra trong mắt cậu chứa sự hoang mang rối loạn chưa từng có. Hắn chẳng nói chẳng rằng, siết chặt bàn tay, khiến mười đầu ngón tay đan vào nhau khăng khít. Ngón tay cậu và hắn đều có lực mạnh mẽ, mỗi khớp xương gồ lên rõ ràng, vết chai trong lòng bàn tay cũng cứng rắn hơn người thường, nắm cùng một chỗ không có chút gì mềm mại, nhưng chính sự thô ráp quen thuộc ấy lại dường như truyền thẳng vào trong trái tim Lam Lâm một sức mạnh vô hình.

Người này... bao nhiêu năm thanh xuân vẫn ở bên cậu như thế. Ngu ngốc, ngang ngược, bạo lực, không lý lẽ, nhưng lại luôn là người đầu tiên nhận ra cảm xúc chân thật của cậu, cũng luôn là người đầu tiên xuất hiện khi cậu cảm thấy rất cần. Từ bao giờ cậu đã bị lệ thuộc vào hắn như vậy? Dường như trong suốt quãng đời tuổi trẻ của cậu luôn có hình bóng một Trịnh Bình khoa trương, bốc đồng, tuy tuổi tác ngày một lớn nhưng tính tình vẫn mãi trẻ con. Dù là ấu trĩ không thể chịu nổi nhưng hắn lại luôn sẵn sàng đưa vai cho cậu tựa vào mỗi lúc cô đơn, bất lực nhất. Nếu không có Trịnh Bình, sẽ chẳng còn ai nắm tay dắt cậu bước đi thế này.

Có những thứ tình cảm, chẳng cần nói thành lời.

Lam Lâm cúi đầu cười mỉm, góc mắt lại quét thấy Tiêu Ngọc hình như đang quay qua đây. Tiêu Ngọc hết nhìn hai người con trai đến nhìn hai bàn tay đang khăng khít gắn bó, trong mắt không sao che giấu nỗi sự rối loạn.

Lam Lâm bị nhìn đến mắt tự nhiên, chột dạ muốn buông ra nhưng ngón tay vừa động đã bị Trịnh Bình nắm chặt lại, không cho trốn. Tên xấu xa nào đó còn cố tình hử mũi, lắc mạnh cổ tay cảnh cáo không được lộn xộn.

Tiêu Ngọc lúc này cảm thấy mình biến thành kỳ đà cản mũi, có điều gì đó không đúng lắm ở đây, nhưng đầu óc cô tự nhiên trở nên đặc quánh mơ hồ không nghĩ nổi gì nữa.

Lam Lâm chần chờ hai giây, rút cuộc đưa bàn tay rảnh rồi còn lại lên đặt trên đầu Tiêu Ngọc, thuận theo chiều tóc xoa xoa.

“Nhìn gì vậy? Xem phía trước kia kia.”

“...” Ngoài bàn tay đang nắm kia thì em không nhìn gì cả.

Đối mặt với sự im lặng của cô gái nhỏ, Lam Lâm chỉ biết thở dài trong lòng, ngoài mặt vẫn cố gắng tỏ ra trấn định.

Tiêu Ngọc vừa ngốc nghếch vừa đáng thương cảm thấy như mình bị cho ra rìa, cái mũi nhỏ cay cay chưa xót. Cô dường như đọc được trong đôi mắt đang tỏa sáng lấp lánh của cái tên xanh lục kia thông điệp tiễn khách hết sức rõ ràng. Trịnh Bình đứng sát bên Lam Lâm, không ngừng dùng sức mạnh tinh thần truyền tải cho Tiêu Ngọc nội dung “Cô gái nhỏ đáng thương à, bỏ cuộc đi thôi, người này định sẵn là của tôi rồi, cô không có cửa đâu!”

Tiêu Ngọc bị đá kích sâu sắc.

“Em... ra ngoài gọi điện.”

Lam Lâm gượng gạo lần nữa vờn tay xoa đầu cô bé.

“Ngaoan. Đi đi.”

Anh đang đuổi cún phải không? Tiêu Ngọc quay lưng bước đi, nhẩn nhẩn không hỏi ra mồm.

Trịnh Bình đắc chí dùng ánh mắt nồng nàn tiễn đưa “kẻ bại trận”. Muốn đấu với Trịnh Bình hấn? Kiếp sau đi!

Lam Lâm nhảy bèn phát hiện ra hành động ấu trĩ của Trịnh Bình, lập tức ném ra một biểu cảm khinh thường. Tên xấu xa bắt nạt con gái nào đó biết điều thu hồi tầm mắt, cười hi hi tán dóc lung tung với Lam Lâm, tâm trạng tốt vô cùng, bàn tay cũng không hề buông lỏng.

*

Tiêu Ngọc bước ra ngoài hành lang vắng người, hít thở vài lần mới lấy lại được sự tỉnh táo. Cô cuối cùng cũng hiểu ánh mắt vừa cảnh cáo vừa khiêu khích, thái độ không bình thường của Trịnh Bình dành cho cô biểu trưng cho điều gì.

Hắn ta muốn độc chiếm Lam Lâm.

Tiêu Ngọc cảm giác được mối đe dọa thực sự. Tên này quá mạnh mẽ, quá ngang ngược, lại thân cận với Lam Lâm như vậy. Tuy qua miệng Lam Lâm hiếm khi cô nghe thấy nhắc đến Trịnh Bình nhưng cô hiểu, người có thể tiếp xúc thân mật với cậu ta đến mức độ đầy chắc chắn có quan hệ vượt mức bình thường. Địa vị của cô trong lòng Lam Lâm sợ rằng còn không lâu mới sánh nổi...

Nhưng nói thế cũng không đúng cho lắm, Lam Lâm đã hai lần cứu cô, nếu nói cô không có trọng lượng gì trong lòng anh thì rõ ràng không phải.

Tiêu Ngọc cắn môi. Cô không muốn thua cuộc như vậy, cô cũng muốn được cạnh tranh công bằng. Cô cũng muốn được ở bên người đó!

Tiêu Ngọc chợt nhớ ra một người có thể giúp đỡ, vội rút điện thoại ra nhấn nút gọi.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Giọng nói máy móc của tổng đài vang lên. Anh vẫn chưa về tới nơi?

Từ chiều cô nhận được tin nhắn của anh báo đã về đến Sài Gòn, chuẩn bị bắt chuyến bay tiếp theo ra Hà Nội nhưng lại bị delay, không xác định được thời điểm hạ cánh. Tiêu Ngọc lo lắng anh tới muộn không có vé không thể qua cửa kiểm soát, tệ hơn thậm chí còn không đến kịp lúc biểu diễn. Tiêu Ngọc nhấn nhá cho Hoàng một tin.

“Bao giờ hạ cánh gọi cho em nhé, em sẽ ra ngoài đón anh. Bây giờ bắt đầu khai mạc rồi, không lâu nữa đến lượt bọn em biểu diễn. Anh về nhanh nhé!”

Cất di động vào túi xách, dậm bước trở lại bồng bàn chân đình chỉ trên không.

Quay lại để nhìn thấy hai tên con trai thân thân thiết thiết để mình thành người thừa sao?

Không quay lại chẳng phải là tạo cho tên “tình địch” cơ hội ra tay?

A a a! Tại sao con đường tình cảm của cô lại quanh quẩn kì quặc thế này! Còn chưa xác định được quan hệ đôi bên đã tự nhiên nhảy ra một tên đàn ông

thô kệch muốn cướp người của cô!

Tức chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dưới Ánh Đèn Sân Khấu

Cổng Học viện Âm nhạc lúc này thưa thớt người.

Hoàng mở cửa taxi gọn gàng bước xuống, liếc nhìn đồng hồ, có chút muộn. Anh đã thử liên lạc với Tiêu Ngọc nhưng không thấy bắt máy, chắc bây giờ cô đang chuẩn bị lên sân khấu rồi, cần phải nhanh hơn nếu không sẽ không kịp.

Hoàng vẫn giữ nguyên bộ dáng từ lúc lên máy bay ở Los Angeles, mái tóc bóng mượt do đi đường dài bây giờ có dấu hiệu lộn xộn. Anh theo thói quen vuốt ngược phần tóc rũ xuống trán ra sau, sơ qua trông có vẻ tùy tiện nhưng lại tăng thêm nét phong trần quyến rũ.

Khách khứa giờ này đã ổn định hết, cô soát vé điện áo dài cách tân rảnh rồi, đứng trước cửa phòng hòa nhạc ngẩn ngơ hóng hớt các tiết mục phía trong. Đang xem đến hăng say thì bên cạnh có bóng người xuất hiện, cô gái giật mình quay ra, mấy mớ nờ nự cười tiếp đón chuyên nghiệp, tức thì đứng hình, hai mắt biến thành trái tim. Wow! Quá đẹp trai! Quá manly!

Hoàng đã quá quen thuộc với ánh mắt nóng bỏng kiểu này, tùy ý đứng đó cho cô nàng chiêm ngưỡng từ đầu đến chân, phong thái phóng khoáng tự nhiên lại đậm hơi thở nam tính.

“Xin... xin hỏi anh có vé không ạ?” Cô soát vé lấp bắp, hai má không tự chủ được nóng lên.

“Tôi không có.” Hoàng nhếch miệng cười nói. Giọng nói hơi khàn dày từ tính mới mê hoặc lòng người làm sao.

“A... vậy thì không được...”

Cô soát vé mê trai chưa nói hết câu, Hoàng đã rút trong ngực áo ra một tấm card visit đưa sang.

“Nhưng tôi có thứ này, dùng nó thay thế được không?”

Cô nàng hai mắt tỏa sáng, chính thức bị hành động này đốn gục, gật đầu như gãi tai, cuống quýt nhận lấy tấm card, lại nâng niu trước ngực như nhặt được bảo bối.

Hoàng hờ hững vẫy tay rồi quay dứt khoát quay lưng bước đi. Qua cửa quá đơn giản, hi sinh một tấm thẻ có thể miễn vé, thuận lợi bước vào. Anh cũng không thiệt thời gì, dù sao thứ đó cũng không phải của anh. Hoàng chỉ tùy tiện rút ra một tấm trong ngực áo, thậm chí chẳng buồn nhìn họ tên in trên đó đã đưa cho người ta. Nếu cô gái vừa rồi mà đẹp để nóng bỏng hơn một chút, không biết chừng anh còn suy nghĩ lại.

Người đàn ông này một thân quần áo tối màu, nhanh chóng hòa vào bóng tối trong phòng hòa nhạc, nơi đây, điểm sáng rực duy nhất chỉ tồn tại ở khu trung tâm sân khấu. Hoàng nhanh chóng tìm được một ghế trống hiếm hoi ở gần lối đi, lặng lẽ ngồi xuống, vị trí không xa không gần. Anh liếc mắt sang phía bên trái, nhận ra là một quý cô sành điệu quyến rũ, tuy trông hơi “cứng” tuổi nhưng lâu lâu đổi một chút khẩu vị cũng không tệ. Hoàng vừa lo lắng phóng “điện” với đối tượng ngồi cạnh, vừa ngược mắt nhìn lên phía trên sân khấu.

Một màn nhảy hiện đại của Vũ đoàn Học viện vừa khép lại trong sự hưởng ứng nhiệt liệt của khán phòng. MC nam, nữ sôi nổi bước ra cất cao giọng giới thiệu tiết mục tiếp theo.

“Thưa quý vị đại biểu và khán giả yêu mến, chúng ta vừa thưởng thức một màn nhảy hiện đại rất lôi cuốn của Vũ đoàn D-DESTROY 124 đến từ Khoa Vũ đạo Học viện. Sau đây, để thay đổi không khí, làm dịu lại tâm trạng phấn khích của mọi người, chúng tôi xin mạn phép gửi đến toàn thể các vị khách quý và khán giả một tiết mục vô cùng đặc biệt. Ô, tại sao lại nói là đặc biệt hả MC Ngọc Lan?”

“Vâng thưa anh Thanh Tú và quý vị khán giả, tiết mục này có thể gọi là một tiết mục có một không hai bởi vì... sự đầu tư hết sức công phu của nó! Các vị đã bao giờ nghe danh cây đàn Piano đắt nhất thế giới Heintzman Crystal P chưa ạ?”

Vừa nghe xướng tên cây đàn, cả khán phòng lập tức trở nên xôn xao. Crystal P, họ có nghe nhầm không vậy? Cây danh cầm nổi tiếng về cả âm thanh tuyệt diệu, thiết kế tinh xảo đi cùng với giá tiền trên trời thật sự xuất hiện ở nơi đây? Trò đùa gì vậy! Thật không thể tin được Học viện lại có thể huy động được tài sản lớn đến nhường này!

Đa phần mọi người ở đây đều là người có chút hiểu biết về âm nhạc nghệ thuật nên kinh ngạc không thôi, người chưa bao giờ nghe tới lập tức không nên nổi tò mò hỏi người am hiểu. Hiện trường một mảnh ồn ào, náo động nho nhỏ.

Hai MC đứng trên sân khấu mỉm cười hài lòng với hiệu quả đem lại, tiếp tục làm công việc của mình.

“Vâng! Đúng rồi ạ! Quý vị thực sự không nghe nhầm, đúng là cây đàn Piano tuyệt tác đó đã được đưa về Học viện của chúng tôi phục vụ cho tiết mục biểu diễn đặc sắc trong đêm nay. Phối với danh cầm tuyệt tác phải có nghệ sĩ dương cầm tài hoa, phối với tiếng đàn trời phải có giọng hát thiên thần không gì sánh được. Sau đây mời quý vị ổn định chỗ lót, chúng ta sẽ nhanh chóng được thưởng thức tiết mục đơn ca trên nền nhạc dương cầm của Nữ hoàng Học viện Âm nhạc – Tiêu Ngọc!”

Đền sân khấu chuyển tối, tấm rèm dày nặng được buông xuống che đi một phần sân khấu phía trong. Người của bộ phận hậu cần nhanh chóng tiến lên thế chỗ MC, hết sức cẩn thận di chuyển chiếc đàn quý giá vào vị trí định sẵn, động tác mau lẹ chuyên nghiệp, không hề có chút sơ sẩy. Nói đùa gì vậy, ai chẳng biết giá trị của cây dương cầm khủng bố này, chỉ cần làm trầy xước một chút thôi thì anh có bán nhà, bán thận đi trả cũng không hết nỗi nợ!

Tiêu Ngọc đã sớm gửi túi xách và đồ đạc cá nhân cho bộ phận hậu cần trông hộ, tranh thủ luyện thanh lại lần cuối, uống một ngụm nước ấm cho nhuận họng rồi bày ra tư thế sẵn sàng lên sân khấu.

“Trận chiến” này phải nói là hết sức có ý nghĩa với cô. Người “đồng đội” sánh vai lần này với cô là Lam Lâm, khỏi cần nói cũng biết “mạnh” đến mức độ nào, nếu cô không thể hiện tốt giọng hát nguy cơ sẽ bị nhấn chìm trong ngón đàn thần thánh của cậu. Nhất định phải thành công, không thể thất bại! Cô phải giành được sự tán thưởng của anh Hoàng, và dùng khí thế không thể ngăn cản đập bay tên Trịnh Bình bám dính kia! Ày, nhắc đến anh Hoàng, cô vội vàng kiểm tra điện thoại, thấy liền ba cuộc gọi nhờ, vội vàng bấm nút gọi lại cho anh.

“Anh! Em quên mất không để ý điện thoại. Anh đang ở đâu, em sẽ nhờ người đón anh!”

“Không cần, anh đã ổn định được chỗ ngồi rồi. Nghe giọng em hình như hơi căng thẳng.” Giọng nam từ tính vang lên qua điện thoại khiến người nghe có phần run rẩy.

“Vâng... một chút thôi ạ.” Tiêu Ngọc lí nhí.

“Không cần lo lắng, chỉ là một buổi biểu diễn thôi mà.” Hoàng cười khẽ.

“Anh không hiểu đâu! Em đã rất, rất, rất cố gắng luyện tập đó! Anh phải cẩn thận lắng nghe, em sẽ khiến anh bất ngờ!”

“Ừm, được rồi. Cúp máy đi.”

Tiêu Ngọc ngoan ngoãn tắt điện thoại, trở về vị trí trước bậc thang lên sân khấu. Lam Lâm vẫn nhàn nhả đứng đó, một tay đút túi quần, một tay... nằm trong tay người đàn ông khác. Được rồi, coi như cô không nhìn thấy gì đi! Cũng coi như những người thuộc bộ phận hậu cần vẫn le ve đằng kia không nhìn thấy gì đi!

Lam Lâm ngoài mặt trấn định, trong lòng lại không được như thế, hơi thở bắt đầu có dấu hiệu rối loạn. Trịnh Bình nhận ra được biểu hiện bất thường quay sang không khách khí cốc lên đầu Lam Lâm, dùng giọng điệu cả lơ phát phơ ngày thường để động viên người anh em tốt.

“Dùng khí của cậu chạy đâu hết rồi hả? Bộc lộ nửa phần như khi đánh người xem nào! Không được thua trận này, nhớ chưa?”

Lam Lâm không biết nên lắc hay gật đầu, chỉ ngơ ngác nhìn Trịnh Bình, một giây phút nào đó trong đầu lóe lên ý nghĩ “Bây giờ bỏ trốn còn kịp không?”

Trịnh Bình nhìn Lam Lâm hiềm khi trở nên ngốc nghếch, lại có vẻ yếu ớt như vậy thì vừa yêu thích vừa xót xa. Hắn vươn tay lên sửa lại cổ áo và cravat hơi lệch cho cậu, thì thầm.

“Cậu rất giỏi. Cậu sẽ làm được. Tin anh đi!”

Lam Lâm rất muốn nói rằng “tôi biết rõ năng lực của tôi nhưng liệu tin một kẻ không có khả năng thưởng thức âm nhạc như anh là điều đúng đắn không”, rút cuộc cậu vẫn nhẫn nhịn không hỏi ra mồm.

Bộ phận hậu cần nhanh chóng thu xếp xong xuôi mọi thứ, lục tục đi xuống sân khấu, ra hiệu cho hai người Tiêu Ngọc và Lam Lâm hãy sẵn sàng.

Trịnh Bình cuối cùng cũng lưu luyến buông bàn tay dính dính mồ hôi của ai đó ra, hất cằm bảo cậu mau đi đi, anh chờ cậu đem vinh quang trở về.

Hoàng ngồi dưới hàng ghế khán giả cúp điện thoại của Tiêu Ngọc, quay sang tiếp tục tán gẫu câu được câu mất với quý cô mặt mà kẻ bên.

“Bạn gái của anh hả?” Cô nàng bạo dạn hỏi thăm.

“Không. Em gái của tôi.” Hoàng vô tư trả lời, rắc thử một chút “thính”.

“Vậy anh có bạn gái hay chưa?” Cô nàng nhiệt tình “đốp thính”, không hề có sự e dè mà lấn tới.

“Cô nói xem?” Hoàng ồm ồm. Trò đuổi bắt thế này chơi bao lần vẫn chưa biết chán, anh vốn thích cảm giác xoay người ta qua lại trong bàn tay mình. Anh chủ động nắm giữ, âm thầm chi phối, tất cả đều phải ngoan ngoãn tuân theo quy củ anh đề ra.

“Tôi hi vọng là chưa!” Quý cô cười tíu tít, vươn bàn tay thon dài với bộ móng được tỉ mỉ tô điểm xinh đẹp, đặt lên khuỷu tay người đàn ông bên cạnh, cố gắng lôi kéo sự thân mật. “Tiết mục sắp tới là của em gái anh đó à?”

Hoàng không phủ nhận, vừa lơ đãng tiếp chuyện cô nàng vừa để ý động tĩnh phía trung tâm. Ánh sáng bắt đầu chuyển động, đèn sân khấu đổi sang tông vàng trắng đan xen ấm áp. Máy tạo khói “xì xì” hoạt động, phun từng cụm mây khói tạo nên khung cảnh mơ hồ như mộng ảo.

Toàn khán phòng hồi hộp chờ đợi.

Tĩnh tình tang.

Âm thanh đầu tiên của chiếc dương cầm danh tiếng vang lên trong yên lặng, trong suốt, thánh thót lại gọn gàng, chuẩn mực.

Nhạc dạo từ chậm rãi dần trở nên nhanh và rõ ràng hơn, ngón đàn điêu luyện khiến khán giả phải trầm trồ tán thưởng. Trong lúc tất cả mọi người đang tò mò về người chơi đàn phía sau tấm rèm thì một bóng dáng nhỏ nhỏ thướt tha bước ra từ bên cánh gà. Hiệu ứng đèn và khói tỏa ra khiến sân khấu lung linh, mờ ảo như cảnh trên thiên đàng. Tiêu Ngọc thoát tục lại tựa như thiên thần trắng muốt lạc giữa những đụn mây. Cô nhẹ nhàng ngân nga những nốt dạo đầu du dương trầm bổng.

Tấm màn sân khấu cuối cùng cũng từ từ được vén lên theo bước chân của cô gái nhỏ đi về nơi ánh đèn sáng nhất trung tâm sân khấu. Bóng dáng chiếc đàn Piano Heintzman Crystal P từ từ hiện ra trước sự trầm trồ của mọi người. Một cây dương cầm pha lê trong suốt, kiểu dáng đặc biệt tinh xảo, dàn phím đàn đen trắng đan xen đều tăm tắp, kết cấu chuẩn mực, âm thanh tinh tế, đẹp không tì vết.

Không một lời giới thiệu, không có sự dẫn dắt, cả Tiêu Ngọc và Lam Lâm đều lựa chọn mở đầu trong yên lặng.

Cô gái nhỏ đứng tại nơi tập trung ánh sáng long lanh nhất, bắt đầu cất lên lời ca đầu tiên của bản nhạc tâm huyết. Tiêu Ngọc đang trình diễn tác phẩm do chính cô và người con trai cô ngưỡng mộ soạn ra. Một bài hát chưa từng được đặt tên.

Giọng hát vừa cất lên đã thu hút lại không ít sự chú ý của khán giả từ cây đàn pha lê đắt giá, không khỏi hào phóng khen ngợi, không hổ là Nữ hoàng học viện âm nhạc, nghe nói cô chính là hồn ngọc quý được Giám đốc Học viện chuyên tâm bồi dưỡng.

Tiêu Ngọc khép hờ hai mắt, thật sự đắm chìm cả thể xác lẫn linh hồn vào bài hát mà chính cô không biết đã khổ công luyện tập bao nhiêu lần, ám ảnh cả trong giấc mơ. Cô chưa bao giờ ngừng cố gắng, chưa bao giờ bỏ cuộc, khát khao được một lần thật sự tỏa sáng bằng tất cả những gì mình có. Bây giờ chính là thời điểm của cô!

Tiếng hát và tiếng đàn uyển chuyển, khéo léo hòa quyện với nhau tạo nên giai điệu như mộng như ảo, hiệu quả tác động vào thính giác quá lớn, thôi miên người nghe bước vào thế giới của câu chuyện cổ tích ngày xưa.

Nàng công chúa xinh đẹp tưởng chừng sẽ mãi sống trong yêu thương hạnh phúc cuối cùng bất hạnh bị nguyên rủa, chìm vào giấc ngủ cô độc, một năm, mười năm rồi lại trăm năm. Chàng hoàng tử định mệnh cuối cùng phá rừng cây gai, dùng cảm tình đến lâu đài hoang vắng, rung động trước vẻ đẹp tuyệt luân mà đặt xuống một nụ hôn thâm thiết. Ôi nhưng không! Tưởng chừng đó chính là kết thúc viên mãn, nàng công chúa đáng thương sẽ thức tỉnh từ giấc ngủ say. Nhưng bóng tối chính vào lúc đôi môi chạm nhau đã bắt đầu ập đến. Không thể dây dưa, không thể chạy trốn, không thể kêu cứu, không thể thừa nhận. Quá đau đớn và tủi hổ, quá ám ảnh và điên loạn, nàng bị chính chàng hoàng tử cuồng bức nhục nhã mà chẳng cách nào chống cự. Công chúa đáng thương muốn dây dưa tìm lối thoát nhưng cuối cùng bị mạnh mẽ đóng đinh trong ác mộng không hồi kết. Cứ ngỡ rằng hoàng tử cứu tinh của đời mình đã đến, nhưng lòng người tối tăm, nàng không được đánh thức như trong cái kết ngọt ngào. Chàng ta nhấn chìm nàng trong bóng tối sâu thẳm, giết nàng bằng tất cả tuyệt vọng. Có lẽ ngay từ thời điểm ban đầu, nàng không nên sinh ra đã là một công chúa.

Tiếng đàn bay cao vút rồi lại rơi xuống vỡ tan, trái tim khán giả cũng tan vỡ không thể hàn gắn. Chưa bao giờ họ biết hóa ra âm nhạc cũng có thể chi phối cảm xúc con người ta mãnh liệt đến như vậy. Một giọng hát điêu luyện, thống thiết, lúc ngọt ngào khi lại cay đắng. Nhưng sâu sắc lắng nghe, thứ thực sự dẫn dắt linh hồn còn là chính tiếng đàn đang biến ảo khôn lường. Âm nhạc chi phối cảm xúc cô ca sĩ nhỏ, cũng khiến tâm hồn người nghe bị khóa chặt trong bóng tối dần dần bủa vây. Họ dường như nhìn thấy giọt nước mắt khôn khô của nàng công chúa rơi ngược vào trong tim, yên lặng chờ đợi trăm năm, cuối cùng đổi lấy một kết cục bi thảm.

Có ai đó đã bật khóc. Dường như chỉ đợi có vậy, tiếng sục sùi bắt đầu dầm dứ vang lên đầu đây trong khán phòng. Những tâm hồn yếu đuối lung lay không thể trụ vững, không thiếu chị em phụ nữ nội tâm mong manh bị làm cho rơi lệ. Thật sự quá đau lòng!

Yếu ớt đến vậy, bất lực đến vậy, nhưng không một ai cứu vớt... .

Tiêu Ngọc đứng trên sân khấu mà tưởng như mình phút chốc đã hóa thành nàng công chúa đáng thương. Cô như đang dốc hết tâm huyết đời mình để hát lên nỗi lòng bi thảm, giọng ca vừa nghẹn ngào lại vừa xúc cảm, luyến, láy, đầy nhanh, kéo chậm, dồn dập luân phiên nối tiếp nhau tạo nên hiệu ứng âm thanh hoàn hảo.

Toàn bộ khán giả đều bị cô gái nhỏ bộc lộ nội lực phi thường hấp dẫn. Tuy nhiên, vẫn có ngoại lệ.

Hoàng chống một tay cằm, chuyên tâm thưởng thức bài hát do chính mình viết nên, trong mắt lóe lên tâm tình khó nắm bắt. Dường như anh không còn nghe thấy giọng ca tuyệt vời của Tiêu Ngọc nữa, hay thật ra sự chú ý của anh ngay từ đầu đã không nằm ở cô.

Ồ, có thể chơi đàn đến tận trình độ biến ảo khôn lường này, cậu đúng là không hề phụ sự kì vọng của tôi. Lam Lâm ơi Lam Lâm, cậu càng ngày càng làm cho tôi cảm thấy bị hấp dẫn rồi đấy!

Hoàng hai mắt dán chặt lên bóng dáng thon dài ngồi nghiêng trước cây dương cầm trong suốt. Một thân quần áo trắng tinh không điểm tì vết, mái tóc mềm mại bồng bềnh lay động theo sự chuyển động của cơ thể. Ánh sáng vàng mờ mờ phủ lên một bên gò má, chảy xuống đôi vai, tạo nên vẻ đẹp không

thuộc về nhân thể. Khói trắng mờ mờ trôi nổi trong không gian tăng thêm vài phần mờ ảo, càng làm cho người ta có cảm giác người đang chơi đàn kia có thể mọc cánh vút bay bất cứ lúc nào.

Nhưng tôi lại có cảm giác như cậu chỉ là một thiên thần cô đơn gãy cánh. Ai đã bẻ chúng đi độc địa và tàn ác đến như vậy hả Lam Lâm?

Trịnh Bình đứng bên cánh gà, vị trí này của hắn có thể quan sát được Lam Lâm một cách chính diện. Trịnh Bình ngơ ngẩn đưa bàn tay đặt lên vị trí trái tim, tự hỏi cảm giác đau nhói này từ đâu mà đến. Hắn ngay bây giờ đây, trong tâm khảm đang thôi thúc mau mau bước lên ôm chặt lấy người kia, không để cậu tiếp tục chìm trong thế giới nội tâm u ám của mình. Nhưng hắn vụng về quá, không biết nên làm thế nào mới phải, làm thế nào để cậu không đau mà tự gây đau đớn. Liệu hắn có thể ngu ngốc đến mức vô tình chà đạp lên vết thương của cậu hay không? Hắn không biết nữa, hắn không biết mình nên hành động thế nào. Trịnh Bình trước nay vẫn lơ mờ nhận ra sâu thẳm trong Lam Lâm luôn tồn tại thứ gì đó bất an không bao giờ nói ra, cậu tự lập hàng rào bảo hộ cách ly chính mình với thế giới bên ngoài, sống một cuộc sống chỉ có cậu hiểu được.

Hồ hạp của Trịnh Bình rối loạn, tự hỏi hành động thôi thúc Lam Lâm đến bước đường này có phải là quyết định đúng đắn hay không? Vì sao hắn có cảm giác như chính hắn mang Lam Lâm yếu đuối đáng thương của hắn ra phơi bày trước hàng ngàn nguy hiểm rình rập.

Ở một góc tối khác trên khán đài.

Có một kẻ nào đó nhếch miệng cười khẩy cô gái đang rờn rờn nước mắt kể bên, lại thích thú quan sát sân khấu, trong mắt khác biệt lại không mang theo vẻ mê mang ngưỡng mộ. Ồi, Tiêu Ngọc xinh xắn đáng yêu, cô càng bộc lộ bao nhiêu tài năng tôi càng cảm thấy muốn chinh phục, chiếm đoạt, muốn cô quý xuống tầm mắt quần tôi cầu xin tôi ban phát thương hại. Cô đẹp đấy, quý giá nhưng vậy là để kích thích ham muốn ngược đãi của tôi phải không? Lần này đừng hòng tôi buông tha dễ dàng như vậy!

“Đại ca, có phải cô ta chính là đối tượng mà anh vẫn nhắc đến không?”

“Ồ.”

“Chính là con bé mà lần trước anh sai mấy thằng đập ngã?” Thằng kia kinh ngạc, sùt sùi âm thầm “thương hoa tiếc ngọc”, cô nàng xinh đẹp như vậy mà đại ca nhẫn tâm ra tay nặng thế.

Tên được gọi là “đại ca” liếc thằng kia khinh bỉ.

“Loại đàn bà kiêu căng này không dạy cho một bài học sẽ không bao giờ biết ngoan ngoan nghe lời, hiểu không?”

“Em có thể nói là “không” không?”

“Mày còn ngu lắm!”

Tên đàn em vẫn rối rắm không biết bằng tâm hồn biến thái độ nào mà đại ca có thể ác ôn như vậy, rồi lại ngược lên ngắm nhìn bóng dáng xinh đẹp tỏa sáng trên kia. Wow, cô em đẹp thế nếu có chuyện gì thật đáng tiếc. May mắn lần trước có kẻ “đỡ đạn” cho cô em nếu không giờ này sao có thể còn nguyên lành non nớt như vậy cơ chứ! Tên đàn em quệt quệt nước miếng bên miệng, mặt lộ rõ vẻ tham lam háo sắc.

Bài hát nhanh chóng tiến vào hồi kết, vồn vện chưa đến năm phút đồng hồ biểu diễn mà khán giả tưởng chừng như đã trôi qua cả một đời người. Toàn trường tĩnh lặng, ai nấy đều nín thở, lắng nghe như nuốt từng ca từ, từng giai điệu. Giọng hát vốn dĩ dịu dàng, ẩn chứa ngọt ngào lại khác khoải mang vị mặn mòi của nước mắt, hợp với tiếng đàn như có ma lực thôi miên linh hồn.

Những giây phút cuối cùng, cô gái nhỏ đứng trong ánh sáng chói lòa vút lên giọng cao ngất, nghe như tiếng kêu cứu cuối cùng, nàng công chúa ngã vào vô hạn tịch mịch.

Một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống gò má Tiêu Ngọc. Cô mở đôi mắt nhắm nghiền, qua làn khói mỏng lung thu hết hình ảnh dưới khán đài vào trong trí óc, không bao giờ được quên giây phút huy hoàng này.

Nốt nhạc cuối cùng tí tách rơi xuống vũng nước đọng. Hội trường vẫn chưa lấy lại được hơi thở của mình. Cuối cùng không biết ai là người khởi xướng, tiếng vỗ tay rồi rạc vang lên trong không gian bị đình chỉ. Một tiếng, lại hai tiếng, rồi điên cuồng rầm rộ như pháo nổ. Phút chốc cả khán đài vỡ òa trong sự xúc động và kinh ngạc, họ hoàn toàn bị chinh phục!

Tất cả mọi người đều đứng bật dậy, hò hét, hoan hô, điên cuồng gọi tên Tiêu Ngọc.

Giám đốc Triều cũng hòa vào niềm vui sướng đó, hai tay ôm ngực, hoàn toàn không biết phải diễn tả sự xúc động này thế nào. Ánh mắt nhìn người của ông quả thật không sai! Đây chính là tuyệt tác!

Hoàng tào nhả đứng lên theo số đông, hào phóng vỗ tay cùng mọi người. Đầu mày cuối mắt sắc nhọn lóe lên tia sáng nguy hiểm của dã thú săn mồi. Ngoài bóng dáng nhỏ bé mười mấy năm trước từng xuất hiện một lần rồi biến mất, đây chính là người thứ hai khiến cho anh cảm thấy hấp dẫn không thể kìm chế như vậy. Một khi mục tiêu đã định, không thể dừng lại, cũng không thể thất bại!

Lam Lâm!

Tiêu Ngọc vui sướng đứng trên sân khấu bừng sáng nhận những đóa hoa tươi thắm từ phía khán giả nhiệt tình, miệng cười không khép được. Đây chính là giây phút đẹp đẽ chói sáng nhất đời cô! Nhiều năm về sau, vẫn có người thi thoảng nhớ đến cô ca sĩ trẻ tuổi Tiêu Ngọc với bài hát chưa bao giờ được

đặt tên.

Một người đứng nơi ánh sáng lộng lẫy, một người chìm trong sương khói mênh mông mờ ảo. Trịnh Bình đứng tại cánh gà, cách Lam Lâm không đến mười bước chân, chưa bao giờ rời mắt khỏi cậu. Từ giây phút này, hắn đã bị cậu mê hoặc đến không thể thoát ra. Cậu như một thứ thuốc phiện, hít vào mê ly chìm đắm nhưng cũng đem lại cảm giác dần vật đầu đón.

Trịnh Bình sâu sắc cảm nhận thấy cả sự hoang mang lo sợ, Lam Lâm chỉ đơn giản ngồi kia, không một động tác dư thừa nhưng đôi mắt dường như trở nên trống rỗng vô hồn quá. Dù là tiếng tung hô, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cũng không làm cậu mấy may dao động.

Em lại lạc mất đi đâu rồi, Lam Lâm của anh?

Hãy nhìn anh đi, Lam Lâm. Trái tim co rút kì lạ, Trịnh Bình đã không tự chủ được muốn lôi chàng trai trẻ về với hiện thực.

“Lam Lâm!” Hân lớn tiếng nhưng bị át đi bởi âm thanh huyền ảo xung quanh.

“Lam Lâm, anh ở đây!”

Trịnh Bình một lần nữa gào lên sốt ruột. Không thể đợi thêm được nữa, hắn dứt khoát mặc kệ tất cả, sải chân bước lên bậc thang sân khấu. Bộ phận hậu trường nhảy bèn bắt được tình huống phát sinh ngoài ý muốn, liền lập tức nhấn nút hạ màn.

Tấm rèm nặng nề dần dần buông xuống, che khuất ánh sáng chói lòa, ngăn cách người bên trong với thế giới náo động ngoài kia.

“Lam Lâm, nhìn anh này.”

Trịnh Bình cúi xuống rất gần, điều chỉnh giọng nói của mình sao cho thật âm áp, rút cuộc cũng thành công lấy lại được tiêu cự cho đôi mắt trống rỗng.

Lam Lâm mờ mịt nhìn hắn, giữa hai lông mày nhàn nhạt chứa đựng bi thương không thể nói thành lời.

Trái tim một lần nữa lại nhói lên đau đớn, Trịnh Bình nheo mắt, vờn bàn tay thô ráp xoa xoa trán cậu.

“Em làm tốt lắm.”

Lam Lâm “ừ” rất khẽ.

“Em đã thành công rồi.”

Thành công? Thành công biến giấc mơ thuở thơ ấu thành hiện thực hay thành công một lần nữa bước ra khỏi tường kính, đối mặt với thế giới ma quỷ này?

“Đi thôi, có muốn trở về luôn không?” Trịnh Bình chia tay, hiếm khi nào lại toát ra vẻ dịu dàng đến thế.

“Được. Ngay bây giờ.”

Lam Lâm không nghĩ ngợi, dứt khoát đặt tay lên tay Trịnh Bình. Đưa tôi ra khỏi đây được không, tôi đã mở một cánh cửa nhỏ, chui qua tấm kính vô hình, nhưng chưa sẵn sàng để bước đi.

Lần nữa, mười ngón tay lại đan vào nhau thật chặt, hơi ấm từ Trịnh Bình truyền sang lòng bàn tay không biết lạnh lẽo từ bao giờ của cậu. Một đường bước đi không ngoảnh lại, Trịnh Bình và Lam Lâm biến mất theo hành lang dài tịch mịch không một bóng người.

Đi nào, tình yêu của anh. Anh không dám cậy mở chiếc hộp bí mật mà em chôn giấu, nhưng anh hứa sẽ nắm thật chặt không bao giờ buông tay. Cho đến tận khi, em đồng ý dẫn anh bước vào thế giới nội tâm sâu thẳm.

Mấy dòng viết vội:

Bí mật đằng sau Lam Lâm sắp được mở ra rồi, cuối cùng cũng có thể trật trật viết đến đoạn này (((((

Xin được nhấn mạnh lại, đây là truyện tình cảm nam nữ thuần túy, các nhân vật trong truyện có thể hiểu nhầm nhưng độc giả phải hết sức kiên định.

Xin cảm ơn...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Con Mưa Mùa Đông

Tiêu Ngọc hân hoan bước xuống sân khấu, muốn ngay lập tức cùng Lam Lâm chia sẻ cảm giác kích động muốn nổ tung này, nhưng vị trí kia đã không còn một bóng người. Cô hoảng hốt chạy lại, bối rối tìm xung quanh, kéo mấy người của bộ phận hậu cần tới hỏi nhưng đều nhận được những cái lắc đầu, nói rằng họ không để ý.

Tiêu Ngọc ngẩn người mấy giây, chợt nhớ ra còn có thể gọi điện liên tìm đi động, quay số. Những tiếng tút dài máy móc khẽ gõ vào nội tâm bất ổn của cô gái nhỏ.

“A lô.” Rút cuộc cũng có tiếng trả lời.

“Anh đang ở đâu vậy?” Cô sốt sắng hỏi.

“Tôi... về rồi.”

“... Về?” Cô hoang mang.

“Ừ, tôi đi trước đây. Để tôi gọi tài xế đưa em về.” Giọng anh vẫn lạnh lạnh và mềm mượt như thế, chẳng hiểu sao lại như bàn tay vô hình siết đau trái tim cô.

“Không, em không cần.” Tiêu Ngọc từ chối, cảm giác hụt hẫng kì lạ này khiến cô ghen ngào.

“Xe của tôi đỗ phía bên trái cổng Học viện, tôi sẽ dặn chú Vinh đưa em về. Bây giờ muộn rồi đừng tự bắt taxi, nghe lời.”

Đầu dây bên kia dịu dàng nói một tràng dài, rồi lập tức ngắt máy, không để cô kịp phản ứng. Tiêu Ngọc lại ngẩn người, sao cô cứ có cảm giác mình bị bỏ rơi thế này. Khóe mắt cô gái nhỏ ửng đỏ, cô cố gắng hít hít cái mũi cay xè, đi qua đi lại một chút để xua bớt cảm xúc tiêu cực đang dâng lên không ngừng.

Chẳng biết cô đã quanh quẩn một chỗ bao lâu, chỉ thấy buổi khai mạc đêm nay đã đi vào hồi kết. MC nói vài lời giới thiệu sơ qua về ba ngày hội, tạm biệt các vị khách quý và khán giả. Mọi người bắt đầu lục tục ra về, không khí vui vẻ, sôi nổi cực kỳ.

Tiêu Ngọc bị ánh đèn hội trường bất ngờ bật sáng đánh thức, cô ngơ ngác nhìn từng dòng người đang kéo nhau rời đi. Những khuôn mặt tươi cười trông từ xa, trong mắt Tiêu Ngọc, không hiểu sao lại giống như chế nhạo, điều cốt cô ngây thơ, đáng thương biết mấy. Cô muốn được khoác tay người con trai thanh tú ấy, được lưu lư khoa tay múa chân thể hiện sự vui sướng tự hào, hay chí ít được đứng thật gần, nhìn cậu ở vị trí mà không phải ai cũng có thể tiếp cận. Cô chỉ thầm mơ ước xa vời, cố giữ lấy cho mình một phần tỉnh táo, không dám thực sự sa vào mộng đẹp. Cô sợ mọi hy vọng của mình tan vỡ.

Anh không thương cô.

Không, anh có mà.

Anh không quan tâm cô.

Không phải, anh rất quan tâm cô mà.

Anh không thích cô.

Không đúng, chỉ là chưa thích thôi mà.

Anh không... chờ đợi cô. Anh đi mất rồi.

Tiêu Ngọc trên tay ôm hoa tươi rực rỡ, bước đi như mất hồn. Nhiều người quen đi qua nói lời chúc mừng cô, lại có khán giả muốn chụp ảnh chung nhưng không hề nhận được hồi đáp. Cô như không nghe thấy âm thanh huyền ảo xung quanh, trong mắt cũng không chứa bất cứ vật gì, chìm trong suy nghĩ hỗn loạn, tự phủ nhận rồi lại tự an ủi.

Một bàn tay nam giới ấm áp chạm vào gò má Tiêu Ngọc.

“Em khóc?” Hoàng vuốt đi giọt nước mắt trong suốt lăn trên gò má tự khi nào.

“A?” Tiêu Ngọc chưa lấy lại được tinh thần.

“Em vẫn chưa thoát được ra khỏi bài hát đấy à?” Hoàng hí hóp đôi mắt đen chứa ý cười, thầm nghĩ em gái nhỏ vẫn luôn ngây thơ như vậy.

“Anh! Sao anh biết em ở đây?” Tiêu Ngọc rút cuộc tỉnh táo hơn một chút, nhận ra người trước mặt chính là Hoàng.

“Anh đoán em sẽ đi ra từ đằng này nên đứng đây đợi em.” Nhân tiện đợi thêm cả người nào đó, Hoàng âm thầm bổ sung.

“Vâng, vậy mình về thôi anh. Em hơi đói, đi ăn gì đấy được không hay anh muốn về nhà nghỉ ngơi luôn?”

Hoàng lơ đãng đưa mắt ra phía sau, làm như vô tình hỏi Tiêu Ngọc.

“Người chơi đàn cho em, cái cậu Lam Lâm ấy, không đi cùng em à?”

“Dạ... anh ấy về trước rồi.” Tiêu Ngọc ỉu xiu.

“Ồ, nhanh như vậy?” Hoàng có chút ngoài ý muốn, bỏ lơ mất rồi.

“Sao ạ?” Tiêu Ngọc không nghe rõ anh nói gì.

“Không có gì, đi nào. Ăn gì đó trước nhé, anh cũng đói bụng rồi. Đưa hoa anh cầm bớt cho.” Hoàng liếc qua sắc mặt không tốt lắm của Tiêu Ngọc, thấy kì lạ nhưng không hỏi nhiều, ân cần đỡ lấy mấy bó hoa lớn. Một tay xách va – li, một tay ôm hoa giúp cô vẫn không mất đi phong độ đàn ông.

Tiêu Ngọc tâm tình sa sút, đi đường cũng ỉu rũ không vui. Hai người lẻ rề cuối cùng cũng ra đến cổng Học viện, đang định bắt taxi thì cô chợt nhớ ra một chuyện.

“A! Anh đợi em một lát!”

Nói rồi cô nhanh chóng chạy về phía chiếc Range Rover đen trắng đỗ ở đằng xa, ngó vào nói gì đó với người ở bên trong rồi lật đật chạy về.

“Anh Lâm về trước nhưng để lại xe cho em, em dặn tài xế của người ta về trước. Anh em mình đi với nhau!” Tiêu Ngọc chủ động giải thích.

Hoàng mỉm cười không nói gì, lúc quay người dùng góc mắt lần cuối liếc nhìn chiếc xe hơi sang trọng đang lặng lẽ rời đi, anh âm thầm chặc lưỡi. Tài xế riêng, dường như còn không chỉ một người, xe lắp biển ngũ linh* như vậy không phải người thường có thể sở hữu, điều này chứng tỏ gia cảnh nhà cậu ta không hề tệ, thậm chí phải nói là giàu có.

Tiêu Ngọc không nhận thấy hành động nhỏ của Hoàng, đề nghị đi ăn phở bò, tranh thủ tán gẫu những chuyện gần đây với Hoàng, tâm trạng cô mới dần trở nên tốt hơn. Hai người nói chuyện thân thiết ăn ý, cùng bắt một chiếc taxi, trải qua bữa ăn đêm đậm chất Hà Nội, lúc về nhà đã là quá mười hai giờ khuya.

*

Lại nói về hai người đàn ông vô tình, Lam Lâm và Trịnh Bình. Sau khi bỏ rơi con gái nhà người ta cô đơn một mình, Trịnh Bình không có lấy một chút cảm giác tội lỗi, sung sướng dặt tay Lam Lâm thẳng một lèo ra khỏi cổng Học viện, men theo vỉa hè lát gạch đỏ kiểu cũ. Hai người đi mãi, tới một cái hồ khá rộng mới dừng chân. Lam Lâm từ đầu đã ngoan ngoãn đến kì lạ, tất cả đều nghe theo ý Trịnh Bình.

Đèn đường quanh đây cái bật, cái tắt. Ánh đèn yếu ớt không đủ chiếu sáng nhưng đủ làm khung cảnh trông giống trong phim kinh dị. Hồ nước đen một màu đen tĩnh lặng, gió đêm lạnh lẽo rít qua kẽ lá.

Lam Lâm vô thức rụt vai, nhưng khổ nổi cổ áo sơ – mi bó chặt, cũng không đủ cao để chôn mặt vào làm cậu bắt đầu có ý muốn chống cự. Trịnh Bình ngó lơ, hăng hái lôi kéo, bảo muốn ngắm cảnh hồ ban đêm. Lam Lâm xa xăm trông về phía hồ nước, muốn mở mồm ra nói có cái quái gì mà xem, nhưng ngại gió lọt vào họng nên đành câm nín. Trịnh Bình đứng trên vỉa hè nhìn xuống, vẫn chưa vừa ý, quyết định tiếp tục cưỡng chế Lam Lâm đi xuống cầu thang dẫn tới đường kẻ sắt đỏ.

“Đi! Xuống hẳn dưới kia ngắm mới thích!”

Không, anh đi mà xuống một mình. Trịnh Bình thần kỳ đọc được lời Lam Lâm muốn nói thông qua đôi mắt bình tĩnh, khuôn mặt ra vẻ vô cảm.

“Đi! Đến gần mép nước còn có thể thấy cá bơi!”

“Thần kinh! Đêm hôm thế này nhìn thấy cái quái quỷ gì, có thấy cũng chỉ toàn là cá chết!” Rút cuộc ai đó không nhịn được phải độc mồm độc miệng.

“Chết thì không là cá à? Cá chết có vẻ đẹp của cá chết, cậu đừng có khinh thường!” Trịnh Bình ngoan cố, lắc lắc hai bàn tay đang nắm chặt.

Lam Lâm liếc nhìn một chút, luyến tiếc hơi ấm từ lòng bàn tay kia nên không vùng ra. Cậu không nói thêm gì, dùng im lặng để bày tỏ thái độ không đồng tình với ý tưởng thiếu muối mang tên “đêm đông ngắm thi thể”.

“À biết rồi, cậu sợ lạnh chứ gì!” Trịnh Bình thông minh đột xuất, luơt cởi áo khoác quân phục ra, phủ lên vai Lam Lâm, thậm chí còn kéo kéo hai vạt muốn giúp cậu cái cúc.

Áo khoác xanh lục hần mặc lên vừa vặn, thoải mái, giờ khoác trên người cậu lại có cảm giác vừa to vừa rộng, nuốt trọn cả dáng người mảnh khảnh. Vốn Lam Lâm cũng là người cao ráo, nhưng so với hình thể của Trịnh Bình thì vẫn có sự chênh lệch đáng kể. Trịnh Bình thấy Lam Lâm dáng vẻ ngốc nghếch như trẻ con mặc áo người lớn thì cười híp cả hai mắt. Lam Lâm không thêm so đo với hắn, hưởng thụ hơi ấm vẫn còn lưu lại trong áo khoác, thấy cả cơ thể sáng khoái ấm áp hơn nhiều, tính tình cũng trở nên dễ chịu hơn một chút, dễ dàng thỏa hiệp để cho Trịnh Bình dặt đi.

Trịnh Bình dùng tư thế bỏ dặt con, hết sức cẩn thận bước từng bước nhỏ, vui thích ngâm nga bài hát thị trường đang “hot” hiện giờ. Ú ở được mấy câu không đầu không cuối, hần rút cuộc sáng kiến, lấy điện thoại trong túi quần ra bật nhạc, để chế độ loa ngoài. Không gian yên tĩnh, loa điện thoại kẻ nào

đó thuộc loại cực “khùng”, âm thanh phát ra ầm ĩ hung hăng nện vào tai thính giả. Lam Lâm ở bên cạnh luôn không đánh giá cao thẩm mỹ âm nhạc của tên này, bắt đầu dĩ cố gắng tự thôi miên mình thành người điếc.

“Nhìn này! Thật sự có cá!” Trịnh Bình nghiêm túc chỉ xuống một “thị thể” với đôi mắt trắng dã đang trợn trừng ngấm sao, nổi lênh bênh trên mặt nước.

“Bao giờ thấy nhân ngư (người cá) thì hãy kích động.”

Lam Lâm lạnh nhạt ném trả một câu, phóng mắt nhìn xa xôi. Ngoài màu đen ra cũng chỉ có một màu đen, ánh đèn đường và xe cộ le lói đằng xa cũng không đủ chiếu sáng nơi này. Vẫn là kết luận cũ, khung cảnh ven hồ ban đêm đúng là có chút kinh dị, không thích hợp vui chơi giải trí.

“Nói không chừng có thật đấy! Cậu nhìn xem, đằng kia có cả hộp sữa và vỏ bìm bìm trôi nổi, chẳng phải điều này chứng tỏ có sự sống của sinh vật giống người dưới hồ!” Hấn hùng hồn xuyên tạc.

Lam Lâm biết hấn cố tình nói láo, bừa bãi không thêm so đo.

“Cậu biết không, từ nhỏ đến lớn anh vẫn luôn tin rằng dưới bất kì lòng sông, lòng hồ nào đó cũng tồn tại một con quái vật hoặc một thứ gì đó vượt ra khỏi sự tưởng tượng của con người.” Trịnh Bình thì thầm, tiếng nói bị gió thổi méo mó, nghe vào tai mang ba phần kinh dị, bảy phần ghê rợn.

“Nhưng đừng sợ! Có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ cậu!” Trịnh Bình nhìn sang Lam Lâm đang cứng còng, đặc ý nhe bộ nhá trắng tinh, lộ ra hai răng nanh nhọn như răng sói, vỗ ngực phành phạch, hùng hồn đảm bảo.

“Xùy, quái vật thì có gì đáng sợ. Đáng sợ nhất thật ra chính là con người cơ.”

Giọng cậu mơ hồ, không nghe ra là đùa vui hay nghiêm túc. Trịnh Bình cũng lâm vào trầm mặc, thật ra Lam Lâm cũng nói đúng ra phết. Cuộc đời nghiệt ngã, xô xô đẩy đẩy, con người lại nhỏ bé, nếu không kiên định sẽ bị mất đi lập trường, dễ dàng sa đọa. Hay vốn chính bản chất con người đã đen tối vậy nên mới có thể tô cuộc đời đen theo? Hấn thở dài, học theo Lam Lâm, ngược lên nhìn bầu trời thưa thớt sao, trong đầu vô thức liên tưởng đến một người đã lâu không gặp. Lòng hấn quặn lên từng cơn.

Điện thoại tự động đổi sang bài hát mới, hiếm có lại là một ca khúc giai điệu nhẹ nhàng tình cảm. Lời ca đầy trữ tình thể hiện bởi giọng nam ấm áp vang lên trong sự tĩnh lặng.

“Long lanh sương ru trong đêm một màu mắt nâu,

Ánh mắt ấy vẫn chứa cả trời ước mơ.”

Trịnh Bình lẩm nhẩm khe khẽ lời bài hát, nghiêng đầu sang nhìn Lam Lâm, thấy cậu cũng đang nhìn mình liến kề cong khóe mắt.

“Anh mơ tay trong tay nhau mình lại như chưa từng cách xa...”

Hấn lắc lắc bàn tay đang nắm.

“Cho anh hôn đôi mi em ướt bao đêm rồi,

Cho anh ôm bao cô đơn thất tim em gầy...”

Trịnh Bình dường như gặp ảo giác, tuy hấn vẫn tỉnh táo đứng đây nhưng giấc mơ quen thuộc lại hiện về. Ánh nước loang loáng trong đôi mắt long lanh, nhỏ bé sao tự nhiên lại giống với đôi mắt tựa hồ phẳng lặng này đến thế? Cái mũi thanh tú nhỏ xinh, và cả đôi môi nhạt màu vênh lên như có như không mời gọi. Hấn nuốt nước miếng cái “ực”.

“Người sống trong căn phòng đó là ai vậy?” Trịnh Bình vô thức bật ra câu hỏi không đầu không cuối.

Đáy mắt lóe lên tia nguy hiểm, Lam Lâm như bị sét đánh, giật lùi một bước. Trịnh Bình bất ngờ trước hành động bột phát của Lam Lâm, phản xạ vươn tay giữ cậu lại. Lam Lâm giãy mạnh.

“Đừng giãy! Cần thận ngã xuống hồ!” Trịnh Bình la lên.

“Buông tay!” Lam Lâm quát.

“Được. Anh buông đây nhưng cậu không được lùi lại nữa đâu đấy!”

Trịnh Bình cẩn trọng nói, lại áng chừng khoảng cách từ chân Lam Lâm đến mép nước còn chưa đầy một bước.

Lam Lâm không nói không rằng, môi mím chặt, nhìn hấn chăm chăm. Trịnh Bình thấy da đầu tê dại, hấn chưa từng bị Lam Lâm nhìn bằng ánh mắt kiểu này bao giờ. Cảnh giác, nguy hiểm, ngờ vực, không có một chút nào giống với đôi mắt trong suốt mà hấn vẫn hằng mơ ước. Nhưng vô lý làm sao, hấn lại vẫn mê muội. Có đôi khi hấn không rõ, đến cuối cùng, người hấn thật sự khát khao là cô bé trong căn phòng đóng kín, hay chính là Lam Lâm nữa. Nhưng, đến bước này rồi, dù là bất kỳ ai, hấn cũng không còn có thể buông tay.

“Làm sao anh biết? Anh đã vào căn phòng đó?” Lam Lâm gằn từng tiếng trong cổ họng.

Trịnh Bình mím môi, gật đầu. Hắn muốn nói hắn không có tình tọc mạch, nhưng chẳng thể mở miệng nổi. Nói gì cũng vô ích, dù là thế nào hắn cũng đã ở trong căn phòng đó.

“Anh biết được những gì rồi?” Cậu lại hỏi.

Trịnh Bình lắc đầu.

“Không gì cả. Anh chỉ tò mò thôi.” Hắn lí nhí, rũ mắt, không muốn đối mặt với con người sắc bén đầy sức sát thương.

Hồ hấp Lam Lâm nặng nề, hít vào thở ra nghe rõ cả tiếng “phì phì” khó nhằn nại, cảm xúc đột ngột biến hóa khiến cậu khó có thể thời thích nghi.

Cả hai cùng lâm vào trầm mặc.

Trịnh Bình chỉ cách Lam Lâm chưa đầy một cánh tay, nhưng lại cảm thấy không sao với tới. Hắn hình như đã vô tình xông làm vào cấm địa của cậu mất rồi.

Gió đêm vẫn vô tình thổi, mang theo cả mùi hơi nước, khiến Trịnh Bình cảm thấy hai bên mặt buốt giá, lòng cũng từng chút, từng chút đóng băng.

“Em gái tôi.”

Trịnh Bình ngẩng phắt mắt lên nhìn về người vừa nói chuyện, hai mắt chứa đầy kinh ngạc.

“Đừng hỏi nữa.” Giọng cậu không hề mang độ ấm “Nó chết rồi.”

Chết rồi. Cô bé ấy đã chết rồi.

Trịnh Bình nghẹn họng, khoang miệng khô khốc, đầu óc trì trệ không kịp “tiêu hóa” thông tin khủng khiếp này. Hắn đã nghĩ đến cả trăm lý do, cuối cùng kết luận cô bé được đưa đi nước ngoài du học hoặc ở một nơi xa nào đấy không về, chưa bao giờ hắn dám nghĩ...

Lam Lâm cố gắng giữ cho vẻ ngoài thật bình tĩnh, nhưng trong lòng sấm sét cuồng phong đã nổi lên rồi. Cậu muốn chạy trốn, rồi lại bất ngờ nhìn thấy biểu cảm đau lòng trên mặt Trịnh Bình thì ngẩn người.

Anh đau lòng điều gì chứ? Tôi còn chẳng để tâm, anh lấy tư cách gì mà đau?

Trịnh Bình đỡ đầu gối thụp xuống, liên tục vỗ mạnh vào thái dương, muốn xua đi tiếng “ong ong” ở tai, trong đầu nhảy ra vô vàn câu hỏi. Thật sự là em gái cậu? Tại sao chưa bao giờ từng nghe cậu nhắc đến em ấy? Nếu là em gái cậu vì sao không thấy ảnh hai người chụp chung? Thật sự em ấy đã chết? Em ấy chết từ bao giờ? Vì sao lại chết? Căn phòng đây là đề kỷ niệm hay còn vì mục đích nào khác? Sao tôi cứ có cảm giác... có cảm giác... không bình thường!

Lam Lâm hạ mắt nhìn người đàn ông cao to đang ngồi xổm dưới chân, không hiểu rút cuộc hắn vướng mắc điều gì. Cậu tự cho mình một lý do an ủi, đè nén dịch ý vô thức thoát ra, thông thả ngồi bệt xuống chỗ không xa không gần. Chân cậu hơi duỗi ra, mũi giày chạm vào mép nước lăn tăn gọn sóng.

Nam ca sĩ trong điện thoại vẫn vô tư hát đi hát lại đoạn điệp khúc.

“Bao nhiêu con mơ anh mơ chỉ để thấy em,

Bao nhiêu môi hôn dư âm ngọt ngào vẫn đây,

Miền man trong vòng tay một hạnh phúc sao thật bình yên thế...”

Phải rồi, tất cả chỉ là cảnh trong mơ mà thôi, ảo ảnh không chịu nổi một kích của sự thật, vô tình tan rã.

Quả cầu giấc mơ tan vỡ, từng mảnh thủy tinh sắc nhọn găm vào trái tim Trịnh Bình đau nhói. Hắn muốn đưa tay nhỏ ra tất cả nhưng lại tiếc nuối, sợ mình không thể lưu giữ nổi dù chỉ là chút ký ức cuối cùng. Cô bé trong giấc mơ của hắn đã chết, ác mộng nơi thiên đường của hắn cũng được đặt dấu chấm hết thật rồi.

Trịnh Bình thấy toàn thân nặng nề lắm, hắn đỡ đầu gối đứng lên nhìn ra thật xa, lại thật xa. Cuối cùng ánh mắt vòng về, đặt trên bóng người vẫn đang giữ khoảng cách với hắn.

Nếu nói hắn yêu thích Lam Lâm vì cố gắng gán ghép cậu và cô bé trong mơ thì không phải rồi. Bây giờ cô bé đã chết, ảo ảnh biến mất, vậy mà tình cảm hắn dành cho cậu vẫn còn y nguyên. Vậy rút cuộc hắn vì cô bé mà yêu cậu hay hắn yêu cô bé vì cậu đây?

Giống nhau đến như vậy, không là anh em, còn có thể là gì khác được nữa chứ. Hắn tự mĩa mai.

Trịnh Bình thu hồi tâm trạng u ám, khoe miệng cứng nhắc nhếch lên nụ cười méo mó, thăm dò vờn tay về phía Lam Lâm. Lam Lâm cảnh giác nhìn bàn tay đang vẫy vẫy, không hề nhúc nhích.

Trịnh Bình rút cuộc chịu thua, giơ tay bày ra dáng điệu đầu hàng, giữ nguyên tư thế ngồi xồm xúi mà lồm cồm nhích nhích lại gần. Giống hệt con cua ngu ngốc, Lam Lâm vừa đề phòng hấn ta mạnh động vừa không quên đánh giá.

Đến khi khoảng cách hai người còn chút xiu xiu thì Trịnh Bình rút cuộc cũng dừng lại. Hấn nhìn nhìn quần dài trắng tinh của ai đó rồi kiên quyết ngồi bệt mông xuống.

“Anh xin lỗi.” Hấn nói khe khẽ, cố gắng tạo cảm giác vô hại.

“...” Lam Lâm quay mặt đi không nhìn hấn nữa, hai vai cứng nhắc thả lỏng không ít.

“Nói chuyện gì khác đi!” Trịnh Bình cảm thấy áp lực trên lưng đã rút đi quá nửa, liền muốn chuyển chủ đề. Nhưng nghĩ lại nghĩ, chẳng biết nên nói gì lúc này.

Lam Lâm chống cằm nhìn mũi dày đang chạm mép nước, không biết suy nghĩ cái gì, gai nhọn khắp người cũng từ từ thu lại. Cậu như con nhím bị chọc vào chỗ đau nên xù lông, bắn cho người bên cạnh toàn thân thủng lỗ chỗ. Ấy vậy mà tên kia còn không biết sợ, vẫn kiên cường mon men đến gần làm thân, thậm chí còn cố gắng thò tay muốn vuốt cho từng sợi gai xẹp xuống.

Trên đời này chắc chỉ có mỗi Trịnh Bình dám làm vậy mà thôi. Hai người họ, một con sói ngốc ngếch vụng về và một con nhím toàn thân gai góc luôn thu mình tự vệ, sống chung mãi rồi mà đôi khi vẫn bị nhau làm tổn thương.

“Anh...”

“Tôi...”

Hai người gần như cùng một lúc mở miệng.

“Em nói trước đi.”

“Anh nói trước đi.”

Lại nữa! Bốn mắt nhìn nhau, Trịnh Bình phì cười, Lam Lâm bĩu môi.

Trịnh Bình toe toét, lộ ra cả hàm răng trắng bóc, tâm trạng ngay lập tức lên không ít. Hấn giả vờ hung tợn chìa móng vuốt, nhéo lấy một bên má Lam Lâm đau điếng.

“Xem này xem này! Tìm đâu ra cái gương cho em nhìn thử cái khuôn mặt bí xị của em bây giờ? Xấu, xấu chưa từng thấy!”

Lam Lâm dẩy mạnh, thầm cảm thấy hình như lời nói tên này có chỗ nào sai sai nhưng nhất thời không nhận sai chỗ nào. Trịnh Bình còn muốn nhào đến cấu tiếp, Lam Lâm nhanh nhẹn ngửa ra sau né tránh, co đầu gối đập cho hấn một phát suýt chút nữa lăn xuống hồ.

“Chết tiệt! Nhà mi muốn mưu sát chồng hả!” Trịnh Bình la hét ầm ĩ.

“Câm mồm! Ngã chết anh đi!” Lam Lâm không chịu yếu thế.

“Có chết cũng phải chết chung!” Trịnh Bình hô lên anh dừng, lần nữa quả cảm nhào tới.

Hai tên thân kinh bất ổn giữa đêm đông lạnh giá vật lộn ngay bên mép hồ, chỉ cần hơi sơ sẩy có thể rơi xuống xuống nước bất kỳ lúc nào.

Tách.

“Đạch, nước đá* chim?!” Trịnh Bình mồm nhanh hơn não gào lên.

Lam Lâm giật giật khoe miệng, anh có thể bớt thô tục đi được không? Còn nữa, phẩm chất của anh tốt đến mức nào mà khiến chim nửa đêm còn không ngủ, bay ra đây tiểu vào mặt anh vậy?

Trịnh Bình đang trong tư thế nằm ngửa trên đất, bấy giờ mới ngẩn người nhận ra vị trí kì quái của hai người. Lam Lâm gần như ngồi trên người hấn, từ góc độ này hấn có thể nhìn thấy rõ đường cong mềm mại từ xương hàm kéo xuống cần cổ trắng nõn giấu trong lớp áo sơ – mi xộc xệch.

Trịnh Bình cảm nín. Lam Lâm thấy tên này tự nhiên yên tĩnh bất thường, rừ mi nhìn hấn.

Bốn mắt chạm nhau, ánh sáng lờ mờ của đèn đường không đủ soi rõ tình cảm trong đáy mắt.

Tách. Tách. Tách.

Sự lạnh lẽo đột ngột rơi vào gáy làm Lam Lâm bùng tỉnh.

“Mưa rồi!” Cậu hoảng hốt.

“Mưa rồi?” Trịnh Bình máy móc lặp lại.

“Anh bị đàn à? Chạy thôi! Trời mưa rồi! Anh muốn ướt hết người hả!” Lam Lâm kích động gào lên. Cậu sợ nhất là lạnh, bây giờ còn mưa, muốn giết cậu luôn sao?

“Nhưng cậu không đứng dậy anh làm sao cử động được hả!” Trịnh Bình cuối cùng cũng tìm lại được lý trí, không khách khí gào ngược trở lại.

Lam Lâm bấy giờ mới chợt ý thức được tư thế mờ ám của hai người, không hiểu bị chạm mạch chỗ nào, mặt lập tức “phụt” một tiếng biến thành đỏ ửng.

“Giờ thì không biết ai mới là đồ đàn!”

Trịnh Bình ha hả cười đắc chí, vùng vẫy một chút rồi nâng cả hai người lên, động tác lưu loát liền mạch như không phải chịu tí sức nặng nào. Hắn còn không quên chùm lại áo khoác quần phục lên đầu Lam Lâm, tiếp đó quàng tay qua ôm người nào đó sát vào mình.

“Một, hai, ba, chạy!” Trịnh Bình vừa dứt lời, mưa bắt đầu điên cuồng đổ xuống.

Con mưa mùa đông hiếm hoi đến thật đúng lúc, đội tình hai kẻ đàn độn cứ mãi chậm chạp không chịu bước đi.

Chạy giữa màn nước trắng xóa, Trịnh Bình loáng thoáng nghe bên tai lời thì thầm bị tiếng mưa làm cho trở nên mơ hồ. Từng chữ, từng chữ nhẹ tênh nhưng lại có sức mạnh kì diệu khắc sâu vào trong tâm trí.

“Một ngày nào đó tôi sẽ nói hết tất cả cho anh.”

Hắn mỉm cười mãn nguyện.

Mưa mùa đông đúng là rất lạnh, nhưng lòng anh ấm, vì có em ở đây.

---

*Biến số ngũ linh tức là biến kiểu 5 số trùng nhau ý ạ, ví dụ 88888 chẳng hạn..

*Nửa đêm quảng hàng, Trịnh Bình ngày càng bộc lộ tình cảm rõ ràng rồi đây -_- đến xưng hô cũng đổi từ "anh - cậu" sang "anh - em" rồi thế mà Lam Lâm còn đàn độn chưa nhận ra. -_-

Các nhân vật khác tiến triển vẫn còn chậm quá, tua tua tua, nhanh hơn 1 chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tại Ngoại

Tại ngoại

12 giờ trưa, ngày mùng 6 tháng 12 năm 2016.

Mặt trời đã lên cao quá đỉnh, ánh nắng mùa đông tuy không gay gắt nhưng đủ làm không khí trở nên ấm áp hơn thời điểm sáng sớm.

Đây là một phòng giam đơn hiem hoi ở trại. Đèn không bật, từng tia nắng yếu ớt len qua ô cửa sổ nhỏ hẹp sát trần, phủ lên bóng một người đàn ông đang quay mặt vào tường ngồi bất động, yên lặng như một pho tượng.

"Số A565 – Trịnh Hồng Quân, đến nhận cơm trưa!" Giọng quân giáo đặc biệt lớn, vang dội trong dãy hành lang dài vắng vẻ.

Người đàn ông mặc bộ quần áo tù nhân lúc này mới có dấu hiệu của sự sống, đứng lên, bước tới, đứng ngay ngắn trước song sắt.

Quân giáo cẩn thận nhìn người đứng trong phòng giam biệt lập này từ đầu đến chân, "lạch cạch" mở khóa cửa, lấy trên xe đẩy một phần thức ăn. Tù nhân kia nhanh chóng nhận lấy bằng hai tay, nói tiếng "cám ơn" rất khẽ.

"Ăn đi, bữa cơm cuối cùng trong trại. Được ra tù rồi cố gắng làm lại từ đầu, nhớ chưa?"

Quân giáo cuối cùng không nhận được nói thêm một câu, lại nhìn khuôn mặt không có nhiều biểu cảm kia lần nữa, chặc lưỡi, khóa cửa, quay lưng bước đi.

Lúc quân giáo thuyết chuyên công tác về trại giam chuyên giành cho các loại tội phạm nguy hiểm, phạm nhân kì quái này đã thụ án ở đây được ba năm rồi. Khắp trại không ai không biết sự tồn tại đặc biệt của y, nhưng không biết tội danh y mang là gì. "Anh em bạn tù" đều thắc mắc không biết kẻ này phạm phải tội ác tày đình gì hay gia thế sau lưng quá khủng mà "chịu" đãi ngộ không bình thường như vậy.

Tù nhân lặng lẽ đứng sau song sắt, nhìn theo người quân giáo già đã đưa cơm cho y suốt bảy năm đến khi bóng lưng quen thuộc đẩy khuất hẳn. Y thu hồi tầm mắt, đặt khay cơm trên tay xuống bàn sắt nhỏ đầu giường, tiếp tục lên giường, khoanh chân trầm mặc.

"Bữa cơm cuối cùng" trước khi ra tù chứ không phải "bữa cơm cuối cùng" trước khi ra pháp trường sao, ha ha.

Mười năm.

Rút cuộc y đã ở đây trọn vẹn mười năm, căn phòng giam này thậm chí còn quen thuộc hơn bất kỳ phòng ngủ nào của y từng ở. Mọi góc ngách, đồ vật nơi này đều do tự tay y sắp đặt, dọn dẹp, quen thuộc đến mức có thể nhắm mắt tùy tiện nhặt đồ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, điều khắc khuôn mặt non trẻ ngày nào trở nên xương xương, góc cạnh. Nếp nhăn giữa hai lông mày hằn sâu, đôi mắt cũng từng xuống làm y nhìn già trước tuổi.

Năm nay hắn mới hai mươi tám nhưng tưởng như đã trải qua cả một đời người. Tâm hồn già cỗi, cơ thể sứt sẹo, đừng nói rằng hắn vẫn còn đang trong độ thanh xuân.

Trịnh Hồng Quân khép hờ hai mắt mặc niệm, từng mốc thời gian, từng sự kiện trong cuộc đời hắn chưa bao giờ phai nhạt. Càng ở cái nơi tù túng tĩnh mịch này, y càng có nhiều thời gian củng cố trí nhớ.

Sinh ra trong một gia đình có công với cách mạng, cha y xuất sắc lên hàm Tướng khi còn rất trẻ trong ánh mắt sùng bái của biết bao nhiêu người. Ngày mở tiệc chúc mừng, y hưởng thụ hào quang sáng rực do cha mình mang lại, và cũng phát hiện ra bí mật đen tối của mẹ mình. Người đàn bà đó ngả trong vòng tay một người đàn ông khác, khóc lóc nguyên rủa cha y chết đi.

Và thế là chẳng bao lâu sau, ông ấy chết thật. Ngày đưa tang, y ngồi bên linh cữu cha mình cười méo mó, nhìn người đàn bà hắn gọi là mẹ bao nhiêu năm lúc này chầm nước mắt sụt sùi trước sự chia buồn của khách đến phúng viếng.

Chưa đầy một năm để tang chồng, bà ta tái giá. Y cũng không còn gọi cái danh xưng "mẹ" đáng xấu hổ đó nữa. Cha tôi chết rồi, bà lấy quyền gì mưu cầu hạnh phúc?

Cha chết, "mẹ" tái hôn, tâm lý vị thành niên bất ổn. Không biết từ bao giờ y không còn ngoan ngoãn đến trường nữa, y thích cảm giác tự do không ràng buộc phía bên kia bờ tường. Dù bất cứ khi nào y nhảy tường qua, ở đó, đám "chiến hữu" sẽ luôn ngồi xõm chờ y nhập bọn.

Đua xe, đánh lộn, cần thuốc, bay lắc, chơi bời thỏa mãn dục vọng... tất thảy đều khiến y hưởng thụ. Không ai hỏi y đến từ đâu, không ai quan tâm câu chuyện sau lưng y, chỉ có thể y mới quen đi bán thân, quên đi sự cấm hặn không có chỗ phát tiết.

Cuộc sống sa đọa với "đồng loại" cứ thế trôi qua hai rồi ba năm. Y soi gương nhìn lại chính mình. Gương mặt y vẫn non trẻ tươi mới như vậy, nhưng cơ thể đã bị tàn phá đến mức ruỗng quá rồi, các cơ chức năng của y đang kêu gào muốn nghỉ. Y cũng hi vọng một ngày nào đó chúng thật sự "đình công", y có thể nhắm mắt xuôi tay trong lúc ngủ.

Một ngày, đại ca gọi y đến giao cho y nhiệm vụ đặc biệt nhất cuộc đời, nhiệm vụ mà đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay y cũng không bao giờ có thể lãng quên.

Sáng chủ nhật nọ, y diện áo sơ – mi trắng "đóng thùng" trong quần kaki xanh tím than thẳng thớm, tạo hình chuẩn mực như một học sinh trung học đẹp trai, thanh lịch. Y đóng kín cổ áo đến tận cúc cuối cùng, không muốn trong lúc sơ ý lộ ra hình xăm trước ngực. Đứng giờ hoàng đạo, y quen tay treo tường, đột nhập vào trường năng khiếu nghệ thuật thiếu nhi. Con mồi của y đang ở phòng học đàn cá nhân, có thể tiếp cận từ sân sau vắng người.

Quần sừa sang lại quần áo xộc xệch do hoạt động mạnh, phui chút bụi mờ dính trên mũi giày, đeo lên cặp kính không độ đã chuẩn bị từ trước, dầm lên cỏ xanh hướng tới địa điểm đã xác định.

Xuyên qua cửa sổ rộng mở, y nhanh chóng xác định được mục tiêu lần này. Người thật quả nhiên sinh động hơn trong ảnh nhiều.

Ánh nắng mùa xuân ấm áp xuyên qua cửa sổ, khiến nửa bên mặt nghiêng nghiêng của cô bé trong phòng tỏa sáng lấp lánh. Lông mi dày và dài như cánh bướm, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi hồng vênh lên cười mỉm.

Quần nhìn đến thất thần, trong đầu y loẹt xoẹt bật lên giọng nói âm hiểm của đại ca.

"Nhiệm vụ lần này của chú em chính là tiếp cận và làm thân con bé này. Cứ như vậy đã, tiếp theo thế nào bên trên sẽ lại có chỉ thị. Cứ làm tốt việc được giao là được!"

Tiếng đàn dương cầm kì lạ không sao lọt được vào tai y, mọi giác quan đều bị phong tỏa. Duy chỉ có thị giác là đang phác họa hình ảnh thiên thần nhỏ bé đáng yêu vào trong trí óc.

"A! Anh là ai? Đến đây làm gì?" Cô bé giật mình nhận ra có người đang đứng ngoài cửa sổ nhìn mình chăm chú, không kim được cao giọng hỏi.

Quân bình tĩnh, thiên thần nhỏ chớp chớp đôi mắt, ngây thơ nhìn anh.

"Không nói cho em biết!" Quân nhắc kính, tủm tỉm cười.

Cô bé không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy, hết sức tò mò hỏi thêm lần nữa.

"Nói cho em biết đi mà! Anh nói rồi em sẽ nói cho anh biết anh là ai!"

"Nhưng anh đâu có nói muốn biết em là ai?" Quân lý sự.

Cô bé bắt đầu mếu máo.

"Anh không trả lời em sẽ mách mẹ!"

Quân nhướn mày, dù sao cũng đã mười một, mười hai tuổi, vẫn còn có thể biểu hiện ngây thơ đến mức này à.

"Được rồi, được rồi, nói cho em biết, thật ra anh chính là..."

Quân tỏ vẻ thần bí, ra hiệu cô bé mau ghé tai lại đây. Hai mắt cô bé sáng lên, tính tò mò chiến thắng tất cả, thật sự nhoài người ra khỏi cửa sổ, căng tai muốn nghe cho rõ.

"...thật ra anh chính là một hoàng tử!" Quân thì thầm như là bí mật lắm.

"Điều!" Cô bé hét lên.

"Gi? Bất anh nói xong còn bảo anh điều?" Quân giả vờ bức xúc.

"Anh nghĩ em là trẻ con mẩu giáo chắc!" Cô bé nhìn Quân bằng ánh mắt khinh bỉ.

Quân thần nhiên tiếp nhận, lại còn không biết xấu hổ mà hỏi thêm.

"Thấy anh đẹp trai không?"

Cô bé dùng ánh mắt soi mói nhìn kỹ y từ đầu đến chân, cuối cùng cũng chắc lưỡi khen "đẹp".

"Vậy đó, chỉ cần đẹp là đủ rồi!" Quân mặt dày tuyên bố.

"Nói hay nhỉ! Trên đời thiếu gì người đẹp trai hơn anh, chẳng nhẽ người ta đều là hoàng tử hết hả? Anh lừa ai vậy!" Cô bé dậm chân.

"Ha ha, đùa em thôi! Xem kìa, sao em không tự hỏi mình vì sao lại hứng thú với một người xa lạ như vậy? Không sợ anh là người xấu à?"

Cô bé ngốc nghếch ngẫm nghĩ một chút, gật đầu lại lắc đầu, à quên, nhầm, để cô làm lại, thứ tự phải là lắc đầu rồi gật đầu.

"Ý em là em không biết và không cảm thấy anh là người xấu?" Quân cười như không cười hỏi ngược lại.

"Đúng! Anh đẹp trai như vậy, chắc chắn không phải người xấu!"

Ặc, nói đi nói lại, hóa ra cuối cùng chỉ là biểu hiện mê trai. Em gái nhỏ à, em còn chưa lớn đã có tố chất thế này, có bị lừa bán đi cũng không biết hung thủ là ai.

Quân nhin không được vuron tay vỗ vỗ đầu cô bé, lục trong túi quần thanh sô – cô – la đã chuẩn bị sẵn đưa qua. Cô bé nhận lấy, nhìn vật thể mềm mềm nào đó bằng ánh mắt hoài nghi rồi cẩn thận bóc vỏ. Bấy giờ Quân mới nhận ra quà gặp mặt y cố công chuẩn bị giờ đang nửa cứng nửa mềm, đen đặc chảy nhão không ra hình dáng thì lập tức cầm nín.

"Hoàng tử, thỉnh cầu ngài lần sau bảo quản đồ ăn tốt hơn!"

Cô bé lanh lảnh chাম chọc bằng giọng eo éo như thái giám trong phim truyền hình, do dự hai giây song cuối cùng vẫn đưa lên miệng cắn. Ôi cha! Đáng chết người!

Trịnh Hồng Quân sống gần mười tám năm cuộc đời, ăn chơi sa đọa không thiếu bất kỳ tiết mục đặc sắc, một ngày đẹp trời, găm thanh sô – cô – la nguyên chất, 100% đáng chất đi làm thân con gái nhà người ta.

Quân nhìn biểu cảm khó hiểu của cô bé trước mặt, lại thấy thích thú kì lạ, chỉ muốn cầu mạnh, véo mạnh vào hai má trắng ngần.

"Ăn nhanh lên rồi lau miệng! Anh sắp phải đi rồi."

Cô bé ngậm miếng sô – cô – la đen trong miệng, đáng đến không thể mở mồm ra nói chuyện, cố gắng nuốt xuống vị chua chất này, chép chép miệng,

khó khăn tìm ra một tia ngọt ngào ít ỏi đọng nơi cuống lưỡi.

"Em sẽ đến đây vào cuối tuần hả?" Quân thăm dò.

Cô bé gật gật đầu, lại cắn thêm một miếng.

"Vây tuần sau lại gặp nhé!" Quân cười híp mắt.

Tại sao? Cô bé dùng ánh mắt hỏi anh.

"Ừm, vì cuối tuần anh cũng phải đến đây. Nhưng vì thân phận Hoàng tử hơi đặc biệt nên không thể để dân đen tùy tiện biết được. Em phải giữ bí mật, nhớ chưa?!" Quân nói như thật.

Cô bé méo miệng.

"Ngaoan, không nói gì coi như là đồng ý. Nếu em giữ bí mật, bao giờ húng lên anh có thể phong em thành công chúa!"

Này, hình như người có quyền hạn phong tước phải là Hoàng đế mới đúng chứ hả! Cô bé nhe hàm răng đen xỉn dính máu lên tiếng phản đối.

Quân nhìn cái miệng lem nhem của cô bé thì không nhịn được cười to, vẩy vẩy tay chạy đi mất.

Không tồi, nhiệm vụ này dễ dàng và thú vị hơn ý tưởng tượng. Tâm tình vui vẻ, trên đường y nhìn thấy một con chó mực trốn trong hốc tường nhe nanh, gầm gừ đe dọa cũng không thêm so đo tính toán.

Một tháng, hai tháng, ba tháng dần dần cứ thế hòa hợp và bí mật trôi qua. Quân nắm bắt được thời gian tự học của cô bé, thường lén lút chọn đúng thời điểm để đến trêu chọc. Mỗi lần ghé qua y đều mang cho cô bé một thanh sô – cô – la nhưng phần lớn đều là tỷ lệ nguyên chất cao, ăn vào đắng ngắt. Cô gái bé nhỏ chưa một lần thối mặt, mỗi khi y đưa đến đều dùng ánh mắt ghét bỏ ăn sạch, không chừa cho y một mảnh vụn.

Đáy mắt quân ngẫm chảy một dòng nước ấm, con người đen bóng phản chiếu hình ảnh bé con bướng bỉnh, đáng yêu.

Sau này mỗi khi nhớ lại, ngẫu nhiên giai điệu quen thuộc nhưng y chẳng biết tên nào đó lại vang lên trong tâm khảm. Giống như y không biết cố ý hay vô tình chưa bao giờ hỏi tên cô bé, chỉ gọi cô là "em gái" hoặc "công chúa nhỏ". Cô gái bé nhỏ cũng phối hợp ăn ý, chơi trò chơi bí mật của hai người.

Nhưng rút cuộc, y chưa bao giờ quên nhiệm vụ của mình.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo ứa ra nhưng rút cuộc chẳng bao giờ thật sự rơi xuống. Quay trở về với thực tại, quá khứ đẹp như tranh vẽ nay bị chính y cầm dao xé vụn, còn lại chẳng còn chỉ có đôi tay vấy máu này.

Quân cúi xuống nhìn hai bàn tay thô sần đang run rẩy, mười đầu ngón tay chai sạn vì lao động khổ cực trong tù, từ cổ tay trở lên bắp tay còn có không ít vết sẹo rạch ngay ngắn.

Mười dao hạ xuống, có ai hiểu thấu ý nghĩa của những vết sẹo này, y nhếch miệng.

Hai giờ rưỡi cùng ngày, một quản giáo quen mặt khác xuất hiện trước cửa phòng giam. Quân ngược đôi mắt đen bình tĩnh nhìn ông. Vị quản giáo khó tính soi xét một vòng xung quanh, thấy đồ đạc được thu xếp gọn gàng ngăn nắp, chăn màn cũng gấp ngay ngắn theo quy định thì gật đầu tỏ ý hài lòng.

"Trịnh Hồng Quân, hôm nay là ngày cuối cùng trong trại. Cậu có muốn nói lời chia tay với mọi người không?"

"Không, cảm ơn." Quân trả lời không cần suy nghĩ.

Quản giáo không ngạc nhiên trước câu trả lời nhưng trong lòng vẫn âm thầm cảm thán. Thụ án mười năm từ khi vừa mới trưởng thành, tuổi thanh xuân giam cầm sau chấn song nhà tù, bây giờ sắp được tại ngoại, trên khuôn mặt y vậy mà chẳng nhìn ra nổi một tia vui sướng.

Ánh mắt kẻ này nhìn vạn vật luôn như nhìn vật chết. Tĩnh mịch mà âm u.

Quản giáo thu hồi suy nghĩ, tăng hắng một tiếng lấy lại âm thanh của mình.

"Được, vậy mang hành lý đi. Nhớ rõ chỉ được mang theo đồ cá nhân của cậu, những thứ thuộc trại giam đều phải để lại. Mà tôi nghĩ cậu chắc cũng chẳng muốn lấy thứ gì trong này về làm kỷ niệm đâu nhỉ."

Quản giáo thử pha trò nhưng không nhận được sự hồi đáp, cũng không phật lòng mà trở về đáng vẻ nghiêm cẩn, hướng dẫn phạm nhân đi làm vài thủ tục cần thiết.

Y được trại giam "tặng" cho một bộ quần áo bình thường thay cho bộ tù vẫn đang mặc. Khoác trên mình kẻ sọc đen trắng nhiều năm, ngày ngày mờ mất ra cũng đa phần chỉ có những kẻ sọc trắng đen, song sắt nhà tù cũng là đường sọc dọc lạnh lẽo bóng bóng, giờ nhìn màu sắc tươi mới trên tay này y cảm thấy... xa lạ.

Quân được sắp xếp ngồi đợi trong phòng cách ly, một viên cảnh sát trông xấp xỉ tuổi y canh giữ bên cạnh. Chỉ còn ít phút nữa thôi y sẽ từ một tội nhân

lấy lại được quyền công dân bình thường, vậy nên thái độ đối xử của những người xung quanh có vẻ ôn hòa, nhã nhặn hơn thường ngày. Hắn nhếch mép cười mỉa.

Quân lẳng lẳng ngồi trên cái ghế cứng nhắc của trại giam, mắt nhìn chăm chú xuống mũi giày thể thao cũ kỹ. Viên cảnh sát trẻ tuổi trông hắn tỉnh lặng như vậy, thầm nghĩ kẻ này chắc sắp được tại ngoại, cảm xúc thăng hoa đến mức chết lặng chẳng?

Chỉ có Quân biết, sự tự do cũng không đã động được lòng hắn đã tỉnh lặng như hồ nước chết, gió thổi, cỏ lay không gợn nổi một chút sóng lăn tăn.

Y không phải ngồi đợi lâu lắm, hành lang yên tĩnh giờ thoảng thấy bóng người từ xa tiến lại. Y ngẩng mặt lên nhìn, con người đen dài đại chậm chậm chuyển tiêu cự về phía cửa ra vào.

Một người trẻ tuổi, cao lớn xuất hiện trong tầm mắt.

"Anh!" Hắn nghẹn ngào.

Trịnh Bình, cái tên quen thuộc bật ra trong đầu y.

"Em đến đón anh." Trịnh Bình sai bước đến trước mặt y, ngồi thụp xuống khiến Quân không phải ngước lên nhìn.

"Đã lâu không gặp." Trịnh Hồng Quân nhàn nhạt đáp, y có thể dễ dàng đọc được mâu thuẫn giằng xé trong đôi mắt thẳng em họ này.

Trịnh Bình chăm chú nhìn người đàn ông đối diện. Khuôn mặt thư sinh đẹp trai ngày xưa dường như thay đổi hoàn toàn. Gò má nhô lên góc cạnh, cặp mắt cũng không còn lấp lánh tinh anh như trước, mũi cao nhưng thô, môi dày mà bạc. Đặc biệt là làn da nâu sạm, không tìm nổi sự trắng trẻo mịn màng cách đây mười năm.

Anh họ của hắn, đã thay đổi hoàn toàn rồi. Lòng Trịnh Bình quặn lên đau xót.

"Đi thôi. Anh ở đây đã đủ lâu rồi." Giọng Quân lạnh lạnh, nghe không rõ tâm tình.

Trịnh Bình gật đầu thật mạnh, đứng bật dậy, do dự một chút, cuối cùng cũng đưa bàn tay về phía trước. Quân nhìn bàn tay to lớn trước mặt, lại nhìn thẳng em bằng nhắng năm xưa giờ lột xác thành đàn ông trưởng thành, cảm giác như đã trải qua một đời một kiếp. Y bỏ qua bàn tay hướng về phía mình, tự động đứng dậy bước đi.

Trịnh Bình thay y chào hỏi toàn thể cán bộ công tác, biếu quà cảm ơn rồi lẳng lẳng "dắt" anh trai rời khỏi.

Bầu trời trong và ngoài cổng trại giam vẫn thế, xanh xanh, cao cao không hề thay đổi. Gió vẫn là ngọn gió lạnh mùa đông, tạt vào mặt làm hai má rét buốt. Không khí vẫn là loại ô nhiễm nặng nề, hít vào thở ra đầy khói bụi.

Y đợi trong tù mười năm, bước ra không biết là tự do, hay lại là lần nữa sa chân vào vũng bùn không lối thoát.

Trịnh Bình ngơ ngác nhìn người đàn ông gầy gầy xương xương phía trước, năm tháng trong tù biến người anh họ đầy sức sống của hắn thành khúc gỗ vô tri. Áo sơ mi rộng thùng thình mặc lên người một cách tạm bợ làm tăng thêm cảm giác như Quân vốn không thuộc về thế giới này.

Hai người lên chiếc taxi chờ sẵn bên đường, hướng về phía nội đô. Cả dọc đường đi yên tĩnh kỳ lạ, hai anh em khi xưa vốn tâm đầu ý hợp là thế, cách một thập kỷ, giờ chẳng tìm nổi một chủ đề để nói với nhau.

Taxi chậm rãi tiến vào phố lớn, Quân không biểu cảm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Đường xá thay đổi không nhiều, mười năm rút cuộc cũng chỉ trang hoàng được thêm chút đỉnh, xây thêm được vài tòa nhà cao tầng, không khó để nhận ra bóng dáng năm xưa.

"Có thể rẽ sang đường bên trái không?" Quân bất ngờ lên tiếng.

Trịnh Bình liếc mắt sang bên trái, từ xa nhìn thấy bảng chỉ tên đường, chợt nhớ ra điều gì đó, mặt tái mét.

"Không. Anh tài xế cứ đi thẳng về địa chỉ tôi đã dặn."

Quân nghiêng đầu quan sát Trịnh Bình ở khoảng cách gần, ánh mắt như muốn nói "việc gì mà phải làm như thế". Trịnh Bình trốn tránh, giả vờ nhìn đường trước mặt, hắn cố gắng rời chủ đề.

"Em thuê cho anh một căn chung cư mini, cách không xa nhà cũ."

"Ừ, cảm ơn." Quân đáp lại không mấy nhiệt tình.

"Đồ đạc em cũng đã để người sắp xếp hợp lý, em vốn định mang quần áo của em sang cho anh mặc tạm nhưng bây giờ chắc không được rồi. Nếu lát nữa anh không mệt mình cùng đi mua mới."

"Không cần, anh mặc gì chả được."

"Cần chứ. Bộ dạng anh thế này không ăn mặc cho tử tế người ta sẽ tưởng là ma đói hiện hình đấy!" Hắn thừa phả trò.

"Anh như bây giờ cũng có khác gì người chết đâu." Y mĩa mai chính mình.

Trịnh Bình nín thở, thật lâu sâu mới lần nữa mở miệng.

"Anh, mọi việc đã qua rồi. Bây giờ coi như anh được sinh ra một lần nữa, hãy cố gắng làm lại từ đầu. Rồi dần dần mọi người sẽ không còn nhớ đến chuyện đó nữa, họ sẽ lại tha thứ cho anh." Em cũng sẽ cố gắng tha thứ cho anh, Trịnh Bình lặng lẽ bổ sung.

"Ha, mọi người tha thứ cho anh để làm gì chứ. Đến bản thân anh còn không thể tha thứ cho chính mình thì cần quan tâm đến gì đến mọi người."

Quân cười cười, ngả người ra ghế, thân thể thả lỏng nhưng bàn tay nắm chặt. Miệng y nhếch lên nhưng đôi mắt lại tĩnh lặng tựa hồ nước chết.

Trịnh Bình ảo não, hần rút cuộc vẫn không biết nên làm gì cho phải. Tâm lý mâu thuẫn khiến hần chẳng thể tìm nổi cách đối xử thích hợp với người này, vừa cảm giận, lại vừa xót thương.

*

Lam Lâm nằm trên giường, toàn thân nóng sốt không có sức lực. Cậu chính thức bị cảm.

"Mùa đông chết tiệt! Con mưa chết tiệt! Trịnh Bình chết tiệt!"

Lam Lâm mê sảng, rên hừ hừ trong miệng. Nếu không tại Trịnh Bình ngu ngốc không xúi dại cậu tham gia nhạc hội thì cậu sẽ không rơi vào trạng thái tâm lý bất ổn, nếu trạng thái tâm lý không bất ổn cậu sẽ không dại gì để cho Trịnh Bình dắt đi xem cá chết nửa đêm, nếu không đi xem cá chết nửa đêm sẽ không xui xẻo gặp đúng con mưa rào, nếu không gặp con mưa rào sẽ không bị xối ướt như chuột lột, nếu không ướt như chuột lột thì tất nhiên sẽ không bị cảm lạnh!

Nguồn cơn đều bắt đầu từ hần! Trịnh Bình!

Mê mê tỉnh tỉnh nằm trên giường nguyên một ngày trời vẫn chưa khá hơn, người giúp việc sốt sắng gọi điện cho bác sĩ gia đình. Bác sĩ qua cũng chỉ có thể tiêm cho cậu một liều hạ sốt. Bây giờ cậu đang nằm bất động đợi truyền nước, mà kể cả có truyền xong thì cũng không có hơi sức nào mà cử động. Ngaoooo...

Trong lúc Lam Lâm sốt cao đến choáng váng không phân biệt được đông tây nam bắc thì trên mạng xã hội cũng đang phát hỏa, nóng đến bỏng tay. Cư dân mạng truyền nhau đoạn ghi hình tiết mục biểu diễn đặc sắc nhất đêm hội hôm qua, bị thuyết phục bởi giọng hát và bài ca phong cách mới lạ, kêu gào muốn truy lùng danh tính ca sĩ. Lượng theo dõi trang cá nhân của Tiểu Ngọc trong một buổi sáng tăng lên chóng mặt.

Sự việc sôi sục đến đỉnh điểm khi một người qua đường A nào đó bỗng dưng chú ý đến người đệm nhạc phía sau màn khói, người này liền thực hiện các kỹ xảo cắt ghép, phóng to, lọc và làm nét hình ảnh khiến cho nửa khuôn mặt tinh xảo nam giới được "phơi bày" trước con mắt bản dân thiên hạ. Tập thể chị em phụ nữ mê trai lập tức tru lên như sói, hai mắt biến thành hình trái tim, khóc lóc muốn điều tra kỹ lưỡng lý lịch trích ngang, thậm chí gia phả ba đời nhà người ta cũng phải bó ri ra bằng được. Vài tay kỹ thuật trình độ cao nắm bắt được tâm lý điên cuồng của đám đông, liền tiếp tung ra video cận cảnh chân dung "nam thần" đã qua kỹ xảo xử lý, nước phim mang hiệu ứng long lanh, người lại đẹp không tì vết, mơ hồ tựa như không phải nơi trần thế. Cư dân mạng dù gái hay trai dứt khoát ôm tim ngã gục.

Woa, đã đẹp trai lại còn có tài! Có còn muốn để cho con gái/trao nhà người ta lấy chồng/vợ không đây!

Tiểu Ngọc vu vơ mò điện thoại lướt mạng, chưa kịp cười thích chí vì hiệu quả bài hát mạng lại đã suýt đánh rơi hai con mắt. Toàn bộ new feed trên Facebook của cô nàng đều đăng tải hình ảnh người con trai quen thuộc nào đó.

Lam Lâm! Á á á!

Tiểu Ngọc luống cuống bấm liên tiếp một dãy số, nín thở gọi cho đối tượng đang bị săn lùng gắt gao số một trên mạng nhưng rất tiếc, ai đó không bắt máy. Cô gái nhỏ dầm chân đanh dạch, sốt ruột nhấn cho Lam Lâm một tin nhắn rồi bèn chôn quay lại đến Học viện, tối nay còn rất nhiều việc phải làm, trách nhiệm của một ngôi sao thật quá lớn mà!

Lam Lâm vẫn chưa thoát khỏi hình thái bần nhão, tai mơ hồ nghe có tiếng chuông điện thoại kêu mà không nhắc người dậy nổi. Tay chân đau nhức không nghe sai bảo, mà cậu cũng chẳng muốn nhúc nhích, rút cuộc mặc kệ luôn, lần nữa bồng bênh trong giấc ngủ chập chờn.

Trịnh Bình dắt anh họ đi mua ít quần áo và đồ dùng cá nhân, cùng y ăn một bữa cơm thân mật, cố gắng hàn huyên một chút, động viên y mở lòng để tái hòa nhập cộng đồng, lúc xong xuôi trời cũng đã tối muộn. Hần mò mò di động trong túi, gọi cho Lam Lâm mấy lần mà không thấy cậu bắt máy, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng tự ý "xâm lược" địa bàn luôn.

Khi Trịnh Bình vượt qua hàng rào bảo vệ lỏng lẻo, "hạ gục" hai vệ sĩ quen mặt "trần" ở cửa chính, "đánh bay" hai, ba người giúp việc lủi rủ ngẫu nhiên xuất hiện, thành công "đột nhập" vào căn cứ địa cuối cùng của Boss Lâm, chưa kịp cười to đắc chí, hần đã tá hỏa lên vì trạng thái nửa sống nửa chết của trùm cuối. Hần vượt ngàn gian khó (?) để mò đến được ái này, phát hiện ra đối thủ không chịu nổi một kích (?), thanh máu nhấp nháy màu đỏ lập lòe, sao tự nhiên thấy lòng dạ tan nát toi bồi.

Trịnh Bình nghen ngào nhìn Lam Lâm "thoi thóp" trên giường, mặt mũi trở nên méo mó. Hần ngồi phịch xuống, đệm lún sâu khiến Lam Lâm hơi tỉnh lại, mắt mấy giây mới mở được đôi mắt như có màng đục, nhìn qua. Chắc, thật a cậu không nhìn rõ gì cả, chỉ thấy một đồng đen thui lù lù nào đó đang chiếm

một bên giường của cậu mà thôi. Lam Lâm sụt sịt cái mũi tắc tịt.

Trịnh Bình nhìn Lam Lâm hai má trắng bệch, cái mũi lại đỏ ửng lên vì ngạt thở, vừa thương tiếc lại vừa đau lòng.

"Sao lại đến nông nổi này cơ chứ? Em nhìn anh xem, cùng là đêm mưa, anh thì khỏe như vâm, em che che chắn chắn cuối cùng lại thành cảm lạnh. Đàn ông đàn ông gì mà yếu như sên thế hả!"

Lam Lâm nghe hần nói tiếng được tiếng mất, não bộ chậm chạp tổng hợp lại thông tin, lúc giải mã xong thì ngọn lửa tức giận đã bốc lên phừng phừng, há mồm muốn cãi lại "còn không phải tại anh sao" nhưng bật ra cũng chỉ là vài âm thanh khàn khàn vô nghĩa. Cậu ôm ngực ho sù sụ.

Trịnh Bình hốt hoảng, luống cuống tay chân đỡ cậu lên võ lưng thì bị cậu yếu ớt đẩy ra. Hần ngó lơ, khăng khăng diu lấy người, đặt cậu ngồi dựa vào gối mềm đã kê sau lưng, mồm miệng lăm bả lăm bả không khác gì bà mẹ già khó tính.

"Ồi giỏi ôi, xem đi xem đi. Đã sốt lại còn ho. Rút cuộc người em làm bằng gì vậy hả, thanh niên trai tráng, hai mấy tuổi đầu mà sức đề kháng yếu kém như vậy. Nào nào, ngồi lên đây để uống hùm nước. Trông cái bộ dáng này chắc chắn là nằm bẹp dí từ sáng không nhúc nhích rồi, có biết càng nằm càng mê man, càng mệt mỏi không hả? Nào, uống một hùm nước ấm đi, uống cho trôi dờn nhuận họng! Sốt cao phải uống thật nhiều nước, biết chưa? Uống thêm hùm nữa, há to mồm ra nào, cái mồm cứ mím chặt như vậy thì được mấy giọt!"

Lam Lâm bị Bình lôi nhai đến đình tai mà không thể phản kháng, nuốt con giận vào trong, chờ ngày sau lòi ra tính sổ. Cậu ngoan ngoãn uống chút nước ấm được đặt sẵn bên miệng, cổ họng khô khốc thoáng cái đã thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trán bỗng nhiên có cảm giác man mát, bàn tay thô ráp vẫn còn mang hơi lạnh bên ngoài của Trịnh Bình đặt lên khiến cậu cảm thấy thật dễ chịu. Thái dương căng cứng cũng thả lỏng không ít, Lam Lâm thở ra một hơi thỏa mãn, ặc, không thở ra được, sụt sịt.

Lam Lâm ngồi một lúc mới thật sự tìm lại được sự tỉnh táo, ngược đời mắt mờ đục lên nhìn con gấu chó to đùng đang nhăn nhó cái mặt, cảm nhận không dứt, đặc biệt không có lấy một tia sám hối. Tên khốn nhà người quên người hại ta ra nông nổi này là ai đây hả! Lam Lâm tức giận lật bàn (nhưng chỉ là trong tưởng tượng).

Trịnh Bình sờ sờ, thấy Lam Lâm tuy còn hâm hấp nóng nhưng có vẻ đã hạ nhiệt kha khá rồi, lại liếc nhìn bình nước thuốc trông trơn và kim truyền vẫn đang cắm trên tay cậu, khẽ khàng nâng bàn tay tái xanh lên, vừa phồng má thổi thổi vừa nhẹ nhàng rút ra. Lam Lâm bị đối xử như trẻ con, khóe miệng giật giật, rút cuộc lựa chọn câm nín vì có muốn mở mồm ra nói cũng chẳng nên lời. Cổ họng cậu đặc sệt cả rồi, giọng cũng mất, đoán chừng không hết ngày mai chưa khá hơn được.

Trịnh Bình ân cần hỏi Lam Lâm có muốn ăn gì không, nhận được cái lắc đầu thì bịu môi, tự nhán nút gọi xuống nhà bếp yêu cầu hai phần cháo chim nấu loãng.

Cháo nóng hôi hổi nhanh chóng được dọn lên, người giúp việc hai mắt tỏa sáng nhìn Trịnh Bình như nhìn đáng cứu thế. Thật may mắn cậu Bình đến rồi, từ sáng đến giờ cậu Lâm không ăn không uống, bọn họ sốt ruột muốn chết rồi đây nè!

Trịnh Bình cười gật gật đầu với cô giúp việc đáng thương, tự mình múc cháo trong niêu ra bát sứ, mùi thơm ngon tỏa ra khắp phòng. Bụng Lam Lâm không tự chủ sôi ùng ục.

"Hồ hồ hồ, thế mà người nào đó vừa rồi bảo ăn còn không chịu!" Trịnh Bình cố tình đâm thọt, một bên gỡ thịt chim thành từng miếng nhỏ, thả vào trong bát.

Lam Lâm xấu hổ cực kỳ, ngoài mặt vẫn cố gắng tỏ ra trấn định, lại liếc nhìn cái tay tên nào đó đi đường chưa rửa đã sờ vào đồ ăn.

Trịnh Bình lau bàn tay đầy mỡ vào khăn giấy rồi bưng bát cháo qua, múc lấy một thìa đặt lên miệng thổi "phù phù", cực kỳ chăm sóc đưa đến miệng Lam Lâm. Lam Lâm đấu tranh tâm lý hai giây, hết nhìn thìa cháo lại nhìn đáng vẻ vừa vụng về vừa ân cần của tên này, cuối cùng cam chịu số phận, há miệng nuốt vào. Vị cháo thanh nhạt, thịt chim mềm ngọt trôi xuống họng, đánh thức vị giác tê liệt của cậu, khiến cả người dường như có sức sống hơn nhiều.

Trịnh Bình chăm chú nhìn Lam Lâm, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên khuôn mặt tái nhợt ấy, xót xa múc thêm thìa cháo nữa, thổi thổi, lại đưa qua. Lam Lâm ăn hết một bát cháo nhỏ, bị Trịnh Bình vừa dụ dỗ vừa cưỡng ép bắt nuốt thêm nửa bát nữa mới được buông tha. Cậu ngồi im lặng trên giường, nhìn Trịnh Bình xì xụp húp nốt chỗ cháo thừa, lòng dạ rối ren không biết có tư vị gì.

F*ck, bệnh tật làm cơ thể yếu đuối, cũng làm tâm lý con người càng trở nên yếu đuối hơn.

;y%l<2

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vạn Bất Đặc Dĩ

ỹ nam yếu đuối?” ngồi trên ghế nhưng mềm mại đặt giữa phòng khách tràn ngập ánh sáng, hưởng thụ buổi chiều êm ả cùng cáo con thì Tiêu Ngọc bắt ngờ ập đến như vũ bão. Lam Lâm đỡ dần tự hồi từ bao giờ căn biệt thự này trở nên nhộn nhịp và hiếu khách đến thế.

Cô gái nhỏ lấy tư thế không gì có thể ngăn trở xông vào giữa nhà, mồm liến thoắng tuôn một tràng ngôn ngữ mạng cậu không theo kịp rồi lại cuống quýt tung ra bộ sản phẩm thời trang phong cách hoàng gia (?) nào đó bắt cậu mặc thử. Lam Lâm yếu ớt giơ tay muốn từ chối thì bị ánh mắt mờ sương đáng thương vô cùng của Tiêu Ngọc đánh cho rụt lại, cậu đành bất đắc dĩ chậm chạp bò lên phòng thay đồ.

Lam Lâm cố vịn vào cái lưng cứng còng, hai tay nâng lên hạ xuống, khó khăn xỏ vào bộ quần áo thiết kế cầu kì quá mức này. Lúc soi gương, cậu lần nữa tự hỏi phải chăng thẩm mỹ thời trang của Tiêu Ngọc thật sự có vấn đề? Không hiểu cô gái nhỏ này trong đầu chứa những thứ mộng mơ hồng phấn gì nữa.

Tiêu Ngọc chờ chờ đợi đợi hồi lâu cuối cùng cũng thấy Lam Lâm lò dò bước xuống cầu thang, biểu cảm liền thay đổi một trăm tám mươi độ. Hai mắt vương lệ u buồn khi này lập tức biến thành hai chiếc đèn pha ô – tô sáng chói, “quét” từ đầu đến chân Lam Lâm bảy bảy bốn mươi chín lượt mới chịu buông tha.

Oa ha ha! Quá đẹp trai! Quá phong độ! Ánh mắt chọn đồ của cô tuyệt không bao giờ sai mà!

Lam Lâm bị Tiêu Ngọc dùng ánh mắt mê muội ngắm nghía đến nổi da gà, chợt có ảo giác mình trở thành đồ chơi búp bê cho cô nàng thay mặc quần áo. Nội tâm cậu vịn vào bắt đầu muốn kháng cự.

Tiêu Ngọc hớn hờ kéo tay Lam Lâm đứng trước gương lớn trong phòng khách, chỉ vào đó mà sung sướng cảm thán.

“Đẹp! Quá đẹp! Anh nhìn xem, chúng ta có khác gì hoàng tử và công chúa bước ra từ truyện cổ tích không!” Nói xong còn thích chí xoay một vòng, tà váy phiêu bồng xòe ra như cánh hoa rực rỡ.

Lam Lâm dùng đôi mắt mờ đục nhìn hình ảnh hai người phản chiếu trong gương, một tình linh đáng yêu tràn ngập sức sống, một như xác chết ngàn năm đóng hộp.

Cô gái nhỏ hôm nay diện một chiếc váy xòe cúp ngực màu vàng chanh, phía trên đính một lớp đá trong suốt bắt sáng lấp lánh. Mái tóc dài được vấn lên cao, lộ ra cổ trắng nõn và bờ vai yêu kiều mảnh khảnh, vừa gọi cảm lại vừa thanh lịch.

Dịch sang bên cạnh một chút, Lam Lâm lò dò thấy chính mình đang cứng nhắc “đóng” một cái áo vest trắng may theo kiểu lễ phục Hoàng gia Anh, thân và tay áo thêu chìm hoa văn kiểu cách màu vàng, cổ cứng dựng cao, hai hàng cúc kim loại sáng loáng chạy dọc trước ngực. Phần từ thắt lưng trở lên lấp lánh ánh vàng, muốn bao nhiêu “đồng bóng” liền có bấy nhiêu. Phía dưới may mấn đơn giản hơn nhưng quần tây dài không lấy một điểm tí vết, trắng sáng đến độ làm người mặc cảm thấy bối rối.

Lam Lâm liếc đám tua rua đang rũ xuống trên cầu vai, chợt nảy sinh khát vọng muốn xòe vuốt giật tung. Tiêu Ngọc không biết vô tình hay cố ý, vừa kịp lúc bắt lấy bàn tay đang cứng nhắc đưa lên của cậu, vui vẻ lắc lắc.

Lam Lâm cúi đầu chuyển tầm mắt sang cô gái nhỏ nhắn yêu kiều, lòng hóa thành bùn nhão, bất đắc dĩ cam chịu số phận bị bài trí.

Tiêu Ngọc sung sướng lại xoay thêm một vòng như trẻ con mặc quần áo mới, lại hỗn loạn nói bên tai Lam Lâm điều gì đó bằng tốc độ nhanh hơn khả năng tiếp thu ngôn ngữ của cậu bây giờ. Lam Lâm trì trệ tiêu hóa mất năm giây, lúc định mở miệng ra nói chuyện thì âm thanh rắc kệt trong cổ họng.

Tiêu Ngọc không thấy người này lên tiếng từ chối thì càng thêm vui sướng, mặt mày rạng rỡ kéo tay Lam Lâm đi thẳng ra cửa. Lam Lâm hốt hoảng, bị động lật đặt bước theo sau, hai chân mềm nhũn sắp xoắn cả vào với nhau rồi. Kỳ lạ là từ đầu đến cuối cậu không hề cố gắng phát ra âm thanh phản đối!

Tiêu Ngọc kéo Lam Lâm vào một chiếc Toyota Camry màu đen đỗ trước cổng lớn biệt thự. Chiếc xe hơi không hề do dự, lập tức phóng đi trong con mắt trố lồi của hai thanh niên bảo vệ.

Chuyện này là sao đây!

Quay trở lại thực tại, sau một quá trình mơ màng màng bị cưỡng ép, Lam Lâm đã đứng chính giữa bữa tiệc tổ chức ăn mừng ngày hội âm nhạc cuối cùng của Học viện âm nhạc.

Dáng dấp cao gầy mảnh khảnh, nước da được tăng thêm hiệu quả bệnh tật nên trắng như trứng gà bóc, mái tóc nâu nhạt tự nhiên bông bênh, phối với trang phục kiểu Tây khiến Lam Lâm trông như một Hoàng tử lai bước ra từ tranh vẽ. Vẻ đẹp vừa mang nét thần bí phương đông vừa mang hơi hướm lịch lãm phương Tây khiến cậu thu hút không ít ánh nhìn. Một vài người nhận ra cậu là nhân vật đang “hot” rùng rục trên mạng xã hội, thậm chí còn chỉ trỏ, bàn tán hăng say.

Tiêu Ngọc thấy Lam Lâm mất tập trung, ánh mắt khang khác bình thường liền vẫy vẫy tay trước mặt cậu.

“Hey, sao trông anh như người mất hồn thế? Có nghe thấy em nói gì không vậy?”

Lam Lâm qua loa gật đầu, cứng nhắc bám theo Tiêu Ngọc đi tìm Giám đốc Triều, cậu không muốn đứng đây một mình chịu đựng ánh mắt quái dị của đám đông nữa.

Tiệc đứng đang diễn ra nhộn nhịp nhất, khách mời hào phóng đứng lên tự phục vụ đồ ăn và nước uống, lại tranh thủ giao lưu tán gẫu tranh thủ mở rộng

quan hệ.

Bác Triều đã có chút men rượu, mặt đỏ tai hồng đứng giữa một nhóm người trung niên, đều là những quý ông quý bà sang trọng, quý phái. Vừa nhìn thấy hai người trẻ tuổi đi tới, bác già liền cười sang sảng tiến lên hai bước đón họ.

“Ha ha ha! Hai đứa đây rồi, lại đây nào đừng ngại! Để bác giới thiệu hai đứa cho các vị khách quý!”

Giám đốc Triều hào phóng nhưng không mất đi vẻ lịch thiệp, hướng về từng người đứng đó giới thiệu một cách thân mật.

“Đây là bác Hồ Nam Việt, tổng biên tập tạp chí Nghệ thuật phương Đông; đây là cô Đặng Minh Hà, nhạc sĩ kiêm giám đốc điều hành công ty giải trí Minh Tinh; đây là cô Rosaline Ngô, nhà phê bình âm nhạc hiện đang làm việc tại Ý. Ha ha, còn đây, người này phải nói là rất đặc biệt, chính là chủ nhân của cây đàn Piano Crystal P, cháu cứ gọi là bác Hình Long là được!”

Lam Lâm nghe bác Triều thao thao bất tuyệt một tràng mà đầu óc ong ong như TV nhiễu sóng, trên mặt vẫn cứng nhắc giữ nụ cười xã giao, thận trọng bắt tay chào hỏi những người có mặt ở đây, cử chỉ lễ độ, lịch sự khiến những vị khách quý đều có thiện cảm. Giám đốc Triều cố tình giới thiệu hai thanh niên trẻ tuổi với những người có địa vị ở đây, một phần là muốn tạo điều kiện tiền đề cho hai đứa phát triển sau này, con đường sự nghiệp ít nhiều sẽ dễ dàng xây dựng hơn.

Giám đốc Triều ngoắc một phục vụ, gọi mấy ly rượu vang rồi cùng mọi người nhâm nhi nói chuyện phiếm, bóng gió muốn các vị ở đây quan tâm một chút đến hai đứa nhỏ. Khách quý đều là những người được mời đến đêm nhạc khai mạc, từng thưởng thức tiết mục đặc biệt, biết rõ năng lực của Lâm, Ngọc nên tỏ ra rất thiện chí khiến bác Triều vui vẻ không thôi. Hai người trẻ tuổi mỗi người cầm một ly rượu đỏ, lễ độ cùng ly trong không khí sôi nổi.

Lam Lâm nhấp môi uống chút rượu, mặc dù vị cồn rất nhẹ nhưng vẫn khiến vị giác tê liệt của cậu khó chịu. Tán gẫu một lúc, một ly rượu vang không tính là nhiều trôi tuột xuống bụng, cậu cảm giác người ngợp không được thoải mái lắm.

Tiêu Ngọc đứng ngay cạnh bấy giờ mới chú ý Lam Lâm, ngờ ngợ nhận ra điều gì đó bất thường. Khuôn mặt cậu tái tái, hơi thở lại nặng nề, từ đầu đến cuối đều yên lặng không nói tiếng nào, hình như lúc này còn ra dấu chỉ vào họng ám chỉ mình không tiện nói chuyện. A! Thôi chết! Cô rút cuộc cũng nhận ra người này hình như bị bệnh!

Tiêu Ngọc tròn mắt nhìn Lam Lâm, sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Chết thật, sao cô lại có thể sơ ý như vậy chứ! Ngay từ lúc ở nhà Lam Lâm, cô vì quá hưng phấn đã vô ý bỏ qua biểu cảm mệt mỏi của cậu, cứ thế lôi cậu đi mà không để cậu có cơ hội từ chối. Tính đến bây giờ cậu đã phải đứng một thời gian dài, cơ thể ốm yếu làm sao có thể chịu đựng được!

Tiêu Ngọc cắn môi, dứt khoát tìm một lý do rồi kéo Lam Lâm ra khỏi cuộc trò chuyện, dẫn cậu đến ghế mềm đặt ở một góc kín đáo trong phòng tiệc. Lam Lâm rút cuộc cũng không phải đứng nữa, cậu thả “phịch” người vào ghế salon, duỗi thẳng đôi chân mỏi nhừ.

“Anh bị ốm phải không?”

Lam Lâm không trả lời cô, chăm chú gỡ bỏ hai cúc áo khoác trên cùng cho dễ thở, mặc cái thứ cứng nhắc này khiến cậu càng cảm thấy nặng nề khó chịu.

“Trời ạ! Sao anh lại không nói cho em biết chứ!” Cô gái nhỏ dậm chân.

Lam Lâm nhìn cô bất lực, ánh mắt như muốn nói “em gái nhỏ, em có thể tinh tế hơn một chút được không”. Tiêu Ngọc rối rắm, không hiểu hôm nay ăn phải thuốc gì mà mình lại ngu như vậy nữa!

Tiêu Ngọc vươn tay sờ trán cậu, bàn tay con gái thon nhỏ, mềm mịn khác hẳn sự thô ráp của vuốt sói kè nào đó, chạm vào khiến cậu thấy vừa xa lạ vừa có phản hướng thụ.

“Vẫn còn sốt đây này! Chết mất thôi! Thế mà anh còn theo em đến đây!”

“...” Lam Lâm thủy chung giữ vững nguyên tắc “im lặng là vàng”.

Tiêu Ngọc nói đến đây mới thấy mình thật vô lý, cắn cắn môi nhìn Lam Lâm, đáng thương hết như cô mới là nạn nhân vậy.

Lam Lâm nhúc nhủ, không biết làm sao với cô gái nhỏ này, vươn tay ra muốn xoa đầu an ủi nhưng khoảng cách xa không với tới. Tiêu Ngọc thấy bàn tay đưa ra của cậu, đoán đoán một chút liền nắm lấy.

“Anh có trách em không?”

Lam Lâm lắc đầu.

“Vi sao?” Cô méo mào, đáng thương muốn chết. Nếu Lam Lâm trách cô, cô sẽ không cảm thấy tội lỗi chồng chất thế này!

Vì chiều theo ý em chứ sao, Lam Lâm dùng ánh mắt trả lời.

Tiêu Ngọc chỉ thấy cậu nhìn mình dửng dưng không đáp, đôi mắt lạnh lạnh hôm nay mờ mịt phủ một lớp sương, khiến cô cảm thấy dường như bản thân chìm chìm trong đó. Cô gái nhỏ ôm trái tim bỗng nhiên nảy lên “thình thịch”.

“À... à... anh Lâm! Anh ngồi đây nhé! Em gọi cho anh một cốc trà gừng nóng, anh uống vào chắc chắn sẽ đỡ hơn!”

Lâm Lâm gật gù đầu, nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ nhanh chóng lẫn vào đám đông rồi mới nặng nề dựa đầu ra phía sau, cố ổn định cảm giác choáng váng tự nhiên ập đến.

Shhh... sao tự nhiên bụng lại quặn lên thế này!

Lâm Lâm ôm bụng dưới, nhăn nhó khó chịu. Chắc tại cậu chưa ăn gì đã uống chút rượu nên rối loạn tiêu hóa? Lâm Lâm nghi hoặc, tay vô thức dè chặt bụng.

Tiêu Ngọc đi tìm người phục vụ, yêu cầu một cốc trà gừng tươi. Phục vụ nam trẻ tuổi nhanh chóng đáp ứng, bảo cô chờ một lát rồi xoay người đi chuẩn bị.

Phục vụ nam nhanh nhẹn lách mình vào khu bếp phía sau, lại vòng qua cầu thang thoát hiểm phụ, gặp một người tại đó.

“Đại ca, thời cơ đến rồi! Em rình mãi mới “tóm” được cô nàng. Cô nàng muốn một cốc trà gừng nóng, khà khà khà!”

“Mày làm tốt lắm, không uống công tao dạy dỗ! Hay lắm, trà gừng à, mùi vị đủ nồng, thừa sức át đi thứ này...” Nói đoạn tên này lôi trong túi áo ra một lọ thủy tinh nhỏ trong suốt.

Phục vụ nam nhìn chằm chằm nhìn trong lọ thủy tinh, cười âm hiểm.

“Đại ca, thứ này có phải là...” Phục vụ nam chưa nói hết câu nhưng hai người đã có sự ăn ý, ánh mắt lập lòe bí ối.

“Chính là thứ đó! Tao lùng mãi mới được hàng chất lượng cao thế này. Chỉ cần cho vào hai giọt, bất cứ loại đàn bà nào cũng phải buông tay chịu trói! Không những nó có tác dụng kích thích mà còn làm cho người uống phải toàn thân yếu ớt, nhưng đặc biệt lại không hề mất đi ý thức! Khắc khắc khắc... càng như vậy mới càng vui thú! Phải để con ả nhớ kỹ đáng về đám đảng của mình mà không thể phản kháng mới có giá trị!”

“Thần kỳ như vậy!” Phục vụ nam khoa trương hô lên. “Trên đời thật sự có loại thuốc có thể biến tiểu thư đoan trang thành gái điếm dơ bẩn sao?!”

“Tao mà phải nói đùa với mày? Mau pha trà gừng đi, cho thứ này vào rồi đợi một lát sẽ thấy hiệu quả! Lúc đấy cho mày tận mắt chứng kiến tác dụng tuyệt vời của nó, nhưng chỉ cho mày xem thôi đấy! Cầm sơ mũi gì người của tao!” Nói rồi tên kia tát mạnh vào đầu phục vụ nam.

“Dạ! Dạ! Chỉ xem thôi là đủ rồi! Á hí hí! Em đi làm ngay đây!”

Tiêu Ngọc đứng chờ khá khá mới thấy phục vụ nam mình gọi đồ uống quay lại. Cô nhận tách trà gừng nóng hồi trên tay phục vụ, không để ý ánh mắt kỳ quái của y mà quay lưng vội bước đi. Phục vụ nam cẩn thận muốn bám theo kiểm tra kỹ xem cô nàng có uống hết không, chưa được nửa đường thì bị quản lý gọi ra giao việc, đành phải ngậm ngùi nhấn tin cho đại ca báo cáo tình hình.

Tiêu Ngọc trở về góc khuất, thấy Lâm Lâm đang mệt mỏi chống tay nghiêng đầu trên ghế, vội vàng tiến lại đưa cốc trà gừng qua. Hai tay rảnh rồi liền day day huyệt thái dương đang căng cứng cho cậu.

“Anh uống trà gừng đi, sẽ dễ chịu hơn nhiều đó. Anh có mệt quá không? Em có một tiết mục sau ba mươi phút nữa, có thể đợi em một chút rồi cùng về không?”

Lâm Lâm nhấp một ngụm trà nồng nặc vị gừng tươi rồi gật gù đầu với Tiêu Ngọc. Đã đến đây rồi thì thôi chờ cô rồi cùng về vậy, bây giờ cậu có muốn về cũng phải liên lạc với tài xế, không thể nhất thời đến ngay được. Nói đoạn, cậu rút điện thoại ra nhắn tin cho bác tài xế thông báo tình hình một chút, vừa nãy đi bất ngờ quá, cậu trì trệ quên không dặn dò người ở nhà, vệ sĩ cũng không mang theo, đảm bảo bây giờ “hậu phương” đang gà bay chó sủa.

Lúc này Lâm Lâm có suy nghĩ, Trịnh Bình là một, Tiêu Ngọc là hai, hai người này chính là đại diện tiêu biểu cho sự bất đắc dĩ mà cuộc đời này có thể đem lại cho cậu. Một người ngu ngốc thích làm theo ý mình, một người lại ngây thơ đáng yêu khiến cậu không thể từ chối. Haiza, trái tim già nua yếu đuối này sớm muộn cũng có ngày bị hai người chơi đùa đến nát bấy.

Ừc ừc ừc, Lâm Lâm một hơi uống nốt trà gừng trong cốc, rút cuộc cũng cảm thấy cơ thể ấm áp hơn nhiều, cơn đau nhâm nhâm ở bụng tạm thời được đẩy lùi. Mùi gừng tươi nồng đậm đánh thức vị giác tê liệt, cậu chép chép miệng, thử hít hít cái mùi ngàn ngạt.

*

Trịnh Bình vốn định qua nhà chơi với Lâm Lâm, đang trên đường tới thì nhận một cú điện thoại khiến hắn muốn rụng rời chân tay. Hắn ngay lập tức quay ngoắt đầu xe, liều mạng phóng hết tốc độ đến đồn công an phía bên kia thành phố.

“Anh là Trịnh Bình?” Viên cảnh sát đang ngồi ghi chép giấy tờ, ngược lên nhìn Trịnh Bình vừa mới xông vào, còn đang thờ hồng hộc.

“Vâng, là tôi.” Trịnh Bình sốt sắng gật đầu. “Anh họ tôi...”

“Anh ngồi đi. Anh họ cậu là Trịnh Hồng Quân phải không? Tôi theo số điện thoại anh họ cậu cung cấp để liên lạc, bây giờ cần phải làm một số thủ tục.”

“Anh có thể nói trước cho tôi có chuyện gì được không?”

“Anh họ của anh bị tình nghi âm mưu bắt cóc trẻ em tại trường Năng khiếu nghệ thuật thiếu nhi.” Viên cảnh sát vừa nói vừa quan sát sắc mặt Trịnh Bình.
“Hai vị này là phụ huynh của cháu bé, họ tố cáo anh họ anh có hành vi dụ dỗ con họ.”

Trịnh Bình mới nghe đến tên trường Năng khiếu nghệ thuật thiếu nhi mặt mũi đã lập tức tái mét, cứng ngắc quay đầu sang phía bên cạnh, lúc này mới nhìn thấy đôi vợ chồng mặt mũi tức giận ngồi trên băng ghế sắt tường.

“Anh... có thể nói rõ ràng tình huống được không?” Trịnh Bình run giọng.

“Còn có gì để nói nữa? Bắt cóc chính là bắt cóc! Thằng đấy chính là thằng lừa đảo! Chính mắt tôi nhìn thấy thằng đấy kéo tay con bé muốn dẫn đi!”
Người phụ nữ đằng kia mặt đỏ tía tai bật dậy gào lên.

Trịnh Bình sửng sò, quay sang phía cảnh sát muốn được giải thích rõ ràng. Viên cảnh sát không để ý đến thái độ của người phụ nữ, vẫn dùng giọng điệu lạnh lạnh đề hỏi Trịnh Bình.

“Anh họ anh tên Trịnh Hồng Quân, từng có tiền án tiền sự, vừa ra tù cách đây vài ngày đúng không? Tội danh... ồ, kỳ lạ, trong hồ sơ tóm lược không có ghi chép rõ ràng.” Viên cảnh sát nhìn Trịnh Bình bằng ánh mắt hoài nghi.

“Trời đất ơi! Vậy là quá rõ rồi! Tội phạm vừa mới ra tù còn không biết hối cải, tay chân vẫn chưa bỏ được mấy trò bẩn thỉu, chắc chắn định bắt con gái tôi để tống tiền! Không, thậm chí có khi còn muốn giở trò đồi bại! Ôi bọn biến thái bây giờ ở đâu cũng có, phải gô cổ tất cả bọn chúng lại, nhốt mục xương trong tù!” Người phụ nữ vừa nói vừa khóc đến thê thảm.

Trịnh Bình nghe mà sợ hãi, lại bùng lên tức giận.

“Cô thôi đi! Còn chưa hỏi rõ tình huống lúc đó đã vội kết luận cái gì! Anh họ tôi phạm tội cũng đã bị pháp luật trừng phạt đủ rồi. Bây giờ ra tù đã được trở lại làm một công dân bình thường, có quyền làm lại cuộc đời. Ai quy định từng đi tù thì cả đời sẽ là kẻ xấu hả?”

“Mày, mày còn già mồm cãi láo? Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, mày giống hệt thằng anh mày! Cảnh sát! Anh nhìn xem, nhìn hấn ta hung dữ chưa kìa, chắc chắn cũng không phải loại tốt lành gì!”

Người phụ nữ kích động không thềm nói lý. Chồng cô ta đứng bên cạnh trước giờ vẫn chưa nói lời nào, thấy vợ mình gào lên thái quá thì dùng hành động ngăn lại, nhắc nhở cô ta bớt lời.

Viên cảnh sát nhìn tình huống có dấu hiệu trở nên hỗn loạn, lên tiếng trấn an người phụ nữ, rồi quay sang phía Trịnh Bình.

“Anh họ anh có thái độ không hợp tác điều tra. Chúng tôi thật ra cũng chưa biết rõ tình huống cho lắm, hỏi gì anh Quân cũng không trả lời, đành phải lấy số điện thoại gọi anh tôi. Cô bé kia tạm thời chưa thể xuất hiện lấy lời khai vì lý do cá nhân.”

“Lý do cá nhân? Điều này chứng tỏ trạng thái tâm lý của cô bé vẫn bình thường, không bị sợ hãi hoảng loạn, không ảnh hưởng đến sinh hoạt đúng không? Như vậy căn cứ vào đâu mà nói anh tôi bắt cóc?”

“Tôi nói bắt cóc chính là bắt cóc! Một thằng đàn ông xa lạ có lý do gì mà lôi lôi kéo kéo con gái nhà người ta giữa đường? Hu hu hu, con gái của tôi chỉ mới mười ba tuổi, còn nhỏ như vậy...”

“Cô thôi đi, nghe đã thấy vô lý! Nếu sự việc đã như vậy thì đợi con gái cô đến rồi nghe thử xem con bé nói gì. Đừng có mà lấy thùng úp voi khi sự việc còn chưa rõ ràng. Cẩn thận không tôi sẽ kiện cô tội vu khống!” Trịnh Bình gằn giọng.

“Đừng có mà vừa ăn cướp vừa la làng! Tôi mà phải sợ anh?!” Người phụ nữ dậm chân đánh đập.

“Cô nên bình tĩnh một chút. Cô là người báo án, phải giữ trạng thái tinh thần ổn định để chúng tôi còn tiến hành điều tra sơ bộ. Hiện tại chỉ có thể đợi con gái cô đến rồi nói chuyện với cô bé.”

Viên cảnh sát không chịu nổi sự ồn ào vô lý của người phụ nữ, liền lạnh giọng. Ông cũng không phải người phiến diện dễ dàng quy kết tội danh, mọi việc còn cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

“Tôi có thể nói chuyện với anh tôi không?” Trịnh Bình quay sang viên cảnh sát hỏi thử.

“Được, anh Quân hiện đang trong phòng cách ly. Tôi sẽ gọi người đưa anh đi.”

Trịnh Bình theo người hướng dẫn đến phòng cách ly, thấy Quân đang ngồi một mình trên ghế gỗ. Y lúc này tinh mịch, không hề có sự ồn ào hay bất an của một người bị bắt giữ. Ánh mắt y dường như không có ánh sáng, không có nổi một gợn sóng tình cảm.

“Anh.” Trịnh Bình lên tiếng trước.

Quân gật gù đầu với cậu.

“Anh không làm chuyện đó đúng không?” Trịnh Bình sốt ruột hỏi y.

Quân cười nhếch mép, đây là biểu cảm đầu tiên và cũng là duy nhất của y từ lúc bị đưa đến đây. Trịnh Bình nhìn sự mỉa mai trên khuôn mặt Quân, cảm thấy có chút hổ thẹn, chính câu hỏi vừa rồi của hắn đã thể hiện rằng hắn không hề thật sự tin tưởng y.

“Vì sao anh lại đến đó?”

Đáp lại hắn chỉ có sự trầm mặc.

“Anh, làm ơn nói cho em biết vì sao anh lại đến đó, nói cho em biết anh không hề làm những chuyện như vậy lần nữa đi!” Trịnh Bình giọng điệu khẩn khoản, kích động bám lấy tay Quân.

Quân cúi xuống nhìn bàn tay đầy gân xanh đang dùng sức tóm y, lại nhìn khuôn mặt khổ sở của Trịnh Bình, cuối cùng cũng mấp máy môi.

“Anh biết dù anh có nói gì bây giờ cũng chẳng ai tin.”

Giọng y vang lên không hề mang theo tình cảm.

Trịnh Bình run rẩy, Quân nói đúng. Kể cả bây giờ y có nói gì, hắn cũng chưa chắc đã hoàn toàn tin tưởng. Trịnh Bình ôm đầu, vò mái tóc đen xơ cứng của mình đến rối bù, quyết định không nói thêm gì nữa, lẳng lặng ngồi đây chờ đợi cùng Quân.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, tinh thần Trịnh Bình vẫn trong trạng thái căng thẳng, hắn quay sang nhìn Quân, thấy y vẫn giữ vẻ lạnh nhạt không nhìn ra cảm xúc thì thờ dài. Anh họ của hắn không biết từ bao giờ đã thay đổi, từ mười năm trước, hay mười lăm năm, hai mươi năm? Hắn tự nhận hai người chơi thân với nhau từ nhỏ nhưng không nhìn ra được điều gì khác thường, cho đến khi quá muộn.

Trịnh Bình hắn không chỉ căm giận mà còn tiếc hận, tiếc là tiếc nuôi, hận là hối hận. Giá mà thời gian có thể quay trở về thời điểm hơn mười năm trước, hắn chưa xót.

Thời gian chờ đợi luôn dài đằng đẵng, một tiếng rưỡi này trôi qua mà Trịnh Bình tưởng như một ngày rưỡi rồi.

“Ba, mẹ sao lại muốn dẫn con đến đây?”

Trịnh Bình giật mình ngược mắt lên nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Một cô bé xinh xắn với mái tóc đen dài rụt rề đứng sau lưng đôi vợ chồng kia, lộ khuôn mặt nho nhỏ ra ngó vào trong phòng cách ly.

“A! Chú!” Cô bé nhận ra Quân.

Quân cũng nhìn sang, thấy cô bé cũng không hề kích động, chỉ gật nhẹ đầu.

Viên cảnh sát thấy rút cuộc người đã tập hợp đông đủ, liền nhẹ giọng bảo cô bé tường thuật lại sự việc.

“Ồ, sự việc nào ạ?” Cô bé ngây thơ hỏi, hết nhìn ba mẹ, lại nhìn viên cảnh sát, cuối cùng tầm mắt vòng vo trên người Quân mấy lần.

“Con nói đi đừng sợ! Có phải chiều nay người đàn ông này đã dụ dỗ con đi cùng y không?” Người phụ nữ sốt sắng chỉ vào Quân.

“A! Không, không phải như vậy!” Cô bé bất ngờ nhận ra là mẹ mình đang hiểu lầm gì đó.

“Chính mắt mẹ nhìn thấy hắn ta lôi kéo con mà! Nếu không phải có ý đồ xấu xa thì còn có thể là gì cơ chứ? Y nhìn đã biết không phải hạng tốt lành gì, giả đầu rồi còn loanh quanh ở khu vực trường học chắc chắn đang âm mưu lừa gạt!”

“Không! Sự việc không phải như thế! Con... con...”

“Con làm sao? Mau nói! Có phải y đã đe dọa gì con không? Y muốn con đi theo hắn? Y dụ dỗ hay đe dọa? Đừng sợ, con cứ nói đi! Có bác công an ở đây rồi, bác sẽ bảo vệ chúng ta!” Người phụ nữ kích động nói liên thanh.

Người chồng thấy vợ mình lại có dấu hiệu bất ổn, vội đề vai cô ta lại, đoạn quay sang con gái an ủi, thái độ từ đầu đến giờ vẫn hết sức trầm mặc.

“Con cứ bình tĩnh kể hết mọi chuyện đi.”

“Vâng... thật ra, thật ra hôm nay con định trốn không đến thi. Con... con cảm thấy mình không đủ tự tin để làm bài thi vượt cấp này. Mẹ! Con thật sự không làm được mà!” Giọng cô bé bắt đầu nghèn nghẹn.

“Ngoan, con gái ba đừng khóc. Con cứ kể tiếp đi đã.” Người đàn ông trấn an cô bé.

“Con giả vờ đi vào trường, đợi mẹ quay về thì trốn ra ngoài ngồi ở ghế đá đối diện cổng trường. Con đang ngồi nghịch điện thoại thì tự nhiên có mấy người không hiểu ở đâu xuất hiện, họ...”

“Có phải họ bắt nạt con không? Trong đó có y đúng không?” Người phụ nữ lại cắt ngang.

Viên cảnh sát và Trịnh Bình nhủu mày khó hiểu, cố gắng kìm nén không tức giận vì sự kích động thái quá của người phụ nữ này.

“Không! Bọn họ tự nhiên giật điện thoại của con, còn muốn con đi theo họ. Họ bảo sẽ dẫn con đi chơi, nhưng con không chịu. Rồi những người đó không hiểu sao trở nên rất hung hãn, kéo tay con muốn ép buộc con đi. Con kêu cứu nhưng lúc đấy vắng vẻ, một vài người nhìn thấy cũng không chịu lại giúp. Con đang rất sợ hãi thì may mắn chú này xuất hiện đánh đuổi người xấu đi.” Cô bé chỉ vào Quân vẫn đang ngồi tĩnh lặng một góc như người vô hình.

Người phụ nữ ghen hòng. Mọi người không ghen mà cùng quay sang nhìn Quân, mặt mũi y vẫn tỏ ra như thế chuyện không hề liên quan đến mình.

“Sao có thể như thế được? Lúc mẹ đến rõ ràng thấy y đang nắm tay con muốn dắt con đi cơ mà!” Người phụ nữ hoài nghi.

“... Con muốn chú ngồi với con nhưng chú không chịu. Chú bỏ đi thì con muốn bám theo nên chú bắt con phải quay lại trường học, con không thích nên giằng co với chú... đúng lúc đấy mẹ lại đến...” Cô bé rụt rè kể nốt.

Người phụ nữ hoang mang nhớ lại cảnh lúc đó một lần nữa, trong nhà xảy ra việc gấp nên cô đi đón con sớm hơn thường ngày, vừa đến nơi thì ai ngờ thấy một người đàn ông đang lôi kéo con gái mình. Người đàn ông còn đang nhăn nhó nói gì đó, con gái cô vùng vằng không chịu. Quá sợ hãi cô lao lên giằng tay hai người ra, làm ầm ĩ một hồi, gọi điện thoại cho chồng đến và ngay lập tức đưa con gái về nhà, còn mình thì đến đồn công an trình báo.

Viên cảnh sát ghi chép tỉ mỉ lại lời khai của cô bé, còn hỏi lại một số chi tiết nhỏ, mốc thời gian nhưng cô bé cũng không nhớ rõ ràng cho lắm. Cuối cùng, dựa trên lời kể của “nạn nhân”, Quân được chứng minh là vô tội, thậm chí còn có công cứu cô bé thoát nạn.

Trịnh Bình thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng như bỏ được hòn đá tảng. Quân trước sau như một vẫn thờ ơ chẳng thèm đáp lời, lặng lẽ ngồi một nguyên ở vị trí lúc đầu. Người phụ nữ run run nắm tay con gái đứng ở xa, ánh mắt phức tạp lần nữa nhìn y. Con gái cô ngược lên, thấy sắc mặt mẹ mình tái nhợt, thì thầm nói gì đó chỉ hai mẹ con nghe được.

Người đàn ông trầm mặc bước đến gần Trịnh Bình và Quân, nghiêm chỉnh khom người xuống.

“Thành thật xin lỗi hai người.”

Không có tiếng đáp lại.

Người đàn ông không hề thấy tự ái, kiên trì dùng giọng điệu chân thành giải thích với họ, khuôn mặt tuy vẫn cứng nhắc nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại toát nên sự áy náy sâu đậm.

“Thành thật xin lỗi, tình huống khó xử quá. Tôi cũng chỉ được nghe thông tin một chiều, dù sao cũng muốn làm rõ sự việc. Xin hai anh thông cảm. Vợ tôi đối với chuyện này rất nhạy cảm. Cô ấy... trong quá khứ đã từng là nạn nhân bị bắt cóc và lạm dụng tình dục. Vậy nên những chuyện này đối với cô ấy rất kinh khủng, cũng có cái nhìn cực đoan hơn bình thường.”

Người đàn ông lại cúi gập người lần nữa nói xin lỗi.

Trịnh Bình thờ dãi, quay sang nhìn Quân. Quân lặng lẽ đối diện với người đàn ông, bốn mắt chạm nhau, y gật đầu coi như cho qua mọi chuyện.

“Đi thôi.” Câu này y nói với Trịnh Bình.

Hai anh em đang muốn bước đi, người đàn ông bên kia lại lần nữa lên tiếng.

“Có thể cho tôi mượn phép hỏi thêm một câu hay không?”

Trịnh Bình nhìn người đàn ông đầy nghi hoặc, còn chuyện gì nữa đây?

“Ừm, anh Trịnh Hồng Quân, anh có quen người nào là Trịnh Hoàng Lâm không?”

Hai người giật mình, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Thông qua biểu hiện của Bình, Quân, người đàn ông đã đoán được một hai phần.

“Các anh đừng kinh ngạc. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Phạm Huy Tùng, từng là lính cấp dưới của Tướng Lâm, sau vì thương tật vĩnh viễn nên giải ngũ. Tướng Lâm từng có on sâu sắc với tôi, tôi nhớ ông có một người con tên Hồng Quân. Lại nhìn anh rất giống ông nên tôi đoán hai người có quan hệ. Anh có phải là con trai Tướng Lâm không?”

Quân ném cho người đàn ông một ánh mắt lạnh lạnh, thần nhiên quay người bước đi.

“Anh đã hỏi hết một câu rồi.”

Trịnh Bình vươn tay vỗ vai người đàn ông một cái, cũng không nói gì thêm. Người đã chết rồi, nhắc lại cũng không có gì hay ho.

Quân đi một mạch về phía cửa, lại bị bé gái bước ra một bước chắn đường.

“Chú.” Cô bé ngược lên nhìn y.

“...” Dừng nhìn ta bằng đôi mắt đấy.

“Cháu xin lỗi chú.”

“Cháu không có lỗi gì cả.” Bàn tay Quân đưa ra muốn xoa đầu cô bé, lại nhìn thấy hình xăm dây leo quấn chặt ở cổ tay mình, cuối cùng nắm lại thu về.

“Thật xin lỗi.” Y nghe loáng thoáng tiếng người phụ nữ nói bằng giọng mũi rất nhỏ.

Tâm tình vừa mới xao động của y lại an tĩnh. Có những thứ không bao giờ có thể thay đổi được, nhất là định kiến của con người.

Nhưng thật đáng tiếc, định kiến đó chưa hẳn đã là sai.

Dù y có cải trang giống đến thế nào, sâu thẳm bên trong, y vẫn chỉ là một con ác quỷ.

Khát máu và tội lỗi.

Chương trình phỏng vấn hậu trường

Tác giả: “Xin hỏi Lam Lâm, tại sao lúc Tiêu Ngọc hồn nhiên “bắt cóc” cậu đi tiệc cậu không kêu cứu?”

Vệ sĩ dưới khán đài nhao nhao: “Phải đó! Nếu cậu kêu lên chúng tôi sẽ xông lên cứu cậu mà!”

Lam Lâm: “...”

Trịnh Bình xé màn nhảy vào sân khấu: “Câu này tôi biết! Để tôi nói!”

Tác giả: “À, ở đây chưa đến phiên cậu phỏng vấn mà!”

Trịnh Bình: “Nhưng tôi biết lý do tại sao cậu ta không lên tiếng!”

Toàn trường xôn xa xôn xao----

Lam Lâm có dự cảm không lành.

Trịnh Bình: “Rất đơn giản! Bởi vì hôm nọ tôi nói em ấy phát ra âm thanh ù ù cạc cạc như tiếng vịt kêu!”

Tác giả: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Trịnh Bình gật đầu quả quyết: “Phải!”

Toàn trường: “Ồ, hóa ra Lam Lâm là người sĩ diện như vậy.....”

Tác giả: “Sĩ diện hại thân, cậu xem, chỉ vì chút mặt mũi mà cậu sắp đẩy mình vào miệng báo rồi!”

Trịnh Bình ve vẩy cái đuôi thối mốc: Phải là “miệng sói” mới đúng chứ?

Tác giả quay sang nhìn con sói ngốc nghếch nào đó: “Cứ đợi rồi biết! Khắc khắc!” *cười man rợ*

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kể Đi Săn Và Con Mồi

Lam Lâm nhích nhích cơ thể mỗi mét, không thể chịu đựng được cảm giác khô nóng bốc từ bụng đang nhanh chóng lan tỏa ra khắp tứ chi, cậu đưa tay cời bụng hàng cúc cứng nhắc trước ngực. Tác dụng của trà gừng này cũng mạnh một cách kỳ quái, uống vào chẳng những ấm lên mà cả người còn nóng cháy như bị thiêu đốt.

Lam Lâm há miệng thở dốc, trán rịn một lớp mồ hôi mỏng. Sâu trong thân thể có thứ gì rục rịch phá kén muốn chui ra khiến chân tay cậu bứt rứt khó tả. Cậu nhịn xuống cảm giác buồn bức khắp người, lão đạo đứng dậy quơ bừa một chai nước khoáng trên bàn gần đó, ngửa cổ tu cạn. Dòng nước mát lạnh chảy xuôi xuống thực quản kỳ lạ không làm dịu đi cuồng hống khô khát, thậm chí còn khiến Lam Lâm rõ ràng cảm nhận được sự đối nghịch mạnh mẽ

hai luồng nóng, lạnh. Ngọn lửa vốn nhen nhóm chẳng khác gì được tưới thêm dầu, bùng cháy mãnh liệt.

Đến giây phút này nếu còn không nhận ra bất thường thì quá là ngu xuẩn rồi, Lam Lâm sợ hãi cứng đờ. Trà gừng kia rõ ràng có vấn đề!

Còn chưa tỉnh táo sắp xếp mạch suy nghĩ, Lam Lâm đã vô thức vươn bàn tay về phía trước, muốn chạm vào lưng một người xa lạ gần đó.

Khốn kiếp! Cậu đang làm gì thế này? Chỉ một giây thoáng qua, bộ não của cậu đã mất đi kiểm soát, cơ thể theo bản năng muốn thân cận người đàn ông trước mặt.

Lam Lâm hoảng hốt rút về, bàn tay cuộn thành nắm đấm giấu nhem sau lưng như đứa trẻ làm chuyện sai trái. Chuyện gì đang xảy ra với cậu thế này?

Lam Lâm khựng hoảng giật lùi vài bước, đầu óc vẫn còn chút thanh tỉnh vô thanh gào lên hỏi thúc cậu mau rời khỏi nơi này. Phải mất vài giây Lam Lâm mới có thể thực sự điều khiển được đôi chân của mình, loạng choạng tìm một cửa thoát hiểm gần nhất chạy qua.

Hơi thở theo mỗi bước chân ngày một trở nên nặng nề. Thân thể bây giờ không những khô nóng mà còn buồn bực như có ngàn vạn con kiến đang bò dưới da, cảm giác xa lạ này khiến Lam Lâm hoảng loạn. Ý thức duy nhất của cậu chỉ là chạy, chạy, chạy, chạy thật xa nơi này, càng xa càng tốt!

Nhưng tột tệt thay, đầu óc trì trệ khiến cậu không thể xác định cụ thể phương hướng, đôi chân bắt đầu trở nên mềm nhũn bải hoải. Chẳng biết bằng cách nào cậu lạc vào một hành lang dài hun hút, Lam Lâm từ chạy chuyển thành đi bộ, nếu không muốn nói là lê từng bước chân mệt nhọc. Cậu neho mắt nhìn con đường phía trước, không thể xác định rõ được đây là nơi nào. Xung quanh không một bóng người, không một tiếng động. Đây vốn là khách sạn cao cấp, đáng nhẽ không nhiều thì ít cũng phải thấy người qua lại chứ, phải chăng đây là khu biệt lập?

Rất nhanh Lam Lâm đã xác thực được suy nghĩ của mình, cậu day day điểm giữa hai lông mày, cố gắng căng mắt lên nhìn tám biển kim loại bắt mắt trên tường, “VIP – Private Area, không phận sự miễn vào”.

Cảm giác được tình trạng ngày càng tồi tệ, cơ thể bắt đầu lung lay không ổn định, Lam Lâm nặng nhọc dựa lưng vào tường, từ từ trượt xuống sàn. Tường và sàn nhà lạnh lẽo ít nhiều xoa dịu cảm giác nóng rực nơi da thịt nhưng không cách nào dập tắt ngọn lửa ma quỷ trong bụng. Lam Lâm ý thức được thời gian tỉnh táo của mình không còn bao nhiêu, run run rút điện thoại từ trong túi áo ra, theo thói quen nhấn nút gọi.

Tút, tut.

“Lam Lâm?” Trịnh Bình đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy.

“... A, a...” Lam Lâm há mồm muốn nói nhưng âm thanh khản đặc tắc lại trong cổ họng.

Trịnh Bình nghe trong điện thoại vang lên vài âm thanh vô nghĩa kèm theo tiếng thở hỗn loạn liền có dự cảm chẳng lành.

“Lam Lâm! Em đang ở đâu? Không phải ở nhà? Có chuyện gì vậy?”

“...”

Vẫn không có tiếng trả lời, Trịnh Bình nghe thấy rõ hơi thở ngày càng dồn dập của cậu, cảm giác nóng ruột dâng lên như nước lũ.

Lam Lâm dứt khoát nhấn nút tắt máy, ngu xuẩn, cậu quên mất mình không thể nói chuyện. Chậm chạp chuyển sang chế độ tin nhắn, cậu cố gắng căng mắt gõ vài thông tin cơ bản gửi cho Trịnh Bình, toàn bộ quá trình tưởng chừng đơn giản mà khó khăn chật vật.

◇

Trịnh Bình nhận được tin nhắn của Lam Lâm lập tức đáp lại, mặt mũi tái mét nhảy lên xe phóng đi thẩn. Quân đứng trước cổng chung cư nhìn theo bóng thẳng em tự nhiên không nói một lời chạy mất, thoáng qua nghi hoặc rồi quay lưng bước lên nhà.

Đầu óc Lam Lâm lúc này lại rơi vào hỗn loạn, liên tiếp hiện lên những hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ tra tấn tinh thần yếu ớt của cậu. Không, không! Thứ ảo giác quái quỷ này mau dừng lại đi, không phải như vậy, không nên như vậy!

Cộp, cộp, cộp.

Hành lang dài tĩnh lặng bỗng nhiên vang lên tiếng gót giày nện đều đều trên sàn gạch, từng bước từng bước gõ vào lòng người ớn lạnh.

Lam Lâm hốt hoảng bật dậy, đứng, đứng đến đây! Cậu không muốn gặp bất cứ ai trong tình huống này. Lam Lâm lập tức bám vào tường, men theo hành lang ngoặt sang chỗ rẽ. Vì cậu hoàn toàn mượn tường làm nơi chống đỡ nên “kết”, cánh cửa không khóa bất ngờ mở ngược vào trong, Lam Lâm ngã thẳng vào một căn phòng.

“Phịch” một tiếng, Lam Lâm nằm sòng xoài trên sàn nhà trải thảm. Bên tai ong ong nhiễu loạn không phân biệt được đâu là ảo giác đâu là hiện thực, tiếng người nói, tiếng thì thầm, tiếng kêu cứu, tiếng gào thét, tiếng cười man dại... và cả tiếng gót giày lạnh lẽo đều đều vẫn chưa hề dừng lại.

Cạch.

Ánh sáng vàng diu diu nơi cửa ra vào bị một bóng người cao lớn che khuất. Lam Lâm nằm ngửa thờ dốt, mồm há to như con cá mắc cạn, bóng đen phủ

lên một phần cơ thể cậu khiến cậu bỗng cảm giác ngực như bị một áp lực khổng lồ trấn trụ.

“Ài? Đang làm gì ở đây?” Giọng nam từ tính vang lên chất vấn, lọt vào tai Lam Lâm không khác gì liều thuốc kích thích thần kinh tê liệt.

Lam Lâm sợ hãi luống cuống chống người muốn dậy, lại yếu ớt ngã xuống, gắng gượng mấy lần vẫn không thể nào ngồi lên từ té. Tư thế nằm ngửa này làm cho cậu có cảm giác cá nằm trên thớt, bất lực đợi chờ tề đến làm thịt.

“Cậu làm sao vậy?” Người kia lại lên tiếng, đáp lại anh ta chỉ có tiếng thở dồn dập của Lam Lâm trong phòng tối.

Người đàn ông men theo ánh sáng ngoài hành lang, nhắm mắt nhìn thân hình đang dẫy dựa trên thảm, không hiểu vì sao lại có người xuất hiện ở khu vực biệt lập này. Anh ta bước lên một bước, cúi xuống nhìn Lam Lâm vẫn đang cố gắng chống đỡ, nhận ra cậu có biểu hiện khác thường liền lại gần thêm chút nữa rồi ngồi xổm xuống.

“Cậu...” Bàn tay vừa mới vươn ra muốn chạm thử vào người kia liền lập tức bị gạt đi, sức mạnh trên cánh tay cậu ta không lớn, thậm chí có thể nói là yếu ớt.

Lam Lâm thấy người đàn ông xa lạ tiến lại gần, cảm giác nóng rực trong cơ thể liền như núi lửa phun trào mạnh mẽ, lại nhìn bàn tay nam tính muốn chạm vào mình theo phản xạ trốn tránh gạt đi. Hành động phản kháng này như vệt vết toàn bộ sức lực của cậu. Không chạm vào thì thôi, chạm vào rồi nơi da thịt tiếp xúc thoáng qua lại có cảm giác mát lạnh đáng sợ, cậu lơ mơ ý thức được nguy hiểm nhưng lại bị hấp dẫn mãnh liệt. Cậu vô thức muốn kéo dài khoảng khắc động chạm thêm chút nữa, biết trước mặt là vực sâu vạn trượng nhưng không thể cưỡng lại muốn sa chân vào.

Lam Lâm nuốt khan, chuyện quỷ quái gì đang xảy ra thế này, tại sao cơ thể dường như đang thôi thúc cậu tiến lại gần một người đàn ông xa lạ?

Người đàn ông cao lớn nghiêng đầu nhìn Lam Lâm nằm dưới đất, ánh mắt cậu phủ sương mờ mịt, gò má ửng đỏ, hơi thở ngắn dồn dập, cổ áo xộc xếch lộ ra xương quai xanh gầy mảnh. Người này...

Không đợi anh kịp suy nghĩ tiếp, bàn tay vô lực vừa gạt anh đi giờ này lại mạnh mẽ kéo anh ngược trở lại. Người đàn ông đang trong tư thế nửa ngồi nửa quỳ, bất chợt bị kéo, không đề phòng liền mất đà lao người về phía trước.

Phịch.

Máy mắn anh chống được khuỷu tay xuống sàn giảm bớt lực va chạm. Mất vài giây định hình, người đàn ông nhận ra tư thế của hai người bây giờ thực sự... mờ ám.

Nửa người anh đang nằm đè lên cậu con trai kia, hai tay chống song song bên tai cậu, mặt hai người chỉ cách nhau chưa đến hai mươi xăng – ti – mét. Ở khoảng cách gần, nương theo ánh sáng yếu ớt, anh có thể lơ mơ nhìn được ngũ quan thanh tú của cậu ẩn trong bóng tối, hàng lông mi dài như cánh quạt che giấu đôi mắt lấp lánh chứa nước, chớp chớp cao vào lòng anh nhồn nhột. Hơi thở gấp gáp của cậu quanh quẩn ở đầu mũi anh, nóng bỏng lại mang theo cả hương gừng cay cay, kỳ lạ không mang cho anh cảm giác khó chịu, thậm chí còn có phần mê muội.

Lam Lâm cố gắng dùng đôi mắt mờ mịt nhìn người đang cách mình trong gang tấc, vị trí ngược sáng nên dù cố gắng thế nào cậu cũng không thấy nổi diện mạo anh ta. Trong khung cảnh mờ tối, khứu giác trở nên thật linh mãnh, mùi vị nam tính tỏa ra từ người đàn ông này thật đậm, cậu không biết hóa ra mình cũng có lúc cảm nhận được thứ trừu tượng đến thế. Không phải hương nước hoa gắt mũi, cũng không phải mùi hôi ngai ngái nam giới thường tỏa ra, mà dường như đây là một mùi vị tự nhiên hấp dẫn đến chết người khi giống được tiết ra hoóc – môn mời gọi bạn tình.

Lam Lâm lại nuốt nước bọt, cậu nên lý giải cảm giác thèm muốn điên dại đang nảy lên trong lồng ngực là gì đây?

Bản năng nguyên thủy phút chốc chiếm ưu thế, Lam Lâm ma xui quỷ khiến vươn cánh tay rệu rã, đè cổ người đàn ông trước mặt xuống, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, hé miệng.

Một tích tắc khi bị hàm răng trắng bóng của người con trai nằm dưới cắn lên cằm, sợi dây mang tên lý trí của người đàn ông phía trên đứt phụt. Đôi mắt anh thâm sâu u tối, rũ xuống quan sát người đang thờ đốc dưới thân vụng về dùng răng nanh gặm nhấm khóe miệng anh. Anh nhếch miệng, chậm rãi nuốt đầu lưỡi, như có như không chạm vào bờ môi nhợt màu run rẩy, thành công dự đoán được người phía dưới chuyển mục tiêu.

Lam Lâm thèm khát đến nóng nảy, nhưng ngặt nỗi lại không biết mình thèm khát thứ gì, chỉ có thể làm theo bản năng, nhe răng muốn “ăn” người trước mặt vào bụng. Vừa nhắm nháp được chút da thịt, một cảm giác ướt át bỗng thoáng qua trên bờ môi khô khốc chẳng khác gì giọt nước tưới mát lành, hiềm hơi roi xuống lại nhanh chóng bốc hơi trong sa mạc khô cằn. Lam Lâm “ưm” một tiếng bất mãn trong cổ họng, hành động vô thức truy cầu, trực trác bắt chước dùng lưỡi của chính mình đuổi theo vật thể trơn trượt.

Người đàn ông hít một hơi dài với hiệu quả mình tạo ra, hết sức phối hợp hé miệng hưởng thụ sự chủ động này. Mùi gừng cay nhanh chóng lan tỏa tràn đầy khoang miệng, anh không chút bài xích, thậm chí còn vươn một tay giữ lấy gáy người kia, khiến cho hai bờ môi càng trở nên khăng khít.

Lam Lâm vụng về liếm loạn trong miệng người trước mặt, hơi thở nam tính xa lạ tràn ngập khiến đầu óc cậu thêm mù mịt, gần như đánh mất tất cả suy nghĩ của chính mình, chỉ muốn khép chặt hai mắt, tận hưởng cảm giác hòa quyện ngọt ngào này.

Trong không gian yên tĩnh, tiếng thở dốc, tiếng nước bọt truyền qua truyền lại “lếp nhếp” đầy gợi cảm, kích thích thính giác hai người đang không ngừng dẫy dựa. Không khí nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, càng hôn càng cảm thấy chưa đủ, càng hôn càng ngấm men say, biết rõ đây là ly rượu độc nhưng không cách nào ngừng sa đoạ.

Lam Lâm không thể không chế, cổ họng thì thoáng bật ra những âm tiết vụn vờ vờ, như phản kháng lại vừa như khiêu khích. Hàng lông mày đen rậm của người đàn ông chau lại, anh chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với một người đồng giới đến vậy, càng không ngờ cảm xúc người này mang lại cho anh lại mãnh liệt đến mức có thể khiến anh gần như mất kiểm soát.

Lam Lâm không tự chủ được muốn dán sát lại, chân tay lung tung ngo nguẩy kéo vào, đẩy ra. Người đàn ông thấy cậu xoay tới xoay lui, hừ mũi một tiếng, dứt khoát đề cả thân mình lên người cậu. Lam Lâm bị chế trụ hoàn toàn, sức nặng phía trên mạnh mẽ đẩy lùi sự nhộn nhạo trong cơ thể, khí thể của người đàn ông cũng đè bẹp luôn tinh thần yếu ớt của cậu.

Không biết từ bao giờ, chủ nhân cuộc chơi đổi thành người đàn ông phía trên, ngay từ giây phút ban đầu anh đã chẳng có bao nhiêu dịu dàng dãn dặt mà bá đạo cướp đoạt từng hơi thở. Người đàn ông hết sức mạnh mẽ điều khiển tiết tấu của mỗi lưỡi, đôi lúc còn hung hăng dùng răng nanh sắc nhọn nhay cắn mang lại đau đớn tê dại.

Đầu gối Lam Lâm co lên, đôi chân cọ tới cọ lui, bỗng vô tình chạm vào vật nam tính phía dưới khiến người đàn ông cứng đờ, hai mắt tối đi đầy nguy hiểm.

Yêu tinh! Thật biết cách dụ người...

Dung túng cho sự cợt sát nhẹ nhàng phía thân dưới, thậm chí người đàn ông còn phối hợp nhướn lên khiến Lam Lâm dễ dàng làm loạn hơn. Bàn tay người đàn ông như có động lực, bắt đầu trở nên không thành thật, quyết đoán gạt sơ – mi xộc xệch của Lam Lâm ra, thoáng ngạc nhiên vì hóa ra bên trong còn vương vãi mấy lớp áo nữa. Anh cười khê, tên này ăn mặc quả thật đủ ám!

Vượt qua chướng ngại vật không đáng kể tới, người đàn ông mạnh mẽ mò vào bên trong vuốt ve làn da mịn màng đang nóng đến bất thường. Cảm xúc mượt mà như tơ lụa chảy trong lòng bàn tay khiến anh sinh ra dục vọng ác liệt, muốn điên cuồng xé rách. Anh siết mạnh bàn tay, Lam Lâm đau đớn bật ra âm mũi nức nở như con thú nhỏ sa bẫy bị thương.

Đau nhức ập tới bất ngờ, Lam Lâm thoáng chốc tìm về được một chút lý trí, hô hấp chợt đình chỉ, ánh mắt hiện lên sự giãy dụa. Người đàn ông phía trên nhận ra sự mất tập trung của cậu, tà tà cười khê, buông thả bờ môi ai đó bị chà đạp đến sưng đỏ, nhẹ nhàng lần đến vành tai, liếm, rồi cắn, động tác thuần thực gọi cảm kết hợp với hơi nóng từ miệng phả ra như mang theo ma chú đánh thẳng vào sâu trong cơ thể.

Lam Lâm vừa muốn dẫy dụa, một lần nữa lại bị nhấn cho chìm ngìm, hơi thở bật ra gấp gáp không chịu nổi, mười đầu ngón tay tê bì vội vàng luồn vào cổ áo đang mở rộng của người đàn ông, tham lam hưởng thụ da thịt mát lạnh.

Người đàn ông một đường cắn mút từ tai xuống đến cổ, đặc biệt lưu lại vài dấu vết đỏ ửng, ngon miệng nhắm nháp xuống tận vùng xương quai xanh ẩn sâu trong áo. Mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể người này khiến anh thích thú hít ngửi, giống hệt thú vương săn mồi đang chậm rãi hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn. Móng vuốt sắc bén, hư hỏng không đời nào chịu dừng lại ở vùng eo lưng nhỏ hẹp, mạnh mẽ lần thẳng lên phía trên.

Toàn thân hai người cứng đờ.

Không khí nóng bóng lập tức đóng băng, thời gian đình chỉ ngay tại giây phút tiếp xúc này.

Người đàn ông giật mạnh đầu lên, trợn mắt không tin vào cảm xúc dưới bàn tay mình, tầm mắt khóa chặt trên ngực người nằm dưới.

Lam Lâm biểu tình như bị sét đánh, hai mắt lập tức mở lớn, trí nhớ nhất loạt xông về như nước lũ, tống vào đầu cậu phát đau. A a a! Mau giết tôi đi! Giết tôi đi còn hơn...

Bốn mắt từ từ chạm nhau trong không khí kỳ dị, khỏe mỗi người đàn ông giật giật như muốn nói...

Bốp!

Anh ta gục xuống.

Lam Lâm run rẩy nhìn bàn tay cầm điện thoại làm vũ khí của mình, tầm mắt lại dịch về mái đầu đen đang đè nặng trên vai cậu. Từ lúc hai người kinh hoàng dẫn đến thảm cảnh hiện tại diễn ra không đến năm giây.

Lam Lâm hít sâu một hơi, không khí lạnh lẽo nén lại trong phổi, lại cắn thật mạnh vào đầu lưỡi, máu tươi ứa ra tanh nồng đem lý trí ít ỏi của cậu tập trung về.

Khó khăn thoát khỏi thân hình cao lớn đang đè phía trên, Lam Lâm sợ hãi bò dậy, loạng choạng bước chân, lao thẳng ra ngoài hành lang, một đường bỏ chạy không quay đầu lại. Chạy! Phải ngay lập tức thoát ra khỏi nơi này.

A! Bụng lại quặn lên đau đớn!

Một cảm giác nóng ầm ầm kì quái ở thân dưới rịn ra, lặng lẽ chảy dọc xuống bắp đùi cậu. Lam Lâm sửng sốt giây lát, cúi xuống nhìn, không tin vào mắt mình. Ống quần trắng tinh đang từ từ hằn lên một sợi chỉ máu.

Khốn – kiếp!

Dạ dày nhộn nhạo, cậu bụm miệng nôn khan, đầu óc quay cuồng đứng trên bờ vực lần nữa sụp đổ.

Đúng lúc này điện thoại trong túi reo lên, Lam Lâm luống cuống bắt máy.

“Lam Lâm! Anh đến rồi!” Giọng Trịnh Bình sốt sắng vang lên trong điện thoại.

“Bình... cứu... em...” Lam Lâm cố gắng hết sức, kì tích bật ra được ba chữ khản đặc rồi lại gục vào tường ọe thêm lần nữa.

Trịnh Bình nghe âm thanh nặng nhọc kèm tiếng nôn mửa của Lam Lâm mà như sét đánh bên tai, khủng hoảng lao thẳng vào sảnh khách sạn. Hắn nhanh chóng xác định vị trí khu vực của Lam Lâm trên bảng hướng dẫn, tầng mười lăm. Bảo vệ tòa nhà bất ngờ trước biểu cảm như muốn giết người của Trịnh Bình liền lao ra ngăn cản, muốn tra hỏi mục đích người này đến đây. Trịnh Bình lúc này gấp muốn điên rồi làm sao rảnh mà trả lời, tay chân vung lên đánh ngã sấp bảo vệ, lao vào thang máy, không để ai kịp trở tay đã nhấn số tầng.

Tùng con số chậm chạp nhảy lên trên bảng điện tử, Trịnh Bình sốt ruột muốn chết, hận không thể ngay lập tức mọc cánh bay lên tầng mười lăm.

Tinh.

Cửa thang máy vừa hé mở, Trịnh Bình đã lao cả người ra. Đối diện với hành lang dài hun hút, hắn không chần chừ một giây liền cầm đầu cầm cổ chạy đi tìm.

Linh tính mạch bảo hắn ngoặt vào một ngã rẽ, Trịnh Bình rút cuộc cũng tìm thấy Lam Lâm đang gục mặt ở góc tường ôm cổ nôn khan. Mặt mũi cậu tái mét, từng dòng nước bọt trắng nhờn pha màu đỏ máu chảy ra từ khóe miệng.

“Lam Lâm! Anh đây! Em làm sao vậy? Mau! Anh đưa em đến bệnh viện.”

Trịnh Bình luống cuống tay chân, muốn lay người Lam Lâm nhưng bị đáng về yếu ớt của cậu dọa sợ.

Lam Lâm nghe âm thanh ừ ừ bên tai, dài dãi đưa mắt nhìn Trịnh Bình. Cảm giác nóng lạnh đánh nhau kịch liệt trong cơ thể khiến cậu muốn nổ tung, cổ họng lợm lên ghê tởm, cậu lại cầm đầu ọe.

Trịnh Bình hoảng hốt, không nói thêm lời nào đã xốc người cậu lên bế thốc lên, bật dậy chạy thục mạng. Hắn bị nỗi sợ hãi hoàn toàn đánh gục, thậm chí còn không thể suy nghĩ nổi điều gì, chỉ ý thức được mình phải đưa người này đi ngay!

Lam Lâm chịu đựng không nổi cảm giác xóc nảy liên tục, lại quay sang nôn tiếp lên người Trịnh Bình, dạ dày cậu trống rỗng nên ói ra chỉ có chất lỏng trắng đục sền sệt pha lẫn vài tia máu do lưỡi bị cắn tổn thương. Trịnh Bình nào có tâm tư để ý chuyện này, hắn cầm đầu chạy về đường cũ, nhào vào thang máy may mắn vẫn chưa rời khỏi, nhấn nút tầng trệt.

Trên đường đến đây cậu đã liên lạc với tài xế của Lam Lâm, hi vọng mấy người ở nhà đến kịp. Tình huống xảy ra đột ngột ngoài dự đoán, với tình trạng này của cậu chắc chắn không thể ngồi vững trên xe máy được.

Cửa thang máy vừa mở, Trịnh Bình nhanh chóng bế Lam Lâm ra ngoài, trong con mắt trở lại của người xung quanh, chạy về phía cửa. Bảo vệ khách sạn vừa tập trung muốn tìm người liền nhận ra hắn, từ bốn phía lao đến chắn đường, Trịnh Bình đồ mắt gào lên.

“Tất cả tránh ra! Người này đang nguy kịch!”

Bảo vệ nhìn tình trạng suy yếu của người trên tay hắn, mắt thấy vết máu lờ mờ thấp thoáng phía trong quần liền do dự vài giây, song liền lập tức liên lạc với quản lý.

Trịnh Bình gạt hết đám người, lao nhanh ra cửa. Chiếc Range Rover đen trắng vừa khít đến nơi, phanh kít lại ngay trước cổng lớn khách sạn, lớp xe ma sát với mặt đường tạo nên âm thanh “sần sật”. Bắc tài xế cùng vệ sĩ vội vàng nhảy xuống, hốt hoảng nhìn cậu chủ đang yếu đuối nằm trên tay Trịnh Bình.

“Nhanh lên! Cậu ấy không ổn, có vẻ rất nghiêm trọng! Cừ một người mau xử lý đám ở đằng sau.”

Tài xế Vinh lập tức cắt một vệ sĩ ở lại giải quyết vấn đề rồi giúp Trịnh Bình đặt Lam Lâm lên xe, nhanh chóng trở lại vị trí ghế lái, khởi động xe.

“Đến bệnh viện gần nhất!” Trịnh Bình ra lệnh, tay liên tục sờ lên trán kiểm tra tình trạng của Lam Lâm, thân nhiệt cậu cao đến đáng sợ.

Lam Lâm lúc tỉnh lúc mê, nghe tiếng nói quen thuộc bên tai, cố gắng mở đôi mắt đục ngầu mê mang nhìn xung quanh, tay xua xua trên không khí. Trịnh Bình bắt lấy bàn tay đang quơ loạn của Lam Lâm, sốt ruột hỏi, “Sao vậy?”

Tài xế Vinh ngồi phía trước thấy vậy quay lại, nghi hoặc một giây.

“Tôi hiểu rồi. Về nhà, tôi sẽ liên lạc với bác sĩ gia đình!”

Lam Lâm nghe thấy thế mới rũ tay xuống, khép lại hai mắt, cố gắng điều hòa hơi thở nhưng không thể làm chủ được cảm giác khô nóng quấy rối đang ngày càng bốc lên. Cậu nằm trong lòng Trịnh Bình, ngửi mùi hương nam tính pha lẫn khói thuốc lá quen thuộc bỗng chốc cảm giác rất yên tâm, nhưng oái oăm là ngay giây sau đã biến chất, trở thành loại thuốc kích thích thần kinh khiến cậu mất đi lý trí. Lam Lâm dường như nghe được sâu thẳm trong cơ thể đang kêu gào, ra lệnh, van xin cậu mau tiến lên thân mật với hắn.

Lam Lâm muốn khóc, cậu không thể làm chủ được bản thân mình được nữa rồi. Ai đó làm ơn cứu cậu, hoặc giết chết cậu đi! Cậu không thể chịu đựng nổi loại dằn vặt nhục nhã này!

Trịnh Bình sững sờ nhìn giọt nước mắt trong suốt lăn xuống trên gò má Lam Lâm, trái tim “răng rắc” nứt vỡ. Hắn lung túng gạt đi chất lỏng mằn mặn đang xát vào lòng hần xót xa, dùng giọng mũi nghèn nghẹn thì thầm bên tai Lam Lâm.

“Em làm sao vậy? Em đau ở đâu, mau nói cho anh biết.”

Lam Lâm vẫn chỉ thờ dốc, không đáp lại, nhưng tay chân cậu lại run rẩy mồ mẫm lung tung trên người hần như tìm kiếm thứ gì.

“Lâm, nói cho anh biết đi, em đau chỗ nào? Em muốn làm gì?” Trịnh Bình run rẩy nghi hoặc.

Lam Lâm cuối cùng cũng yếu ớt lắc đầu, không đau, mà là khó chịu, toàn cơ thể bứt rứt lắm. Chỉ muốn... chỉ muốn...

“Ha... um... um...”

Lam Lâm khó khăn nặn ra vài âm thanh đứt quãng, cố gắng lên tiếng nhưng không đủ sức nói ra nổi một chữ, càng không nói được, nước mắt cậu càng rơi xuống như mưa.

Trịnh Bình thấy vậy mà lòng đau quá, dứt khoát ôm chặt Lam Lâm vào ngực mình.

“Không sao, không sao! Không cần phải nói nữa... chúng ta sẽ về nhà nhanh thôi, bác sĩ sẽ khám cho em. Đừng sợ, có anh ở đây rồi!”

Mỗi tiếng hần nói ra lại vuốt lưng Lam Lâm một chút, bàn tay dày rộng ấm áp đặt lên người cậu vô tình như cùi lừa thêm vào đám cháy hừng hực trong cơ thể.

Trịnh Bình, phải nói sao đây khi tôi đang khát khao chiếm hữu thân thể người anh em của mình. Tôi – thật dơ bẩn!

Lam Lâm lại khóc, lần này là khóc nức nở, âm thanh uất ức trong cổ họng bật ra đáng thương vô cùng, chĩa vào trái tim Trịnh Bình rùng rùng chảy máu. Lam Lâm úp mặt vào ngực hần, phát ra âm thanh nỉ non như dã thú bị thương, bàn tay cậu lại không tự chủ được lần tìm vào trong áo hần.

“Nếu em khó chịu thì cứ khóc đi, khóc hết ra đi. Anh ở đây rồi mà, anh sẽ ở bên cạnh em. Cố lên một chút, cố một chút xíu nữa thôi!”

Giọng hần run rẩy nhưng lại cố hạ xuống thật trầm, âm thanh ấm áp khàn khàn vang lên như một loại thuốc phiện, mang lại cảm giác mê mẩn lâng lâng mà cũng đầu độc thân thể không còn sức chống cự của cậu.

Thật gọi cảm. Chưa bao giờ cậu nhận thấy hóa ra Trịnh Bình cũng có lúc gọi cảm đến như vậy.

Bàn tay nóng rực thành công thò vào trong áo Trịnh Bình, ra sức chà sát da thịt mát lạnh. Cậu sung sướng hưởng thụ độ đàn hồi của làn da và cơ bắp rắn chắc ẩn giấu bên trong, khoe miệng nhếch lên nụ cười méo mó, hợp lại với khuôn mặt nhem nhuốc nước mắt nhìn thật giống người điên.

Xe hơi dừng vận tốc nhanh nhất hướng về biệt thự, Trịnh Bình xốc lại Lam Lâm đang nằm thờ dốc trong lòng, cố gắng phớt lờ bàn tay đang làm loạn trong áo hần, nhanh chóng mở cửa xuống xe, bỏ qua một đám giúp việc đang lâu lâu đòi mang cang, trực tiếp bế Lam Lâm chạy thẳng lên phòng.

Bác sĩ đã trong tư thế sẵn sàng cấp cứu, nhaoáng cái đã đuổi theo Trịnh Bình, tiến vào phòng, ra hiệu cho cậu đặt Lam Lâm xuống giường. Trịnh Bình cẩn thận khom người buông Lam Lâm ra, một tay rút khỏi đầu gối, tay còn lại nhẹ nhàng hạ đầu và vai cậu xuống gối mềm. Hần vừa tính rút nốt tay ra thì ngay lập tức bị một bàn tay mang độ nóng quen thuộc tóm chặt lại.

Lam Lâm mấp máy môi không nói ra tiếng. Trịnh Bình chăm chú nhìn khẩu hình của cậu, rút cuộc cũng hiểu cậu muốn nói gì.

Đừng đi.

“Anh vẫn luôn ở đây, anh sẽ không đi đâu cả.”

Trịnh Bình mạnh mẽ đan mười đầu ngón tay hai người với nhau, bàn tay hần lạnh buốt tố cáo cảm giác lạnh lẽo đang không ngừng dâng lên trong lòng, trái ngược với tình trạng Lam Lâm đang nóng hừng hực như hòn lửa.

Lam Lâm gắng sức siết chặt ngón tay, cảm giác mát mát Trịnh Bình mang lại khiến cậu dễ chịu, nhưng chút xíu tiếp xúc nhỏ nhỏ này không đủ để cậu thỏa mãn, vẫn còn muốn thò tay vào trong áo hần như vừa rồi cơ.

Bác sĩ nhanh chóng thực hiện các biện pháp kiểm tra sơ bộ. Trịnh Bình suốt cả quá trình không hề rời khỏi một bước, lặng lẽ quỳ gối bên giường Lam Lâm, đôi mắt hần đỏ quạch đầy tơ máu, hàm răng cũng nghiến chặt chứng tỏ hần đang rất căng thẳng.

“Kì quái, cơ thể nóng rực như sốt cao nhưng nhiệt kế chỉ báo ba mươi tám độ rưỡi, trạng thái tinh thần không tỉnh táo, hơi thở ngắn và gấp, nhịp tim đập nhanh khác thường... tình huống này...”

Bác sĩ Vân kinh ngạc lắm lắm, lại lần nữa lặp lại các biện pháp kiểm tra, thậm chí còn vạch hần mắt Lam Lâm xem độ giãn nở của đồng tử. Y tá bên cạnh ghi chép một loạt chỉ số đo được, nghi hoặc hết nhìn bác sĩ lại nhìn bệnh nhân trên giường.

“Cậu Lâm dọc đường đi có biểu hiện gì bất thường không?” Bác sĩ hỏi dò.

“Biểu hiện bất thường gì?”

Trịnh Bình kinh ngạc, phút chốc trong đầu lóe lên một tia sáng, hần nhớ ra suốt quãng đường đi Lam Lâm đều vô thức cọ sát cơ thể vào người hần, đặc biệt là những vùng da lộ ra bên ngoài.

Trịnh Bình tường thuật ngắn gọn lại nghi ngờ của mình cho Lam Lâm, bác sĩ gật đầu, nhanh chóng đưa ra kết luận.

“Có khả năng lớn là cậu Lâm bị trúng thuốc kích dục rồi.”

Giọng bác sĩ cứng đờ mất tự nhiên, mọi người trong phòng như bị sét đánh trúng, trợn trừng mắt nhìn Lam Lâm đang thờ đốc trên giường.

Khuôn mặt ửng đỏ, toàn thân nóng rực, chân tay vô lực, cơ thể bứt rứt liên tục chà sát vào vật liệu xung quanh.

“... Có cách nào để chữa được không bác sĩ?” Bác tài xế vẫn đứng một góc run rẩy lên tiếng.

Bác sĩ Vân trầm mặc một phút, “Loại thuốc này cũng không gọi là độc dược, không có thuốc giải cụ thể, chỉ có thể chờ đợi đến khi thuốc hết tác dụng.”

“Phải đợi trong bao lâu, bác sĩ?”

“Khả năng phải đến hai tiếng.”

“Hai tiếng? Cậu ấy sẽ luôn trong tình trạng dằn vặt này hai tiếng?”

Trịnh Bình hoảng sợ, hai mắt hần chưa từng rời khỏi cậu. Hần im lặng vài giây, một lần nữa khó nhọc lên tiếng.

“Có phải chỉ cần phát sinh quan hệ với phái nữ, cậu ấy sẽ...”

“Không thể nào!” Hai câu khẳng định bật ra như phản xạ, bác bỏ ý tưởng ngu xuẩn của Trịnh Bình.

Trịnh Bình ngược mắt lên nhìn về phía hai người vừa kích động quá lớn, bác sĩ Vân và bác tài xế.

“Vì sao?”

Hần nghi hoặc, các người không nhìn thấy tình trạng của cậu ấy bây giờ à? Mặc dù nghĩ đến việc Lam Lâm gần gũi với người khác khiến hần đau như cắt từng miếng thịt, nhưng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi.

Bác tài xế dường như chợt dạ trước ánh nhìn chất vấn của Trịnh Bình, lúng túng chân tay một lúc, cuối cùng tìm đại một lý do.

“Cậu Bình, cậu cũng thấy đấy, tình trạng cậu Lâm không tốt. Cơ thể yếu ớt như vậy, bây giờ nếu còn phát sinh quan hệ với phụ nữ e rằng... với lại với tính cách ưa sạch sẽ của cậu Lâm, cậu ấy chắc chắn sẽ chết chứ không chịu làm như vậy!”

Trịnh Bình dờ dẩn quay lại nhìn Lam Lâm vẫn một mực vô lực nằm trên giường, yếu ớt đến mức dường như chỉ mạnh tay một chút là hần có thể bóp cậu nát vụn.

“Không phải là thực sự không có cách, để tôi tiêm cho cậu ấy một liều thuốc an thần.” Bác sĩ trấn định lên tiếng.

“Như vậy được không?” Trịnh Bình khàn giọng hỏi.

“Được, tôi là bác sĩ, tôi biết mình phải làm gì.”

“Vây... phiền bác sĩ tiêm cho cậu ấy đi.”

Trịnh Bình thỏa hiệp rũ mắt đôi mắt đục ngầu, tầm mắt vô tình lại lia đến một chân đang vô thức co lên của Lam Lâm.

“Bác sĩ! Không xong rồi! Cậu ấy chảy máu!” Trịnh Bình hét hoảng gào lên.

Chết tiệt! Tại sao lại chảy máu, từ lúc nào sao hần ta không hề để ý đến?

Hai mắt hần dính chặt vào vết máu đỏ thẫm thấm ra từ đũng quần Lam Lâm, chảy dọc một đường ngoằn ngoèo xuống bắp đùi. Vết máu không lớn, nhưng loang lổ trên quần Âu trắng tinh, sự tương phản màu sắc khiến nó một khi đã bị phát hiện ra thì không thể rời mắt.

Bác sĩ Vân chết sững. Cả căn phòng lập tức rơi vào yên lặng, chỉ còn tiếng thở gấp dồn dập của bệnh nhân và kẻ nào đó đang hoảng sợ muốn điên.

“Cậu... cậu Bình, mau theo tôi, chúng ta ra ngoài, chuyện ở đây để cho bác sĩ giải quyết.” Bác tài xế lắp bắp tìm lại giọng nói của mình.

“Không! Tại sao không thể giải quyết ngay bây giờ! Các người làm sao vậy? Không thấy bệnh nhân bị chảy máu à?!” Trịnh Bình mắt kiên nhẫn hết vào mặt họ.

“Cậu Bình, nghe tôi! Bây giờ không phải lúc đòi co! Mau lên! Theo tôi ra ngoài!” Bác tài xế vội vàng bước lên mấy bước, xốc nách Trịnh Bình muốn lôi cậu đi.

“Buông ra! Nếu không nói rõ ràng tôi sẽ không đi đâu hết!”

“Cậu Bình à, đừng bướng bỉnh như vậy!”

“Không! Các người có chuyện gì giấu tôi? Tình trạng của cậu ấy quá tồi tệ?!”

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Bác sĩ Văn run rẩy trấn an. “Cậu bình tĩnh lại đi. Bây giờ chúng tôi cần sơ cứu gấp cho cậu Lâm, phải đảm bảo tình trạng vô trùng, mọi người đều cần tránh mặt, có tôi và y tá ở đây là được rồi.”

“Thật sự là như vậy?” Trịnh Bình hai mắt đỏ ngầu, cố gắng ổn định tâm lý hoảng loạn.

Bác sĩ Văn cứng nhắc gật đầu đảm bảo, y tá vừa vận đưa qua ống tiêm đã được pha chế thuốc an thần.

“Cậu với bác Vinh ra ngoài đi, tôi sẽ ngay lập tức tiêm thuốc an thần cho cậu Lâm. Có thuốc này rồi cậu ấy sẽ ngủ sâu, cảm giác đau đớn không còn ảnh hưởng nhiều nữa.”

Trịnh Bình yên lặng cúi xuống nhìn Lam Lâm, lại nhìn bàn tay vẫn đang nắm chặt chưa hề buông của hai người. Vị cay đắng xót xa ứa lên tận cổ họng. Hắn nhẹ nhàng chạm vào trán cậu, gạt mớ tóc bị mồ hôi làm cho dính bết trên khuôn mặt, lộ ra hàng lông mày thanh tú cau chặt.

“Lâm à, em ngoan ngoãn nằm đây, bác sĩ sẽ chữa bệnh cho em. Anh chỉ ra ngoài chút xíu thôi, sẽ quay lại với em ngay, được không?” Hắn thủ thỉ.

Lam Lâm không đáp lại hắn, hai mắt cậu nhắm nghiền, răng nghiến chặt vào nhau thậm chí nghe được cả tiếng “ken két”.

Trịnh Bình cắn môi, dứt khoát rút bàn tay đang đan vào nhau ra. Lam Lâm ngay tại phút giây ấy mở bừng hai mắt, mờ mịt nhìn về hướng Trịnh Bình, đáng thương hết như thú con đi lạc, miệng còn nức nở vài tiếng vô nghĩa.

Trái tim Trịnh Bình thắt chặt, quay người bước đi thật dứt khoát. Hắn biết, hắn đã bỏ lại sau lưng tất cả tình cảm cũng như sự ỷ lại của cậu, nhưng bây giờ hắn không còn cách nào khác.

*

Bên ngoài một căn phòng nửa sáng nửa tối, người đàn ông nằm dưới đất giật giật ngón tay, có dấu hiệu tỉnh lại. Anh chậm rãi đưa lên ôm lấy phần gáy vẫn còn đau nhức, xuống tay thật nặng!

Không đến một phút đồng hồ sau, người đàn ông liền lồm cồm bò dậy, cả người nặng nề dựa vào khung cửa. Ánh đèn ngoài hành lang lúc này soi rõ luôn mặt tuấn lãng của anh, người này không ai khác chính là Hoàng – đẹp đẽ, hung tàn tựa như con báo săn đang nghỉ ngơi sau khi bị thương tổn. Hàng lông mày rậm đen như mực nếp lại, khóe môi khẽ nhấc lên trào phúng.

Anh quá đã chủ quan rồi, ai mà ngờ được cá nằm trên thớt rồi còn có thể cho đồ tể một đòn trí mạng cơ chứ. Ra tay lực đạo mạnh mẽ, chuẩn xác, khiến anh lập tức đau điếng “tắt nguồn”, anh sẽ không bao giờ quên đâu.

Hoàng mài mài răng nanh, vừa buồn cười vừa bức bối, thật không ngờ cũng có ngày anh bị đánh cho thảm như vậy. Nhớ lại thời điểm nóng bỏng đó, hầu như toàn bộ lý trí và sự cảnh giác vốn có của anh trở nên lơ lửng, toàn thân bị ngọn lửa tình dục hừng hực thiếu đốt, như si như say, điên cuồng chiếm đoạt.

Hoàng chép miệng nhớ lại mùi vị cay cay ngọt ngọt, hơi thở gấp gấp đó dường như vẫn còn vương vấn trên đầu mũi anh. Anh khép hờ đôi mắt, cố gắng nhớ lại tình huống lúc đó, bằng trí nhớ rồi rạc khắc họa chân dung con mồi ngon lành mà mình đã bỏ lỡ.

Khi đó ánh sáng ngoài hành lang hắt vào không đủ, một phần lại bị chính cái bóng của anh che lấp, Hoàng chỉ lơ mơ nhận thấy ngũ quan người này thanh tú, lông mi rất dài, gò má trắng mịn. Trí nhớ anh tự nhiên trở nên khá mơ hồ, không thực sự hình dung được bộ dạng người đó. Nhưng anh có thể chắc chắn một điều rằng nếu gặp lần thứ hai anh sẽ dễ dàng nhận ra!

Người này rất thú vị, ngon ngọt, hấp dẫn đến mức dễ dàng khơi gợi dục vọng của anh, lại cố tình che giấu một bí mật hay ho như vậy...

Hoàng cúi đầu nhìn xuống bàn tay phải của mình, cảm xúc mềm mại tuy chỉ thoáng qua nhưng dường như khó có thể tiêu biến. Anh đuổi ra, lại nắm vào năm ngón tay nam tính, tưởng niệm xúc cảm bất ngờ tại giây phút cuối cùng, bản năng giống đực lại bắt đầu rục rịch.

Đừng để một lần nữa rơi vào tay ta, nếu không hậu quả tự mi gánh chịu!

Ánh sáng nguy hiểm lưu chuyển trong đôi mắt Hoàng, đẹp đẽ, sinh động nhưng khiến người ta run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Hoài Nghi

Trịnh Bình ngồi bên giường, cúi đầu ngắm nhìn người đang nằm suy yếu bên cạnh. Hai mắt cậu nhắm nghiền, hàng mi rung động nhẹ nhẹ, lông mày chau lại chứng tỏ giấc ngủ không an ổn. Hắn xót xa dùng ngón tay thô ráp, cẩn thận chạm vào vầng trán nóng hổi, cố gắng xoa phẳng nếp nhăn mờ nhạt trên đó.

Trăm ngàn suy nghĩ rối loạn quanh quẩn trong đầu Trịnh Bình, chỉ một ngày ngắn ngủi, hắn liên tiếp phải chịu không biết bao nhiêu sự kinh hoàng, đến tận bây giờ, trái tim vẫn còn chưa thôi run rẩy. Hắn chỉ sợ một giây phút lơ lửng nào đó, người mà hắn hết mực quan tâm này bỗng dưng vỡ tan. Cậu mong manh yếu đuối như vậy khiến lòng hắn vừa yêu thương vừa sợ hãi. Yêu cậu, thương cậu, nhưng cũng sợ mất đi cậu.

Lam Lâm à, từ bao giờ, là từ bao giờ đây? Từ bao giờ mà tình cảm của anh đối với em đã sâu sắc đến thế này? Từ bao giờ mà tình bạn bè thuần khiết lại bị anh bóp méo thành thứ tình yêu chẳng dám thổ lộ cùng em..

Trịnh Bình bị cơn sóng cảm xúc ngày một mãnh liệt đánh cho chìm chìm nổi nổi, khi bất chợt ý thức tìm về thì khoảng cách giữa hai người đã thu ngắn lại sít sao. Hơi thở nóng rực của Lam Lâm phả lên chóp mũi hắn ngưa ngưa, cánh môi nhạt màu vênh lên mời gọi, ở khoảng cách gần thậm chí còn có thể thấy một vài vết xước nho nhỏ còn rất mới, giống như bị răng nhay cắn.

Chậm đã! Vết cắn? Thật sự là vết cắn!

Trịnh Bình trợn trừng không tin vào mắt mình, tầm nhìn lại dời xuống dưới một chút, đập vào mắt hắn không còn chỉ là những vết xước nho nhỏ trên môi nữa mà còn là những dấu vết đỏ hồng chạy dọc từ phía xương hàm xuống cổ. Tổng cộng năm vết, lưu lại hết sức bá đạo, rõ ràng như đang tuyên bố chủ quyền sở hữu.

Càng nhìn lửa giận trong lòng Trịnh Bình càng bốc lên, có xu hướng muốn thiêu cháy, điên cuồng cắn nuốt tất cả những gì trong tầm mắt. Chuyện gì đã xảy ra trong quãng thời gian Lam Lâm ở khách sạn? Kẻ khốn kiếp nào đã ra tay với em ấy? Kẻ hạ thuốc và kẻ để lại dấu vết này liệu có phải là một người?

Ý nghĩ sát nhân trong đầu Trịnh Bình đã có rồi, hắn không thể ngờ có một ngày Lam Lâm của hắn lại bị xâm phạm! Dù hắn đã từng suy nghĩ Lam Lâm sẽ không tiếp nhận tình cảm của hắn mà tìm một người con gái phù hợp để kết hôn, nhưng chưa bao giờ tưởng tượng được rằng..

Mẹ kiếp! Dù là nam hay nữ, tốt nhất kẻ đó nên đào sẵn huyệt đi, để hắn điều tra ra được ngày nào thì ngày đó chính là ngày chôn xác y!

Trịnh Bình thở dốc, không làm sao dần xuống cơn giận dữ đột ngột ập đến đánh tan tành lý trí vốn đã yếu ớt hiện giờ, gân xanh trên trán hắn nổi rõ lên, cơ bắp căng thẳng, sức mạnh nén lại trong từng thớ thịt như kích hoạt trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

"Ừm."

Một tiếng rên nho nhỏ bật ra từ cổ họng Lam Lâm kéo sự chú ý Trịnh Bình trở lại. Tầm mắt Trịnh Bình nặng nề rơi lại trên khuôn mặt cậu, trong con người hùng hực ghen tuông mà hắn không hề hay biết.

Trịnh Bình cúi xuống, mạnh mẽ áp môi mình lên bờ môi vừa hé mở phía dưới, như đã thú chi biết dùng bản năng mà liếm mát, cướp đoạt từng hơi thở của Lam Lâm. Hắn không biết đã bao nhiêu lần thầm tưởng tượng về nụ hôn đầu tiên của hai người, nhưng chưa bao giờ ngờ nó lại diễn ra trong tình huống này.

Hai bàn tay gân guốc của Trịnh Bình luôn vào mái tóc Lam Lâm, vừa cảm thụ sự mềm mại trong lòng bàn tay, vừa kéo cậu gần sát lại mình hơn. Lam Lâm tuy bị thuốc an thần làm cho chìm vào giấc ngủ, nhưng được lực của thuốc kích dục chưa tan hết vẫn âm thầm chảy trong huyết mạch, vì sự đụng chạm mờ ám này mà lần nữa trời đất lẫn át não bộ bị cưỡng ép nghỉ ngơi.

Kinh ngạc nhận ra sự đáp trả như có như không của Lam Lâm, Trịnh Bình sung sướng tiếp nhận đầu lưỡi ướt át của cậu vừa vươn ra, ngậm vào trong miệng, dùng chính môi lưỡi của mình chơi đùa. Lam Lâm mất đi ý thức, hành động đáp lại chỉ là bản năng do thuốc kích thích chi phối. Trong lúc vô ý, một dòng nước trong suốt tràn ra bên khóe miệng, chảy dọc xuống cằm cậu. Trịnh Bình nhìn sợi chỉ bạc hình thành trong quá trình hôn lưỡi, hai mắt tối sầm lại, không thể kìm chế chính mình mà tăng thêm sức nặng của nụ hôn.

Âm thanh vô thức của Lam Lâm bấy giờ rút cuộc không biết là kéo về hay đá bay lý trí ít ỏi của Trịnh Bình.

Trịnh Bình không phải chưa từng có bạn gái, hắn cũng từng ôm hôn rất nhiều người, thậm chí còn có cả những hành động thân mật hơn nữa như bao cặp tình nhân, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy mình lại có thể si mê đến thế. Cảm giác như cả cuộc đời hắn đã ước ao một báu vật thật lâu, chỉ có thể ngược nhìn lên mơ tưởng, cuối cùng một ngày nọ phép màu bất ngờ ban xuống, hắn chạm tay vào điều ước, được ôm cậu vào lòng.

Lam Lâm à, em là báu vật của anh, là báu vật ông trời tặng cho anh từ rất sớm, đáng tiếc đến bây giờ anh mới nhận ra. Một khi đã nhận ra rồi, anh sẽ không bao giờ để em vuột mất!

Trịnh Bình hôn đến điên cuồng, mê đắm trong men say tình ái của chính hắn và sự hồi đáp ngọt ngào của Lam Lâm. Bàn năng giống đực trong hắn dần dần thức tỉnh, khi Trịnh Bình sững sờ nhận ra thì thứ nào đó phía dưới cơ thể hắn đã bùng bùng phản chấn.

Trịnh Bình cứng đờ, dùng biểu cảm không thể tin nổi cúi xuống nhìn đũng quần mình, lại chậm chạp ngược lên nhìn Lam Lâm với những dấu hôn mờ mờ trên cổ.

Cầm thú! Hắn có khác gì kẻ khốn kiếp kia đâu, đều là lợi dụng người trong lúc yếu thế! Thậm chí, thậm chí, trong tình huống này hắn còn có thể nảy sinh dục vọng với Lam Lâm!

Trịnh Bình hoảng loạn bật người dậy, lao về phía cửa ra vào, loạng choạng muốn chạy trốn. Hắn hoang mang sợ hãi, không thể tiếp tục ở trong căn phòng đầy nữa, hắn không dám đối mặt với Lam Lâm!

Trịnh Bình vừa chạy xuống tầng một, định xuyên qua phòng khách để ra ngoài thì chợt dừng lại. Khi đi qua thư phòng, hắn thỉnh tai bắt được một vài chữ khiến hắn quan tâm.

"Vâng, ông chủ. Tình trạng cậu Lâm giờ đã khá hơn rồi, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho cậu ấy. Thứ thuốc kích thích kia có tác dụng khoảng hai giờ, trong khoảng thời gian này cậu Lâm tuy ngủ nhưng thực chất cơ thể vẫn bị được lực chi phối. Vâng, có thể sẽ vẫn khó chịu nhưng tôi tin là đã được giảm đi đáng kể rồi ạ. Chỉ là..."

Trịnh Bình xuyên qua cánh cửa thư phòng khép hờ nhìn thấy tài xế Vinh đang quay lưng về phía hắn nói chuyện điện thoại. Trịnh Bình hẳn trước nay vốn không thích những trò lên lút nhưng linh tính mách bảo đoạn đối thoại này rất quan trọng, do dự hai giây, hắn liền nín thở, dựa sát vào tường, đóng tai nghe tiếp.

"... Chỉ là cái kia đã đến ạ."

"Cái kia" là gì, người này đang ám chỉ thứ gì vậy? Trịnh Bình nghi hoặc.

"Vâng, theo tính toán thì phải là cuối tháng, nhưng không hiểu sao lần này đột ngột xuất hiện. Theo bác sĩ phỏng đoán thì có thể do gần đây cậu Lâm liên tiếp gặp tai nạn, lần trước bị ngã xe phải điều trị tổn thương một thời gian dài, cách đây mấy ngày lại sốt cao do cảm lạnh, liên tục sử dụng kháng sinh khiến cho nội tiết rối loạn."

Tài xế Vinh giọng điệu lo lắng thấy rõ, Trịnh Bình bên kia cánh cửa nghe trộm cũng thấy lạnh lạnh trong người. Hình như có điều gì đó bị che giấu? Khi này tài xế Vinh và bác sĩ liên tục cam đoan với hắn tình trạng của Lam Lâm đã hoàn toàn bình thường, hết sức né tránh vấn đề vết thương chảy máu. Rút cuộc có chuyện gì mờ ám mà phải lên lút như vậy? Những người này càng không muốn cho hắn biết thì hắn càng phải tìm hiểu!

"Vâng, bác sĩ Văn nói tình huống lần này xảy ra khá bất ngờ, cô ấy sẽ theo dõi sát sao đề phòng trường hợp xấu xảy ra. Khả năng lần này sẽ phải kéo dài từ năm ngày đến một tuần. Vâng, lần này vẫn xuất hiện những dấu hiệu cũ, nôn mửa, sốt cao, nổi mề đay, chân tay run rẩy nhưng cậu Lâm chưa tỉnh lại nên chúng tôi chưa thể xác định được mức độ nghiêm trọng."

"Dạ, tôi biết rồi. Bác sĩ Văn và y tá đã được mời ở lại, túc trực 24/24. Ông chủ cứ yên tâm, việc ở nhà tôi sẽ cố gắng thu xếp ổn thỏa. À, có việc này... Cậu Bình từ lúc đưa cậu Lâm về vẫn luôn theo sát bên cạnh. Tôi sợ rằng..."

Tài xế Vinh im lặng một hồi, hình như là nghe người bên kia nói.

"... Tôi hiểu ý ngài rồi. Tôi sẽ khéo léo tìm cách cách ly hai người trong thời điểm này. Vâng, chào ông chủ."

Trịnh Bình nghe thấy họ sắp cúp máy liền bước lùi vài bước lại cầu thang, giả vờ như vừa mới đi xuống, đụng mặt tài xế Vinh bước ra từ thư phòng. Tài xế Vinh gật đầu chào cậu nhưng Trịnh Bình nhạy cảm được trong mắt đối phương cảm xúc phức tạp không biết gọi tên. Hắn chủ động mở lời trước.

"Bác Vinh, phiền bác sắp xếp cho cháu phòng khách lần trước. Cháu muốn ngủ lại trông Lam Lâm một đêm." Hừ, các người càng muốn tôi đi tôi sẽ càng ở lại.

"... Được. Cậu Bình đợi một lát tôi sẽ cho người đi thu dọn ngay." Tài xế Vinh nhất thời không tìm được lý do từ chối, đành phải tạm thỏa hiệp.

Trịnh Bình liếc nhìn bóng lưng bác tài xế già này biến mất ở cửa phụ, lại làm ra vẻ như không có gì ngồi xuống ghế sofa phòng khách. Hắn cần có thời gian để chọn lọc và tiêu hóa lượng thông tin mới tiếp thu được. Thờ dãi một hồi, hắn tùy tiện vớ lấy tách trà không biết của ai uống dở để trên bàn, dốc vào cổ họng. Vị trà chất chất, nguội lạnh trôi xuống bụng không xoa dịu đi cảm giác bất an thường trực trong lòng. Trịnh Bình linh cảm sự việc lần này không hề bình thường một chút nào, cần gấp rút điều tra, nhưng hiện tại hắn chưa biết nên bắt đầu từ đâu.

Đêm hôm ấy Trịnh Bình lại ghé vào phòng Lam Lâm một lần nữa, bác sĩ Văn đang thực hiện vài kiểm tra sơ bộ cho cậu. Thấy hắn vào bước vào, ánh mắt cô chợt thay đổi, lập tức nghiêng người che khuất Lam Lâm vừa được đặt nằm xuống đệm. Lúc Trịnh Bình bước đến bên giường, Lam Lâm đã được đắp chăn chỉnh tề, thậm chí góc chăn còn được dèm chặt vào bên người, quấn kín mít như kén nhộng.

"Cậu Bình thăm nhanh một chút nhé, đêm rồi để cậu Lâm nghỉ ngơi cho khỏe. Chắc sáng mai cậu Lâm sẽ dậy thôi."

Bác sĩ Văn gượng gạo bỏ lại một câu rồi gọi trợ lý y tá đi mất. Trịnh Bình ứng thanh một tiếng tỏ vẻ đã biết, không tiện. Hắn nhắm nghiền mắt, càng quan sát càng thấy những người này có biểu hiện không bình thường.

Trong căn phòng kín tĩnh lặng, bầu không khí nặng nề bao trùm, Trịnh Bình cứ đứng bên giường nhìn Lam Lâm một hồi lâu, khuôn mặt hần u ám bao phủ mây đen, Lam Lâm nằm trên giường ngược lại ngủ rất yên bình, hàng lông mày lúc trước còn nhú lại bây giờ đã dần ra để chịu hơn nhiều.

Trịnh Bình xoa xoa đầu Lam Lâm, cảm thụ một chút nhiệt độ trên trán cậu, nhẹ nhàng cúi xuống đặt một nụ hôn thật nhẹ rồi lặng lẽ quay lưng bước đi. Cả một quá trình hần không nói lấy một lời.

Trịnh Bình chân trần dẫm trên hành lang dài, lên hết cầu thang dẫn lên tầng ba nhưng không ngay lập tức trở về phòng mà đứng đó trầm mặc vài giây. Sau khi xác nhận xung quanh yên tĩnh không người qua lại, hần xoay người ngược hướng phòng mình, theo trí nhớ lò mò men theo đường cũ, ngoặt vào một chỗ rẽ, chẳng mấy chốc đã đứng trước một cánh cửa gỗ khép chặt.

Do dự một lúc, Trịnh Bình vận nắm đấm cửa bước vào. Rất nhanh sau đó hần đã bước ra ngoài, đóng cửa lại như cũ rồi trở về phòng ngủ cho khách.

Một đêm này, Trịnh Bình nằm trên giường nhìn trần nhà, không hề chớp mắt.

*

Lam Lâm thức dậy lần đầu tiên vào bốn giờ sáng, mơ mơ màng màng cảm nhận thân thể không bình thường, sững lại vài giây rồi bắt đầu nôn mửa. Dạ dày trống rỗng cuộn lên từng cơn, tống ra dịch nhầy xanh xanh vàng vàng nhìn đến ghê người. Quệt miệng, Lam Lâm nặng nề thả người lại trên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Không lâu sau, y tá có ghé qua kiểm tra tình hình bệnh nhân, thấy chẩn đēm hỗn loạn, sản nhà nhảy nhụa dịch nôn, Lam Lâm đang cong vẹo nằm sấp trên giường thì hoảng hốt, nhanh chóng chạy đi thông báo cho bác sĩ Văn.

Trịnh Bình không ngủ, thính tai nghe được tiếng người xôn xao dưới tầng liền chạy xuống, đến nơi đã thấy Lam Lâm lần nữa được đặt nằm lại ngay ngắn trong chăn mới thả lỏng một chút.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Cậu Lâm vừa tỉnh lại, bị nôn mửa, bây giờ lại ngủ rồi. Thân nhiệt cậu ấy hơi cao một chút nhưng vẫn trong tầm kiểm soát, cậu Bình không cần lo lắng đâu, cứ về phòng nghỉ đi."

Trịnh Bình liếc bác sĩ Văn một cái ẩn ý rồi nói bằng một giọng kiên quyết không cho phản bác.

"Không, tôi sẽ ở lại đây. Có thể cậu ấy sẽ tỉnh lại lần nữa, tôi muốn tự mình chăm sóc cậu ấy. Cô và y tá cứ về phòng nghỉ đi."

Bác sĩ Văn không tiện phản đối, đành cùng y tá ra ngoài, trước khi đi không quên căn dặn Trịnh Bình gọi họ nếu Lam Lâm có biểu hiện bất thường.

Cửa khép lại, vẫn là căn phòng tịch mịch ấy, Lam Lâm nằm đó như chưa từng tỉnh lại. Ánh mắt phức tạp của Trịnh Bình dán chặt lên khuôn mặt cậu, vừa yêu thương vừa đau lòng, lại mâu thuẫn chùng chắt.

Bảy năm rồi. Hần và Lam Lâm mới sống được bao nhiêu lần bảy năm chứ, vậy mà quãng thời gian đó vẫn không đủ để hai người thăng thấn với nhau tất cả sao. Dầu biết ai cũng phải có bí mật của riêng mình, nhưng không hiểu sao hần vẫn có cảm giác không thể cam lòng...

Cấn chặt răng chịu đựng cảm xúc tiêu cực lại dâng lên tắc nghẽn trong cổ họng, Trịnh Bình dứt khoát trèo lên giường nằm cạnh Lam Lâm. Giường rất rộng rãi, thoải mái cho ba, bốn người cùng ngủ nhưng hai người lại rúc vào cùng một chỗ. Nói chính xác hơn là Trịnh Bình cách một tấm chăn dày, ôm chặt Lam Lâm vào lòng, một chân còn gác lên người cậu, tư thế hoàn toàn biểu hiện sự độc chiếm, không khác gì đũa trẻ lớn xác ịch kỷ muốn bảo vệ báu vật của mình.

Trịnh Bình cứ nằm như thế, mắt không rời khỏi một bên mặt thanh tú của cậu.

Cho đến khi trời sáng hần.

Bây giờ đúng, Trịnh Bình ngoài ý muốn nhận được cuộc điện thoại triệu tập của Học viện, cậu đã nghỉ quá số buổi quy định của kỳ này, chưa kể đã hết hạn nghỉ phép một ngày, nếu không trở về sẽ phải nhận hình thức kỷ luật nghiêm khắc. Nghĩ đến ông già khó tính ở nhà, lại nghĩ đến công việc mình cần làm, Trịnh Bình đành cắn răng rời đi.

Từ lần đầu tiên đến nay Lam Lâm chưa hề tỉnh lại, tiền Trịnh Bình chỉ có bác tài xế và thanh niên bảo vệ quen mặt.

Trịnh Bình nhếch mép, việc tôi phải rời đi quá hợp ý mấy người còn gì, chẳng cần phải tốn công sức nghĩ lý do đuôi khéo.

*

Cảm giác mệt mỏi rã rời khiến Lam Lâm không muốn tỉnh lại nữa, thà cứ ngủ mãi ngủ mãi sẽ chẳng cảm nhận được gì. Nhưng hàng mi khép chặt bị cưỡng ép phải mở ra, ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ len qua tấm rèm chiếu vào mắt Lam Lâm, dù yếu ớt nhưng cũng khiến cậu khó chịu.

Y tá bên cạnh nhảy bén phát hiện ra cử động của Lam Lâm, vui mừng lại gần lúi lo gì đó bên tai cậu. Lam Lâm nhú mày, khó khăn nặn ra một chữ khản đặc.

"Nước."

Y tá khăn trương rót một ly nước ấm, đỡ cậu ngồi dậy rồi mớm cho cậu từng chút từng chút một. Sợ cậu bị sặc, cô còn khẽ kháng dặn dò cậu nuốt ngụm nhỏ thôi.

Nước ấm trôi xuống bụng chẳng được bao lâu, sự ghê tởm quen thuộc lần nữa lại dâng lên.

"Oe."

Lam Lâm nôn thẳng vào người y tá, nước vừa uống vào phun tung tóe lên quần áo cô. Y tá chuyên nghiệp không có lấy một cái nhíu mày ghét bỏ, ngay lập tức đỡ Lam Lâm vào một tư thế thoải mái, một tay xoa lưng thuận khí cho cậu.

Tình trạng Lam Lâm lúc tỉnh dậy không được yên ổn như khi bị cưỡng chế vào giấc ngủ, liên tục nôn mửa, cứ có thứ gì vào miệng là lại ói ra bằng sạch, mặc dù cậu chỉ uống một thứ duy nhất đó là nước lọc. Thức ăn vừa bẻ lên cậu ngửi thấy mùi đã gạt phất đi, bùm miệng nôn thốc nôn tháo, còn thậm tệ hơn khi uống nước.

Lam Lâm liên tục đi ra đi vào nhà vệ sinh với sự diu dờ của y tá, một mình ở trong đó hồi lâu không ra. Y tá lo sợ, bày tỏ ý tứ muốn giúp đỡ cậu nhưng nhận được chỉ là cái nhìn sắc lẹm liên biết điều im miệng. Bây giờ đang là thời gian nhạy cảm, cô tốt nhất không nên nhiều chuyện, bớt được lời nào hay lời nấy.

Năm ngày, tình trạng nôn mửa điên cuồng của Lam Lâm mới bắt đầu có xu hướng thuyên giảm. Tiêu Ngọc cũng đã chờ đợi đúng năm ngày, không một ngày nào không ghé qua.

"Cậu Lâm, cô Ngọc lại đến." Người giúp việc đứng ở mép cửa rụt rè thông báo.

"Bảo cô ấy về đi."

Lam Lâm đặt tờ giấy trên tay xuống, mặt vô cảm ra lệnh, cậu đã có thể nói được trở lại nhưng âm thanh nghe suy yếu rõ rệt.

Lam Lâm nhìn hàng chữ cứng cáp bên trên, vài dòng nhấn nhủ Trịnh Bình viết vội buổi sáng lúc ra đi được gấp gọn gàng đặt dưới gối cậu, đến hôm nay cậu mới phát hiện ra.

Lam Lâm vuốt phẳng những nếp giấy, ánh mắt không tập trung, đầu óc đã lạc về phương nào rồi.

Tình huống năm ngày trước cậu không hề quên đi dù chỉ là một chi tiết, mặc dù lúc đó không thể làm chủ được bản thân nhưng trí nhớ thật bất ngờ lại khắc sâu rõ ràng. Từng hành động mất kiểm soát, từng lời nói, từng biểu cảm, và cả quá trình làm sao cậu trở về nhà, Lam Lâm có thể xâu chuỗi lại thành một bộ phim sinh động đến mĩ mai.

Càng nghĩ càng cảm thấy ghê tởm, Lam Lâm gục mặt xuống chậu ói thêm một lượt, lúc ngẩng lên cả khuôn mặt trắng bệch nhiễm thêm một tầng xanh xám bệnh tật. Nhưng không hề gì, cậu đã khá quen thuộc với tình trạng này rồi, có muốn trốn tránh cũng không được, phải thích nghi thôi. Lam Lâm méo mó nhếch nhếch bờ môi khô nứt.

Liên tục nhiều ngày không thể ăn uống nên Lam Lâm phải truyền dịch dinh dưỡng, dù sao cũng đỡ hơn việc phải ngửi thấy mùi đồ ăn. Bây giờ cậu không khác gì thai phụ ốm nghén, chỉ một chút kích thích cơ thể đã phản ứng kịch liệt rồi. Ồi, liên tưởng mới nực cười làm sao, ọc.

Ngày thứ sáu.

"Cậu Lâm, cô Ngọc lại đến nữa. Cô ấy khóc lóc nhất định muốn vào gặp cậu bằng được." Người giúp việc lo lắng lên tiếng đánh thức cậu chủ đang ngủ ngáy trên giường.

Vài giây im lặng.

"Cho vào đi."

Người giúp việc kinh ngạc một chút, rất nhanh đã đáp lại rồi xuống lầu.

Chẳng cần đợi bao lâu, Tiêu Ngọc đã xuất hiện trước mặt cậu. Cô gái nhỏ dường như thật sự đã khóc, đôi mắt to tròn bây giờ đỏ quạch, phối với áo cổ lông trắng mịn, trông thật giống con thỏ nhỏ, đáng thương vô cùng. Ấn tượng của Lam Lâm với Tiêu Ngọc dù là lần đầu tiên hay lần thứ bao nhiêu vẫn chẳng bao giờ thay đổi, đôi mắt vốn lạnh lẽo của cậu lúc này bỗng trở nên nhu hòa, tăng bằng kiên cố rút cuộc cũng tan chảy một chút.

Tiêu Ngọc ngờ ngác trước nụ cười yếu ớt của Lam Lâm, còn chưa kịp thưởng thức sự dịu dàng hiếm hoi trong đôi mắt ấy, cô đã nhạy bén nhận ra khí sắc không bình thường của cậu.

Lần gặp này so với mấy ngày trước quả là một trời một vực. Sắc mặt Lam Lâm trắng đến dọa người, làn da như bị bào mỏng dính, thậm chí nhìn thấy được cả mạch máu xanh tím phía bên dưới. Mái tóc bình thường vốn bóng bệ giờ xơ xác, bị tùy tiện vén ra sau tai.

Tiêu Ngọc nhìn dây kim truyền vẫn còn nổi với cổ tay cậu, lại nhìn bộ dạng suy nhược của Lam Lâm, một giọt nước mắt to như hạt đậu lại rơi xuống rồi.

Tỉ tách.

Một giọt, lại hai giọt. Nước mắt một khi đã rơi liền như dòng suối nhỏ không thể ngừng lại, dàn dựa trên khuôn mặt nõn nà, đáng ra phải thật xấu xí nhưng kỳ quái lại mang đến cho người ta cảm giác xinh đẹp cực kỳ.

Lam Lâm thờ dài, đây chẳng nhẽ chính là sức mạnh chân chính của cái đẹp hay sao.

"Đừng khóc."

Càng khóc kinh hơn, Tiêu Ngọc bắt đầu nấc cụt.

"Thôi nào, em khóc gì chứ." Lam Lâm nhủ mảy.

Oaa, bây giờ thì thật sự là khóc rống lên rồi. Tiêu Ngọc chẳng buồn để ý đến hình tượng, ngồi thụp xuống đất ôm mặt khóc như mưa. Người giúp việc nghe tiếng chạy tới liền bị Lam Lâm xua tay đuổi đi.

Bất lực nhìn cô gái nhỏ thu lu trên sàn khóc không ngừng được, Lam Lâm cũng hết cách, bây giờ có nói gì cũng không lọt tai đâu mà. Thôi thì cứ để cô nàng khóc cho bằng hết nước mắt đi.

Nhưng hình như Lam Lâm đánh giá thấp năng lực phá hoại và khả năng duy trì của Tiêu Ngọc rồi, suốt nửa tiếng đồng hồ không hề dừng lại, không hề gián đoạn, không cần lấy hơi, không cần ngơi nghỉ.

Day day thái dương bắt đầu đau nhức, Lam Lâm đành phải rút kim truyền trên tay, chậm chạp xuống giường, đi về phía cái nắm trắng nhỏ nhỏ đang điên cuồng chảy nước mắt nào đó. Cậu cũng ngồi xổm xuống, lay lay bờ vai đang cuộn chặt run rẩy, đáp lại cậu vẫn là tiếng khóc du dương khi trầm khi bổng.

Thật bất đắc dĩ, đành phải dỗ dành chút thôi. Lam Lâm thật sự lại vươn tay ra, ôm ôm cái nắm trắng ngồi co ro, còn dịu dàng xoa xoa sau lưng cô gái nhỏ. Tiêu Ngọc thuận thế nhào vào lòng cậu, Lam Lâm kín đáo nghiêng người hơi tránh đi khiến Tiêu Ngọc gục mặt vào một bên vai.

"Đừng khóc nữa mà, trông xấu xí chết đi được."

"Hức hức."

"Đừng bôi nước mũi, bẩn lắm."

"Oaa..."

"Được rồi, được rồi. Cho em bôi đấy, nhưng không được khóc nữa."

"... ung em ông.. ín ược..."

Có phải ý em là "nhưng em không nín được" không hả? Cần thiết phải khóc đến nhập tâm như vậy không... Lam Lâm cảm thấy đầu đầy vạch đen.

"Nín ngay. Tôi cho thêm năm phút nữa để ngừng khóc, nếu không tôi sẽ gọi người tống em ra khỏi nhà." Lam Lâm đánh đòn sát thủ.

"Không! Em nín rồi!"

Cứ như vậy là nín được sao? Lam Lâm nghi hoặc.

"Em nín thật rồi mà! Anh xem này!" Tiêu Ngọc lung tung lau hết nước mắt nước mũi vào tay áo, phần lông trắng xù bết dính lại nhìn không sạch sẽ tí nào.

Lam Lâm quan sát cô gái nhỏ ngốc nghếch, chẳng có lấy một điểm nào giống phong thái công chúa kiêu kỳ thường ngày, trong lòng cậu bỗng thấy mềm mại như dầm lên bông.

"Nín rồi thì nói xem nào, ai làm gì mà khóc?" Lam Lâm bầu bầu hai bên mặt cô gái nhỏ.

Không nói thì thôi, vừa nhắc đến hai dòng nước mắt trong suốt lại như máy nước hồng van, ồ ạt tuôn xuống.

Lam Lâm cầm nín, giữ nguyên tư thế ngồi xổm tặng Tiêu Ngọc ánh mắt mang tên "bất lực". May mắn lần này thời gian "chảy nước" ngắn hơn, Tiêu Ngọc cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình, hít hít vào mũi hơi, cái mũi nhỏ đỏ ửng lên trông buồn cười cực kỳ, nhưng cô mặc kệ.

"Em xin lỗi anh." Giọng điệu thật giống đứa trẻ làm sai rụt rè nhận lỗi với phụ huynh.

Lam Lâm nhướn mày.

"Em xin lỗi. Tại em đần độn, anh ôm như vậy mà không nhận ra, còn lôi kéo anh đi chỗ này chỗ nọ. Bây giờ thì hay rồi, anh bệnh nặng như vậy! Vết thương của anh vừa mới tạm lành, bây giờ còn liên tục sinh bệnh. Anh có chuyện gì đều là do em hết! Đều do em hết! Từ lúc quen anh em chỉ mang đến

rắc rối cho anh thôi!"

Tiêu Ngọc dùng âm mũi lung tung lộn xộn tuôn một tràng dài không kịp thở, mặt mũi cũng đỏ bừng lên. Thấy cô nàng bắt đầu có dấu hiệu tiếp tục "bùng nổ", Lam Lâm nhanh chóng chặn ngang.

"Không phải tại em "

"Không tại em thì tại sao anh lại ra nông nổi này chứ!" Tiêu Ngọc đau xót nhìn khuôn mặt tái xanh rồi lại nhìn đồng chai chai lộ lộ nước truyền treo trên giá.

Lam Lâm im lặng đấu tranh mấy giây, cuối cùng thở dài hạ quyết tâm.

"Tôi bị trúng độc."

Tiêu Ngọc ngó người, "Trúng độc?"

"Phải." Lam Lâm gật đầu.

"Có người hạ thuốc anh?"

"Tôi không chắc." Lam Lâm ngập ngừng, hai mắt híp lại như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Là sao? Anh mau nói rõ ràng đi!" Tiêu Ngọc đã sốt ruột lắm rồi, tình huống này chẳng phải chỉ thường xuất hiện trong phim truyền hình thôi à!

"Tôi không chắc đối tượng bị hạ thuốc là ai."

"Ý anh là chưa chắc thủ phạm đã nhắm vào anh, anh chỉ là nạn nhân bất đắc dĩ?" Tiêu Ngọc tròn tròn hai mắt. "Nếu như vậy thì mục đích thật sự của chúng là gì?"

"Đấy mới là vấn đề. Nhớ lại ngày hôm đó tôi chỉ uống hai thứ trước khi có dấu hiệu bất thường, đó là ly rượu vang của bác Triều và..." Lam Lâm nhìn thẳng vào mắt Tiêu Ngọc.

"Trà gừng của em?!" Tiêu Ngọc hét toáng lên. "Có phải anh nghi ngờ em là người bỏ thuốc vào trà?"

"Bình tĩnh lại đi, tôi chưa hề nói là em mà. Ly rượu đầu tiên bác Triều lấy là do phục vụ ngẫu nhiên mang tới, tất cả mọi người đều tùy ý lấy một ly, không có sắp đặt gì cụ thể. Vì vậy xác suất thủ phạm ra tay vào thời điểm ấy là rất nhỏ vì chúng dù nhắm vào ai trong hội những người đứng đó thì cũng không thể đảm bảo chắc chắn mục tiêu sẽ chọn trúng ly có thuốc độc. Khả năng tất cả các ly đều bị bỏ thuốc hoàn toàn không thể xảy ra."

"Đúng vậy, bằng chứng là em cũng uống rượu đó nhưng không hề có dấu hiệu gì bất thường."

"Như vậy, chỉ còn lại một giả thiết nữa, đó chính là trà gừng em mang tới. Em thử nhớ lại xem mình đã lấy trà gừng đó ở đâu? Liệu có phải thủ phạm muốn hạ độc người khác nhưng em lại lấy nhầm không?"

"Hoàn toàn không phải!" Tiêu Ngọc bật thốt ra, cô vẫn nhớ như in tình huống lúc đó.

"Khi đẩy em chạy đi tìm phục vụ thì một người tự chạy đến hỏi em có cần giúp đỡ gì không. Em đã yêu cầu người đó mang đến cho em một cốc trà gừng nóng, còn đặc biệt dặn cho nhiều gừng tươi. Người đó đã lập tức đồng ý và bảo em chờ đợi một chút, sau đó mang lại chính là cốc mà em đưa cho anh. Như vậy..."

"Phải rồi, như vậy thì chắc chắn vấn đề nằm ở cốc trà gừng kia!" Lam Lâm sắc bén kết luận. "Thế thì phạm vi người bị nhắm đến đã được thu hẹp. Bây giờ câu hỏi đặt ra chính là, người mà kẻ đó muốn hạ thuốc là anh hay em."

"Trời đất! Kẻ đó đang âm mưu chuyện gì chứ?" Tiêu Ngọc hoảng hốt.

Lam Lâm trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nhớ đến tác dụng thật sự của loại thuốc đó, cuối cùng ngược lên nhìn thẳng vào mắt Tiêu Ngọc.

"Khả năng lớn bọn chúng nhắm vào em."

"Sao anh cho rằng như vậy?" Tiêu Ngọc hoang mang.

Bởi vì thứ thuốc được hạ vào trà là thuốc kích dục, tất nhiên lời này Lam Lâm chỉ âm thầm nói trong đầu, cậu không muốn nói ra toàn bộ sự thật. Lam Lâm cụp mắt né tránh.

"Anh à?" Tiêu Ngọc sợ hãi thật rồi, tóm lấy cánh tay Lam Lâm như cộc cứu mạng. "Bọn chúng là ai, vì sao lại nhắm vào em cơ chứ?"

"Tôi có thể kết luận như vậy một phần bởi vì ở nơi đó ngoài bác Triều và em tôi không quen biết ai cả." Nói chính xác hơn là những năm gần đây ngoài vài ba người bạn họ, Lam Lâm không thật sự tiếp xúc qua bất kỳ kẻ nào, vậy nên trường hợp muốn hãm hại cậu không lớn.

"Chưa kể đến việc không lâu trước đó còn xảy ra sự kiện ngã xe, hai kẻ gây án kia còn chưa được điều tra rõ chân tướng. Hai lần đều trùng hợp có sự xuất hiện của em và tôi, nhưng từ những manh mối hôm tại nạn, tỷ lệ mũi nhọn hướng về em là rất cao."

Tiêu Ngọc sợ hãi, cô thật sự muốn khóc rồi. Sao chỉ trong có mấy tháng mà đủ thứ chuyện xui xẻo dồn hết lên đầu cô thế này? Chắc chắn không thể đổ lỗi do ông trời rồi vì đây hoàn toàn do có bàn tay người thao túng! Không được, cô nhất định phải báo chuyện này cho anh Hoàng! Đúng rồi! Chỉ có anh mới là người có thể điều tra chuyện này nhanh nhất, cũng chỉ có anh đủ năng lực xử lý hết đám rác rưởi đó. Dù là nhắm vào cô, hay là nhắm vào Lam Lâm cũng đều không thể buông tha!

Tiêu Ngọc hạ quyết tâm, nhanh chóng đứng dậy cáo biệt Lam Lâm. Trước khi đi còn hết lời dặn dò cậu phải giữ gìn sức khỏe, cô sẽ lại đến thăm nữa.

Lam Lâm hơi ngạc nhiên trước thái độ bỏ đi dứt khoát của Tiêu Ngọc, dùng mắt tiễn cô ra khỏi phòng rồi mới thở dài một hơi, chậm chạp bò lại lên giường đắp chăn. Vì cố gắng nín nhịn con buồn nôn đang cuộn lên ở dạ dày, cậu phải gồng cứng cơ bắp toàn thân.

Thật mệt mỏi, cuộc sống này dường như chưa bao giờ dễ dàng với cậu. Dù cậu có trốn tránh đến mức nào, dù đã qua bao nhiêu năm, tai bay vạ gió cuối cùng vẫn ập đến không thể né tránh.

Lam Lâm thừa nhận nhiều ngày qua cố tình không muốn gặp Tiêu Ngọc vì trong lòng có chút oán giận. Phải chi cậu không quen cô, như vậy đủ thứ chuyện trời ơi đất hỡi sẽ không gieo xuống đầu cậu, không biết cô, vậy thì sẽ chẳng bao giờ mềm lòng trước những yêu cầu vô lý. Dẫu biết suy nghĩ như vậy thật không công bằng, nhưng ít nhiều con người ai cũng đều có sự ích kỷ. Đau đớn và dằn vặt có phải người nào cũng chịu đựng được đâu.

Thật may mắn, may mắn vì cậu đã từng phải trải qua nhiều hơn thế, vậy nên những thứ này cũng chỉ là nhất thời thoáng qua mà thôi. Nếu đổi lại người hứng chịu là Tiêu Ngọc, cô gái nhỏ bé mềm mại như vậy làm sao có thể trụ nổi đây.

Buồn cười thật. Lam Lâm nhếch mép mĩa mai, đến nước này rồi cuối cùng vẫn suy nghĩ cho cô gái nhỏ ấy, cậu với cô mới qua lại được bao lâu đâu cơ chứ.

Đột nhiên dưới thân truyền lại một cảm giác ướt át ghê tởm, Lam Lâm tái mặt, vai lưng cứng đờ.

"Oe."

Khốn kiếp, cái thứ kinh khủng này bao giờ mới chấm dứt đây?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tổng Giám Đốc Trẻ Tuổi

Chương 26

Tổng giám đốc trẻ tuổi

Bầu không khí hiện giờ hết sức căng thẳng, tất cả mọi người có mặt trong phòng họp đều cảm thấy được áp lực khổng lồ đang đè nặng trên vai. Không một ai dám ngẩng đầu nhìn về nơi đang không ngừng phóng ra áp suất thấp, mặc dù đã cúi gằm trốn tránh nhưng họ vẫn cảm giác được rõ mồn một đôi mắt sắc bén đang soi xét họ từ đầu đến chân.

Người đàn ông ngồi ở vị trí chủ trì nhếch mép, ngón tay gõ nhẹ nhàng trên mặt bàn tạo ra âm thanh đều đều, thử thách sự nhẫn nại của mọi người.

"Sao nào? Bây giờ không một ai dám đứng ra chịu trách nhiệm phải không? Các người cho rằng dùng một bản báo cáo cuối năm đầy lỗ hổng này có thể qua mắt được tôi? Vậy phải nói là các người đã đánh giá trí thông minh của mình quá cao hay của tôi quá thấp đây?"

Âm thanh từ tính chui vào trong tai, chậm chậm mà mang lực sát thương tưởng như đến từ địa ngục, toàn trường nín lặng, hô hấp bị đè ép xuống tận suất thấp nhất, không một người nào dám ho he.

"Giám đốc tài chính Đỗ Phước Sang, ông nói thử xem?"

Người đàn ông trung niên tên Phước Sang bị chỉ điểm, lén lút lau mồ hôi tay vào quần rồi mới đứng dậy.

"Cậu Hoàng, tôi..."

"Gọi tôi là Tổng giám đốc. Ồ, hay ông có ý kiến gì về chức vụ này của tôi?" Hoàng nheo mắt, lời nói buông ra nghe tưởng cợt nhả tùy ý nhưng ẩn chứa đầy sự uy hiếp.

"Không... Không! Tôi không hề có ý đó, Tổng giám đốc Hoàng!"

"Được rồi, đừng căng thẳng. Nào, bây giờ thì cho tôi một lời giải thích hợp lý về bản báo cáo cuối năm này đi."

Giám đốc tài chính Phước Sang xoắn xuýt, mắt đảo khắp phòng cố tìm lấy một cứu cánh nhưng rất tiếc cho ông, dù là người thân quen hay cấp dưới trong tình huống đầy sự đe dọa này cũng không dám đứng ra giúp đỡ. Giám đốc Phước Sang tức giận trong lòng, âm thầm mắng chửi một đám vong ân phụ nghĩa.

"Tổng giám đốc, có lẽ cậu mới trở về chưa nắm rõ được tình hình cụ thể nhưng tôi có thể đảm bảo bản báo cáo này phản ánh gần đúng kết quả hoạt động kinh doanh năm vừa rồi. Tuy... tuy vẫn còn đôi chỗ sai sót nhưng không đáng kể..."

"Ngu xuẩn!" Hoàng khê hé miệng vút ra hai chữ, âm thanh nhẹ nhàng nhưng lực sát thương cực mạnh, tát thẳng vào mặt giám đốc Phước Sang.

Những người trong phòng sững sờ há hốc miệng trước ngôn từ độc ác của vị Tổng giám đốc trẻ tuổi. Giám đốc tài chính Phước Sang giận tím mặt, ông đã ngồi ở chức vị này gần mười năm rồi, không có mấy người dám khiêu chiến với quyền lực của ông, dù có thì cũng bị ông "thanh lý" ngay lập tức. Nhờ có kinh nghiệm làm việc lâu năm và mạng lưới quan hệ rộng rãi, giám đốc Phước Sang này ngày càng biết sử dụng mưu mô, thành lập một đường dây riêng, lôi kéo không biết bao nhiêu người về phe của mình, dùng vô số thủ đoạn luồn lách qua khe hở kiểm soát để trục lợi từ tập đoàn cho bản thân. Những tưởng ông ta đã ra tay đã kín kẽ lắm rồi vậy mà hôm nay lại bị một thằng trẻ ranh nhảy ra ngang đường.

"Cậu Hoàng, cậu đừng có mà cậy mình là con trai Chủ tịch mà vô lễ!" Giám đốc Phước Sang tức giận chỉ thẳng vào mặt Hoàng, tuy ông ta đúng là có run sợ trước áp lực mà người trẻ tuổi này mang lại nhưng không có nghĩa muốn nói gì cũng được đâu! Xét cho cùng ông ta ở đây cũng là người thuộc ban quản lý cao cấp, quan hệ với Chủ tịch cũng không cạn, bây giờ nếu để tăng lớp con cháu lớn lối trước mặt thì chẳng phải sau này ông ta sẽ bị người người cười chê à.

"Ồ, thế nào là cậy con trai Chủ tịch? Quả thật là ông bắt mẩn với vị trí này của tôi phải không? Nếu muốn kháng nghị thì xin mời đến Tổng công ty, lên tầng bốn mươi sáu gặp quý bà Hồng Diệp. Nhưng xin chia buồn với ông, tôi nghĩ ông không còn khả năng để kiện cáo nữa đâu vì từ giờ phút này trở đi ông đã chính thức bị sa thải."

Hoàng vẫn ung dung ngồi trên ghế chủ trì, không thêm để thái độ cáu giận của người trung niên kia vào mắt. Hừ, đáng bậc cha chú thì đã làm sao chứ, nhân phẩm không tốt, đầu cơ trục lợi làm tổn hại trực tiếp đến lợi ích Tập đoàn dù có là ai đi nữa thì cũng chỉ nhận được duy nhất một kết cục.

"Cậu nói cái quái gì thế hả?" Giám đốc Phước Sang gào lên.

"Không những chỉ số thông minh thấp mà còn bị ngềnh ngãng? Tôi thấy ông bắt đầu có dấu hiệu tuổi già rồi đấy, đầu óc và các giác quan đã suy thoái cả rồi. Thương tình ông già cả lú lẫn, tôi đưa ông về hưu sớm chẳng phải quá tốt rồi sao!"

Cười một cái đầy ẩn ý, Hoàng thong thả nói tiếp, "Ông tranh thủ ngồi ở nhà mà dưỡng bệnh và chuẩn bị tinh thần đi là vừa, tôi sẽ tỉ mỉ điều tra tất cả những việc ông đã làm trong thời gian vừa qua. Mọi bằng chứng tìm được đều sẽ được mang ra nhờ pháp luật phân xử. Đến lúc đó ngồi ở nhà hay ngồi ở tù sẽ không còn do ông quyết định nữa rồi!"

"Thằng chết tiệt này! Mày đang nói nhảm cái gì đó hả! Mày điên rồi à?"

Giám đốc Phước Sang, à không, lúc này chỉ còn là ông Phước Sang không thể tin vào tai mình nữa, kích động chửi bới. Mấy phút trước ông ta và vị Tổng giám đốc mới này còn thuận lợi trao đổi với nhau, tại sao bước vào phòng họp thái độ đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ. Muốn sa thải thì thôi đi, giờ còn nhảm nhẽ kiện ông ra tòa?

"Hừ, vô quýt dây có móng tay nhọn, trong mắt tôi những trò mèo ông làm chẳng khác gì trò đùa của trẻ con. Diễn một màn kịch nhỏ cho ông xem mà thôi, người của ông đã khai ra gần hết cả rồi, đủ để ngay lập tức đá ông ra khỏi cái ghế giám đốc."

Ánh mắt nguy hiểm của Hoàng đảo một vòng khắp phòng họp khiến những người bị lướt qua có cảm giác dựng tóc gáy.

"Mọi người nghe cho rõ đây, từ giờ phút này bất kỳ ai có thể mang ra được bằng chứng tham ô, ăn chặn công quỹ của ông Phước Sang thì căn cứ theo mức độ quan trọng và tính xác thực sẽ được giảm nhẹ tội danh và nhận thưởng. Còn ông Phước Sang, bây giờ yêu cầu ông ngay lập tức thu dọn đồ đạc và ra về. Giấy tờ tuyên bố sa thải chắc đã được đặt trên bàn làm việc trong phòng ông rồi đấy!"

"Thằng khốn kiếp! Tao liều mạng với mày!"

Người đàn ông trung niên đập đồ ghế, điên cuồng lao về phía Hoàng, anh vẫn ung dung ngồi trên ghế không thêm nhúc nhích. Ngay khi khoảng cách giữa nắm đấm và chóp mũi Hoàng chỉ còn chưa đến mười xen – ti – mét, anh nhẹ nhàng nghiêng đầu một góc ba mươi độ, thoải mái né tránh. Ông Phước Sang đâm hụt vào khoảng không, người theo quán tính lao về phía bàn bên cạnh, chưa kịp vùng lên tấn công tiếp thì đã bị bảo an đứng sẵn ngoài cửa xông vào chế trụ.

Hoàng nhếch mép cười nhạt, chỉ bằng một chút thực lực nhỏ nhoi mà dám đấu với anh? Trước anh đây không hoạt động ở chi nhánh này nên bọn chúng mới có cơ hội lộng hành như vậy, mẹ đã giao cho anh toàn quyền xử lý khu vực này rồi thì mấy kẻ này đừng hòng giờ thủ đoạn.

Hoàng phui phui cổ tay áo không hề dính bụi, thong thả đứng dậy sải chân ra ngoài. Nhiệm vụ lần này chẳng khiến anh tổn bao nhiêu chất xám, nhưng cũng coi như có việc để làm, thời gian gần đây đúng là có phần hơi rảnh rỗi.

Hoàng dứt tay vào túi quần, thong thả quay về phòng Tổng giám đốc mới được sắp xếp riêng cho mình.

Thang máy đi lên, dừng lại ở tầng hai mươi. Hoàng vừa bước ra gặp ngay cô thư ký đang bối rối đứng ngoài cửa phòng làm việc. Anh nhún mào đánh giá thân mình mảnh khảnh và đôi chân thon nhỏ của cô một lúc rồi mới tiến sát lại gần. Bóng người cao lớn phủ xuống, cô thư ký xinh đẹp lúc này mới giật mình nhận ra sếp lớn đã đi họp về, luống cuống chào một tiếng rồi giao tập tài liệu đầy cộp trên tay cho Hoàng.

"Tổng giám đốc Hoàng, đây là tài liệu sáng nay anh yêu cầu, tôi đã tổng hợp đầy đủ các thông tin và làm riêng một phần mục lục để anh dễ tra cứu."

"Ừm, cảm ơn cô. Mà này, đừng bảo cô đứng chỗ này đặc biệt là để đợi tôi về đấy nhé?"

Hoàng dùng khuôn mặt đẹp trai thâm thúy buông ra lời cợt nhả nhưng lại kỳ lạ không khiến người nghe cảm thấy lưu manh rẻ tiền, trái tim bé nhỏ của cô thư ký đập "thùng thùng" như muốn phá lồng ngực lao ra.

"A! Dạ không ạ! Tổng giám đốc, thật ra là... thật ra là... có một cô gái tự xưng là em gái của anh mới đến. Cô ấy tự ý xông vào phòng làm việc, tôi không ngăn lại được!"

Thực chất cô chỉ dám đuổi đến đứng trước cửa phòng làm việc của sếp vì đây là giới hạn xâm nhập của cô, không có sự đồng ý của Hoàng cô không được bước vào "cấm địa" nữa bước. Nếu để anh phát hiện ra thì chắc chắn hậu quả sẽ rất ghê gớm, bằng chứng sống chính là cô thư ký tiền nhiệm vừa mới đây. Cô ta bỏ ngoài tai lời căn dặn của sếp, tự tiện tiến vào phòng khi chưa được cho phép. Chân trước vừa bước vào chân sau đã phải nhanh chóng thụt lùi ra, chưa kịp xin lỗi đã ngay lập tức bị phủ phàng đuổi việc. Đó cũng là nguyên nhân mà giờ này cô lại đứng tại đây, được bổ nhiệm làm thư ký Tổng giám đốc chưa được hai ngày, cảm xúc vừa mừng vừa lo đan xen khiến cô làm việc cũng áp lực lắm lắm.

"Ồ, vậy sao. Tôi biết là ai rồi, cô không cần bận tâm. Lần sau cô ấy lại đến mà không có tôi ở đây thì để cô ấy vào trong ngồi đợi là được." Hoàng híp đôi mắt hẹp dài, mỉm cười hào hoa với cô thư ký rồi xoay lưng về phòng.

Tiêu Ngọc vốn đang sốt ruột muốn chết ngồi trên ghế sofa tiếp khách, nghe tiếng mở cửa liền lập tức bật dậy.

"Anh!"

Hoàng im lặng đánh giá cô vài giây rồi mới thông thả đáp lại.

"Có chuyện gì khiến em lại tự ý đến đây mà không thông báo trước thế?"

Nụ cười mỉm khi nãy vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt tuần tú của Hoàng, nhưng Tiêu Ngọc đã tiếp xúc với anh bao nhiêu năm rồi chứ, sao có thể không nhận ra được ý tứ cảnh cáo trong lời nói của anh. Cô vô thức nuốt nước bọt.

"Em có chuyện rất quan trọng cần nhờ anh giúp!"

"Hửm? Quan trọng đến mức em phải đích thân chạy đến đây trong giờ anh làm việc?"

Hoàng đánh mắt nhìn về một phía trên bàn nước, tùy tiện đặt câu hỏi. Tiêu Ngọc nhanh chóng bắt được ám chỉ của anh, chạy lại bàn nước pha một ly cà phê đen đặc, bỏ thêm một viên đá, rồi mang đến cho Hoàng.

Hoàng nhận lấy cái ly, hài lòng với sự nhanh nhạy của cô em gái đáng yêu, đúng là sử dụng Tiêu Ngọc vẫn quen tay hơn với những người xa lạ.

Tiêu Ngọc thấy biểu cảm hòa hoãn của anh liền biết cơ hội của mình đến rồi, trong đầu sắp xếp ngôn ngữ lại một lượt rồi nói.

"Anh Hoàng, em nghi ngờ có kẻ đang âm mưu hãm hại em."

"Đến giờ này mà em vẫn còn nghi ngờ sao? Phải là khẳng định chắc chắn rồi mới tìm đến anh gấp gáp như vậy chứ."

Hoàng không khách khí tặng cho Tiêu Ngọc một ánh mắt xem thường.

Tiêu Ngọc bĩu môi, lại nữa rồi, anh lúc nào cũng nhìn em bằng nửa con mắt.

"Nào, nói xem vì sao em lại cho rằng có người đang mưu mô hãm hại mình?" Tuy thái độ bên ngoài hời hợt nhưng thực chất Hoàng đã tiến vào trạng thái nghiêm túc.

"Anh có nhớ không lâu trước em có kể với anh bị ngã xe không?"

"Nhớ, em nói có kẻ cố tình gây chuyện, đập đổ xe máy, kết quả cuối cùng em được người nào đó bảo vệ nên không bị thương nhiều. Nhưng rất tiếc vì làm anh hùng cứu mỹ nhân kia thì tổn hại thân thể nặng nề."

Hoàng nhấn mạnh từng chữ có vẻ trào phúng, anh đương nhiên biết "vị nào đó thích làm anh hùng cứu mỹ nhân" là ai, chuyện xảy ra nghiêm trọng như vậy người đầu tiên Tiêu Ngọc thông báo không phải ba mẹ mà tất nhiên là anh rồi.

"Đúng như vậy! Đây là lần thứ nhất! Nhưng bây giờ lại có chuyện xảy ra lần nữa. Em nghi ngờ cả hai lần đều do một người gây ra!" Tiêu Ngọc kích động kêu lên.

"Nói cụ thể."

Hoàng nheo mắt, con người đen tuyền sâu kín lóe lên ánh sáng nguy hiểm. Lần nữa, gần đây lại xảy ra chuyện gì hay sao? Anh đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đang đứng trước mặt, hoàn toàn lạnh lặn không xây xát, ừm, ngoài đôi mắt sưng đỏ ra thì có vẻ như không có tổn thương nào.

"Mấy ngày trước, chính là trong buổi tiệc bế mạc Đại hội Âm nhạc đó anh, có kẻ đã muốn hạ độc em!" Nói đến đây, Tiêu Ngọc sợ hãi không tự chủ được chà chà hai bên cánh tay.

"Hạ độc? Chúng hạ độc gì?"

Tình hình có vẻ còn nghiêm trọng hơn những gì anh tưởng. Hoàng lần nữa ngẩng đầu lên quan sát cô gái nhỏ, khí sắc khá tốt, làn da vẫn trắng trẻo mịn màng, không giống người vừa trúng độc.

"À... ờ... thật ra thì em cũng không rõ lắm nữa." Tiêu Ngọc áp ứng.

Nhắc thấy ánh mắt Hoàng bắt đầu hiện lên sự không kiên nhẫn, Tiêu Ngọc cắn răng xỏ toẹt.

"Chuyện là thế này! Khả năng rất lớn là có kẻ muốn hạ độc em nhưng không biết phải nói là số em may mắn hay người kia quá đen đui nữa, năm lần bảy lượt nạn nhân bất đắc dĩ đều là cậu ta..."

"Cậu ta chẳng lẽ là..." Hoàng hí hóp mắt hoài nghi sâu sắc.

Tiêu Ngọc gạt mạnh đầu, quả quyết, "Phải! Chính là Lam Lâm!"

Khuôn mặt Hoàng lúc này hiếm hoi xuất hiện cảm xúc kinh ngạc, lại là cậu ta!

"Kể cho rõ ràng đầu đuôi đi, đừng có ngập ngừng thử thách sự kiên nhẫn của anh. Hai lần xảy ra tai nạn đều có sự xuất hiện của hai người, xác suất nạn nhân chỉ là 50/50. Nói xem tình huống lúc đấy là thế nào, vì sao em lại có thể khẳng định đối tượng bọn chúng muốn nhắm vào là em chứ không phải là cậu Lâm đó?"

Tiêu Ngọc hơi ngại áp lực toát ra từ phía người đàn ông trước mặt, vô thức lui lại một bước nhỏ, hắng giọng rồi mới trần thuật lại toàn bộ quá trình và suy đoán của Lam Lâm và cô trước đó không lâu.

Hoàng chăm chú nghe hết câu chuyện, trầm ngâm giây lát, cuối cùng gạt đầu.

"Nói như vậy cũng rất có lý, tuy vậy cũng không thể hoàn toàn loại bỏ khả năng mục tiêu là cậu ta. Cứ để chuyện này anh lo, anh sẽ cử một, hai người đi cùng em trong thời điểm này. Bây giờ thì em về nhà luôn đi, tốt nhất nên hạn chế ra đường. Xét mức độ mạnh động của đối tượng, chúng thất thủ hai lần rồi, chưa chắc đã không nóng ruột gây thêm lần thứ ba."

"Vâng! Em biết rồi! Vậy anh cố gắng giúp em nhé, từ lúc biết tin em thật sự rất sợ hãi. Dù là bọn chúng nhắm vào em hay là Lam Lâm thì em cũng không thể nào bình tĩnh được. Lam Lâm đã hai lần cứu em, nếu cậu ấy có chuyện gì xảy ra em sẽ ân hận đến chết mất."

Ồ, dù em không nói thì anh cũng sẽ không bỏ qua chuyện này, hứng thú của anh với cậu ta cũng ngày một nhiều lên rồi đây. Nhưng sự quan tâm của em đối với cậu ta có phải hơi thái quá rồi không?

Tiêu Ngọc bỗng nhiên nhạy cảm cảm nhận được sự dò xét của Hoàng phóng tới, sờn gai ốc. Cùng là những thành phần nguy hiểm nhưng những kẻ gây án ngoài kia chỉ mang lại cho cô cảm giác sợ hãi đơn thuần, còn người đàn ông này cô không thể nào dò xét nổi, cũng không dám khiêu chiến với quyền uy của anh. Mặc dù đôi lúc cô cũng có thể nung nấu mề neho làm em gái nhỏ, nhưng trong vài trường hợp đặc biệt, cô không dám ho he một tiếng nào.

"Vậy... vậy em về nhé?" Tiêu Ngọc rụt rè thăm dò, hôm nay tâm trạng anh Hoàng có vẻ hơi thất thường thế nào ấy.

"Ừm, đi đi. Tôi sẽ bảo hai người Trung Hiếu và Cảnh Nam đợi em ở sảnh khách sạn."

Hoàng lạnh nhạt tiễn khách. Anh nhìn cánh cửa phòng làm việc khép lại, bỗng nhiên cười khẩy một tiếng không rõ ý tứ.

Tiêu Ngọc, cô em gái nhỏ này là một trong những "thứ" hiếm hoi anh thực sự để ý trên đời. Bây giờ lại xuất hiện những kẻ dám động vào người của anh, bọn chúng chắc chắn sẽ phải gánh lấy hậu quả nặng nề gấp trăm lần.

Ừm, tuy nhiên không thể bỏ sót một việc khá là thú vị. Cậu Lâm đó vậy mà lại lần nữa xui xẻo trúng thuốc sao, là loại thuốc độc gì vậy nhỉ. Đừng bảo là ... đây nhé?

Ha ha, vẫn còn chưa thể kết luận chính xác được liệu cậu ta có phải là người hôm đó hay không nhưng cũng phải chắc đến tám phần rồi. Thú vị lắm!

Hẹn cậu Lâm gặp gỡ trong một ngày không xa nhé! Tôi sẽ tự mình làm rõ chuyện này, tự tay bóc lột mặt nạ bí mật mà cậu đang đeo để xem biểu cảm chân thật ẩn trong đó là gì.

Sợ hãi? Kinh hoàng? Hay giận dữ đây?

*

Ngày thứ bảy.

Cuối cùng thì các triệu chứng nôn mửa, nổi mề đay cũng chấm dứt, Lam Lâm đã có thể tạm thời quay trở lại chế độ sinh hoạt thường ngày, chỉ là khẩu phần ăn vẫn ít đến đáng thương. Cậu không chỉ ăn có chút xíu mà còn rất thanh đạm, đồ ăn đa phần đều chỉ được nêm nếm một lượng muối nhỏ, rau xanh được ưu tiên làm món chính thay cho các loại chất đạm và tinh bột. Lam Lâm ăn nhiều thực vật đến mức đầu bếp trong nhà còn tưởng tượng cậu sắp biến thành con sâu rau luôn rồi.

Lam Lâm thành thói ngồi trong phòng khách lớn, quấn một tấm chăn lông dầy xù, nhắm nhai tách trà hoa cúc nóng hồi tự pha, toàn thân toát lên khí tức nhàn tản rảnh rỗi. Nhiều ngày chỉ loanh quanh trong phòng khiến cậu thấy khá tù túng và bí bức, tuy bình thường Lam Lâm cũng hay làm tổ trong thế giới riêng nhưng việc có thể tự do đi lại lúc nào mình thích. Có thể dễ dàng nhận thấy, thích lười biếng khác hoàn toàn với việc không thể hoạt động theo ý muốn cá nhân.

Nhiều ngày bị hành hạ bởi các phản ứng quái lạ khiến cơ thể Lam Lâm suy nhược rõ rệt. Điều hòa trung tâm phòng khách phải đặt chế độ cao nhất mới có thể xua đi cái lạnh đang gặm nhấm da thịt cậu.

Xung quanh yên tĩnh, thi thoảng mới vang lên tiếng lách cách của thìa sắt đụng vào miệng ly. Cáo nhỏ bông xù đang cuộn tròn trên đùi Lam Lâm ngoan ngoãn ngủ say. Cái mũi đen bóng nước phập phồng theo hơi thở làm người ta yêu thích.

Vài ngày qua chủ nhân đều không chơi với nó, nhìn thấy nó không nhiệt tình ôm ấp như trước nữa, nó biết ngay là chủ nhân lại bệnh rồi. Cứ cách vài tháng chuyện này lại xảy ra một lần, nó cũng đã khá quen thuộc, thậm chí còn có thể phán đoán được từ xa thông qua mùi... máu trên cơ thể chủ nhân. Chủ nhân thật đáng thương! Người dường như mắc một căn bệnh kỳ quái nào đó, khi phát bệnh sẽ thường bị chảy máu không ngừng. Bác sĩ và y tá đều rất lo lắng cho tình trạng này nhưng hình như chẳng thể trị dứt điểm được, cứ nhìn biểu cảm quái dị của họ mỗi khi chủ nhân ngã bệnh là biết liền ha!

Lam Lâm nào biết suy nghĩ hết sức "nhân tính" của cáo nhỏ, cậu lặng lẽ vượt bộ lông bóng mượt của nó, tâm trạng bất an mấy ngày nay cũng dịu đi được phần nào.

Hiện tại cuối cùng đầu óc cũng có thể suy nghĩ một cách linh hoạt, cảm giác cả cơ thể và não bộ đều trở lại trật tự thật không ổn chút nào. Đôi lúc Lam Lâm còn bị quan ngại với tình trạng thân thể suy kiệt này tuổi thọ của cậu liệu có kéo dài được bao lâu.

Nhạc chuông nhẹ nhàng vang lên, Lam Lâm quơ lấy điện thoại bên cạnh người. Ba cậu gọi về hỏi thăm tình hình sức khỏe, Lam Lâm chỉ đáp qua loa lấy lệ. Cả cậu và ba dường như đều rất ăm ắp hạn chế nhắc đến bệnh trạng, không ai muốn trực tiếp đề cập đến nó, hai người chỉ nói bóng gió và đưa lời một cách hời hợt. Tuy Lam Lâm là người biết rõ nhất tình cảm vĩ đại của người ba luôn luôn vắng nhà này nhưng xét cho cùng, không hiểu tại sao giữa cậu và ba luôn tồn tại một khoảng cách khó có thể vượt qua.

Có lẽ nguyên nhân sâu xa là từ sự ra đi vĩnh viễn của mẹ.

Mẹ không còn nữa, ba dường như cũng chẳng còn muốn trở về nhà, ba chỉ cắm đầu vào làm việc và làm việc. Ba đi khắp mọi nơi, gặp hàng nghìn người, nhưng chưa bao giờ có một bóng hình nào thay thế mẹ. Điều này Lam Lâm hiểu và tin tưởng hơn bất kỳ ai hết, tình yêu của ba dành cho gia đình này chưa bao giờ vơi, chỉ là người mà ba yêu thương nhất đã không còn mà thôi.

Nhà, là một khái niệm vừa thân thương lại vừa đau đớn. Lam Lâm, cậu là vết thương mãi mãi không bao giờ lành. Và mẹ, là một nửa linh hồn ra mất đi không bao giờ tìm về được nữa.

Hai bờ vai gầy gầy của cậu rũ xuống đáng thương yếu ớt biết bao. Chưa thương cảm được mấy phút, điện thoại vừa cúp lại reo lên lần nữa.

"Alô." Lam Lâm nghe máy mà không cần nhìn xem ai gọi.

"Anh nè!" Tất nhiên là Trịnh Bình rồi.

"Ừm."

"Sao nghe giọng em buồn thế? Vẫn còn mệt lắm à?" Trịnh Bình hiếm khi dịu dàng được như thế.

"Vẫn còn hơi mệt nhưng đỡ nhiều rồi." Lam Lâm đáp lại khe khẽ bằng giọng mũi, nghe thoáng qua thật giống như đang làm nũng.

"Ra ngoài hoạt động nhẹ nhàng chút đi, nằm yên một chỗ cũng không phải là tốt đâu. Hôm nay em đã ăn gì chưa đây?"

Mũi Lam Lâm tự nhiên cay xốt, ba gọi điện thậm chí còn chẳng hỏi xem hôm nay cậu có ăn uống gì không, nhưng không thể trách ba được, tính ba vốn luôn lạnh nhạt như thế.

"Ăn một ít cháo rồi." Cậu trả lời bằng giọng nhỏ xíu.

"Một ít thôi á? Có phải có tình ăn ít để bắt anh về dứt cho không?" Trịnh Bình cười cợt, lúc này rồi mà vẫn còn không quên trêu ghẹo.

"Ai thèm." Lam Lâm mạnh miệng.

"Chính là em thèm! Em thèm sự chăm sóc ân cần của người đàn ông đẹp trai, giỏi giang lại dịu dàng là anh đây!"

"Nói không biết ngượng mồm!"

Lần nào cũng như vậy, mấy ngày nay Trịnh Bình vẫn thường gọi đến, hỏi thăm được dăm ba câu đã trở thành tình huống như vậy nè, chỉ khác một chút là hôm trước Lam Lâm mệt mỏi không có hơi sức phản kháng, bây giờ thì hay rồi, miệng lưỡi sắc sảo không chịu thua kém ai, vui đập Trịnh Bình toi tã. Trịnh Bình á, hần từ xưa đến nay mặt dày hơn tường thành rồi, dù Lam Lâm có đấm mạnh đến đâu cũng chẳng "xi – nhê", thậm chí còn có thể chưng ra biểu cảm hưởng thụ ấy chứ. Ai không biết có khi còn tưởng hần là kẻ biến thái cuồng bị ngược đãi, chuyên môn thích chọc ngoáy vào tổ ong vô vể, bị đốt cho đau điếng vẫn nhăn răng ra cười khoái trá.

Cãi nhau vớ vẩn một hồi, tâm trạng của Lam Lâm đã tốt lên một cách thần kỳ. Buông xuống được cảm xúc tiêu cực, Lam Lâm mỉm cười một mình, đầu mày khỏe mắt toát lên sự nhẹ nhõm lâu rồi không thấy.

Căn phòng khách vẫn vắng lặng như vậy, Lam Lâm hưởng thụ không gian lắng đọng trong căn biệt thự to lớn, thi thoảng còn ngấm lại khe khẽ một vài giai điệu quen thuộc.

Chuông điện thoại lần thứ ba reo lên, thật không ngờ chiều nay lại có nhiều người gọi đến thế, phải biết rằng bình thường có khi nguyên cả một ngày cậu còn không có nổi một tin nhắn. Lam Lâm hơi ngạc nhiên nghiêng mắt nhìn, thấy cái tên đang hiển thị trên màn hình lại càng ngạc nhiên hơn nữa.

"Alô. Đại sư huynh?"

Người gọi đến là đại sư huynh Tùng Lâm của cậu, người này không ai khác chính là đệ tử đầu tiên của Võ sư Thanh Phong. Phải nói Võ sư Thanh Phong có sở thích khá là đặc biệt, ông yêu cầu toàn bộ học trò phải xưng hô trang trọng, gọi ông là "sư phụ", các anh chị em trong võ đường tùy theo bối phận phải gọi nhau là sư huynh muội. Lâm Lâm là người gia nhập muộn nhất, cũng có thể xác định luôn là đệ tử cuối cùng của Võ sư vậy nên tất nhiên là tiểu sư đệ, lớn hơn cậu chính là Trịnh Bình, tuy nhiên cậu với Trịnh Bình thân thiết hơn cả nên khi ở ngoài võ đường không xưng hô với nhau câu nệ như vậy.

"Anh đây, ha ha, anh gọi cho cậu chắc hẳn bất ngờ lắm hả?" Qua giọng nói trầm trầm phóng khoáng có thể dễ dàng nhận ra đại sư huynh này không còn trẻ trung nữa.

"Vâng, thật sự là bất ngờ. Đại sư huynh gọi em có phải có chuyện gì không ạ?"

Lam Lâm rất quý cù, trong lời nói có thể nghe ra được sự khách sáo, kính trọng. Đại sư huynh có thể coi như một nửa sư phụ của cậu rồi vậy, sư phụ ngày càng có tuổi vậy nên không thường tham gia trực tiếp vào hoạt động giảng dạy, ông ủy thác phần lớn công tác cho vị đại sư huynh này. Tùng Lâm tuy là "huynh" nhưng tuổi tác cũng phải gần bằng ba của Lam Lâm rồi, tính tình người này khéo léo, ôn trọng, võ học cũng uyên bác sâu rộng, thật sự là một đại sư huynh xứng chức.

"Không có việc gì thì anh không được gọi điện hỏi thăm cậu à?"

Đại sư huynh cười ha hả trong điện thoại, cố tình trêu chọc sư đệ nhỏ tuổi nhất này. Vì khoảng cách tuổi tác và tính tình lạnh nhạt của tiểu sư đệ nên hai người vốn không phải quá thân thiết, nhưng xét về cơ bản, Tùng Lâm khá là có thiện cảm với cậu.

"Không, ý em không phải là như vậy." Lam Lâm bình bình đạm đạm trả lời.

"Ừm, được rồi, không đùa giỡn cậu nữa! Lam Lâm à, chuyện là thế này, sư phụ năm nay đã nhận lời tham gia ngày hội giao lưu võ thuật miền Bắc tổ chức hai năm một lần. Chắc cậu cũng hiểu tầm quan trọng của giải đấu giao hữu này, hiếm khi nào thấy sư phụ lại có hứng thú như vậy, sư phụ giao cho anh thông báo việc này cho các đệ tử. Giải đấu này có hạn chế độ tuổi nên võ đường chúng ta chỉ có sư muội Lê Thanh, sư đệ Trịnh Bình và Lam Lâm là thích hợp mà thôi. Khó nỗi Lê Thanh hiện đang trong giai đoạn chạy nước rút bảo vệ luận án Tiến sĩ bên Trung Quốc, không thể trở về ngay được, chỉ còn lại hai đứa."

Đại sư huynh Tùng Lâm im lặng hai giây, Lam Lâm bình tĩnh chờ đợi lời kế tiếp của anh, ngờ ngợ có dự cảm nào đó.

"Nhưng cậu phải chuẩn bị tinh thần đi Lam Lâm à, Trịnh Bình có khả năng phải đại diện cho bên Học viện kỹ thuật Quân sự đó. Hừ, đây rõ ràng là hành động cướp người trắng trợn mà, nhưng biết làm sao được, thằng nhóc Trịnh Bình hiện đang theo học trường người ta mà nó cũng tiêu xài hết sạch kỳ nghỉ phép rồi! Giờ đến 80% là tiểu sư đệ phải ra mặt xuất chiến thôi..."

Đến đây thì rõ rồi, Lam Lâm vắn tắt tổng hợp lại thông tin vừa thu thập được: giao lưu võ thuật – Lê Thanh sư tỷ không thể tham gia, Trịnh Bình có khả năng lớn trở thành đối thủ – Lam Lâm bắt buộc phải xuất chiến.

Bây giờ đến lượt Lam Lâm im lặng ba phút, đầu dây bên kia cũng không lên tiếng như đang chờ đợi cậu đưa đầu vào cái tròng đã buộc sẵn. Lam Lâm hiểu rõ mình không có cơ hội từ chối, rõ ràng ý tứ của đại sư huynh là thông báo chứ không phải trưng cầu ý kiến. Làm đệ tử của sư phụ bao nhiêu năm nay cậu vẫn luôn được ưu ái miễn cho các vụ tham gia thi đấu biểu diễn gì đó, nhưng lần này có vẻ như không đi không được rồi. Lam Lâm sâu sắc cảm nhận cuộc sống gần đây của cậu không ngừng tràn ngập những tình huống bất khả kháng, viết đi viết lại cũng chỉ có ba từ "bất – đắc – dĩ" mà thôi.

"Vâng, em biết rồi. Thời gian và địa điểm là bao giờ ạ?"

"Ha ha, tốt lắm! Nói vậy anh báo lại cho sư phụ chắc suất của cậu luôn nhé, khỏi phải chờ đợi cái tên Trịnh Bình ngu ngốc kia nữa!" Đại sư huynh không nén nổi đắc ý, vờ vĩnh nêu ý kiến.

Lam Lâm rất muốn nói thôi thì ngay từ đầu đại sư huynh bảo cậu đi luôn cho rồi, đỡ mất công lấy Trịnh Bình ra làm đệm lưng lẳng nhăng nhưng rút cuộc vẫn lựa chọn câm nín.

"Xem nào, lịch thi đấu là vào hai ngày 24, 25 tháng 12, chà, cũng khá gấp đấy nhưng không thành vấn đề phải không? Anh biết cậu là học trò chăm chỉ nhất của sư phụ mà, chắc chắn trong thời gian rảnh rỗi vừa qua luôn luôn tự giác luyện tập ở nhà phải không nào? Địa điểm tổ chức lần này ở chính tại Hà Nội nên yên tâm không mất công di chuyển và công tác hậu cần!"

"Được, em biết rồi."

"Không còn câu hỏi nào khác?"

"Không ạ."

"Ừa, vậy coi như xong nhé! Máy hôm nữa anh sẽ gửi mail thông tin về giải đấu và hình thức thi đấu cho cậu. Nhớ hăng say luyện tập đó, hôm thi đấu sư phụ và anh cũng sẽ đến cổ vũ cho em. Cố lên!"

"..." Lam Lâm câm nín, sư phụ đến vì là người đại diện chứ đâu phải đến để làm cổ động viên đâu.

Đại sư huynh sung sướng cúp máy, bỏ lại Lam Lâm ngồi ngơ ngác trên ghế, gió lạnh đìu hiu từ trong lòng thổi ra.

Cậu nâng tay nhìn cổ tay gầy gò xương xẩu, mắt cá lồi hẳn lên khô cứng xẩu xí, cơ bắp ẻo oải thiếu sức sống, không biết cậu có thể thực sự thi đấu bằng thân thể ngày càng xuống cấp này không nữa. Nếu để thua quá thảm thì mặt mũi của võ đường Thanh Phong đúng là vụt ra bãi rác mất rồi, uy tín và danh tiếng của sư phụ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Ôi, cậu phải làm sao đây! Muốn lười biếng cũng không được nữa, nếu không rèn luyện từ hôm nay thì không thể nào kịp được, còn nửa tháng nữa mà thôi.

id")||◆U◆I◆a

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kẻ Nguy Hiểm Nhất

Khách sạn Royal Ocean.

Trong căn phòng tổng thống bài trí xa hoa, ánh sáng vàng mờ ảo sẽ khiến người ta cảm thấy rất dịu dàng ấm áp nếu không có âm thanh rên rỉ đứt quãng liên tục vang lên.

Trên chiếc giường lớn thiết kế sang trọng theo phong cách hoàng gia Châu Âu, hai người nam nữ đang điên cuồng quấn lấy nhau, thuận theo bản năng nguyên thủy nhất. Bầu không khí đặc quánh nóng bỏng, hơi thở hai người dồn dập, hòa với tiếng da thịt va chạm gọi cảm, mang lại kích thích chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Người phụ nữ nằm dưới vịn vẹo, lông mày nhăn tít lại không biết là đau khổ hay sung sướng, cổ họng khản đặc liên tục bật ra những âm tiết vỡ vụn.

Trái với dáng vẻ ý loạn tình mê của người phụ nữ, người đàn ông phía trên dường như chẳng hề bị dục vọng chi phối. Nếu chỉ nhìn vào tần suất lay động điên cuồng của thắt lưng, sẽ chẳng ai có thể ngờ rằng ngoài hơi thở gấp gáp hơn so với bình thường thì anh gần như hoàn toàn tỉnh táo. Ánh mắt anh sâu thẳm lại man dại như dã thú, đầu tròn tất cả nét mặt đầy nhục cảm của người phía dưới, khóe môi anh nhếch lên một nụ cười thâm trầm không rõ ý tứ.

Trong lúc cuộc chơi tình dục chuẩn bị đến hồi kịch tính nhất, người phụ nữ co quắp toàn thân như sắp đạt tới cao trào, chuông điện thoại bỗng vang lên réo rắt. Âm thanh róc rách như tiếng nước chảy dễ dàng dội cho bầu không khí nóng bỏng bốc hơi trong nháy mắt.

Trong tình huống này không phải là nên mặc kệ tất cả để hoàn thành nốt đoạn đưa nước rút hay sao? Người phụ nữ mơ màng suy nghĩ, rất nhanh cô ta đã có câu trả lời.

“Tôi nghe, nói đi.”

Người đàn ông bắt máy rất nhanh, giọng anh trầm trầm chứa đầy ý tứ nguy hiểm. Đầu dây bên kia nói vài câu gì đó.

“Ừm. Đợi tôi một lát.”

Người phụ nữ có chút bất mãn vì sự quấy rầy vô duyên, thấy anh tắt máy, quăng điện thoại lên gối, tưởng có thể tiếp tục công việc dang dở thì lần thứ

hai bị hành động ngoài ý muốn của anh làm cho kinh ngạc.

Người đàn ông ấy thể mà gọn ghẽ tách ra khỏi cơ thể cô, lưu loát đứng lên không chút lưu luyến.

“Anh Hoàng?” Người phụ nữ hốt hoảng gọi theo bóng lưng vừa quay đi.

“Ồ, hôm nay dừng ở đây đi. Tôi có việc phải đi rồi.” Anh hờ hững bỏ lại một câu, thậm chí còn chẳng hề quay đầu lại.

“Sao, sao lại như vậy?” Người phụ nữ bức dọc bật người dậy, không tự chủ được cao giọng.

Hoàng nghiêng người, dùng góc mắt sắc bén liếc nhìn. Người phụ nữ đình chỉ hoạt động, sống lưng bỗng nổi lên cảm giác ớn lạnh.

“Lần sau sẽ đền bù cho em. Hôm nay đến đây thôi, mặc quần áo rồi đi luôn đi.”

“Anh...”

Người phụ nữ hết sức bất mãn, nhưng nhớ đến ánh mắt như dao vừa rồi của anh liền cảm thấy lá gan nhỏ đi một nửa, cuối cùng biết điều ngậm miệng, ầm ức bò dậy tìm kiếm quần áo vụng vãi dưới sàn nhà mặc lên người.

Sửa soạn xong xuôi, người phụ nữ bước đến trước phòng tắm không đóng cửa, dè chừng ngó vào trong nhìn người đàn ông khỏa thân đang xối nước dưới vòi hoa sen.

“Anh Hoàng, em về đây.”

“Đi đi.” Giọng anh hờ hững lẫn trong tiếng nước rào rào, nghe vào tai chẳng ra tình cảm gì.

Người phụ nữ tức đến dậm chân, quay ngoắt người đi. Kê bạc bể! Trông vẻ ngoài thì hào hoa phóng khoáng, lên giường thể hiện cũng rất tốt nhưng ai ngờ tính tình lại khó chiều như vậy, nói xong là xong luôn được. Làm gì có ai đang làm tình dang dở mà có thể lạnh lùng phui mông quay đi như không có chuyện gì phát sinh được chứ!

Người phụ nữ ngựng ngẫy nện gậy cao gót xuống sàn vang lên âm thanh “cạch cạch” chói tai, hung hăng mở cửa phòng, lập tức bị ba, bốn người đàn ông mặc vest đen đang đứng sừng sững bên ngoài làm cho sững sờ. Khuôn mặt sưng sía cứng đờ, bước chân kéo chậm lại, dè dặt lách qua mấy người đang đứng bất động như tượng. Không một ai mở miệng ra thăm hỏi nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng tầm mắt trần ngáp soi xét dò đi dò lại trên thân thể mình.

Khốn kiếp! Chỉ là một lũ tay chân mà cũng dám chảnh chọe như vậy! Cứ đợi đấy, rồi sẽ có một ngày cô nắm bắt được trái tim sắt thép của người đàn ông kia, đến lúc đó tất cả đám người này còn dám không cúi đầu trước cô? Hừ, bằng vốn trời cho và thủ đoạn mê hoặc đàn ông nhiều năm, cô không tin rằng mình không thể “đốn” ngã được gốc đại thụ vừa có tiền vừa có quyền này.

Người phụ nữ đắc chí, đảo mắt ngấm ngĩa lại hành lang khách sạn hoa lệ một lần rồi lắc lư thân hình gọi cảm tiến vào thang máy. Cảm giác bức bối vừa nảy sinh bay biến đâu mất, trong lòng lúc này chỉ thấy muôn hoa đua nở, khuôn mặt đẹp đẽ cũng trở nên rạng rỡ hơn nhiều.

Hoàng tắm rửa xong liền tùy tiện chọn một chiếc áo sơ – mi tối màu mặc vào, chỉnh trang lại thành dáng vẻ tuấn lãng thường ngày liền hướng về phía cửa, “Vào đi.”

Những người áo đen bên ngoài nghe được sự cho phép của anh lúc này mới cẩn thận mở cửa, từng người một lặng lẽ tiến vào, cúi chào. Một thanh niên áo đen dáng vẻ mảnh khảnh khác biệt với mọi người, đeo trên mặt một cặp kính cận dày cộp, nhanh nhẹn tiến lên, dùng âm thanh cung kính báo cáo.

“Anh Hoàng, người bọn em tìm được rồi, đã đưa đến nơi bí mật, anh có muốn gặp ngay bây giờ không ạ?”

Hoàng ánh mắt xoẹt qua một tia nguy hiểm, chẳng nói chẳng rằng đứng dậy dẫn đầu bước ra ngoài. Những người còn lại lập tức hiểu ý, nhanh chóng nói theo sau.

Thanh niên đeo kính liếc mắt trong phòng một chút, cẩn thận đi chậm lại, vòng qua bên kia ghế sofa, cầm theo chiếc áo vest tối màu được tùy tiện vắt trên móc.

Đoàn người áo đen tiến vào trong thang máy chuyên dụng, nhấn nút xuống tầng hầm để xe. Hoàng nhận chiếc áo vest từ tay thanh niên, hài lòng gật đầu một cái rồi lưu loát mặc lên người, dáng áo vừa vặn ôm sát, tôn lên bờ vai và tấm lưng nam tính.

Thang máy kêu lên một tiếng báo hiệu, đoàn người xuống đến nơi, Hoàng lại tiếp tục rẽ vào một lối đi hẹp được bố trí rất khuất dưới hầm, rẽ liên tục hai lần rồi dừng lại trước một cánh cửa sắt lạnh lẽo.

Thanh niên đeo kính cẩn trọng bước lên phía trước, khom người tra khóa vào ổ, mở ra một bảng điện tử, nhập vào một dãy số rồi nhấn nút xác nhận. Cửa sắt nặng nề vang lên một tiếng “cạch”, một gã thuộc hạ đẩy mạnh cửa vào trong, mời Hoàng vào trước.

Đèn tuýp được phân bố rải rác trên trần, ánh sáng mờ mờ chỉ đủ để nhìn thấy con đường dưới chân, bên tai nghe rõ ràng tiếng máy móc nào đó chạy “ro ro”, trong không khí tràn ngập mùi kim loại.

Rất nhanh đã đến cuối đường, lại là một cánh cửa sắt nữa. Vẫn là thanh niên áo đen đeo kính tiếp tục lặp lại những hành động như ở cửa bên ngoài, xong xuôi, lần này hấn củi người tiến vào trước, lần mò công tắc trên tường.

Tạch.

Đèn phòng bật, sáng chói mắt, năm bóng người bị trói cứng lại nằm co ro ở một góc tường lúc này hốt hoảng ngóc đầu dậy, mặt mũi chứa đầy sự sợ hãi, mồm bị bịt chặt liên tục phát ra tiếng “ưm ưm” vô nghĩa.

Hoàng liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, thanh thoi ngồi xuống cái ghế gỗ duy nhất trong phòng vừa được thuộc hạ đặt xuống sau lưng. Anh hất hàm ra hiệu với người bên cạnh rồi thùng thình rút thuốc trong túi áo ra, một người áo đen bước lên một bước châm lửa rồi nhanh chóng lui về phía sau.

Thanh niên đeo kính hắng giọng, thanh thực chỉ đạo hai người cao to lực lưỡng tiến lên bắt lấy một kẻ đang rúc ở góc trong cùng. Kẻ đó mặt mũi xám ngoét, mặc dù y đã cố gắng nép người sau đám đàn em nhưng vẫn bị xách cổ lôi ra. Kẻ này sợ hãi theo bản năng giãy giụa, chưa được mấy cái đã được tâng cho một đấm giữa bụng, khuôn mặt y liền trở nên vụn vẹo dúm dỏ.

Nếu có bất kỳ ai trong ba người Lam Lâm, Trịnh Bình hay Tiêu Ngọc có mặt ở đây thì họ sẽ dễ dàng nhận ra kẻ vừa bị đánh này chính là “anh Sâm” – kẻ bạo lực ngu xuẩn đã từng ra tay đánh Tiêu Ngọc trong Học viện Quân sự.

“Anh Sâm” ăn một đấm toàn lực, lục phủ ngũ tạng như muốn nứt ra, vừa mất đi sự lôi kéo của bàn tay người phía sau liền đổ gục xuống đất, hai chân co quắp gấp lên bảo vệ bụng.

Hoàng thở ra một làn khói mờ mịt, hai mắt trước sau vẫn lạnh lùng nhìn kẻ vừa bị đánh dưới sàn.

Thanh niên đeo kính nhếch mép khinh miệt, khi quay sang Hoàng liền đổi thành vẻ mặt cung kính, cẩn thận lên tiếng.

“Anh Hoàng, thằng này chính là Lục Sâm.”

Hoàng ra hiệu xé băng dính bịt mồm Lục Sâm. Miệng vừa được tự do, “anh Sâm” ngước đầu lên, dùng giọng điệu chán sống gào lên ầm ỹ.

“Con mẹ chúng mày! Chúng mày có biết tao là ai không hả?”

Lời vừa dứt, một mũi giấy bọc kim loại cũng theo đó mà không hề lưu tình bay sang, dạ dày quặn lên, “anh Sâm” khốn khổ nôn ra cả bãi đặc sệt.

Hoàng nhú mày nhìn y ghét bỏ, thanh niên đeo kính thấy anh tỏ vẻ khó chịu liền biết phải nhanh nhanh kết thúc chuyện này. Vốn dĩ bọn họ có thể tự tra khảo rồi báo cáo lại tình hình nhưng lần này anh dặn họ phải đợi anh đích thân kiểm tra, hấn liền biết ngay tình huống lần này đặc biệt nghiêm trọng.

“Lục Sâm, mày nghĩ cả cái đất thành đô này có được bao nhiêu người mang họ Lục mà lại dám huênh hoang không biết sống chết như mày? Khá khen cho thằng nhãi con, cậ có chỗ dựa sau lưng mà làm mưa làm gió. Giờ thì tốt rồi, kể cả ông già nhà mày có ra mặt xin xỏ thì chưa chắc đã lấy được cái xác nguyên vẹn của thằng con về!”

“Thằng chó! Mày nói cái gì? Biết rõ tao là ai rồi mà còn dám ngông cuồng như vậy?!”

“Anh Sâm” không hổ là “không biết sống chết”, bất chấp đau đớn gào lên như lợn cắt tiết, để khen thưởng cho sự quả cảm của y, một cước bay tới đá chính giữa bộ khâu lam y bật ngửa về phía sau. “Anh Sâm” phun máu, ôm mồm la hét đau đớn.

Âm thanh sắc máu của “anh Sâm” quấy nhiễu cả căn phòng cách âm ngọt ngào, những kẻ còn lại bị một màn trước mặt làm cho sợ hãi nhắm chặt mắt không dám nhìn, run lên cầm cập.

Bọn chúng ở đây đều là đàn em “vào sinh ra tử” của Lục Sâm. Kẻ mà bọn chúng gọi là “anh Sâm” này là một người có gia thế, y là con trai cả của một trùm xã hội đen khá có tiếng ở đất này – Lục Chung, tuy không phải là băng đảng lớn nhất nhưng cũng có ít số mã trong thế giới ngầm. Lục Sâm cậ có ông già máu mặt, đến đâu cũng được người ta e ngại, nhường nhịn ba phần mà càng ngày càng xác lão. Y chuyên môn đầu trò dẫn mấy thằng đàn em đi gây chuyện, không đánh nhau thì đập phá, cướp giật, lấy việc hành hạ người khác làm thú vui. Gây họa nhiều năm như vậy, vụ lớn vụ nhỏ gì đều có ông già xã hội đen thu xếp, Lục Sâm phá gia chi tử chẳng sợ trời chẳng sợ đất cuối cùng cũng có một ngày đá trúng miếng sắt cứng.

Thanh niên nhấc nhấc gọng kính dày cộp, nhe răng nhìn “anh Sâm” lăn lộn gào khóc trên đất, chắc chắn là gãy ít nhất hai cái răng rồi, đáng đời thằng ngu, đã ở trong tình cảnh này rồi còn dám lớn lối.

“Tao đến đến ba mày không cảm mồm ngay lập tức thì tao sẽ cho mày tiếp tục được kêu gào. Một... hai...”

Lục Sâm nghe thanh niên đeo kính thùng thình đếm đến hai, sợ hãi quá độ liền bụm miệng cố không phát ra thêm tiếng động, cổ họng trượt lên trượt xuống nuốt máu tanh lợ vào bụng. Y dùng ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía thanh niên, lại nhìn người đang nhả hút thuốc trên ghế liền xác định được người đứng đầu ở đây là anh. Lục Sâm nuốt gần hết máu trong mồm mới dám mồm mém lần nữa há mồm, giọng điệu phát ra đã thu liễm đi nhiều.

“Các người... các người vì sao lại bắt tôi đến đây?”

Hoàng híp mắt, qua làn khói quan sát kẻ nhếch nhách quỳ rạp trước mặt, lần đầu tiên từ lúc bước vào căn phòng này mở miệng, chỉ có hai chữ.

“Tiêu Ngọc.”

“Là con điếm đó?!”

“Anh Sâm” rất “thức thời” gào lên, kẻ này dường như chỉ cần kích động là roi mắt não, vừa ăn đòn xong ba giây sau đã quên ngay. Vậy nên hai người bên cạnh nhận thấy ánh mắt tối sầm của Hoàng liên không chần chừ kết hợp vung tay vung chân đầm đá “anh Sâm” tũn bụi, trong đầu âm thầm nề phục trình độ “ngũ sĩ” của kẻ này.

Lục Sâm nằm dưới đất gào thét lẫn lộn, mồm liên tục cầu xin tha thứ nhưng không có tác dụng.

Thanh niên liếc mắt về phía Hoàng, thấy anh không có dấu hiệu muốn bọn họ dừng lại nên ngoan ngoãn im lặng.

Lục Sâm trước đó đã bị đánh qua, giờ tập trung nhận trận đòn ác liệt này, chưa được mấy chốc, cậu ấm nhà xã hội đen liền vịnh quang ngắt xiu. Hai gã thuộc hạ thấy y không còn động tác phòng thủ tránh né thì tạm ngừng, đá đá thử mấy cái rồi rút chân về, cung kính nhìn về phía Hoàng.

Hoàng phẩy phẩy tay, Lục Sâm liền bị lôi sang một bên như miếng giẻ rách, máu me trên người chảy ra lê thành những vệt dài ngoằn ngoèo trên mặt đất.

Mấy thằng còn lại bị lừa đến khu vực “hành hình” vừa diễn ra, nhìn màu đỏ tươi mới, rục rờ đến mù con mắt trên sàn mà tứ chi rùng rờ. Bọn chúng vốn cũng chỉ là mấy thằng con nhà hư hỏng, xưa nay bám đuôi “anh Sâm” hoành hành ngang ngược, đánh ai kẻ đẩy liền không có sức chống cự, lâu lâu ầu ẩu cũng chỉ xây xát bầm da tím thịt, bị đập đến độ nát xác như thế này còn chưa bao giờ!

Thanh niên đeo kính làm tròn bốn phen người dẫn chương trình, lần nữa hắng giọng, dùng vẻ mặt chân thành nhìn bốn kẻ đang run rẩy tựa vào nhau, giọng nói hết sức dịu dàng truyền cảm.

“Nào nào, chúng mày nhìn thấy tám gương đi trước của thằng anh chúng mày rồi đấy, thằng đấy còn sống qua hôm nay hay không thì còn chưa biết rõ. Giờ thì phải ngoan ngoãn một chút ha, bọn tao dùng một tay cũng thừa sức “dẫn” chúng mày ra bà.”

Mấy thằng đỏ mặt hôi lạnh, những người này có thể nói chuyện mạng người nhẹ bõn như vậy sao? Không hề giống là đang đe dọa, có lẽ họ thật sự có thể giết bọn chúng rồi phi tang khiến thần không biết quỷ không hay, trong thế giới ngầm này không hề thiếu những vụ giết người diệt khẩu sạch sẽ gọn ghẽ như thế. Bốn thằng sợ muốn tè ra quần nhưng phải cố gồng lên mà nhìn, đầu gật như gà tòi.

Thanh niên hài lòng ra hiệu tháo băng dính dán mồm bọn chúng, lại nhìn quét mắt qua một lượt, chỉ vào một thằng rồi mới tiếp tục lên tiếng.

“Nói xem, mày biết gì về cái tên Tiêu Ngọc?”

“Tiêu... Tiêu Ngọc... là người mà anh Sâm yêu thích. Anh Sâm mê cô ấy từ lâu rồi, đã từng nhiều lần theo đuổi nhưng không thành.”

Thằng bị chỉ điểm không dám nhìn thẳng, sợ hãi cẩn thận lên tiếng. Xong đời rồi, những tướng xử lý một ả đàn bà dễ dàng như trở bàn tay, ai ngờ vô quyết dầy có móng tay nhọn, ả ta còn có thể lực chống lưng lớn hơn cả đại ca nhà mình.

“Nói tiếp.” Hoàng nhàn nhạt ra lệnh.

“Nhanh cmm* lên! Nói cho bằng hết, cấm ngập ngừng!” Thanh niên đeo kính thấy thái độ mất kiên nhẫn của Hoàng lập tức vung tay đe dọa.

“Vâng, vâng. Có một lần anh Sâm gặp cô Tiêu Ngọc ở Học viện Quân sự, hai bên xảy ra xô xát, anh Sâm kích động ra tay đánh cô ấy, ai ngờ nháy ra một người lạ mặt đến cứu. Người này biết võ, “giả” cho anh Sâm một trận te tua, cứ tưởng vậy là xong, ai ngờ nửa đêm đồng bọn của người đó còn tập kích phòng y tế, ra tay đánh gãy luôn sống mũi và một cái xương sườn của anh Sâm. Sau lần đó anh Sâm tức gần chết, thề phải ăn miếng trả miếng cho bằng được nhưng tiếc là không tìm được danh tính cụ thể của người cứu cô Tiêu Ngọc. Không lâu sau anh Sâm xuất viện, cũng rời khỏi Học viện liền lập kế hoạch trả thù.”

Hoàng nhướn mày, hừm, vậy mục tiêu thật sự là Tiêu Ngọc.

“Khốn kiếp! Chúng mày là người hay súc vật? Có thể hùa theo gây khó dễ cho một cô gái? Nói! Chúng mày đã làm những việc gì, kể ra cụ thể!”

“Bọn em mới chỉ ra tay có hai lần, nhưng hình như đều thất bại cả hai. Một lần là đập đổ xe cô Tiêu Ngọc trên đường, lần nữa là... bỏ thuốc kích thích vào trong trà...”

Thằng kia vừa nói vừa run lấy bầy, biết rõ những người này bắt được bọn hắn đến đây là đã điều tra được không nhiều thì ít rồi, thành thật khai báo có khi còn được xem xét giảm tội.

Thuốc – kích – thích? Giỏi cho chúng mày, ra tay ngoan độc lắm. Hoàng thờ ra một lần khói, qua đây có thể xác định được đến 80% người hôm đó anh “vớt” được là ai rồi.

“Chúng mày được đấy. May mắn lần đầu tiên cô Tiêu Ngọc có người bảo vệ, lần thứ hai lại may mắn hạ thuốc sai người...”

Thanh niên nói đến đây thì ngưng bật vì nhận được cái nhìn sắc bén của Hoàng.

“Chúng mày có biết người hai lần vô tình bị hãm hại là ai không?” Hoàng lạnh lạnh đặt câu hỏi. “Không ạ. Bọn em chỉ biết cậu ta tên là Lam Lâm, ngoài ra không điều tra được thông tin gì thêm.”

Hoàng nhếch miệng, phải nói là Lam Lâm này đủ đen đủi, đánh được chúng nó một lần mà bị cắn trả đến hai bận, lần nào cũng đều là vết thương trí mạng.

Hoàng ám chỉ mấy gã thuộc hạ làm nốt công việc còn lại, thanh niên kính cẩn tiếp nhận mệnh lệnh.

“Bây giờ ai trong chúng mày là người đã tham gia đánh cô Ngọc ở Học viện, ai tham gia vụ đẩy xe, ai tham gia vụ hạ thuốc?”

Mấy thằng hoảng sợ đến rúm cả người, nhất quyết không chịu khai ra, thằng nào thằng nấy lắc đầu nguây nguây. Hai gã áo đen bực mình hùng hổ bước tới, nhảy vào đánh đấm lung tung một hồi, lúc này mới có một thằng chó cùng rút gậy gào lên.

“Không! Các người không thể đánh chúng tôi! Chúng tôi chỉ là những người biết chuyện, không hề tham dự. Không có bằng chứng mà bắt người, đánh người, tôi sẽ báo công an! Tôi sẽ kiện các người ra tòa!”

“Khặc khặc khặc!” Thanh niên cười lên như nghe được chuyện tiếu lâm. “Chúng mày khôn y hệt thằng anh chúng mày, chỉ có thể trách bố mẹ ngày xưa nặn ra chúng mày mà quên không cho thêm bộ não mà thôi. Chúng mày nghĩ tao cần bằng chứng mới có thể bắt người chắc? Tao thích thì tao bắt, tao thích thì tao đánh, ai làm gì được nào? Không phải chỉ cần tất cả lũ chúng mày chết đi thì sẽ không còn người ngoài nào biết chuyện hay sao?”

Mấy thằng thu hết tất cả biểu cảm dã man của thanh niên vào mắt, lời nói như ma quỷ chui vào tai chúng khiến sự tuyệt vọng không ngừng dâng lên. Toàn thân thể đau đớn tri tri, lúc này chỉ còn có thể chậm chạp bật ra hai chữ “xong – đời”.

Hoàng vứt tàn thuốc xuống sàn, phui qua vạt áo vest không hề dính bụi, quay người đi về phía cửa.

“Tự giải quyết nốt đi.”

“Vâng, em biết phải làm thế nào rồi ạ.” Thanh niên đứng mực đáp lời.

Hoàng dừng lại một chút, cuối cùng nghiêng ngẫm đưa ra một ý tưởng.

“Kiểm cho thằng Lục Sâm vài tên đàn ông đi, y đã ham muốn đến như vậy thì nhớ chọn người dẻo dai sung sức một chút.”

Thanh niên ngăn người mấy giây mới bắt kịp vấn đề, sống lưng tê dại, mạnh mẽ đáp một tiếng rồi tiến anh ra ngoài.

Hoàng vẫn giữ biểu cảm thâm trầm, đôi mắt sâu hẹp dài bấy giờ âm u khó tả. Hừm, nếu không phải thời gian này đang là giai đoạn thanh tra nhạy cảm, phải giữ kẽ cho phía ông già thì anh đã sử dụng cách cũ khiến bọn chúng vĩnh viễn cảm nể rồi. Lần này tha cho Lục Sâm một mạng, cũng coi như bán cho Lục Chung một cái nhân tình đất giá.

Hoàng chợt nhớ ra có lẽ nên thông báo với Tiêu Ngọc một chút liền rút điện thoại gọi cho cô, nói vắn tắt tình hình.

Tiêu Ngọc sung sướng reo lên, cảm ơn anh rồi rít, xoắn xuýt hỏi này hỏi nọ hỏi lâu nhưng tuyệt nhiên không hề đề cập đến vấn đề muốn gặp mặt đối chất với thủ phạm, vì căn bản cô có thể đoán được kết cục thảm hại của bọn chúng không phải là thứ mà mình muốn tiếp thu. Tiêu nhún nhún vai, những năm gần đây động tác của anh Hoàng ngày càng thể hiện rõ bản chất bạo lực, cô thật sự không chịu nổi cảnh máu me ghê gớm đó, thà khuất mắt trông coi, giả vờ như chẳng biết gì còn hơn.

Cúp điện thoại, Tiêu Ngọc nhảy chân sáo ngay lập tức muốn đến nhà Lam Lâm báo tin vui. Mấy ngày rồi chôn chân một chỗ không dám đi đâu khiến cô bí bách quá rồi, giờ được thoải mái “xõ lỏng” phải lao đến vòng tay Lam Lâm ngay thôi!

Thời điểm Tiêu Ngọc nhìn thấy Lam Lâm là lúc cậu đang hoàn thành nốt vài động tác của bài luyện tập cuối cùng. Lam Lâm mặc võ phục không còn mới nhưng trắng đến tinh tươm, tuy đơn thuần sạch sẽ nhưng mang lại cảm giác mạnh mẽ, phóng khoáng khác hẳn thường ngày.

Lam Lâm nhướn mày nhìn cô gái nhỏ đối diện đang dùng hai mắt đang bắn tìm hồng ào ạt. Cậu bình tĩnh cảm khăn mặt đặt sẵn một bên lau mồ hôi lấm tấm lần lượt từ trán, hai bên thái dương, xuống gáy và cổ, tầm nhìn của Tiêu Ngọc cũng theo đó mà trắng trợn uốn lượn bám theo. Lam Lâm uống nửa ly nước lọc rồi mới bình tĩnh quay sang hỏi chuyện Tiêu Ngọc.

“Lại đến có chuyện gì vậy, chẳng phải tôi đã bảo em thời gian này nên hạn chế ra ngoài hay sao?”

“Nè nè, sao em nghe giọng điệu của anh giống như không hoan nghênh em vậy?” Tiêu Ngọc phụng phịu bắt bẻ.

Lam Lâm mím môi không nói gì thêm, tiếp tục công việc điều hòa hơi thở. Tiêu Ngọc thấy cậu thái độ hờ hững liền không muốn đối co thêm nữa, hớn hờ xáp gần lại hỏi thăm.

“Quen biết lâu như vậy mà bây giờ em mới được thấy anh tập võ đó nha! Anh học môn võ gì vậy?”

Lam Lâm rất muốn nói, khi tôi thực hành thì lúc đấy em còn đang “bận” chết ngắt kia kìa, làm gì còn con mắt nào mở ra mà nhìn tôi đánh người cơ chứ.

“Nhu đạo.”

“Tức là Judo ấy hả?” Tiêu Ngọc chớp chớp đôi mắt to tròn tò mò hỏi.

“Đúng vậy.”

“Mà sao tự nhiên anh lại luyện võ? Trông anh vẫn chưa khỏe mạnh hoàn toàn đâu.”

Tiêu Ngọc nhú mày lần nữa nhìn từ đầu đến chân cậu một lượt, tán thưởng đáng về mặc võ phục tuần tú này nhưng vẫn không bỏ qua được làn da hơi tái tái.

“Không sao, anh tự có chừng mực.” Lam Lâm nhẹ nhàng vò vò đầu cô gái nhỏ, cổ tình cắt đứt ánh mắt bám dính như keo của cô.

Nhìn nhìn kỹ một chút, Lam Lâm chợt nhận ra Tiêu Ngọc hôm nay trông hơn hờ sáng láng lạ thường, khác biệt hoàn toàn so với lần cuối cùng hai người gặp nhau.

“Có chuyện gì vui lắm à?”

“A a a! Chút xíu nữa thì quên mất! Em đến đây là để đích thân thông báo cho anh một việc hết sức trọng đại mà!” Tiêu Ngọc tròn mắt la to.

Lam Lâm giật giật khóe miệng, việc trọng đại? Đừng bảo với cậu lại là một party liên hoan hay đại hội gì gì đó nữa nhé, gần đây cậu tham gia quá đủ rồi. Lam Lâm bất giác đưa tay day day thái dương đau nhức.

Tiêu Ngọc vốn còn muốn trêu đùa bảo người này đoán xem nhưng quan sát tâm trạng hiện tại của Lam Lâm thì đành thôi vậy, tốt nhất cứ trực tiếp thông báo là xong.

“Anh Lâm! Anh biết không, cuối cùng thì em cũng biết thủ phạm là ai rồi!”

“Hửm?” Lam Lâm thật sự bất ngờ, nhanh như vậy?

“Anh còn nhớ Lục Sâm không?”

Lam Lâm lắc đầu, cậu không quen biết nhiều như vậy.

“Chính là Lục Sâm ở Học viện Quân sự! Là cái thằng mà hôm đó đánh em bị anh cho một bài học đó! Nói đi nói lại kể cũng là duyên phận, nếu hôm đó em không đồng ý đến biểu diễn ở Học viện Quân sự thì sẽ không gặp Lục Sâm, không bị thằng đó hành hung thì đã không được anh ra tay cứu giúp... Ái chà chà! Anh nói có phải đây chính là thứ gọi là “duyên phận” trong truyền thuyết không?”

Tiêu Ngọc mới đầu còn nghiêm túc, nhưng càng nói càng hưng phấn, chủ đề nguỵ hoặc đã rẽ đi tận lối nào rồi.

Lam Lâm dường như đã quá quen với bản tính mộng mơ này của cô gái nhỏ, tự động bỏ qua những thông tin thừa thãi, chậm rãi chất lọc và tổng hợp lại những nội dung quan trọng nhất.

Nếu là cái thằng bị đánh ở Học viện Quân sự thì khá là có lý, thằng đó có đầy đủ động cơ để ra tay.

“Vậy thằng Lục Sâm gì đó muốn trả thù anh?”

“Không! Mục tiêu thật sự của y chính là em! Thằng đó cay cú vì việc xấu không thành lần trước, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu em, ra khỏi trường liền cùng mấy thằng em lên kế hoạch hãm hại em. Vụ ngã xe lần trước là do bọn chúng cố tình dàn dựng, ai ngờ anh cũng gặp nạn theo, vớ vẩn lại thành một mũi tên trúng hai đích. Lần thứ hai thằng Sâm đó lại muốn hạ độc em nhưng... rất tiếc anh lại là người thay em ‘hứng đạn’. Anh nói xem, hai lần ba lượt em gặp chuyện đều có anh đứng ra bảo hộ, loại trùng hợp hãn hữu này không gọi là “duyên trời định” thì còn cách giải thích nào khác chứ?”

Lam Lâm tùy tiện khoanh tay dựa vào một gốc cây trong vườn, khuôn mặt thanh tú khuất dưới tán lá chứa đầy vẻ âm u bất định.

“Hiện giờ bọn chúng ở đâu?”

“Anh muốn gặp bọn chúng? Em nghĩ là không cần đâu, anh em đã thay chúng ta giải quyết rồi!”

“Anh em?”

“Phải! Em có thể chắc chắn với anh bọn chúng đã bị rơi vào tay cảnh sát còn hơn bị anh em tóm được. Em cũng không rõ cụ thể chuyện gì sẽ xảy ra nhưng e dám đảm bảo mấy thằng đó từ giờ đến cuối đời “cạch” hẳn mấy trò bẩn thỉu!”

Lam Lâm nhú mày nhìn cô gái nhỏ hưng phấn thao thao bất tuyệt trước mặt, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Tốc độ làm việc của “người anh” này thật sự là quá nhanh. Tài xế Vinh điều tra sự việc tai nạn xe đến nay đã một thời gian kha khá mà chỉ có vài manh mối vụn vặt, sự kiện hạ thuốc diễn ra gần đây hai hôm trước mới bắt đầu có bước tiến triển nhỏ, vậy mà bên kia người ta đã phá xong án rồi, thậm chí còn bắt được đúng người đúng tội. Phải nói là phía bên đó thuộc lĩnh vực chuyên nghiệp hay là thể lực quá lớn đây?

“Anh em là ai?” Lam Lâm vô thức bật ra câu hỏi.

“Anh em á, anh ấy tên là Hoàng! Có nói anh cũng không biết được đâu, bao giờ có cơ hội em sẽ giới thiệu hai người với nhau, thời gian vừa rồi anh ấy

phải sang nước ngoài du học, thế nên em mới bị mấy thằng khốn đó đè đầu cưỡi cổ. Giờ thì anh em về rồi, không sót một tên, chắc chắn sẽ bị dạy cho một bài học nhớ đời! Hừ, muốn hại em không phải dễ dàng như vậy đâu, ác giả ác báo!”

Lam Lâm cũng không muốn đào sâu vào vấn đề này nữa, nếu biết được mục tiêu thật sự của thủ phạm không phải là cậu thì điều tra cũng nên chấm dứt đi thôi, cần phải báo với tài xế Vinh một tiếng mới được.

Tiêu Ngọc lú lo một hồi không thấy Lam Lâm đáp lại, bực bội dậm chân tại chỗ, lại nữa rồi, người này rất hay coi cô thành không khí! Nhiều khi cô thực sự nghi ngờ mục độ tồn tại của cô trên thế giới này, à không, trong mắt của hai con người đặc biệt này! Anh Hoàng thì cũng thôi đi, bây giờ còn nháy ra một Lam Lâm đáng ghét.

Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét như vậy mà sao cô không ghét nổi vậy nè?

“Anh Lâm, anh Lâm! Mấy ngày nữa là đến Giáng sinh rồi, mình cùng đi chơi nha?”

Tiêu Ngọc cắn răng đối chủ đề, vừa đối đã tự cảm thấy thật hưng phấn! Ngày Giáng sinh rất phù hợp để hẹn hò nam nữ, yay, nếu có thể cùng Lam Lâm đi chơi dịp lễ này chắc chắn tình cảm hai người sẽ càng khăng khít.

Lam Lâm nghiêng đầu nhìn đôi mắt long lanh đầy mong đợi của Tiêu Ngọc, vô tình phun ra ba chữ, “Anh bận rồi.”

“Hả! Anh bận gì chứ!” Tiêu Ngọc kích động gào lên.

“Bận chính là bận.”

“Nói dối! Chắc chắn anh ghét bỏ em, anh vẫn còn không thích em vì em làm liên lụy đến anh. Nói cũng phải thôi, xét cho cùng anh là người vô tội, thậm chí em còn mang ơn anh, vậy mà năm lần bảy lượt đều đẩy anh vào chỗ nguy hiểm. Nào có ai có thể tha thứ cho một người ngu ngốc lại xui xẻo như em cơ chứ, mọi người đều ganh ghét đố kỵ với em, bây giờ đến cả anh cũng xa lánh em như vậy. Oa hu hu! Em chẳng bao giờ làm hại ai, tại sao mọi chuyện tồi tệ cứ luôn đổ lên đầu em, hu hu hu... Anh Lâm, em xin lỗi, em xin lỗi anh, tất cả là tại em...”

Lam Lâm đau đầu trước bài diễn văn dài dòng đầy mâu thuẫn của Tiêu Ngọc, cứng nhắc đưa tay bịt miệng, ngăn quá trình đổ lỗi và xin lỗi của cô lại.

“Nín.”

“\$#@!_(\$@#” Tiêu Ngọc lúng búng vừa khóc vừa nói thứ ngôn ngữ thuộc về hành tinh này.

“Thôi nào. 24, 25 trùng hợp là ngày tôi phải tham gia giao lưu võ thuật, không có thời gian đi chơi với em.” Lam Lâm hết sức bất đắc dĩ.

“Hừm? Nghĩa là anh bận thật đó hả?” Tiêu Ngọc mông lung nhìn cậu qua làn nước mắt.

“Ừ, bận thật. Không thấy tôi phải luyện võ đây hả?”

“Vậy chuyện đó là thế nào?” Tiêu Ngọc hít hít cái mũi đỏ ửng.

“Thì là ngày mà lập ra để một đám đàn ông đến phô trương sức mạnh, đánh đấm qua lại trên danh nghĩa làm quen và học hỏi, vậy thôi.”

“Oaa, nói như vậy anh cũng là một trong những người phô trương sức mạnh, đánh đấm qua lại đó hả?” Tiêu Ngọc hai mắt phát sáng nhìn Lam Lâm một lượt từ đầu đến chân, thật óch nha!

“...” Lam Lâm cứng đờ. “Có thể nói là như vậy.”

“Thật hay quá! Nếu không đi chơi thì em có thể đến xem và cổ vũ không?” Tiêu Ngọc lại tiếp tục hưng phấn xoay vòng quanh Lam Lâm.

“Có gì hay mà xem chứ.” Lam Lâm trợn mắt.

“Có anh!” Tiêu Ngọc cười hì hì thích chí.

“Hay là thôi đi...”

Lam Lâm muốn từ chối lăm rồi nhưng lời nói ra được một nửa thì bị ánh mắt u oán của Tiêu Ngọc đánh cho rụt lại. Rõ ràng một giây trước cậu còn thấy nó phát sáng mà sao bây giờ đã ở một thái cực hoàn toàn đối nghịch thế này?

“Anh không muốn cho em đi có phải là bởi vì không muốn dính líu gì đến em, không muốn thân cận với em, không thích em, hay là thật sự ghét bỏ em...”

Lam Lâm lại bị một mớ suy diễn lằng nhằng của Tiêu Ngọc làm cho kiên nhẫn đứt phình phụt, rút cuộc không thể chịu nổi nữa, phẩy phẩy tay.

“Thôi, tùy em.”

“Yeah! Quá tuyệt vời! Anh là số một!” Tiêu Ngọc sung sướng vì đại nghiệp đã thành, kích động nhào lên ôm chầm lấy Lam Lâm.

Lam Lâm bắt ngờ bị ôm cứng nhắc, lại nhìn cái đầu nho nhỏ đang không ngừng lắc qua lắc lại thể hiện sự đắc ý thì hừ mũi một cái, coi như đầu hàng.

Thích thì đi đi, có gì hay đâu mà vui vẻ thế cơ chứ. Thể trạng cậu kém thế này, còn chưa kể trình độ chưa đạt mức thượng thừa, đấu với lũ “quái vật” khu vực miền Bắc làm sao mà ngóc đầu lên nổi. Hôm qua cậu có đọc lướt danh sách ứng viên, thấy vài cái tên quen thuộc liền biết bản thân mình không có hi vọng lành lặn trở về rồi. Cho cô gái nhỏ này đi xem chỉ làm mất mặt thêm thôi, biết làm sao bây giờ, chắc phải cố gắng chút nữa để mấy ngày tới đừng có thua quá thảm!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giải Giao Lưu Võ Thuật

Sáu giờ sáng, người qua lại trên đường vẫn còn thưa thớt, một chiếc Range Rover đen trắng chạy bon bon mang theo một người đang quần chân kín mít.

Khác với bộ dạng tinh táo thường ngày, dạo gần đây Lam Lâm gặp khó khăn trong việc thức dậy mỗi sáng sớm, huyết áp của cậu tụt xuống rất thấp, thời điểm rời giường trở thành một thử thách không hề nhỏ chút nào. Lam Lâm lờ mờ nhận định cơ thể cậu có dấu hiệu suy thoái, các khớp tay chân bỗng nhiên trở nên kém linh hoạt, hô hấp ngắn và thường rối loạn khiến cho việc rèn luyện hàng ngày gặp trở ngại.

Chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, Lam Lâm bắt buộc bản thân phải tiến vào trạng thái tốt nhất để có thể tham dự đợt giao lưu võ thuật lần này, cường độ luyện tập và thời gian luyện tập kéo dài gấp ba lần so với bình thường. Nếu trước đây cách ngày Lam Lâm mới đánh một bài quyền cơ bản thì thời gian vừa qua cậu tự ép bản thân phải tập trung tối đa vào việc nâng cao tốc độ và kỹ thuật đối kháng. Đôi lúc cần người đấu đối kháng cậu thậm chí còn lôi cả hai vệ sĩ ra để luyện tập, tuy không đạt được độ ăn ý hoàn toàn như với Trịnh Bình nhưng về cơ bản cũng đạt yêu cầu.

Cho đến ngày hôm nay, thành tựu đã đạt được khá khá nhưng mỗi lúc nghĩ đến đám "quái vật" trẻ tuổi được ghi danh bằng vàng tham dự hội giao lưu lần này thì Lam Lâm cảm thấy khả năng mang về chiến thắng là quá nhỏ. Dù biết bản thân không có "cửa" lên bục nhận giải nhất thì ít ra cậu cũng cần phải vì sự phụ mà thua trong tư thế đẹp mắt.

Xe hơi nhanh chóng đến được mục tiêu, xuyên qua cổng lớn sân vận động, đánh vào khu để xe ngoài trời.

Một trong hai vệ sĩ nhanh nhẹn xuống trước, mở cửa xe cho Lam Lâm. Tài xế Vinh cẩn thận cầm theo một chiếc áo khoác lông vũ, đưa cho cậu chủ. Lam Lâm lập tức tiếp nhận, không chần chừ một giây liền mặc vào, kéo kín phéc – mơ – tuya lên tận cằm, mặt chôn trong cổ áo dựng cao hết mức có thể. Tạo hình gấu nhồi bông kín mít của cậu không làm tài xế Vinh và vệ sĩ lạ lòng nhưng thành công thu hút được một vài ánh mắt hiếu kỳ của mấy người trong bãi đỗ xe, ai tình cờ đi ngang qua cũng phải liếc nhìn lại một cái.

Mũi Lam Lâm thở ra khói trắng chứng tỏ nhiệt độ ngoài trời hiện giờ rất thấp. Lại một đợt gió mùa Đông Bắc nữa tràn về, cái lạnh sâu buốt khiến răng cậu va vào nhau lập cả lập cập, Lam Lâm thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng lồng ngực co rúm đang run lên từng đợt từng đợt. Nếu không vì tình huống bắt buộc thì đừng có mơ cậu chịu bước ra khỏi nhà trong cái khí hậu khắc nghiệt này!

Không muốn đứng ngoài trời hứng gió, Lam Lâm chẳng nói chẳng rằng, mặc xong áo liền cầm đầu bước đi thật nhanh, mục tiêu hướng tới là tòa nhà không xa phía trước. Mũ áo gắn lông lụp xụp phủ trên đầu khiến tầm nhìn của cậu trở nên hạn hẹp, vừa sai chân hết mấy bậc cầu thang cuối cùng thì Lam Lâm bắt ngờ đâm sầm vào một vật thể to lớn nào đó.

Bụp! Không cứng rắn giống tường hay cột nhà lạnh lẽo nhưng cũng chẳng thể nói là mềm mại gì cho cam.

Hai mắt hoa lên, đầu còn chưa kịp ngẩng, Lam Lâm đã bị kéo dúi dụi về phía trước, đến lúc nhận ra bản thân đang nằm trọn trong lòng một người nào đó thì hai tay cậu đã bị kiềm chế cứng nhắc, không thể dây dụa. Mũ áo sụp xuống nửa mặt khiến cậu chẳng thể nhìn thấy rút cuộc người đang vô cớ "giám cầm" cậu rút cuộc là ai. Trái tim này lên sợ hãi, ngay tại khoảnh khắc cậu suýt bật lên âm thanh kêu cứu thì một giọng nói nam tính không thể quen thuộc hơn vang lên ngay sát bên tai.

"Đi gấp như vậy là muốn ôm anh sao?"

Lam Lâm dường như còn có ảo giác nghe thấy một tiếng cười khê khê như có như không mang theo cả sự đắc ý. Gọng kim trên vai hơi buông lỏng, Lam Lâm tranh thủ ngửa người ra sau kéo dài khoảng cách, mặt vừa ngước lên, trực diện chạm đến một đôi mắt lấp lánh sống động.

Lam Lâm ngơ ngác.

"Đã lâu không gặp, nhớ nhung anh đến ngớ ngẩn rồi." Trịnh Bình mở miệng khẳng định, ý cười vẫn đọng sâu tại nếp gấp mờ mờ bên khóe mắt.

Tư thế lúc này thật mờ ám, hai người dựa vào gần sát đến mức Lam Lâm có thể ngửi thấy hơi thở vẫn còn vương mùi thuốc lá của Trịnh Bình.

"Buông ra." Lam Lâm lấy lại tinh thần, trợn mắt.

"Không buông." Trịnh Bình lập tức trợn ngược lại.

"Anh muốn chết à? Nhiều người đang nhìn kia kia." Lam Lâm thiếu kiên nhẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

"Chẳng có ai hết!"

Trịnh Bình vừa quả quyết dứt lời liền nghe thấy mấy giọng nói khác lạ nhao nhao xen vào.

"Có tôi!"

"Tôi!"

"Cả anh nữa,"

Trịnh Bình cứng nhắc quay đầu, lúc này mới để ý thấy anh Thạch cùng hai tên bộ đội nữa đang khoa tay múa chân gây sự chú ý ở gần đó, đây là còn chưa kể đến hai vệ sĩ đứng hút thuốc lá, điệu bộ vu vơ nhìn trời sau lưng Lam Lâm. Mấy tên phá đám này không dung bám theo hắn làm gì vậy hả?!

"Còn không mau buông ra?" Lam Lâm nhếch một bên lông mày, lạnh lùng đặt câu hỏi.

Trịnh Bình đầu phải kẻ ngu, đến mức này rồi còn không mau "nhả" ra thì Lam Lâm sẽ tức giận thật đó, hắn không ngại dể dành cậu nhưng suy cho cùng cũng không nên chọc vào cậu.

Trịnh Bình buông móng vuốt, chung ra một mặt tươi cười nịnh nọt, lọt vào trong mắt Lam Lâm liền biến thành bộ dạng dờ hơi căm lộn.

"Hey Trịnh Bình, đang yên đang lành thấy ông gấp gấp bỏ đi, tôi còn tưởng ông bị tiêu chảy chứ, hóa ra là bạn chạy đến đây để ôm đàn ông hả? Hại bọn này phí công lo lắng!" Một người đứng xem nhe răng chọc ghẹo.

Trịnh Bình xua xua tay như đuổi ruồi, không hề khách khí đáp lại.

"Xùy xùy, ông thì biết cái gì chứ. Đi chỗ khác chơi đi để tôi không gian riêng tư tâm sự với vợ!"

Tay Lam Lâm lạnh lùng vung sang ngang, tặng cho Trịnh Bình một cùi chò đau điếng. Trịnh Bình bất ngờ bị đánh, khoa trương "hự" lên một tiếng nhưng trên mặt vẫn cố duy trì vẻ mặt "không sao cả", thô lỗ xua đuổi chiến hữu rồi quay sang Lam Lâm mè nheo ăn vạ.

Anh Thạch chứng kiến màn này, trong mắt chứa ý tứ thấu hiểu, chủ động đề nghị để cho đôi trẻ không gian riêng tư. Mấy người kia chỉ cho là Trịnh Bình mặt dày nói láo, cũng không dây dưa lắng nghe, cười nói riu rít bỏ đi, không hề có đáng về cứng nhắc nghiêm chỉnh của người trong quân đội.

Hai vệ sĩ đứng dưới bậc thềm phía sau Lam Lâm dường như nín thở, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của bản thân một cách hết sức có thể, khung cảnh tại công sau lúc này được trả lại sự yên tĩnh vốn có.

Trịnh Bình biết ăn vạ không có hiệu quả bèn hết sức tự nhiên thoải mái trườn lại mũ bị tuột cho Lam Lâm.

"Ngoài này lạnh lắm, vào trong đi cho ấm." Nói đoạn Trịnh Bình đưa tay ôm lấy vai Lam Lâm đưa đi.

Lam Lâm tất nhiên không cự tuyệt, sự thật là cậu lạnh đến sắp đông cứng rồi.

"Đã ăn gì chưa?" Trịnh Bình quan tâm hỏi.

"Ăn từ sớm rồi."

"Vậy uống gì anh đi mua nào, cacao nóng nhé?"

Trịnh Bình nghiêng đầu hỏi cậu, ở góc độ này có thể thấy rõ xương hàm góc cạnh và một bên gò má nam tính của hắn, Lam Lâm chẳng hiểu sao lại nhìn đến ngây người.

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, khoảng cách vốn đã rất gần, vì cái nghiêng đầu này mà khóe miệng Trịnh Bình gần như sắp chạm vào chóp mũi Lam Lâm. Trong giây lát, đầu hắn xẹt qua ý muốn cắn thử một cái.

Lam Lâm sững lại vài giây rồi bỗng giật mình đẩy mạnh Trịnh Bình.

"Vậy đi đi!"

"..." Trịnh Bình vẫn trân trân nhìn cậu không buồn chớp mắt.

"Nhìn gì? Đi mau!"

"Quên mất, giờ này người ta còn chưa mở cửa bán hàng." Tầm nhìn chưa một lần giao động, Trịnh Bình tỉnh bơ đáp.

Khóe miệng Lam Lâm giật giật, cuối cùng nặng nề nhả ra hai chữ.

"Đồ - điên."

Trịnh Bình chọc chọc khoe miệng Lam Lâm, ánh mắt ẩn chứa ý tứ khó đoán, nụ hôn lên lút hôm nào lập lòe chớp động trong đầu hắn.

"Mồm miệng ác độc thật đấy, em không thể nói điều gì ngọt ngào để nghe hơn với anh à?"

Lam Lâm gạt phắt tay Trịnh Bình, tự động bỏ qua nửa câu cuối mang tính chất nghi vấn.

"Tôi hẹn đại sư huynh ở sảnh chính, dẫn đường đi."

"Tuân lệnh!" Trịnh Bình cười cười, cũng không tiếp tục cố gắng tạo bầu không khí mờ ám nữa, lần nữa ôm vai Lam Lâm kéo cậu đi.

Sân vận động khá lớn, muốn đi từ cổng phụ đến sảnh chính cũng phải mất đến gần mười phút đồng hồ. Hai người thong thả vừa đi vừa tán gẫu mấy chuyện vặt vãnh hàng ngày, phần lớn vẫn là Trịnh Bình nói còn Lam Lâm lắng nghe, thi thoảng cậu cũng sẽ ậm ừ đáp lời đôi chút.

Vừa đến nơi, Bình, Lâm liền thấy một người trung niên mặc vest, lưng ngồi thẳng tắp trên băng ghế hút thuốc.

"Đại sư huynh."

Nghe tiếng chào đồng thanh, người được gọi là "đại sư huynh" lập tức đứng dậy, quay người lại. Đại sư huynh tướng mạo nam tính đường hoàng, khoe miệng hằn nếp nhăn tạo cho người ta cảm giác thành thực khéo léo, toàn thân trên dưới cao lớn rắn chắc, tuy tuổi đã không còn trẻ nhưng vẫn giữ được sự nhanh nhẹn ẩn chứa khí thế mạnh mẽ của người tập võ.

"Trịnh Bình, Lam Lâm, hai đứa tới cùng nhau đấy à? Đã lâu quá rồi không gặp!" Đại sư huynh Tùng Lâm khoe mắt cong cong, giọng điệu ôn hòa chào đón hai sư đệ kém tuổi.

Ba sư huynh đệ trò chuyện một lát rồi cùng nhau tiến vào khu thi đấu. Khu thi đấu là một sân thể thao trong nhà, thiết kế khán đài bao quanh hình bầu dục, chia ra thành các khu vực rõ ràng, phân biệt theo màu ghế. Vị trí của trọng tài và các khách mời đặc biệt được đặt ở trung tâm, ngăn cách với bên ngoài bằng lớp kính dày, ghế ngồi mang kiểu dáng sang trọng và đặt cao hơn so với các vị trí khác để có thể dễ dàng quan sát tình hình trên sân.

Vì có không ít võ đường tham gia giải đấu giao hữu lần này nên khu vực của từng võ đường được phân chia riêng biệt, có bảng hướng dẫn cụ thể để tránh nhầm lẫn và hạn chế tranh chấp ngoài ý muốn.

Mặc dù thời gian vẫn còn sớm nhưng khi tiến vào trong khu vực sân thi đấu, Lam Lâm mới nhận ra đã có không ít người ở đây.

Sự xuất hiện của gấu bông Lam Lâm thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh, đa số đều chỉ mặc một hai lớp võ phục mỏng manh, Lam Lâm trái lại "đóng gói" bản thân kín mít từ đầu đến chân, ngoại trừ khuôn mặt không bị chôn trong cổ áo thì chẳng hề hở ra nổi một phần da thịt tiếp xúc với không khí.

Đám người xung quanh đình chỉ động tác khởi động, ngoái đầu nhìn cậu như thể sinh vật lạ, có người thậm chí đoán chắc là người nhà của thí sinh, giải giao lưu lần này tuy không công khai bán vé nhưng cũng không giới hạn khán giả đến xem, thường thường người thân thí sinh hoặc người quan tâm đến võ thuật có thể đến cổ vũ.

Xét cho cùng tạo hình kín mít này của Lam Lâm dù đặt ở đâu cũng sẽ là trường hợp hết sức đặc biệt, Trịnh Bình đối với phong cách ăn mặc kín cổng cao tường của Lam Lâm cũng không lấy gì làm lạ lùng, đại sư huynh tuy lúc đầu cũng liếc mắt vài lần nhưng không hề có ý kiến, Lam Lâm tất nhiên là mặc kệ, cậu không quan tâm đến cái nhìn của quần chúng, chỉ cần chính mình ấm áp là được, nếu giữa lòng thủ đô mà lần ra chết vì lạnh thì có lẽ lúc đấy còn nực cười hơn.

Trịnh Bình đánh mắt sơ qua về phía khu vực tập kết của Học viện Quân sự, vài anh em mặc quân phục xanh lục nổi bật đang đứng thư giãn gần cột, nhắc thấy bóng hắn thì lao nhao vẫy gọi gì đó nhưng hắn xua tay, bỏ mặc cả đám mà sánh vai cùng Lam Lâm.

Đại sư huynh Tùng Lâm dẫn hai người đi dọc theo con đường sát sân thi đấu, đến vị trí được phân chia cho Võ đường Thanh Phong. So với các võ đường và đơn vị khác đông vui nhộn nhịp, Võ đường Thanh Phong lúc này có thêm sự gia nhập của họ thì vừa đúng bốn người, một người đợi sẵn ở băng ghế là thư ký riêng của Đại sư huynh. Trịnh Bình và Lam Lâm hiển nhiên đã từng gặp qua người này, ba người chào hỏi xã giao rồi lần lượt tự chọn một vị trí mà ngồi xuống.

"Khoảng bảy giờ rưỡi sư phụ mới tới, hiện tại chỉ có sư huynh đệ mình thôi. Hai đứa ăn uống gì chưa? Nếu chưa thì tranh thủ ăn nhẹ rồi khởi động chút cho nóng người đi."

"Bọn em đều đã ăn từ sớm rồi, đại sư huynh thì sao?" Trịnh Bình nhanh mồm nhanh miệng đáp lời.

"Vây thì tốt, anh với thư ký mới vừa từ Nghệ An ra đây, cũng chưa kịp ăn uống gì. Anh đi làm vài thủ tục đăng ký trước khi thi đấu rồi chạy ra ngoài tìm cái gì lót dạ đã. Hai đứa ở đây nhé." Đại sư huynh cẩn thận dặn dò, nói đoạn anh quay sang Lam Lâm bổ sung, "Lam Lâm nhớ trông chừng Trịnh Bình nhé, đừng để thằng nhóc này chạy lung tung gây sự."

"Này này, đại sư huynh nói như vậy là có ý gì! Em lớn hơn, em mới phải là người trông chừng Lam Lâm!" Trịnh Bình khoa trương ậm ừ.

Đại sư huynh và Lam Lâm cùng quay sang nhìn Trịnh Bình bằng ánh mắt khinh bỉ, hầy, nhìn xem, mới nói có như vậy mà đã kích động nhảy dựng lên rồi, chẳng có chút gì ra dáng đàn anh cả. Có ai từng đẩy tuổi đầu rồi còn so đo chuyện lớn nhỏ như vậy không cơ chứ!

Trịnh Bình bị nhìn đến bực bội, dẫm chân đành đạp muốn ra oai với Lam Lâm thì bị cậu lườm một cái sắc lẹm, cuối cùng đành ngậm miệng ngồi ngoan.

Lam Lâm hài lòng gật đầu rồi quay sang cho đại sư huynh một ánh mắt đảm bảo.

Đại sư huynh Tùng Lâm và thư ký vừa quay đi, Trịnh Bình ngay lập tức bỏ nhào qua, Lam Lâm bất ngờ bị hấn tấn công thì mắt đã ngửa người ra băng ghế. Trịnh Bình thừa thế xông lên, chồm hấn lên người cậu, Lam Lâm muốn giãy dụa liền bị hấn khóa chân khóa tay cứng ngắt.

Trịnh Bình cúi xuống nhìn Lam Lâm toàn thân như cái bánh chưng bọc trong áo gió nhồi lông vũ to xù, ý cười lấp lánh trong mắt nhưng răng lại nhe ra giả bộ hung ác.

"Hừ hừ hừ, đừng tưởng có đại sư huynh ở đây thì anh không dám làm gì em. Giờ xem em chạy đường nào!"

"Lại dờ chừng cái gì đấy hả! Buông ra! Biết ở đây có bao nhiêu người không hả?" Lam Lâm bực bội rít qua kẽ răng.

Cái tên Trịnh Bình chết tiệt này không hiểu tại sao gần đây ngày càng trở nên kỳ quái, nhưng Lam Lâm cũng không lý giải được hẳn ta rút cuộc kỳ quái ở điểm nào.

Trịnh Bình ngẩng đầu ngoảnh một lượt, sân thi đấu không to không nhỏ, bây giờ tuy còn sớm nhưng đã có không ít người tập trung, mà hay ho hơn cả là hầu như toàn bộ ánh mắt từ xa đến gần đều đang như có như không rơi tại nơi này, nói chính xác hơn là tại hắn và người nằm dưới hắn.

Tư thế của Trịnh Bình và Lam Lâm muốn bao nhiêu mờ ám liền có bấy nhiêu, hai thằng đàn ông dù có vui đùa cũng không cần thiết phải đề trườn lên nhau, dính sát rạt đến như vậy chứ. Trịnh Bình nhảy cảm nhận ra được đã có không ít người quàng lại đây ánh mắt vận vẹo ghê tởm.

Trịnh Bình cái tên thần kinh thô hơn dây thừng này mà đã nhận ra được điều khác lạ thì hiển nhiên Lam Lâm càng cảm nhận được rõ ràng hơn. Lúc Trịnh Bình dời lại sự chú ý về Lam Lâm thì thấy rõ ràng hai ngọn lửa đang hùng hực nhảy nhót trong đôi mắt cậu. Hẳn sợ hãi bất cả người dậy như phải bỏng, miệng cứng nhắc cười to ba tiếng "ha ha ha" che dấu cảm giác chột dạ.

Lam Lâm tức giận cực kỳ nhưng cố nhẫn nhịn, cậu bây giờ cần tiết kiệm sức lực cho mấy trận sắp tới, nếu phung phí hết vào việc xử lý Trịnh Bình thì lát nữa một chút thể diện của cậu và Võ đường đều mất sạch. Cậu không thể để mình thua quá thảm, mà càng không thể gây trở ngại cho Trịnh Bình, mặc dù lần này tên đáng ghét kia là đại diện của Học viện Quân sự nhưng xét một cách sâu xa thì gốc gác vẫn là người của Võ đường Thanh Phong, hẳn ta chiến thắng thì cả Võ đường lẫn Học viện đều được tiếng thơm.

Lam Lâm âm thầm tự tính toán, khả năng chiến thắng của Trịnh Bình là rất lớn, năng lực của hắn đến chính vị sư phụ khó tính không ít lần khen tặng. Trịnh Bình được đánh giá là tuổi trẻ tài cao, tương lai nếu vẫn tiếp tục lựa chọn con đường võ thuật thì còn có triển vọng hơn cả đại sư huynh Tùng Lâm – người đã được giới võ thuật miền Bắc công nhận là một trong tứ đại cao thủ, tất nhiên đây là ngoại trừ những võ sư thuộc thể hệ bề trên như sư phụ Thanh Phong và vài vị lão sư khác đã quy ẩn.

"Thôi không đùa giỡn nữa, nghiêm túc đi! Cùng nhau khởi động nào!"

Trịnh Bình phui tay, cố tình đánh lạc hướng Lam Lâm, khiến cậu không chú ý vào hành động bột phát của hắn nữa. Cũng không phải hẳn e ngại cái nhìn của thiên hạ mà đơn giản là hắn lo lắng Lam Lâm vì ánh mắt kỳ thị của người khác mà trở nên ngăn cách với hắn, như vậy cơ hội tiếp xúc thân mật của hai người càng trở nên ít hơn, mà nếu không tiếp xúc thân mật thì làm sao có thể bồi đắp tình cảm thân mật được cơ chứ! Bao nhiêu năm qua cứ giữ cái khoảng cách lửng lơ của tình bạn này Lam Lâm dường như cũng chẳng có ý tứ vượt quá giới hạn nào với hắn, nếu cứ mãi vậy thì muôn đời muôn kiếp hắn cũng chẳng thể có nổi đột phá tình cảm nào.

Lam Lâm nhìn Trịnh Bình hưng phấn cời quần áo (?) trước mặt, tâm tình như có như không tự nhiên trở nên méo mó.

Tất nhiên là Trịnh Bình không lột sạch, hắn chỉ cởi bỏ áo jacket xanh đậm và quần gió bên ngoài, bên trong lộ ra vẫn là một màu xanh đậm, từ đầu đến chân chỉ có xanh, xanh, và xanh, đến đôi tất đi trong giày quân đội cũng là một màu xanh lục đến đau mắt.

Trong mắt Lam Lâm, Trịnh Bình như con sâu xanh uốn tới uốn lui khoe khoang cơ thể cường tráng, còn liên tục bày ra nhiều động tác khởi động bài bản, nhanh chóng làm ấm cơ thể. Hắn vừa vung chân vung tay vừa chau mày thúc giục Lam Lâm.

"Nào nào con gấu lười biếng kia, cứ ngồi đấy thì cũng chẳng thể nào ấm lên được! Ra đây khởi động một chút với anh người ngòm sẽ nhanh hết lạnh!"

Lam Lâm hiển nhiên là biết điều đấy nhưng cậu bỗng nhiên lười biếng quá, tinh thần uể oải chẳng muốn hoạt động gì hết cả. Gần đây cậu không thường dậy sớm, mặt trời lên đến đỉnh mới mới lợ mợ bò ra khỏi ổ chăn ăn trưa rồi luyện tập trong cái nắng hiem hoi của mùa đông lạnh giá. Lam Lâm hai tay chống má, xuyên qua lớp lông mũi áo lùm xùm vô cảm nhìn Trịnh Bình.

Trịnh Bình hừ hừ mũi tiến lại gần, vuron tay kéo một cái đã lôi được Lam Lâm khỏi chỗ ngồi, cưỡng ép cậu phải đứng dậy hoạt động. Lam Lâm mới đầu còn chống cự một chút nhưng dưới móng vuốt cứng rắn của Trịnh Bình cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, cậu chậm chạp cởi bỏ lớp khuy bọc bên ngoài áo khoác, lè rề kéo phéc – mơ – tuya dài từ cổ xuống tận tận đầu gối rồi mới lưu luyến cởi bỏ chiếc áo nhồi lông ấm áp của mình.

Trịnh Bình đầu đầu, không ngoài dự liệu, Lam Lâm hiển nhiên vẫn còn diện một tầng áo khoác nữa bên trong. Trịnh Bình nheo mắt ra hiệu Lam Lâm cởi nốt lớp áo khoác kia nhưng cậu kiên quyết từ chối, diên à, thời tiết lạnh như vậy, còn chưa khởi động gì đã bắt cậu lột hết áo ra thì khác nào cởi trần

giữa trời tuyết rơi.

Trịnh Bình hết cách đành chiều theo Lam Lâm, bắt đầu cùng cậu khởi động lại từ đầu. Lam Lâm trong bộ quần áo cứng nhắc cuối cùng cũng cẩn thận khởi động, xoay vặn các khớp nhỏ đến khớp lớn, mãi đến khi cả hai dùng sức bật nhảy dần cơ bắp đến lần thứ hai trăm thì cậu mới bắt đầu có cảm giác ấm nóng.

Nhiều người thuộc các võ đường và đơn vị khác thấy bộ dạng kỳ quái cùng bài khởi động không giống bình thường của hai người thì đều dừng lại quan sát một chút. Họ ở đây hầu như không ai không biết đến uy danh Võ đường Thanh Phong của Võ sư kỳ cựu Lê Thanh Phong. Võ đường này không chỉ khắt khe trong việc tuyển chọn đệ tử và huấn luyện mà còn cực kỳ ít giao lưu với bên ngoài, vậy nên các đệ tử thuộc Võ đường đều rất thần bí, ngoài tên và một vài thành tựu lớn hiếm hoi thì họ không có thông tin cụ thể gì thêm, chỉ biết năng lực của từng đệ tử trong Võ đường không phải ai cũng có thể vượt qua được, điển hình có thể kể đến hai cái tên là Mai Tùng Lâm và Trịnh Bình. Mai Tùng Lâm là đại đệ tử của Võ sư Thanh Phong, cũng đã được tôn lên làm hàng Võ sư từ ba năm trước, hiện đã không còn tham gia các giải giao lưu thi đấu mà lui về phía hậu trường, nghe đồn muốn thu nhận đệ tử, tự mở một nhánh võ đường riêng. Trịnh Bình là đệ tử gần như trẻ nhất của Võ sư Thanh Phong, năm nay chưa tới ba mươi tuổi nhưng đạt được nhiều thành tích đáng nể, có thể nói là gần như vượt mặt đại sư huynh Tùng Lâm của hắn khi còn trẻ.

Giải giao lưu lần này tuy bên ngoài chỉ mang danh nghĩa giao lưu học hỏi nhưng bản chất thực sự lại là một cuộc thi đấu ngầm do các vị lão sư đã quy định cố tình định ra để phân chia cấp bậc các võ đường, các đơn vị quân bộ và công an được mời đến tham gia chỉ đóng vai trò khách mời, tăng mức độ quan trọng và phong phú cho giải giao lưu mà thôi.

Nếu những người ở đây đoán không nhầm thì hai người trẻ tuổi đang kia chính là Trịnh Bình, hiện đại diện cho Học viện Quân sự và đệ tử nhỏ nhất của Võ sư Thanh Phong, Lam Lâm.

Lam Lâm, nam, hai mươi hai tuổi.

Người này không chỉ là đệ tử nhỏ tuổi nhất mà còn là người thần bí nhất, ít xuất hiện nhất trong nội bộ Võ đường Thanh Phong. Cậu ta từ lúc gia nhập võ đường đến nay chưa từng một lần tham gia bất kỳ giải đấu nào, mặc dù Võ đường Thanh Phong cũng rất hạn chế xuất hiện trước công chúng nhưng những đệ tử khác của Võ sư Thanh Phong không ít thì nhiều đều đã triển lộ năng lực, duy nhất chỉ có người thanh niên này chưa từng, thậm chí cả số lần cậu ta lộ diện đều rất hiếm hoi.

Lam Lâm là cái tên mờ nhạt nhưng cũng gọi được không ít sự tò mò của những người thuộc "làng" võ thuật miền Bắc, có vài người bắt đầu xì xào bàn tán về Lam Lâm. Đám đông tồn tại không ít những đánh giá trái chiều nhưng đa số đều thống nhất rằng Lam Lâm có lẽ là đệ tử không có năng lực nhất của võ sư Thanh Phong, chứng minh ở bộ dạng quần chân ra đường của cậu ta, cũng có một số người bảo trì trầm mặc, giữ thái độ hoài nghi, các cụ đã dạy không thể trông mặt mà bắt hình dong, dùng cái nhìn đầu tiên để đánh giá một người được.

Bài học đắt giá điển hình là sự tích về cái tên Tích Nhu thuộc Võ đường Hồng Bàng, võ cổ truyền Lạng Sơn, từ dáng người đến tên gọi đều không gọi nổi cho người ta một chút xú sức mạnh nhưng quả thật lại là một con "quái vật" trẻ tuổi đáng gờm. Tên Tích Nhu này không chỉ có sức mạnh mà còn có đầu óc nhạy bén, không ít người chỉ vì phút ban đầu khinh địch mà thất bại thảm hại dưới đòn sát thủ của y. Hiện giờ chỉ cần nhắc đến hai chữ "Tích Nhu" thì những bại tướng dưới tay y đều không rét mà run, chẳng thể ngẩng đầu lên nổi.

Lam Lâm và Trịnh Bình cùng nhau khởi động, đánh một bài quyền cơ bản rồi luyện tập đấu đối kháng nhẹ nhàng để tăng độ linh hoạt và cảm giác về tốc độ. Trịnh Bình xưa nay chuyện gì cũng tùy tiện nhưng chỉ riêng đối với võ học đặc biệt nghiêm túc, hắn chưa bao giờ có thái độ cợt nhả trong việc luyện võ, bởi vậy kết hợp với thiên phú sẵn có mà hắn càng ngày càng trở nên vượt trội, Lam Lâm chỉ có thể đánh ngang tay với Trịnh Bình khi hắn đã nhường ba, bốn phần mà thôi. Lần ở cổng Học viện Quân sự đánh gục được Trịnh Bình quả thật rất hiếm hoi, bắt buộc phải ra tay thật ngoan độc lúc hắn bắt ngờ không hề đề phòng nhất mới có thể quật ngã được con quái thú Trịnh Bình này.

Rất nhanh đã đến bảy rưỡi, Võ sư Thanh Phong xuất hiện không hề sai hẹn. Trịnh Bình và Lam Lâm từ xa nhìn thấy đại sư huynh cung kính dẫn ông lão tóc bạc đến chỗ bọn họ thì ngay lập tức dừng mọi động tác, chỉnh trang lại y phục rồi nhanh nhẹn bước tới. Khi còn cách họ vài bước chân, Trịnh Bình và Lam Lâm cúi gập người, chấp tay trước ngực đồng thanh hô lên.

"Sư phụ!"

Hai thanh niên thuộc Võ đường Thanh Phong vốn đã được nhiều người đề mắt tới, nay lại đến thêm một vị bề trên nữa quả thật là thu hút đủ mọi ánh nhìn.

Người được Trịnh Bình và Lam Lâm cung kính gọi là "sư phụ" là một ông lão tóc bạc trắng, phong phạm nhẹ nhàng thanh thoát, không hề có chút gì gọi là dáng vẻ thô thiển của đa phần người luyện võ. Trên người Võ sư Thanh Phong vận duy nhất một chiếc áo lụa màu sắc nhã nhặn, hoa văn mây trời nước chảy thấm chìm gần như hòa vào màu áo, tôn lên dáng người gầy mảnh, thần thái ung dung nhàn nhã.

Võ sư Thanh Phong hòa ái gật đầu nhìn hai đệ tử nhỏ tuổi nhất của mình, Trịnh Bình vốn đã là thiên bẩm võ học, Lam Lâm tuy không có năng lực kỳ tích như Trịnh Bình nhưng cũng khiến ông khá hài lòng.

"Đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?" Võ sư Thanh Phong nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt ông hòa nhã, đặc biệt nhìn về phía Lam Lâm.

Lam Lâm ngẩng đầu lên một chút, quy củ trả lời một tiếng, "Dạ."

Võ sư Thanh Phong dường như đọc được một tia lo lắng trong ánh mắt của đệ tử nhỏ tuổi nhất, liền tâm lý vỗ vỗ vai cậu một chút.

"Không cần căng thẳng, chỉ là một giải giao lưu nho nhỏ, thắng thua không quan trọng, coi như lần này để con vui đùa một chút đi."

Câu nói vô thường vô phạt của Võ sư Thanh Phong lọt vào tai không ít người ở đây, thế nào gọi là "vui đùa một chút"? Tuy không nói rõ ràng ra nhưng ai mà chẳng biết giải đấu giao hữu này có ý nghĩa gì, chẳng nhẽ Võ đường Thanh Phong còn có chiêu bài gì khác, chẳng nhẽ đệ tử nhỏ tuổi nhất của Võ sư Thanh Phong còn khủng bố hơn cả cái tay Trịnh Bình kia? Nhìn thái độ đặc biệt quan tâm săn sóc của cả sư phụ lẫn sư huynh dành cho cậu ta thì cũng chưa chắc khả năng này là không thể...

Những người xung quanh kín đáo vênh tai lắng nghe, nghiền ngẫm suy tư.

Người thuộc Võ đường Thanh Phong lại không hề suy nghĩ phức tạp như vậy, tất cả đều hiểu được sự quan tâm đặc biệt của sư phụ dành cho tiểu sư đệ này. Từ lúc Lam Lâm tiến vào võ đường đã được sư phụ chú ý không ít, đối xử đặc biệt dịu dàng hơn so với những đệ tử khác, đừng nhìn sư phụ hòa ái dễ gần như thế mà nhầm, đây chỉ là biểu hiện lúc sinh hoạt bình thường thôi, đến lúc chuyên tâm truyền dạy thì hết sức khắt khe tàn bạo thậm chí đôi khi còn phi nhân tính. Tuy vậy, Lam Lâm dưới sự dạy dỗ khắt khe tàn bạo thậm chí đôi khi còn phi nhân tính của sư phụ mà hưởng được không ít dịu dàng cùng bao che thì đã là nhân tố đặc biệt của đặc biệt rồi!

Lam Lâm hiểu sư phụ quan tâm đến mình, nhẹ nhàng đáp lời, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm không thể làm sư phụ mất mặt, không gỡ gạc được mười phần thì cũng phải nắm chắc được bảy, tám phần.

Mấy thầy trò lâu lắm không gặp gỡ, cùng nhau trò chuyện một chút rồi Võ sư Thanh Phong phải trở về khu vực dành cho khách quý. Các đệ tử cung kính tiễn sư phụ đến tận nơi rồi quay trở về tiếp tục khởi động. Đại sư huynh nghiêm túc đứng ở một bên chỉ điểm và dặn dò Lam Lâm, Trịnh Bình bên cạnh không ngại thừa thãi, chăm chú lắng nghe và thảo luận vài điều, rút ra được không ít bài học.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trịnh Bình còn đang sôi nổi đàm luận cùng đại sư huynh thì ban tổ chức đã bắt đầu lên loa thông báo ổn định trật tự chuẩn bị bắt đầu giải đấu, khán đài không biết từ bao giờ đã gần như ngồi kín người, toàn trường trở nên náo động khác hẳn lúc sáng sớm.

Đại sư huynh và Trịnh Bình bất đắc dĩ phải dừng lại, lưu luyến vì cuộc thảo luận giang dờ nhưng nhất trí quay sang quan tâm đến Lam Lâm vẫn luôn kiêu hãnh bên cạnh.

"Về vị trí thôi, đến giờ rồi."

Trịnh Bình toe toét lại gần khoác vai Lam Lâm, Lam Lâm hơi né tránh một chút liền bị hấn cứng rắn kéo sát vào thêm. Ở khoảng cách gần như vậy, Trịnh Bình có thể rõ ràng nhìn thấy một tầng mồ hôi mỏng bên tóc mai cậu, không hiểu sao lại long lanh đẹp đẽ. Trịnh Bình lúc này mới thấm thía câu nói "yêu ai yêu cả đường đi", thật không thể ngờ lại có một ngày, thẳng đàn ông nam tính ngời ngời như hấn lại có thể bị một lớp mồ hôi hóp đi cả hồn phách.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Vòng Đấu Loại Đặc Biệt

Giữa sân thi đấu rộng lớn, một vị lão sư lưng hùm vai gấu nào đó đang đứng trên bục cao oang oang đọc bài phát biểu tuyên bố khai mạc Giải thi đấu giao hữu võ thuật miền Bắc lần thứ mười lăm.

Trịnh Bình và Lam Lâm ngồi ngay ngắn trên băng ghế, tuy tư thế chuẩn mực không có gì để bàn nhưng khoảng cách lại không coi ai ra gì, dính vào nhau sát rạt. Lam Lâm liếc nhìn Trịnh Bình một chút, thấy tay chân tên này ngoan ngoãn đặt song song trên đầu gối, không có dấu hiệu của hành vi kỳ quái, cuối cùng cậu lựa chọn im lặng, coi như ngầm đồng ý sự gần gũi này. Lam Lâm không thể phủ nhận rằng hơi ấm tỏa ra từ cơ thể vững trãi của Trịnh Bình khiến cậu có chút lưu luyến chẳng muốn rời xa.

Trịnh Bình từ đầu đến cuối không ngại chật chội, thi thoảng hấn còn cúi xuống khe khẽ thì thầm vào tai người ngồi kế bên gì đó rồi tự cười lên khanh khách. Lam Lâm bị từng đợt hơi thở nóng ảm phả ra từ mũi và miệng Trịnh Bình làm cho một bên tai và gò má nóng ran. Cậu vừa muốn nghiêng đầu né tránh, Trịnh Bình lại kịp lúc nhướn qua, cứng rắn dùng móng vuốt kéo đầu cậu gần lại càng gần hơn.

Tên này lại bắt đầu có hành vi không đứng đắn! Không hiểu vì lý do gì mà dạo gần đây Lam Lâm cảm thấy Trịnh Bình thực khác thường...

Trịnh Bình thích thú nhìn nửa khuôn mặt trắng nõn dần nhiễm một tầng mây đỏ và biểu tình nhăn nhó của Lam Lâm, đầu óc xoay chuyển một trăm lần, cổ tình ba hoa hết chuyện này chuyện nọ, càng nói càng thấy trong lòng đắc chí.

Đại sư huynh Tùng Lâm và thư ký ngồi phía bên còn lại của Trịnh Bình, không rõ họ có để ý thấy tình hình mờ ám bên này hay không nhưng Lam Lâm cũng rất ngại ngùng, âm thầm cố gắng dằn dũa nhưng không dám làm ra động tác gì gây sự chú ý, còn chưa kể đến cậu muốn tiết kiệm sức lực cho trận thi đấu sắp tới. Lam Lâm điều hòa hô hấp, hít sâu, thở chậm, bình ổn cảm xúc bộn bề vẫn thường trực trong lòng.

"Đừng căng thẳng, tuy anh không rõ nguyên nhân cụ thể nhưng anh có thể khẳng định sư phụ lần này quyết định phá lệ để em ra mặt thi đấu không phải hoàn toàn muốn em sống chết đoạt lấy giải thưởng đâu." Tay Trịnh Bình trượt xuống, vừa nói vừa vỗ vỗ lưng cậu một chút.

Lam Lâm nhú nhú mày, trong lòng đúng là chứa nghi vấn nhưng không bình luận gì thêm.

“Em đọc tư liệu đến đâu rồi? Để anh nói sơ qua một chút cũng không thừa, thí sinh hội thi đấu lần này nhìn chung đều là thế hệ trẻ tinh anh hàng đầu đến từ các võ đường danh tiếng ở miền Bắc. Tuy nhiên có bốn người em cần phải đặc biệt lưu ý, họ được đánh giá là bốn ứng cử viên xuất sắc nhất có cơ hội đạt giải quán quân và cũng là bốn kẻ đáng gờm nhất...”

Lam Lâm âm thầm suy nghĩ, người mà được Trịnh Bình đánh giá là “đáng gờm” chắc chắn đều thuộc thành phần khủng bố, chỉ mong trong vòng loại đầu tiên cậu không xui xẻo đá trúng tên “quái vật” nào.

“Thứ nhất, đó là Tích Nhu thuộc Võ đường Võ cổ truyền Hồng Bàng, Lạng Sơn, chính là người mặc áo xanh ngồi ở khu vực số sáu bên kia.”

Trịnh Bình vươn tay chỉ về một thanh niên trẻ tuổi, mặc áo phong màu xanh ngọc khác biệt với những người xung quanh, nửa khuôn mặt thanh niên này bị mái tóc mềm mại nhuộm sáng màu che khuất, không nhìn rõ diện mạo.

Tích Nhu ngồi thư giãn trên ghế, trực giác đột nhiên mách bảo liền ngược lên một chút, chạm vào tầm mắt của Lam Lâm và Trịnh Bình đang hướng qua. Trịnh Bình thoải mái chuyển từ tay trái sang tay phải chào thân thiện. Tích Nhu nhẹ nhàng kéo khóa môi thành một vòng cung xinh đẹp, gật nhẹ đầu rồi lần nữa chuyển mắt về phía giữa sân thi đấu.

“Thấy không, đừng nghe tên và nhìn dáng dấp lẻo khẻo của người này mà nhảm. Tuy trông hần thù sinh vậy thôi nhưng khi chiến đấu rất sắc bén linh hoạt, ưu thế lớn nhất của hắn chính là tốc độ, nghe nói hắn có thể trong năm giây tung ra tới bốn đòn tấn công liên tiếp. Mặc dù vậy trước nay mọi người mới được chứng kiến hắn dùng đòn sát thủ trong vòng năm giây ra ba đòn thôi, nhưng dựa vào chỉ số vận tốc tối đa ghi nhận được thì anh đoán tên Tích Nhu này còn dấu diêm không ít thực lực.”

Lam Lâm nghiêng ngẫm gật đầu, cậu đọc tư liệu cũng thấy nói khá cụ thể về người tên Tích Nhu này, thuận tay trái, chân trái, tốc độ ra đòn nhanh bậc nhất, đầu óc cũng nhạy bén linh hoạt, là một tài năng trẻ đang có phong độ ổn định, khá có danh tiếng trong đám đệ tử trẻ tuổi.

Trịnh Bình ngó nghiêng trái phải một chút, lần này kín đáo hơn, hắt càm ra hiệu cho Lam Lâm nhìn về một hướng khác.

“Người tiếp theo, Lục Chính – Vịnh Xuân Đường, Hà Nội, nghe nói tên này là họ hàng của Lục Chung – một tay xã hội đen khá có tiếng. Lục Chính có sức mạnh cơ bắp rất tốt, lực tay chân rất mạnh, từng có người “ăn” một cú đá mạn sườn của hắn mà dập phổi, gãy bốn xương sườn. Còn chưa kể tới khả năng duy trì của hắn cũng rất cao, nếu đánh với người này tuyệt đối không được để hắn kéo dài thời gian, càng về sau đối thủ sẽ càng bị sức bền của hắn lấn lướt và dần vào thế yếu. Tuy nhiên điểm yếu trí mạng của Lục Chính chính là con mắt bên trái khiếm khuyết bẩm sinh, hắn đã cố gắng khắc phục nhược điểm này bằng các biện pháp nâng cao thính lực nhưng không thể phủ nhận rằng mắt trái vẫn là nguyên nhân hàng đầu khiến hắn thất bại dưới tay đối thủ. Hừm, mặc dù số người thành công đánh gục hắn cũng khá là hiếm hoi, trong đó tất nhiên là có anh.” Trịnh Bình vênh vao bổ sung.

“Xùy, lợi dụng khiếm khuyết bẩm sinh của người khác thì có gì mà tự hào chứ.” Lam Lâm cố tình đã kích.

“Ai trên đời mà chẳng có nhược điểm, đây gọi là chiến thuật! Chiến thuật! Hiểu chưa ông trẻ?!”

“Rồi rồi, ông không điếc, không cần nói lớn như vậy.” Lam Lâm bịt tai, bĩu bĩu cái môi.

Trịnh Bình trông vậy rất muốn câu vào cái mồm chu ra của Lam Lâm, tất nhiên nếu được trực tiếp cắn thì còn hay ho hơn nữa, đoán một hồi cuối cùng hắn cũng không dám mạnh động.

“Người thứ ba là Phạm Văn Cường, Không Thủ Đạo (Karate), Võ đường Hoàng Đạt, Hải Phòng. Gã này chính là một tên côn đồ trăm phần trăm, cạy bản thân luyện võ mà làm không ít chuyện xấu, thường xuyên ức hiếp người yếu thế, đặc biệt trong thi đấu gã rất hay chơi xấu đối thủ.”

“Trọng tài mất đều để làm cảnh chặc?” Lam Lâm nhú mày.

“Tất nhiên là không! Nói thế nào nhỉ, nếu Tích Nhu là người có kỹ xảo thi đấu tinh vi khéo léo thì gã Phạm Văn Cường này cũng sử dụng kỹ xảo, nhưng là kỹ xảo hết sức khôn nạn. Thử nghĩ xem, trước khi trọng tài có thể tụt còi cắt ngang trận đấu thì gã đã thành công chơi xấu em rồi, bắt được vạ thì má đã sưng. Hình thức kỷ luật của Hiệp hội võ thuật miền Bắc cũng chỉ khiến hắn gần đây “khiêm tốn” hơn một chút nhưng nhìn chung cũng chỉ có thể giảm thương tích cho người xui xẻo phải làm đối thủ của gã xuống ba phần mà thôi. Nếu có lỡ gặp phải gã này em phải nhớ bảo vệ kỹ lưỡng những bộ phận quan trọng như mắt, gáy, yết hầu và đặc biệt là hai tai, gã này chuyên môn dồn lực tấn công trực diện vào tai đối thủ để gây choáng váng, từng có người bị gã làm cho thủng màng nhĩ ngay trên sân đấu. Chắc, nói chung tránh được bao nhiêu thì tránh, lời khuyên của anh vẫn là không nên lấy cứng đối cứng, nhất định ăn thua với gã cho bằng được. Làm người cương trực khó có thể phòng được lũ tiểu nhân, gã tiểu nhân này không nhưng dễ tiện mà còn có sức mạnh nắm đấm. Phải hết sức cẩn thận!”

Gương mặt Trịnh Bình hiem khi nhuộm màu sắc nghiêm nghị như vậy. Lam Lâm nhìn lông mày hắn chau tít lại, vô thức trong lòng nảy sinh suy nghĩ muốn vuốt phẳng ra. Ngón tay trái cậu giấu trong tay áo giật giật vài cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cuộn chặt lại, không hề chui ra.

Trịnh Bình bắt gặp ánh mắt mờ hồ của Lam Lâm thì lớn tiếng hỏi lại.

“Này! Rút cuộc em có đang tập trung nghe anh nói không vậy?”

“Hừm?” Lam Lâm giật mình một chút, rất nhanh liền dùng thái độ tỉnh bơ đáp trả Trịnh bình. “Tất nhiên là có nghe rồi.”

“Nghe? Nghe mà trưng ra cái mặt ngu như vậy à?” Trịnh Bình giờ móng vuốt bẹo má Lam Lâm.

Lam Lâm không chút lưu tình gạt phắt tay hấn ra, hơi hơi chột dạ, cố tình dời sang chủ đề khác.

“Tích Nhu, Lục Chính và Văn Cường, là ba người rồi. Thế còn người thứ tư là ai?”

“Người thứ tư này chính là người được đánh giá cao nhất, cũng là đối thủ đáng gờm nhất trong giải đấu này. Người này võ nghệ cao cường, sức mạnh cơ bắp dẻo dai, tốc độ cao hạng nhất, kỹ xảo chiến đấu nếu xếp thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất, không những thế còn có đầu óc vô cùng thông minh nhạy bén, ứng biến tinh tế xảo diệu, không có chiến thuật nhất định và đặc biệt là không hề có nhược điểm. Có thể nói người này chính là một tượng đài bất khả chiến bại trong làng võ thuật miền Bắc!”

Lam Lâm nhìn nước bọt bay tung tóe từ miệng Trịnh Bình đang thao thao bất tuyệt, cậu hí hóp đôi mắt hẹp dài lại, trong lòng nảy sinh cảnh giác, nghi hoặc hỏi.

“Người này là ai?”

Trịnh Bình cũng hí hóp đôi mắt to bọt của mình lại, cố gắng làm cho nó trở nên nhỏ nhất có thể, ra cái vẻ đầy nguy hiểm và toan tính.

“Không ai khác, người này chính là... Trịnh – Bình!”

Lam Lâm giật giật khoe miệng, không biết phải phát biểu gì thêm trước sự tự cao tự đại của tên dở người trước mặt. Vạn lời muốn rủa xả xoay chuyển bầy bầy bốn mươi chín lần trong đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài bất lực, Lam Lâm đưa bàn tay mảnh khảnh ra đỡ lấy trán, nhắm mắt gục đầu.

Trịnh Bình nhìn biểu hiện khoa trương của Lam Lâm thì phá lên cười ha hả. Thật ra trên đời này người dễ chọc ghẹo và hấn thích chọc ghẹo nhất không ai khác chính là Lam Lâm!

Trịnh Bình vừa cười đến vui vẻ, hết sức tự nhiên kéo lấy bàn tay đang đỡ trán của Lam Lâm. Bàn tay cậu lạnh lạnh, ngón tay thon dài với các khớp xương rõ ràng, đặc biệt làn da lại mỏng và trắng nhợt dị thường, đặt lên bàn tay Trịnh Bình thô ráp chai sần liền thấy sự tương phản rõ rệt. Trịnh Bình dùng đầu ngón tay mân mê các đốt ngón tay gồ ghề phía trên, ánh mắt bất giác toát lên sự dịu dàng.

“Thật thon dài, thật mềm mại, nếu các khớp ngón tay nhỏ đi một chút thì có khác gì tay con gái đâu.”

Lam Lâm bị hấn sờ làm cho nhột nhột, vừa nghe vậy sống lưng cứng đờ, theo bản năng muốn rút lại nhưng Trịnh Bình còn nhanh hơn. Hấn nhanh chóng cuộn chặt bàn tay, giam tay cậu trong lòng bàn tay dày rộng của hấn. Lam Lâm có thể cảm nhận rõ ràng được hơi nóng hừng hực từ da thịt tiếp xúc của hai người, sự lạnh lẽo thấm thấu sâu tít bên trong dần dần bị hòa tan.

Lam Lâm rũ mắt, Trịnh Bình cũng hiếm khi yên lặng đến như vậy. Không khí sôi động trong sân vận động dường như lúc này chẳng thể đã động đến thê giới của riêng hai người.

Trịnh Bình trầm mặc, tinh tế cảm nhận được sự run lên rất nhẹ của bàn tay đang bị hấn nắm chặt.

“Đừng sợ, không có gì phải lo lắng. Hãy coi lần thi đấu này như lần biểu diễn nhạc hội đi, tưởng như khó khăn nhưng sẽ rất dễ dàng và rất nhanh vượt qua thôi. Cả sư phụ, đại sư huynh và anh đều hiểu năng lực của em ở mức độ nào, vì vậy không cần phải cố gắng quá sức bản thân mình, cứ hoàn thành trong khả năng là được!”

Trịnh Bình nghiêng đầu, chớp mũi hấn dán lại thật gần vành tai đang có xu hướng đỏ ửng của Lam Lâm, dùng hơi thở nóng rực ác ý phả lên đó.

“Hiểu không?”

Lam Lâm như bị thôi miên, cứng nhắc gật đầu, trái tim không hiểu sao lại nhảy “bùm bùm” trong lồng ngực. Cậu thật muốn đưa tay lên ôm ngực, giữ chặt lấy cái thứ hư hỏng gần đây rất hay không nghe lời bên trong hoặc ít nhất là đẩy cái đầu đang ghé sát lại gần kia ra, nhưng não bộ bỗng dung hóa lỏng, tay chân mất kiểm soát yếu ớt rã rời.

Lam Lâm chỉ biết gục đầu chôn mặt vào cổ áo, mắt dính chặt lấy mũi giày chính mình, cố gắng chịu đựng tiếng nói rừ rừ rừ rừ như ma chú bên tai.

Trịnh Bình ngày càng lấn lướt, chen rồi lại chen, khiến cho hai người vốn đã không có khoảng cách giờ bây giờ chèn ép vào nhau, nhìn từ xa chẳng khác nào Lam Lâm đang ngồi trọn trong lòng hấn vậy.

Chênh chênh bên đối diện, một đôi mắt hừng hực ghen tuông và đồ kỵ dán chặt vào hình ảnh hai người đang ôm ôm ấp ấp, đôi môi mỏng bị răng cắn đến trắng bệch.

“Minh Ngọc, nhìn gì mà chăm chú vậy?” Người bên cạnh thấy tên nhóc loi choi nói nhiều này tự nhiên im bật liền huyếch một cái.

Minh Ngọc rũ mi che giấu cảm xúc đang cuộn trào, yên lặng lắc đầu.

Trưởng Đoàn Thạch ngồi ở hàng ghế ngay phía đằng sau, tầm mắt thâm ý đảo quanh bóng hai kẻ đang lú lú đàng xa và bóng lưng tên nhóc mảnh khảnh trước mặt. Tên nhóc Minh Ngọc này nặng nề đòi đi theo cho bằng được, thậm chí còn không tiếc chút tiền lên lút “biểu” cán bộ để được ghi tên vào danh sách hậu cần, mục đích cũng chỉ là bám đuôi Trịnh Bình. Tên Bình hung hãn gần đây bỗng nhiên thay đổi tâm tính, thái độ với Minh Ngọc biến chuyển diệu kỳ từ gai mắt thành coi như không khí. Vốn tưởng rằng thời cơ của nhóc Minh Ngọc đã đến, vậy mà không ngờ cái người tên Lam Lâm kia

lại xuất hiện ở đây khiến Trịnh Bình hóa thân thành sói ngốc, vầy vầy cái đuôi chạy theo sau cậu ta rồi. Hi vọng nhóc Minh Ngọc không bị đá kích quá nặng, dù sao nhóc này trông vẫn còn “xanh” và “non” lắm, xét về mức độ thân thuộc và cố chấp của Trịnh Bình đối với Lam Lâm thì nhóc này nên bỏ cuộc sớm hơn.

Anh Thạch nghiền ngẫm xoa xoa cằm, suy ba ra bảy, gật gù tâm đắc lắm, do không thể nhìn thấy biểu cảm của Minh Ngọc nên có vẻ như anh đã đánh giá thấp mức độ bị đá kích của cậu nhóc rồi.

*

Đừng nghĩ các “cụ” làng võ chỉ là những kẻ khô khan cứng nhắc, một khi đã nổi lên máu văn chương thì lại lảng không ai bằng, sau ba, bốn màn dài dòng văn tự, các “bô lão” rút cuộc cũng yên ổn an tọa tại vị trí của mình, nhường sân khấu cho người chủ trì, kiểm soát người dẫn chương trình.

Người chủ trì đường hoàng đứng trên bục, dùng giọng điệu hưng phấn xướng tên từng thí sinh ứng với từng võ đường. Các thí sinh khi được nhắc đến tên sẽ phải tập trung trên sân thi đấu, mỗi khi có một người bước lên, cả khán đài đều vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Đại hội giao lưu võ thuật có quy mô toàn miền Bắc nên tổng cộng có tới tám mươi tám võ đường và hai đơn vị khách mời, tương ứng với chín mươi thí sinh tham gia thi đấu.

Toàn bộ chín mươi thí sinh đứng sắp thành chín hàng nghiêm chỉnh trên sân, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi, anh tài cốt cán của mỗi võ đường.

Lam Lâm và Trịnh Bình lúc này đã tách nhau ra, cậu miễn cưỡng cởi bỏ áo khoác ngoài cuối cùng, mặc một thân võ phục trắng muốt đứng giữa hàng ngũ chính tề. Trịnh Bình đặc biệt diện một “cây” màu xanh lục tiêu chuẩn của bộ đội, đứng ở hàng cuối cùng, ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào bóng lưng Lam Lâm cách đây hai dãy. Lam Lâm cứng nhắc thẳng người, cố gắng phớt lờ ánh mắt như tia laser đang quét đi quét lại phía sau cậu, mơ hồ có cảm giác nóng cháy như lửa đốt mông.

Người chủ trì sau khi đọc hết một lượt danh sách các thí sinh liền yêu cầu mọi người chào hỏi và bắt tay nhau thể hiện tinh thần thượng võ. Lam Lâm nhìn quanh bốn hướng toàn người xa lạ, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải quy củ cúi người chào hỏi đủ tứ phía, khéo léo từ chối cái bắt tay xã giao của những thí sinh xung quanh. Cậu biểu hiện hết sức chuẩn mực nhưng cũng rất lạnh nhạt, thậm chí trong quá trình “giao lưu” cũng chỉ nhắc mắt lên nhìn người đối diện chưa đến hai giây.

“Xin chào, tôi là Đặng Tích Nhu, võ đường Hồng Bàng, Lạng Sơn. Tôi biết cậu, cậu là Lam Lâm đến từ Võ đường Thanh Phong.”

Tiếp xúc ở khoảng cách gần, Lam Lâm có thể thấy được rõ ràng khuôn mặt trắng trẻo thanh nhã phía dưới mái tóc khá dài của Tích Nhu, cũng bị giọng nói êm dịu của người này làm cho ngạc nhiên đôi chút. Đáp lại sự nhiệt tình của Tích Nhu, Lam Lâm chỉ mỉm cười nhẹ một chút, cũng không có ý định tiếp xúc thân thể.

Tích Nhu thu lại bàn tay mảnh dẻ mới đưa qua, cũng không hề lấy làm phật ý, chỉ lịch sự hỏi han mấy câu rồi tiếp tục công việc xã giao với những nhân vật còn lại.

Trịnh Bình xa xa nhận thấy biểu hiện cứng nhắc của Lam Lâm liền biết cậu đang trong trạng thái căng thẳng, hẳn rất muốn tiến lên trên một chút để an ủi cậu nhưng không thể tự ý tách khỏi hàng nên đành lo lắng vọng lại từ xa.

Sân vận động lão xà lão xào tiếng cười nói của thí sinh, hoạt động giao lưu nho nhỏ này dường như làm bầu không khí trở nên thân thiện và tươi trẻ hơn nhiều, dù sao ở đây cũng đều là những người trẻ tuổi, tinh thần cởi mở và sự nhiệt tình hầu như đang ở trạng thái sung mãn nhất.

Người chủ trì dành ra hẳn mười phút để cho các thí sinh làm quen sơ qua với nhau rồi mới ổn định lại trật tự, hắng giọng tuyên bố nội dung phần thi đấu đầu tiên.

“Vòng sơ loại, vì số lượng thí sinh tham gia tương đối nhiều, thời gian thi đấu có hạn và muốn mang lại sự mới mẻ cho Hội giao lưu lần này nên ban tổ chức quyết định thay đổi phương thức thi đấu đôi chút. Thay vì thi đấu đối kháng cá nhân như mọi năm, ở vòng đầu tiên này thực hiện đấu loại tập thể. Tổng cộng có chín mươi thí sinh, chia thành ba nhóm, ba mươi thí sinh là một nhóm. Mỗi người sẽ lên bốc thăm ngẫu nhiên nhóm của mình. Mỗi nhóm sẽ lần lượt đấu loại nội bộ, ba mươi người chỉ chọn lấy mười người.”

Nghe đến đây toàn trường lập tức xôn xao một mảnh, ba mươi chỉ chọn lấy mười, như vậy chẳng phải ngay từ vòng loại đã gạt bỏ luôn hai phần ba số lượng thí sinh hay sao? Đây là ý tưởng quái đản của ai nghĩ ra vậy trời? Dù là giải đấu giao hữu nhưng cũng không cần sáng tạo mạnh tay đến như vậy chứ! Lấy một chọi hai, tính cạnh tranh quá cao rồi!

“Luật thi đấu cụ thể chính là ba mươi người cùng đứng trong khu vực bên trong tròn sơn đỏ phía dưới này, phải làm sao cho đẩy được người khác ra khỏi giới hạn vạch sơn, đến khi nào trong vòng tròn chỉ còn đúng mười người thì phần thi kết thúc. Mười người ở lại cuối cùng chính là người chiến thắng vòng loại. Lưu ý không được tấn công ác ý, nếu đối thủ chịu thua không được tiếp tục tấn công, thí sinh nào muốn bỏ cuộc có thể tự động bước ra phía bên ngoài vạch đỏ.”

Lam Lâm nghiền ngẫm, quy tắc đấu vòng loại này đúng là mới lạ, trước nay vẫn thường là tổ chức thi đấu cá nhân, nếu nhân số nhiều thì năm cặp thí sinh thi đấu cùng một lúc. Hội giao lưu lần này thực sự phá cách, sử dụng hình thức loại này không những nhanh chóng “thải” được một lượng lớn thí sinh mà còn kiểm tra được nhiều kỹ năng khác nhau. Những người đứng trong vòng tròn thi đấu bắt buộc phải tổ đội với nhau, sắp xếp hợp lý và hơn cả là phải có tầm nhìn chiến lược, phán đoán chính xác. Nếu trong quá trình thi đấu không cẩn thận rất có thể bị chính đồng đội của mình đâm lén sau lưng.

Đến lượt Lam Lâm bốc thăm, cậu chọn trúng số hai. Trên bảng điện tử hiển thị danh sách thí sinh, chia làm ba nhóm khác biệt, Lam Lâm chăm chú nhìn

tên mình ghi ở cột chính giữa. Những giây phút cuối cùng, cũng tại cột giữa của nhóm hai, tên Trịnh Bình lạng lẽ hiện lên.

Lam Lâm không tự chủ quay đầu về phía sau, thấy Trịnh Bình đang xòe hai ngón tay làm biểu tượng ‘victory’ nhẹ răng cười. Lam Lâm cong cong khoe mắt, ít nhất ở vòng đấu loại này ông trời đứng về phía cậu.

Điều cốt yếu nhất của đấu loại tập thể là phải tìm được tổ đội thích hợp, chiến đấu đơn lẻ trong tình huống này không khác gì một chọi hai mươi chín, vì vậy càng có thể kéo nhiều người về phía mình thì càng tốt, nhưng cần lưu ý là tổ đội lớn nhất chỉ có thể dừng lại ở con số mười. Tuy nhiên, lời kéo được mười người về phía mình trong thời gian ngắn là hết sức khó khăn, chưa kể đến mối quan hệ giữa các thí sinh đều rất mờ nhạt, đa phần chưa từng tiếp xúc với nhau, để tìm ra một người có năng lực phù hợp và có thể đặt niềm tin là khá khó khăn. Tiếp đó, tổ đội mới thành lập cần phải phân chia được nhiệm vụ cụ thể, phối hợp chặt chẽ, hạ gục đối thủ trong thời gian nhanh nhất. Vòng thi đấu sẽ chưa dừng lại khi mà số người trong vòng tròn chưa giảm đến con số giới hạn – mười, vì vậy bắt buộc thí sinh phải chiến đấu đến khi không còn tồn tại đối thủ.

Sau khi bốc thăm và ghi danh thành viên mỗi nhóm, người chủ trì yêu cầu mỗi nhóm tập trung về ba vị trí khác nhau. Trịnh Bình bắt tay với một người bên cạnh rồi nhanh chóng bước về phía Lam Lâm, muốn khoác vai cậu nhưng giờ được nửa đường đã bị đánh bay, hấn nhún vai ra về vô tội.

Ba mươi người là một con số không hề nhỏ, Lam Lâm dùng ánh mắt sâu kín quan sát kỹ hai mươi tám khuôn mặt xa lạ. Trịnh Bình bên cạnh ngược lại đáng vẻ thoải mái dễ chịu hơn nhiều, hai tay hấn thả lỏng bên người, khoe môi mang nét cười điềm tĩnh.

Trong ba mươi người thuộc nhóm hai, Trịnh Bình và Lam Lâm trông có vẻ thân thiết hơn cả, ngay từ ban đầu tập hợp đã đi cùng nhau, hiện giờ lại đứng rất gần, không cần hỏi cũng biết họ cùng một chiến tuyến. Các thí sinh khác cùng nhóm ít nhiều cũng biết về hai nhân vật này, xuýt xoa vận may của hai người thật tốt, có vài người đã có ý định bước lên đề nghị ‘làm ăn chung’.

“Xin chào, Tích Nhu đến từ Võ đường Hồng Bàng. Rất mong được hợp tác cùng hai người.”

Thanh niên tóc dài mềm mại không biết từ bao giờ đã quỹ dị áp sát. Lam Lâm ngược lên nhìn đôi mắt đờm ý cười của người mới tới, cũng không hề có ý định đáp lễ lại tay lần thứ hai vươn về phía mình. Sau sự kiện bị bỏ thuốc cách đây không lâu, dường như cậu càng bài xích tiếp xúc thân thể với người xa lạ hơn.

Trịnh Bình hào sảng cười lớn, chủ động nắm lấy bàn tay trắng trẻo của Tích Nhu, dùng giọng điệu chắc nịch nói ra bốn chữ, “Hợp tác vui vẻ.”

Những người khác trong nhóm hai nhìn tổ ba người vừa mới thành lập ngay lập tức cân lượng được sức nặng của tổ này, ba người trong đó đã có hai là ‘quái thú’ nổi danh trong thế hệ thanh niên ‘làng võ’, người còn lại tuy chưa biết năng lực cụ thể nhưng càng như vậy lại càng phải dè chừng. Một vài người nữa tiến lên tỏ ý muốn hợp tác cùng họ, Trịnh Bình mặc nhiên coi mình là tổ trưởng, đại diện đứng ra phát ngôn, đương nhiên Lam Lâm không có ý kiến gì, Tích Nhu cũng chỉ ôn hòa đứng bên cạnh hết sức thiện chí.

Trịnh Bình từ chối một vài thí sinh khiến những người đó phải nín cười ra đi nhưng trong lòng không tránh khỏi ám ức. Mười lăm phút tổ đội, Trịnh Bình cuối cùng lựa chọn được thêm năm người, như vậy tổng cộng tổ của họ mới chỉ có tám người. Trịnh Bình không quan tâm lắm đến con số hai người còn thiếu, hấn tự tin rằng chỉ cần với tám người họ đã đủ vượt qua vòng loại này. Còn hai người thiếu kia thì còn phải xem năng lực và vận may của hai mươi hai người còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Luật Thi Đấu Quái Gở

Nhóm hai của Trịnh Bình và Lam Lâm may mắn bốc được số thứ tự ba, nghĩa là bọn họ sẽ là nhóm thi đấu cuối cùng ở vòng loại.

Ba mươi người thuộc nhóm một phải lên thi đấu đầu tiên, chỉ có thể trách vận may của họ không tốt. Sáu mươi người còn lại thầm thờ phào một hơi, thời gian chờ đợi càng nhiều họ càng rút ra thêm được nhiều kinh nghiệm chiến đấu và lập ra kế hoạch tác chiến hợp lý.

Trịnh Bình và Lam Lâm ngồi ngay ngắn trên hàng ghế dự bị gần sát sân thi đấu. Vây xung quanh hai người là các thí sinh của tổ đội họ vừa thành lập, những người khác ngồi phân tán xung quanh nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy rõ được các ‘thể lực’.

Trịnh Bình đảo mắt xem xét một vòng, chú ý thấy Phạm Văn Cường – gã côn đồ giao hoạt đang ngồi lẫn trong một tổ mười người cách hấn không xa nhìn hấn bằng ánh mắt khiêu khích.

Phạm Văn Cường khẳng định là một kẻ mạnh, sự xuất hiện của Văn Cường trong tổ đội có thể nâng cao tỷ lệ thành công nhưng tính cách bất hảo của gã chính là lý do hàng đầu khiến Trịnh Bình trực tiếp loại trừ gã. Trịnh Bình vốn không hề có thiện cảm với Phạm Văn Cường, lại suy tính đến khả năng gã trong quá trình thi đấu ‘ăn cháo đá bát’ nên ngay từ đầu đã không có ý mời gã tham gia. Nếu chỉ có một mình Trịnh Bình thì hấn có lẽ sẽ không tính toán nhiều đến vậy nhưng trong tổ đội lại có thêm Lam Lâm, người mà không biết từ bao giờ hấn vô thức muốn chặt chẽ bảo vệ.

Trịnh Bình với vai trò là tổ trưởng liền phát huy hiệu quả trọng trách của mình, nhanh chóng lấy thông tin sơ lược của hai mươi hai thí sinh còn lại từ sáu người trong tổ, phân tích và vạch ra chiến lược chung. Vòng loại tập thể này diễn ra dưới hình thức hỗn chiến, không thể đoán trước được các chiêu trò

của tổ đội khác cũng như cũng không thể ngoại trừ trường hợp các thành viên chính tổ mình nổi hứng muốn phản bội lại đồng đội.

“Tôi có thể tin các cậu lần này không?”

Trịnh Bình dùng ánh mắt sáng quắc như muốn lột trần người khác quét một vòng quanh sáu thành viên tổ đội. Lam Lâm hiển nhiên đứng ngang hàng với hắn, không thuộc diện nghi vấn.

“Có thể.” Tích Nhu là người đầu tiên lên tiếng trả lời.

Lam Lâm giống như bị giọng nói mượt mà của Tích Nhu hấp dẫn, vô thức liếc nhìn y nhiều hơn một chút. Trịnh Bình thu hết biểu cảm của cậu qua khóe mắt, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác cay xè chua chát, hắn nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn không kim được phải hừ lạnh hai tiếng.

Tiếp nối Tích Nhu, năm người còn lại cùng hưởng ứng, cam đoan họ sẽ không phản bội lại đồng đội, vốn bởi vì tổ đội của bọn họ chỉ có tám người, không nhiều cũng chẳng ít, không đến mức phải đầu đá nội bộ để dành vị trí mười người chiến thắng. Tổ đội chốt số thành viên là tám người, bớt đi một người là lại yếu đi một phần, vậy nên tất cả đều ý thức được rằng lúc này sức mạnh tập thể là rất quan trọng.

“Được. Vậy tôi xin phát biểu ý kiến của mình. Hắn mọi người ở đây đều đã nghe câu “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng” rồi chứ?”

Tổ chúng ta có tổng cộng tám người, năng lực được đánh giá ổn định. Với tám người tôi có thể đảm bảo chúng ta dễ dàng tiến vào vị trí mười người chiến thắng, nhưng với điều kiện là phải duy trì đội hình ổn định. Vì thời gian thi đấu là không giới hạn nên theo tôi, chúng ta không cần cạnh tranh trực tiếp với các tổ đội khác, nói cách khác, việc của tám người chúng ta chỉ là phòng thủ, phòng thủ và phòng thủ.

Hai mươi hai người kia đã chính thức chia thành hai tổ, một tổ mười người và một tổ mười hai người, nếu chúng ta giữ vị trí trung lập thì tức khắc hai nhóm kia sẽ giao chiến trước tiên. Bọn họ có thể cạy vào số người chênh lệch để tiến hành trừ khử một trong hai tổ còn lại. Vậy nên nếu chúng ta không trực tiếp tham gia, hiển nhiên hai tổ đó sẽ đánh nhau đến khi một bên hoàn toàn bị loại bỏ, chúng ta mới trở thành mục tiêu kế tiếp. Như vậy, tổ tám người chúng ta có thể tiết kiệm được sức lực trong quá trình chiến đấu mà còn có thể đảm bảo rằng quân số không bị dao động.”

“Nói thì có vẻ đơn giản nhưng vòng tròn trên sân không hề lớn, khoảng cách giữa từng người là rất nhỏ, khó có thể tránh được va chạm, chưa kể đến việc những tổ đội khác có cùng chiến thuật với chúng ta?” Một thành viên trong tổ nghi vấn.

“Còn trường hợp cả hai tổ kia hợp tác tiến hành vây công tổ chúng ta trước thì sao?” Một người khác đặt câu hỏi rất đúng trọng tâm.

Trịnh Bình nheo mắt cười đầy nguy hiểm, sáu người xung quanh nhìn về mặt nham hiểm của hắn mà rùng mình. Lam Lâm đã quá quen với biểu tình khoa trương này của hắn nên dứt khoát mặc kệ, tiếp tục làm “bình vôi”.

Trịnh Bình ngoác ngoác mọi người, mấy thanh niên mặt đầy tò mò, hào hứng tùm lại nghe hắn nhỏ giọng nói gì đó, thì thoảng còn phát ra âm thanh “khằng khặc” xào quyết. Toàn thể thành viên tổ đội vừa nghe Trịnh Bình phân tích vừa gật đầu như đã tới, hết sức nhất trí, hiếm có bao giờ tinh thần tập thể giữa những con người xa lạ được nâng cao đến như vậy.

Thảo luận không lâu đã xong, toàn bộ tám thành viên của tổ “Thiết Ứng” – tên lâm thời các thành viên thống nhất mới đặt để tiện xưng hô, trở lại vị trí của mình, chăm chú quan sát tình hình thi đấu dưới sân.

Dẫu biết các vị bề trên thường rảnh rỗi, thân già nhưng tâm không già, đôi khi cố tình nghĩ ra những thứ khác người để “cù hành” đám con cháu đệ tử nhưng hình thức đấu loại này cũng quá “dị” rồi. Trên sân đấu bây giờ nhóm ba mươi người đầu tiên đang hỗn chiến trong vòng tròn không lớn không nhỏ, tính toán chia đều cho mỗi thí sinh thì cứ một người sẽ có khoảng khoảng hai mét vuông diện tích đất dẫm chân, như vậy đồng nghĩa với việc chân tay tương đối gò bó, có muốn thi triển bảy bảy bốn mươi chín chiêu thức võ nghệ tinh anh thì cũng cực kỳ khó khăn, lúng phếng không cần thận đánh nhằm vào đồng đội như chơi.

Lam Lâm day day thái dương nhìn tình hình chiến đấu dưới sân đang đến hồi gay cấn, tuy mơ hồ có thể nhìn thấy tổ đội tạm thời của nhóm một nhưng thực sự mà nói thì họ cũng chỉ là một đám người tập hợp lại đánh đám lộn xộn không theo quy luật mà thôi, tính liên kết tổ đội vẫn hết sức hời hợt. Điều này rất dễ hiểu, nhóm một đen đui trở thành nhóm đầu tiên phải lên sân làm hình mẫu thí nghiệm cho phương thức loại trừ mới này. Ba mươi người vừa được chọn ngẫu nhiên không có mấy mối quan hệ, thời gian họp nhóm cũng không kéo dài quá mười lăm phút, đừng nói chiến thuật, có khi ngay cả tổ đội cũng chỉ là cuống cuồng định ra, chưa chắc trong mỗi tổ nhỏ của nhóm một đã biết hết nỗi danh tính và sở trường của nhau.

Hai mươi lăm phút, người thứ mười một cuối cùng cũng bị một cú xông phi ngoạn mục của đối thủ đập ra khỏi vòng tròn giới hạn, đồng nghĩa với việc nhóm một đã hoàn thành xuất sắc vòng loại. Tiếng còi trọng tài tụt lên ra lệnh ngừng chiến, toàn trường kích động đứng lên vỗ tay rào rào, khỏi phải nói, hình thức thi đấu mới mẻ này tuy rằng kì quái nhưng lại mang đến sự hưng phấn cho phần đông những người đã quá nhàm chán với kiểu thi đấu đối kháng thông thường. Mười thí sinh chiến thắng vòng loại của nhóm một đứng sắp thành hàng ngang trên vòng tròn, cúi chào trọng tài và khán giả, không hẹn mà cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm, đã xong!

“Không ngoài dự kiến, tay Lục Chính kia nhẹ nhàng vượt qua vòng loại.” Trịnh Bình khoanh tay trước ngực, đầu cổ tình nghiêng về phía Lam Lâm, kẻ sát bên tai cậu mà nói.

“Dịch xa ra.” Lam Lâm bị hơi thở Trịnh Bình làm cho ngứa ngáy, ghét bỏ xua đuổi.

Trịnh Bình mặt tro, làm như không thấy thái độ của Lam Lâm, vẫn dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc mà phân tích tình hình.

“Em nhìn xem, có phải thấy Lục Chính không hề có đáng về mặt mỗi như chín người còn lại không? Quần áo chỉnh tề, người không có vết bầm tím, hơi

thở ổn định. Trong quá trình thi đấu anh cũng quan sát thấy hẳn là người ít phải ra tay nhất, chiến đấu đơn độc, phong cách trầm ổn, không hung hăng đánh loạn, chỉ trả đòn những kẻ chủ động tấn công, hạ gục đối thủ lưu loát không động tác dư thừa, vừa tiết kiệm được sức lực, vừa tạo uy hiếp không nhỏ đến tinh thần đối thủ. Về cơ bản có thể nhận ra Lục Chính đã bước đầu hình thành chiến thuật phòng thủ như anh dự tính. Trong trận đấu, các thí sinh khác chưa có sự liên kết chặt chẽ, cộng với việc họ không hề ngu ngốc, hiển nhiên nhận thấy Lục Chính là một kẻ khó nhằn nên ít nhiều cũng mang tâm lý e ngại, không tiếp tục chủ động khiêu chiến, bởi vậy Lục Chính tự nhiên ở thế có lợi.”

Lam Lâm gật gù đồng tình, những điều Trịnh Bình nói cậu cũng đều quan sát được, không ngờ người gọi là Lục Chính này lại đáng gờm đến như vậy. Lúc ban đầu mới nghe Trịnh Bình căn dặn sơ qua, cậu còn chưa ý thức được mức độ nguy hiểm cụ thể của từng đối tượng, nhưng ngay trận đấu đầu tiên đã có thể tận mắt thấy được năng lực cực mạnh của một trong những người có khả năng sẽ trở thành đối thủ của mình thì cậu cảm thấy...

“Không tự tin?”

Trịnh Bình vỗ vào lưng Lam Lâm một cái, kéo cậu từ dòng suy nghĩ về với hiện thực. Lam Lâm do dự, lắc đầu rồi lại gật đầu.

“Không sao, không sao. Vòng loại thì chắc chắn sẽ qua, mấy đối thủ lưu tiu khác thì không đáng nói, nếu em xui xẻo thật sự gặp phải những kẻ mạnh nhất này thì cứ yên tâm mà thua đi. Anh sẽ phục thù cho em!” Trịnh Bình càng nói càng hăng hái, móng vuốt thô to vỗ đầu Lam Lâm thành cái tổ quạ bù xù.

Lam Lâm tức giận!

Mặc dù cậu có không thực sự tin tưởng vào năng lực chính mình nhưng nói huych

toẹt cả ra như vậy thì mặt mũi của cậu vứt đi đâu chứ!

Lam Lâm vút cho Trịnh Bình một cái nhìn sắc lẹm, muốn gọt một tầng da dầu của Trịnh Bình ra xem bên trong đây thần kinh thô đến mức nào mà có thể nói chuyện không hề có ý tứ như vậy.

Dây thần kinh của Trịnh Bình quả thật thô cứng, nhưng không chỉ vậy, mắt hẳn còn bị mù. Cái nhìn sắc lẹm của Lam Lâm ném qua lọt vào hai tròng mắt hẳn thần kỳ biến trở thành một loại liếc mắt đưa tình. Trịnh Bình bị sóng nước lấp lánh ẩn ẩn trong khóe mắt xéch kia làm cho thần hồn điêu đứng, đỉnh đầu bốc lên chín mươi chín trái tim hồng.

Lam Lâm lườm lại lườm, càng lườm càng thấy tên Trịnh Bình này không bình thường, vẻ mặt ngu ngốc hết sức. Quá chán nản, Lam Lâm hừ mũi, ngoảnh mặt làm ngơ.

Một màn thân thiết hờn dỗi này của Lâm – Bình vừa vụn vỡ vào trong tầm nhìn của Minh Ngọc, nhóc con này tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mẹ kiếp, nhìn xem! Bình thường ra vẻ hung ác nanh nọc, bây giờ thì lật mặt hoàn toàn, từ đầu đến cuối tên khốn Trịnh Bình chỉ chường ra cái bộ mặt bánh bao ngu ngốc ra nịnh bợ tên kia, chỉ thiếu điều nhào vào cạo sát con nhà người ta. A a a!

Minh Ngọc dậm chân bình bịch, vừa căm tức lại vừa ghen tị, ước sao có thể thế vào chỗ ngồi của thanh niên trắng trẻo kia, hưởng thụ đối xử ân cần của Trịnh Bình.

Người chủ trì lên bục công bố tên của mười người nhóm một chiến thắng vòng loại, nhóm ba thi đấu tiếp theo vừa làm xong công tác chuẩn bị tinh thần “lên thớt” thì bị nụ cười tủm tỉm của người chủ trì làm cho mơ hồ lo lắng.

“Khà khà khà, thay mặt cho ban tổ chức và ban trọng tài, tôi xin cất ngang vòng loại một chút để thông báo một nội dung bổ sung. Để đảm bảo tính công bằng cho từng nhóm trong vòng đấu loại đặc biệt này, chúng tôi đã quyết định thể lệ thi đấu có chút thay đổi nho nhỏ.”

“Cái quái gì vậy? Đây là giải thi đấu chứ đâu phải trò đùa, thích đổi là đổi, thích thêm là thêm đấy hả?!” Một thí sinh A bức xúc gào lên.

“Ha ha! Cũng đặc sắc đấy chứ, không biết thể lệ bổ sung này có gì bất ngờ?” Thí sinh B đã thi xong phần thi của mình, nhón nhác không tìm không phải.

“Hừ, mấy người đừng vội ý kiến, tôi thấy đây còn chưa biết là suy nghĩ nhất thời hay là kế hoạch đã được chuẩn bị từ trước đâu.” Một người C ra vẻ nguy hiểm, chống cằm nghiêng ngẫm.

Người chủ trì dùng tư thái bình tĩnh hưởng thụ hiệu quả xôn xao mình mang lại cho toàn trường, đợi một lúc ồn ào đủ rồi mới đứng đĩnh cầm mic nói tiếp.

“Thể lệ thi đấu bổ sung cụ thể chính là, nhóm đầu tiên thi đấu chọn mười người, hai nhóm thi đấu lên tiếp theo chọn mỗi nhóm ít thêm một người. Nghĩa là, ở vòng loại này, bắt đầu từ nhóm thứ hai sẽ chỉ chọn ra chín người chiến thắng, tương đương với nhóm ba chỉ còn tám người!”

“Cái #@/\$*#&* gì vậy hả?!”

Không có ít tiếng la ó vọng lại từ phía khán đài, cả thí sinh lẫn khán giả đều không giấu được vẻ kinh ngạc, thậm chí là kinh hoàng, trái ngược hoàn toàn với bộ dạng điềm tĩnh của nhóm các bô lão bề trên. Đối diện với thông tin trời đánh, thí sinh nhóm một tham gia đầu tiên lần thứ hai thờ phào nhẹ nhõm, trong cái rủi có cái may, tuy bọn họ phải đứng mũi chịu sào nhưng ít ra không bị đá kích tinh thần mạnh mẽ như hai nhóm còn lại. Không ít người còn dùng ánh mắt “cầu phúc” nhìn về phía nhóm hai.

Nhóm hai là nhóm thi đấu cuối cùng, nghĩa là nhóm chỉ có thể tồn tại tám người chiến thắng. Tổ Trịnh Bình vừa vụn tám người, tổ trưởng Bình và Lam Lâm lúc này cũng không kìm chế được sự kinh ngạc, các thành viên khác trong nhóm đã rồi tỉnh rồi mù lên, không có tâm tư nào để ý đến tình hình nhóm

hai cũng đang rơi vào hỗn loạn.

“Thật may mắn chúng ta vừa đủ tám người nhưng đây cũng là một bất lợi không nhỏ đối với mỗi thành viên nhóm hai.” Trịnh Bình khẳng định. “Mức độ cạnh tranh tăng mạnh, tuy thi đấu sau có thời gian tổ đội và bàn chiến thuật nhưng lại bị mất đi lợi thế về số người được chọn. Vốn lúc ban đầu chọn người hợp tác anh tính giảm đi hai người để bớt sự cạnh tranh cho nội bộ tổ chúng ta nhưng xem ra mỗi thành viên lúc này phải nỗ lực hết sức rồi.”

Trịnh Bình ra hiệu hợp tổ, dùng âm lượng vừa đủ để xốc lại tinh thần chiến đấu và bàn bạc lại chiến thuật. Lam Lâm bên cạnh yên lặng ngồi nghe, không tham gia ý kiến, ánh mắt thi thoảng lại đảo qua khuôn mặt nghiêm túc hiếm có của Trịnh Bình. Cái tên ba lạng nhặng này, phần lớn thời gian đều lêu lổng cợt nhả nhưng một khi đụng phải vấn đề nghiêm túc thì đúng là khá đáng tin cậy.

Trịnh Bình một bên ra về nghiêm nghị luận bàn chiến lược, một bên âm thầm sung sướng hưởng thụ ánh nhìn lúc có lúc không của Lam Lâm, càng có động lực ra về thăm trầm quyết đoán.

Hai mươi phút, lần đầu loại này còn diễn ra nhanh hơn lần đầu năm phút. Năm phút chênh lệch, số người bị loại tăng thêm một người, sức cạnh tranh bị đẩy lên một nấc mới. Chín thí sinh đứng trong vòng tròn an toàn cuối cùng cũng được thả lỏng tinh thần, toàn thân thoát lực ngồi xoài xuống đất. Hai mươi lăm phút chiến đấu không ngừng nghỉ, kẻ địch không chỉ là người thuộc tổ đội khác mà đôi khi còn đến từ chính tổ đội của mình. Tinh thần luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ, cơ bắp căng cứng luôn trực chờ để phát động về nhiều phía, nguy hiểm lao đến trực diện từ đằng trước, cũng âm thầm công kích từ sau lưng.

Khán giả vỗ tay rào rào, kích động sục sôi vì một màn “hỗn chiến” hết sức kịch tính, nếu như không phải tự mình tham gia chiến đấu thì được tận mắt chứng kiến ba mươi thí sinh tinh anh võ thuật trở hết thực lực thật sự “mãn nhãn.”

Kết thúc lượt thi đấu của nhóm ba, nhóm hai của Trịnh Bình bắt đầu lục tục đứng dậy, lần lượt tiến vào vị trí bên cạnh sân thi đấu.

Lam Lâm từ đầu đến cuối giữ vẻ trầm mặc che giấu sự căng thẳng, bàn tay nắm vào lại mở ra liên tục tổ cáo tâm trạng bất an của cậu. Lúc này, một cảm giác ám áp bỗng bao bọc khiến Lam Lâm hơi giật mình. Trịnh Bình không giấu vết thò tay nhanh chóng lau đi lớp mồ hôi ướt át, còn như có như không dùng ngón cái xoa xoa phần thịt mềm mại bên trong bàn tay cậu, lắc lắc hai cái.

Lam Lâm ngo ngẩn, khóe miệng khẽ cong lên một đường nhàn nhạt.

Lúc lấy lại tinh thần, Lam Lâm, Trịnh Bình và hai tám người nhóm hai đã đứng vào trung tâm vòng tròn. Tiếng còi hiệu lệnh vang lên, báo hiệu cuộc chiến cuối cùng của vòng loại đặc biệt bắt đầu.

Tám người thuộc tổ Trịnh Bình nhanh chóng tiến hành di chuyển tập hợp lại một chỗ theo kế hoạch. Lam Lâm và Trịnh Bình vốn đứng gần nhau nên gần như ngay lập tức kết hợp, đứng áp lưng vào nhau, làm ra tư thế sẵn sàng ứng chiến. Hai người trở thành trụ cột vững chắc nhất trong đội hình, làm tâm điểm cho sáu thành viên trong tổ tập hợp.

Trịnh Bình và Lam Lâm lưng đối lưng, ánh mắt cảnh giác đảo quanh bốn phía, nhanh chóng xác định vị trí các thành viên tổ đội của mình, đồng thời đề phòng các mối nguy hiểm đến từ tổ đội đối địch.

Khác với nhóm ba vừa vào sân đã ngay lập tức lao vào đối chiến, bầu không khí nhóm hai lúc này lắng đọng nhưng căng thẳng hơn nhiều. Mỗi thí sinh gần như không hề di chuyển gì nhiều, tăng cường cảnh giác cao độ, thủ thế vững vàng, chưa vội vàng tiến lên hỗn chiến.

Địch bất động, ta bất động. Tổ đội Trịnh Bình tuân thủ theo nguyên tắc đã được thống nhất trước, không hề có ý định chủ động tấn công. Ba mươi thí sinh trong vòng tròn giới hạn đề thật thấp hơi thở, mắt sắc đảo liên tục, hai lỗ tai cũng căng ra hết sức để nghe ngóng bốn phía.

Trên khán đài, khán giả cũng vô thức nín thở chờ đợi một màn chiến đấu của nhóm đội có thể nói là có nhiều thời gian tổ chức và chuẩn bị chiến lược nhất.

Các lão sư trên hàng ghế đặc biệt hứng thú nhìn tình hình căng thẳng bên dưới sân thi đấu, âm thầm đánh giá tiềm lực của thế hệ trẻ tuổi.

Ba mươi người chọn lấy tám người, tám người chiến thắng không chỉ là người có khả năng chiến đấu tốt nhất mà còn phải có sự may mắn nhất định. Tuy nhiên, với kiểu thi đấu tập thể này, sức mạnh cá nhân phát huy tốt hay không còn phụ thuộc rất nhiều vào tập thể, bởi vậy cấp thiết phải có một chiến lược cụ thể được vạch ra một cách nhanh chóng và vai trò của người lãnh đạo cũng được đề cao. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, liệu người được đề cử làm lãnh đạo nhất thời có thể phát huy được hoàn toàn vai trò người đứng đầu của mình? Và những thành viên tổ đội liệu có hoàn toàn tin tưởng cũng như trung thành với tổ đội vừa chỉ mới thành lập?

Có thể nói đây là một hình thức chiến đấu chứa nhiều rủi ro, nhưng cũng là thử thách thú vị mà không phải ở bất kỳ cuộc thi nào cũng có thể gặp được.

Người đầu tiên phá vỡ thế cục phòng bị không ngoài dự liệu chính là Phạm Văn Cường. Gã này đột nhiên gào to một tiếng, âm thanh rung rung phát ra từ cuống họng như tiếng lộn cát tiết, gã xoay người đột ngột một góc chín mươi độ, tung nắm đấm về phía một người đứng sau.

Vừa vặn người đứng sau này chính là Tích Nhu thâm tàng bất lộ. Vốn đứng gần Phạm Văn Cường, Tích Nhu đã đề cao cảnh giác, thấy đối thủ vừa động, y ngay lập tức liền lùi lại nửa bước, vừa giữ khoảng cách an toàn với người đằng sau vừa nghiêng người né tránh nắm đấm vung về phía mình.

Hoàn hảo không trúng, nhưng hậu chiêu còn ở sau, Phạm Văn Cường đánh trượt Tích Nhu cũng không lấy gì làm kinh ngạc, theo đà xoay mình vung tay, gã đập một cước ngược ra phía sau trúng ngực một thí sinh cao gầy. Thí sinh này vốn là thành viên trong tổ đội lâm thời của Phạm Văn Cường, bất ngờ “ăn” trọn một cước mười phần sức lực của đội trưởng, người bay ngược về phía sau, đụng trúng một người khác. Người bị đụng trúng theo phản xạ vung

tay muốn phòng thủ nhưng lực đẩy quá mạnh, lại đứng ở gần biên giới vòng tròn nhất nên mất đà lao đảo về phía sau, trước khi trụ vững đã bị một bóng đen bất ngờ quét một đường thấp, chân trụ mất đà, ngã ngửa ra sau, vừa vịn lẫn ra khỏi vòng biên.

Nói thì chậm mà sự việc diễn ra chưa đến năm giây, dường như không phải là trùng hợp mà đã được sắp đặt trước, thí sinh xui xẻo rơi vào tầm ngắm chưa kịp triển lộ tài năng đã bị đẩy khỏi vòng tròn, rành rành bị loại.

Một màn “điều hổ ly sơn” và “hy sinh con tốt” của Phạm Văn Cường lọt vào trong mắt toàn bộ những người ở đây, có kẻ cho rằng đây là chiến thuật hay ho sắc bén, cũng có người đánh giá thấp việc đã thương đồng đội.

Thí sinh cao gầy bị lấy ra làm vật dẫn trung gian tuy vẫn trụ lại trong vòng tròn nhưng không dung lại bị ăn một đập toàn lực giữa ngực, đau đớn không thể tránh khỏi, chưa biết mức độ tổn thương nhưng rõ ràng sức chiến đấu đã bị giảm đi rõ rệt, nếu không cẩn thận có thể trở thành mục tiêu tấn công tiếp theo của tập thể.

Tích Nhu nhận lúc tình huống bất ngờ, gần như không quan sát pha loại người thủ đoạn của Phạm Văn Cường, y mềm dẻo lách người, cước bộ linh hoạt, tay liên tục tung ra vài đòn đỡ lấy thế công của mấy người ngăn cản xung quanh. Như trong dự liệu, Tích Nhu là người đầu tiên trong tổ đội Trịnh Bình có thể đạt đến khu vực cột mốc trung tâm – Trịnh, Lâm. Bây giờ, tình huống liền chuyển từ hai người liên thủ thành tam giác ba người vững chắc hơn rất nhiều.

Trịnh Bình đứng ở một mũi nhọn tam giác lúc này giờ tay ra hiệu, hai thành viên tổ đội đứng bên trái liền nhận được tín hiệu này, lập tức phát động công kích. Vì lực tập trung của mọi người nhất thời đang bị chi phối bởi tình huống loại người đầu tiên nên ở phía ngược lại, hai thành viên tổ đội Trịnh Bình nhanh chóng liên thủ, cùng nhau đánh một đường tiến về phía đội trưởng đội mình. Những thí sinh khác vừa thấy động liền lấy lại tinh thần nhưng chậm trễ vài giây, tại thời điểm hỗn chiến, dù là một giây tranh thủ được cũng là rất quý giá.

Hai thành viên tổ đội Trịnh Bình tuy phát động công kích nhưng không có xu hướng chiến đấu triệt để, rõ ràng không hề muốn ép những người xung quanh ra gần biên giới vòng tròn. Hai người này liên tục di chuyển về phía trước, mục tiêu là tam giác ba người của đội trưởng Trịnh Bình.

Trịnh Bình quan sát thấy khoảng cách giữa họ ngày càng được thu hẹp, chủ động bước lên phía trước, tấn công những người đang đánh đăm loạn xạ bên cạnh, có tình một đường máu cho hai thành viên tổ mình dễ dàng đi tới.

Lâm Lâm và Tích Nhu thấy Trịnh Bình di chuyển liền lập tức di chuyển theo, cố gắng giữ vững khoảng cách an toàn, tam giác ba người không hề suy sụp. Đồng thời lúc này Lâm Lâm và Tích Nhu cũng phải chống lại những công kích đến từ hai phía, bảo vệ sau lưng Trịnh Bình để hắn có thể tiến lên phá vỡ trước.

Lâm Lâm giật người sang phải, tránh thoát một cú móc hiểm, ngay lập tức liền phải cúi thấp đầu né liên hoàn cước đến từ phía trên, cậu đang gần như một mình chiến đấu với hai thí sinh khác. Lâm Lâm biết nếu cậu trúng chiêu, để “xông” một trong bất cứ ai trong hai kẻ này thì sau lưng Trịnh Bình sẽ gặp nguy hiểm bởi vậy cậu hết sức tập trung tinh thần, không dự định tấn công mà chỉ liên tục né tránh, phòng thủ.

Cùng cảnh ngộ, Tích Nhu bên cạnh cũng đang phải ứng chiến với hai người, động tác của y nhanh nhẹn linh hoạt, trông mềm dẻo nhưng lại mang sức mạnh tiềm tàng, không ngừng đẩy lùi thế công mãnh liệt. Tích Nhu hiểm hóc né được vài đòn công kích từ đối thủ, ăn miếng trả miếng lại không ít, thậm chí còn tranh thủ được kẻ hở căn hộ Lâm Lâm vài chiêu đánh lén. Lâm Lâm âm thầm cảm kích nhưng cũng không có nổi một giây xao nhãng, tinh thần tập trung cao độ.

Bên tai lại có tiếng gào thét, âm thanh đan thép như tiếng kim loại va chạm làm thính giác tê liệt, nhất thời Lâm Lâm cảm thấy đau buốt như bị xuyên thủng màng nhĩ, toàn thân cứng đờ.

“Nguy hiểm!” Tích Nhu hét lên.

Phịch, bộp.

Lúc ý thức được, hai cẳng chân đang gần mặt Lâm Lâm trong gang tấc, cậu trợn tròn mắt. Tình huống nguy hiểm, tốc độ quá nhanh!

Trịnh Bình không biết từ lúc nào đã kịp thời dùng ống đồng ngăn chặn một cước của kẻ đánh lén Lâm Lâm.

Phạm Văn Cường.

Mũi giày của Phạm Văn Cường còn cách gò mà Lâm Lâm không đến hai mươi cen ti mét, bị cẳng chân dài của Trịnh Bình cứng nhắc giữ lại trên không, không thể tiến thêm nổi dù chỉ là chút xíu.

Phạm Văn Cường mặt đỏ tía tai, tức giận thu chân, ánh mắt lóe lên thâm độc.

“Con mẹ mày, vẫn là chiêu trò ăn gian bản thiêu cũ mèm! Da mặt mày càng ngày càng dày rồi đấy Phạm Văn Cường.” Trịnh Bình không hề khách khí hung hăng mắng chửi.

“Cũ mèm nhưng vẫn hiệu quả đấy thôi, da mặt mỏng thì có thể chiến thắng được chắc!”

Phạm Văn Cường cười khẩy, lại gần giọng đe dọa.

“Trịnh Bình, biệt hiệu Tham Lam, võ đường Thanh Phong, Hà Nội, năng lực toàn diện, gần như không có nhược điểm. Nhưng xem ra ngày hôm nay bị

tao khai thác trứng rồi, thằng nhãi ẻo là này có vẻ quan trọng với mày quá nhỉ. Tên gì nhớ? Lam Lâm phải không?”

Chẳng cần nói dứt lời, Phạm Văn Cường bỏ nhào qua ra liền tiếp ba, bốn chiêu, toàn nhằm vào những chỗ yếu hại trên cơ thể, tưởng như tấn công dồn dập Trịnh Bình, chẳng ai ngờ đòn cuối cùng lại ác ý nhắm vào hạ bộ Lam Lâm vẫn đứng ngay phía sau.

Vốn đã đề cao cảnh giác, Lam Lâm thật lùi lại nửa bước, vung chân lên chặn đứng đường công kích sắc bén của Phạm Văn Cường. Cùng lúc, Trịnh Bình tức giận liều mạng áp sát, thụi cho gã một cú đầu gối làm cơ thể Phạm Văn Cường lệch hẳn về một bên, suýt chút nữa mất đà ngã lăn ra sàn.

Tình huống tốt!

Lam Lâm phản xạ muốn nhảy lên đón cho Phạm Văn Cường gục hẳn nhưng vừa động đã ngay lập tức bị một lực tay mạnh mẽ kéo ngược về phía sau, trong gang tấc né tránh một tập kích bất ngờ.

Phạm Văn Cường ghim người, loạng choạng đứng thẳng dậy. Gã được đồng đội cấp cứu kịp thời, suýt chút nữa người ứng cứu còn đánh trúng Lam Lâm, xui xẻo là tên Tích Nhu bên cạnh phản xạ quá nhanh.

Trịnh Bình lạnh mắt nhìn kẻ đánh lên, lại liếc thấy bàn tay Tích Nhu vẫn chưa buông khỏi người Lam Lâm, ngọn lửa vô danh hùng hực bốc lên trong lòng. Hai mắt hần đỏ ngầu như máu, chỉ muốn trút hết tức giận lên Phạm Văn Cường và đồng bọn. Tuy nhiên hần vẫn giữ lại được lý trí của mình, đây không phải là lúc ham chiến, phải giữ vững kế hoạch ban đầu đề ra thì mới có thể nắm chắc chiến thắng.

Và đặc biệt là loại bỏ thằng khốn Phạm Văn Cường kia!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vòng Tròn Phòng Ngự

Vòng tròn phòng ngự

Lợi dụng tình huống và chạm của Trịnh Bình và Phạm Văn Cường, hai thành viên gần nhất của tổ đội Thiết Ứng linh hoạt luồn lách, thành công áp sát được tổ trưởng của mình. Tuy một người trong đó bị tổn thương nhưng ở mức độ nhẹ, chỉ tạm thời đau nhức làm giảm tốc độ cổ chân, không ảnh hưởng quá nhiều đến năng lực thi đấu.

Thời gian mới trôi qua chưa đầy mười phút, tổ đội Thiết Ứng bây giờ tổng cộng đã có được năm trên tám người tập hợp, quá nửa số thành viên trong tổ, đây là một bước khởi đầu hết sức suôn sẻ. Trịnh Bình đảo mắt quan sát một vòng, lần nữa xác định vị trí của ba thành viên còn lại, trong đầu nhanh chóng tính toán hướng đi. Ba người kia đứng rải rác trong vòng tròn, khoảng cách tương đối xa trung tâm, bất lợi ở chỗ có một người trong đó đang đứng rất gần đường biên giới nên trở thành đối tượng bị tập trung tấn công.

Tiết tấu cuộc chiến của nhóm hai không dồn dập và hỗn loạn như hai nhóm trước mà hết sức chậm rãi và cẩn trọng. Mỗi thí sinh đứng trong vòng tròn đều đang tính cặn kẽ từng đường đi nước bước. Nhóm hai có thể nói là nhóm hội tụ nhiều ngôi sao sáng nhất trong giải thi đấu này, chỉ riêng ba người Trịnh Bình, Tích Nhu và Phạm Văn Cường thôi đã đủ để khiến vòng loại trở nên long trời lở đất rồi. Tình thế lúc này có vẻ như đang bất lợi cho Phạm Văn Cường vì Trịnh Bình và Tích Nhu dường như đã ở cùng một phe, nhưng xét về thực lực tổng hợp thì tổ đội của Phạm Văn Cường vượt trội hơn cả về nhân số lẫn sức chiến đấu trung bình.

Thành viên đang đứng gần đường biên của tổ Trịnh Bình là một võ sinh đến từ một võ đường không mấy nổi tiếng nhưng lại đặc biệt có khả năng phòng ngự tốt, ít nhất hiện tại người đó không quá chật vật khi phải đối chiến cùng lúc với ba đối thủ, trong đó có hai người thuộc về tổ đội Phạm Văn Cường.

Xét tình hình chung, thành viên áo đỏ đứng gần đường biên nhất đang ở tình huống nguy hiểm cần cấp cứu nhất. Tất nhiên, Trịnh Bình vì chiến thắng mà có thể bỏ qua thành viên đó để tranh thủ tập hợp hai người còn lại, nhưng dựa trên tiêu chí ngay từ phút ban đầu tổ đội được thành lập, hần không thể bỏ lại dù chỉ là một người. Nếu tại thời điểm này, hần mất nhắm mắt mở lòng đi bất cứ một thành viên nào thì không khác gì tự tát vào mặt mình và tuyên bố cho tất cả rằng hần chỉ là kẻ qua cầu rút ván. Đến lúc đấy, lòng tin của các thành viên tổ đội tạm thời này không tan rã thì cũng rạn nứt.

Trịnh Bình làm một vài dấu hiệu, cho bốn đồng đội phía sau mình ba giây tiêu hóa rồi đập mạnh chân, lợi dụng sức bật phi về phía trước như tên bắn. Tích Nhu và Lam Lâm ngay lập tức chuyển mình bám sát, chia nhau chếch hai bên trái phải Trịnh Bình, hai thành viên còn lại sắp thành hàng dọc sau lưng Trịnh Bình, lấy tổ trưởng làm đầu mũi tên, người bị thương nhẹ bao bọc ở giữa.

Phạm Văn Cường vừa thấy Trịnh Bình có động tĩnh liền không hề chậm trễ nhào sang. Gã đã xác định mục tiêu trận này phải là loại Trịnh Bình cho bằng được, nếu không dựa vào lợi thế hỗn chiến tiêu hao thể lực thì đến những vòng sau đấu đối kháng, gã chưa chắc đã có thể đánh bại được Trịnh Bình. Phạm Văn Cường nghiêng răng nghiêng lợi, gã đã từng thua dưới tay Trịnh Bình hai lần rồi, lần này phải nắm chắc phần thắng phục thù!

Phạm Văn Cường lao lên đánh chính diện, quyền cước tung ra như sấm sét, mồm miệng cũng không thua kém rống to như sấm. Trịnh Bình bị tiếng gào của Phạm Văn Cường làm cho hai tai ong lên, bức bối ra tay cũng nặng hơn ba phần, dốc hết toàn lực ứng chiến.

Phạm Văn Cường đánh liền tù tì hơn mười chiêu, đột nhiên thụt lùi về sau, một bóng đen ngay lập tức tiến lên thế vào chỗ của gã. Trịnh Bình neho mắt nhận ra, kẻ mặt chuột này chính là kẻ khi nãy đánh lên Lam Lâm, cứu trợ Phạm Văn Cường. Mặt Chuột, tạm gọi như vậy vì hắn cũng không biết tên, tuy ngoại hình không khác gì con chuột (?) nhưng quả thật cũng có chút bản lĩnh. Kẻ này dùng tốc độ nhanh nhất có thể đấu đá Trịnh Bình, Trịnh Bình hừ mũi, cũng khá nhưng còn chưa đủ.

Phịch.

Trịnh Bình quyết đoán chặt một đường bá đạo xuống bả vai Mặt Chuột, Mặt Chuột rú lên đau đớn, chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị Phạm Văn Cường ném ngược ra đằng sau, gã lảo nhủ thế vào.

Lúc này mà còn không nhận ra chiến thuật xa luân chiến của Phạm Văn Cường thì đúng là mắt mù rồi, gã này chắc chắn muốn lợi dụng ưu thế nhân số để làm tiêu hao thể lực của Trịnh Bình, tổ trưởng đóng vai trò quan trọng nhất trong tổ đội và cũng là người có bản lĩnh cạnh tranh nhất trong cuộc thi đấu này.

Lam Lâm, Tích Nhu cũng như hai thành viên còn lại thì nhàn nhã hơn, tuy họ cũng phải không ngừng phòng thủ những công kích đến từ hai tổ đội còn lại nhưng về cơ bản họ không gặp nhiều nguy hiểm. Phần nhiều thời gian chỉ là một đối một, những thí sinh tổ khác hiện giờ đang rải rác trong vòng tròn đánh lộn lẫn nhau, hoặc tạo thành tổ nhỏ hai, ba người dồn ép một người ra khỏi vòng tròn giới hạn.

Trịnh Bình bên này chiến đấu kịch liệt, Phạm Văn Cường chưa đánh được hai mươi quyền đã lại lui ra, thay chỗ của gã là một khuôn mặt xa lạ, Mặt Chuột không biết lúc này đã chạy đi nơi nào ẩn nấp.

Trịnh Bình một đẳng đối phó kẻ địch trước mắt, không ngừng cố gắng tiến lên phía trước, thu hẹp khoảng cách với thành viên áo đỏ đang gần đường biên, một đẳng không quên quát sát tình huống bên phía Lam Lâm. Hắn có thể nhận ra Phạm Văn Cường không biết vô tình hay cố tình mà mỗi lần rút xuống luôn hướng về phía bên phải hắn, nơi Lam Lâm đang phòng thủ.

Bảy bước.

Sáu...

Năm...

"Chính là lúc này! Chuẩn bị!" Trịnh Bình đột nhiên quát lên.

Thành viên áo đỏ mắt thấy tổ trưởng áp sát đến phạm vi nhất định, nhận được mệnh lệnh liền quả quyết bỏ qua phòng thủ bên mạn sườn đầy nguy cơ, ngồi thụp xuống, toàn thân co rút, nén lại hết như một chiếc lò xo.

"Lên!"

Thành viên áo đỏ tức khắc đạp chân tung người lên không, ở độ cao vượt quá đầu người mà xoay một góc một trăm tám mươi độ, toàn thân vẽ nên một vòng cung tuyệt đẹp phi thẳng về phía tổ đội.

Các thí sinh đang hợp lực tấn công thành viên áo đỏ trở mắt, cái quái gì vậy! Không phản ứng kịp trước hành động bật nhảy điệu nghệ của đối thủ, mấy người còn sống lại ở một tư thế tấn công. Phạm Văn Cường cách đây không xa chứng kiến màn này lên sùi mào rú lên.

"Chúng mày còn đứng đấy?!"

Nói đoạn gã lấy đà lao vút lên không trung, tính dùng một cước xông phi cản lại đường bay người của Áo Đỏ. Nếu tấn công này của Phạm Văn Cường chuẩn xác, lực xông phi kèm với phản chấn đến từ cú nhảy có thể không chỉ khiến Áo Đỏ bay ra khỏi vòng tròn biên giới ngay lập tức mà còn trực tiếp gây ra chấn thương không hề nhỏ.

Trịnh Bình nhếch mép, biết chắc Phạm Văn Cường sẽ không ngoan ngoãn để yên cho hắn thực hiện được màn cứu biên đẹp mắt này. Vừa thấy gã lao lên, Trịnh Bình nhào lộn một vòng, dùng hai tay làm điểm chống, tung người lên không trung.

Màn "không chiến" này quả thực đủ khiến người xem mãn nhãn. Thời gian dường như dừng lại vào chính khoảnh khắc tung mình lên cao điệu nghệ của ba nhân vật này. Áo đỏ vẫn còn đang tạo dáng vẽ nên đường cong Parabol chuẩn mực, Phạm Văn Cường khi thể sấm sét xoạc chân lao đến đầy hiểm hóc như muốn đập đứt đôi xương sống Áo Đỏ, Trịnh Bình điệu nghệ dùng một tư thế "cầu vồng sau mưa" từ một góc khác tham chiến. (-_-!!)

Chân Trịnh Bình mở ra như gong kim, mệnh mễ cắt ngang đường bay của Phạm Văn Cường, lôi thẳng gã từ trên không cách mặt đất hơn hai mét xuống nện thẳng cả người xuống sàn thi đấu.

Bụp! Hự.

Phịch!

Phạm Văn Cường đau muốn học máu, nửa người dưới bị Trịnh Bình siết chặt, lại chịu lực va chạm nặng nề với mặt sàn, xương cốt từ đầu đến chân như bị nghiền nát.

Mặt Chuột từ xó xỉnh nào đó lúc này kịp thời nhảy ra, vốn định lần nữa tóm lấy Phạm Văn Cường vừa thất bại lùi lại phía sau, tay chưa vươn ra được

nửa đường đã bị một chiêu cầm nã thù bắt lại cứng ngắt.

"He, chuột nhắt, chạy đi đâu?"

Mặt Chuột sồn gai ốc, sợ hãi nhìn chủ nhân giọng nói dịu dàng không ăn nhập với sức mạnh trên tay.

Tích Nhu cong cong đôi mắt, biểu tình trên mặt vừa xinh đẹp lại vừa thân thiện, trái ngược hoàn toàn với lực đạo đang xuất ra.

"Xét thấy mày đã "trung thành" với chủ nhân như vậy thì cho cả hai người cùng ra đi luôn."

Nói dứt lời, Tích Nhu giật Mặt Chuột ngược về phía mình, nhưng chân phải lại co lên đạp thật mạnh. Trong khoảnh khắc hai bàn tay vốn khăng khít nắm chặt buông ra, Mặt Chuột mới biết được hóa ra mình cũng có thể vẽ ra đường một đường Parabol xinh đẹp không kém ai kia, nhưng đáng tiếc quỹ đạo đường cong này lại hoàn toàn không đúng, hẳn là hướng ra ngoài vòng biên.

Tuyệt! Tuyệt!

Hai tiếng còi ngắn vang lên, tuyên bố hai thí sinh chính thức bị loại.

Lam Lâm dùng nửa con mắt nhìn hai "xác chết" dẫy dựa muốn vùng dậy đằng xa một giây, rồi lại tiếp tục chú tâm vào công cuộc chiến đấu của mình.

Phạm Văn Cường và Mặt Chuột không phục, trận đấu mới diễn ra được mười phút, hà có gì kẻ mạnh như gã lại có thể dễ dàng bị loại. Thậm chí còn là loại đầu tiên? Mẹ kiếp! Không thể nào như thế được!

Hai tên chưa kịp xông lên muốn lao vào vòng tròn hỗn chiến thì đã bị bảo an bên rìa sân khấu vào cấp nách lôi ngược ra sau. Phạm Văn Cường vùng vẫy kháng cự vài cái liền nhận được ánh mắt cảnh cáo của người chủ trì và trọng tài gần đó. Gã hậm hực nuốt xuống cơn giận này, dẩy mạnh một cái ra khỏi chế ngự của bảo an, mặt mũi hầm hầm bước thẳng ra ngoài sân thi đấu. Gã đi một mạch lên khán đài, tìm đúng vị trí của đồng bạn, ngồi phịch xuống. Mấy người xung quanh vốn đã biết "chất" Phạm Văn Cường, giờ nhìn ánh mắt đỏ ngầu của gã mà thấy sợ hãi trong lòng, không dám hé răng một lời. Cũng phải thôi, lúc tới đây đâu có ai ngờ với thủ đoạn và năng lực của gã, Phạm Văn Cường sao lại có thể bị loại từ vòng gửi xe như vậy chứ.

Bên trên sân thi đấu, trận hỗn chiến vòng loại này đương nhiên vẫn tiếp tục. Không có sự tồn tại của Phạm Văn Cường, trận đấu trở nên "thuần khiết" và dễ nắm bắt hơn. Trịnh Bình phát huy hiệu quả vai trò của một đội trưởng, vừa làm mũi nhọn tấn công, vừa làm lá chắn phòng thủ, không chỉ gom lại đủ số thành viên của tổ đội mà còn nhanh chóng sắp xếp đội ngũ chỉnh tề. Tám người chia ra đứng ở tám vị trí khác nhau, thành một hình tròn nhỏ chính giữa trung tâm vòng tròn giới hạn. Thành viên tổ đội đứng quay lưng vào nhau, chừa lại một khoảng trống nhỏ ở vị trí trung tâm, bắt đầu chiến lược phòng thủ.

Trịnh Bình đã tính toán đúng, loại bỏ Phạm Văn Cường chính là chìa khóa then chốt để có thể tiến hành chiến lược phòng thủ. Với âm mưu thủ đoạn của Phạm Văn Cường, gã có thể dễ dàng xáo trộn đội hình và gây ra nhiều tình huống bất lợi cho tổ Thiết Ứng. Tổ đội Trịnh Bình lúc này hiển nhiên đã kiến tạo được đội hình vững chắc nhận, bắt đầu chỉ thủ, không công.

Hai tổ đội còn lại trong nhóm nhanh chóng nhận ra tình hình bất lợi nhưng họ không có cách nào ngăn cản, lên một người liền bị đánh bại một người, lên hai người bị đánh bại hai người. Trịnh Bình quá mạnh, Tích Nhu không thể xem thường, còn chưa kể những người còn lại thần kỳ có thể liên kết hết sức chặt chẽ. Trơ mắt nhìn tổ đội Trịnh Bình xây dựng hàng rào phòng ngự, hai tổ còn lại cuống đến giậm chân. Phạm Văn Cường – thủ lĩnh một tổ đội trong nhóm đã bị đánh bay từ giây phút đầu, tổ đó giờ như rã mất đầu, không hề có sự liên kết, mỗi người một ý bắt đầu lung tung đầu đá không phân biệt địch ta.

Có kẻ muốn xông lên tấn công tổ Thiết Ứng của Trịnh Bình, "bụp bụp", nhận liền một đám và một cước toàn lực, kẻ xấu số mạnh động đó lướt gió như khinh công trong phim kiếm hiệp, chỉ tiếc là đường đi giạt lùi, lướt thẳng ra ngoài vòng biên.

Giải quyết thêm một tên, nhẹ nhàng như không! Trịnh Bình quay sang phía Lam Lâm cười đắc chí như muốn được khen thưởng. Lam Lâm hừ mũi khinh thường. Trịnh Bình lại đánh bay một người không biết sống chết lao vào đánh lén lúc hắn đang mải tranh công.

Dường như nhận thấy sự bất khả xâm phạm của vòng tròn Thiết Ứng, hai tổ còn lại hoang mang không biết nên bắt đầu từ đâu. Hiện giờ chỉ còn hai lựa chọn. Một, hai tổ tự đánh lộn lẫn nhau, loại được kẻ nào thì loại. Hai, hai tổ liên kết hợp lực phá vỡ một mắt xích của vòng tròn phòng thủ đội Trịnh Bình, như vậy mới có thể có cơ may chiến thắng.

Hiện nhiên người có đầu óc sẽ thiên về phương án thứ hai, nhưng thực tế cũng không thiếu kẻ tự duy hơi kém, không ít người vẫn đang hỗn loạn đánh nhau ngay phía gần mép vòng biên, tranh thủ thời gian loại bỏ đối thủ được phút nào hay phút nấy. Một số ít "người có đầu óc" tập trung lại với nhau, tạm thời nghe theo chỉ huy của một tổ trưởng còn sót lại, bàn mưu tính kế trong vòng chưa đến ba mươi giây, chọn ra mắt xích yếu nhất của vòng tròn để đột phá.

Trịnh Bình mắt thấy những kẻ ngoài kia bắt đầu có xu hướng liên minh, khoe miệng khề nhếch, lộ ra răng nanh sắc nhọn trắng bóng, nham hiểm không khác gì chó sói săn mồi ẩn chứa vẻ đẹp hoang dã.

Lam Lâm lắc mạnh đầu, giờ phút căng thẳng, cậu đang nghĩ lung tung cái quái gì vậy.

Quân địch tấn công!

Hai tổ đội còn lại hợp được thành một liên minh vững chắc, số lượng người hiển nhiên áp đảo tổ đội Thiết Ứng, tính dùng chiến lược "lấy thịt đè người"

tấn công vào mắt xích yếu nhất của Thiết Ưng để phá vỡ thế phòng thủ của đội này.

Mắt thấy đối thủ đang lao đến với khí thế dũng mãnh, tim Lam Lâm "thịch" một cái đập sai nhịp, nắm chặt bàn tay căng thẳng, toàn thân gồng lên cố gắng điều động sức mạnh cơ bắp.

Một, hai, ba!

"Mở!"

Trịnh Bình quát to một tiếng, cả đội hình đang xếp vòng tròn liền tách ra một khe hở, mắt xích bị tấn công không do dự liền đứt gãy, tách về hai phía. Nhóm người đã lao tới sát rạt nhưng nháy mắt lại mất đi đối thủ, theo quán tính người vẫn hướng về phía trước. Còn chưa kịp định hình, những người vừa lao vào ngay lập tức cảm giác được nguy hiểm phía sau lưng nhưng trở tay không kịp nữa rồi.

"Phịch, phịch, phịch!"

Liên tiếp những âm thanh nặng nề vang lên, tổ đội Trịnh Bình dựa theo quán tính đang lao đến của những người kia mà tung ra liên tiếp vài cú xông phi, dễ dàng giúp "đoàn tàu" tăng tốc. Phía bên kia đội ngũ Thiết Ưng lại đứt thêm một mắt xích, mở thêm một "cửa" cho "đoàn tàu" đang lao đến không phanh. Bằng tốc độ không thể kiểm soát, cả đám ngã rạp, người sau đè lên người trước, chồng chất lên nhau, tiếp đất đau đớn tại "ga" ngoài vòng biên.

Thêm sáu thí sinh bị loại, khán giả há hốc mồm. Phía trên khán đài, một vài vị bô lão lấy tay đỡ trán, không hện mà có cùng suy nghĩ, "Mấy thằng ngu này không phải là đệ tử của ta."

Liên một lúc loại một đám người như trò trẻ con, tổ đội Trịnh Bình khí thế dâng trào, thậm chí có người không kìm chế nổi cười "ha ha" hai tiếng. Những thí sinh còn lại trong vòng tròn khóe miệng giật giật, may mắn bọn họ chỉ tung ra sáu người vừa rồi thăm dò, nếu lên hết cả đám thì chẳng phải giờ phút này trở thành trò cười hay sao.

Trịnh Bình gạt gù tâm đắc một hồi, ánh mắt không quên cảnh giác đề phòng đối thủ, một bên lại nhai với Lam Lâm tự tăng bốc mình có tầm nhìn xa trông rộng, thông minh bác học, chiến lược chỉ huy tuyệt vời.

Lam Lâm nhìn xuống suy nghĩ muốn quay sang hỏi tên đang đắc chí ngồi ngồi bên cạnh kia, "Đều là thủ đoạn, tại sao Phạm Văn Cường thì gọi là âm mưu hèn hạ, Trịnh Bình hẳn lại gọi là thông minh chiến lược?"

Trên sân thi đấu bây giờ, ngoài tổ đội của Trịnh Bình vẫn giữ nguyên quân số, còn lại cũng chỉ vòn vẹn mười người. Lúc này có thể nói lực lượng hai bên tương đối cân bằng nhưng nhìn thế nào cũng thấy tổ đội Thiết Ưng đang chiếm ưu thế. Tám người, ai nấy đều mang vẻ ung dung thoải mái, không hề có dáng vẻ chật vật như mười người kia.

Không còn lựa chọn nào khác, mười người còn lại vẫn chỉ có thể lựa chọn phương thức tấn công kiểu cũ, đánh vào mắt xích để phá vỡ vòng tròn phòng ngự. Nhưng lần này có kinh nghiệm của sáu chiến sĩ tiên phong đã anh dũng "hi sinh", mười người này tấn công cẩn trọng hơn nhiều.

Mười người tấn đều ra ở trong phạm vi nhỏ khiến tổ Thiết Ưng không nhìn ra được là họ đang muốn tấn công vào vị trí nào trên vòng tròn. Nhận ra mục đích che mắt của đối thủ, Trịnh Bình phát tay ra hiệu, từng thành viên trong đội di chuyển bước nhỏ theo chiều ngang. Hình tròn phòng ngự vốn cố định, bây giờ bắt đầu chuyển động có trật tự, chậm chạp nhưng không mất đi sự linh hoạt.

Vị trí của Trịnh Bình hiển nhiên là trung tâm đầu não, nơi này tập trung hai ngôi sao sáng nhất trong tổ đội là Trịnh Bình và Tích Nhu, sức mạnh của hai người này khiến đối thủ phải kiêng kỵ. Nhưng lý do vì sao hai người này không tách ra đứng ở hai vị trí khác nhau? Tất nhiên là bởi đội hình này cần một mũi nhọn mang sức mạnh tập trung.

Mười thí sinh phía bên ngoài di chuyển đến đâu, vòng tròn liền xoay đến đấy, xoay đi xoay lại, Trịnh Bình – tổ trưởng tổ Thiết Ưng vẫn luôn nằm ở vị trí trung tâm.

Năm phút trôi qua, tình hình vẫn không có gì thay đổi, đội phòng ngự vẫn cứ phòng ngự, đội nhăm nhe tấn công vẫn chưa tìm được điểm đột phá.

Cả khán đài thi đấu đều nín thở im lặng chờ đợi lần công kích cuối cùng mang tính chất quyết định này.

Tình hình giằng co kéo dài mãi thế này không được, mười người bên ngoài bắt đầu mất kiên nhẫn, bước tới nơi nào cũng không tránh thoát được Trịnh Bình như lang như hổ. Họ mà nhào tới chắc chắn không sút đầu thì mề trán, không ai muốn là người đầu tiên bị Trịnh Bình "cử hành" cả, cũng không ai muốn mình phải nhận lấy số mệnh bị loại như những người vừa xong.

Chính giữa, Trịnh Bình nhe nanh múa vuốt, chắc chắn không thể đột phá. Bên trái, Tích Nhu mỉm cười hài hòa thuần chất, mười người không hện mà cùng rùng mình. Bên phải, người bên phải này, không biết tên, là một kẻ vô danh, năng lực không rõ, trông đáng đáp... Được rồi, bắt đầu từ đây đi!

Một người trong đội ngũ mười người hô lớn một tiếng! "Phá!"

Như mũi tên chỉ huy, người này lao lên trước đánh mạnh về phía Lam Lâm đứng ngay bên phải Trịnh Bình, chín người còn lại nhận được tín hiệu, không đến một giây liền xác định xong đối tượng mà tổ trưởng muốn tấn công, tất cả liền nhào lên!

Lam Lâm thật muốn chửi bậy!

Vì lý do gì mà cậu tự nhiên trở thành đích ngắm của những kẻ này chứ! Bất nạt người vừa phải thôi!

Ca thán chỉ trong tích tắc, tay chân còn phải nhanh hơn, Lam Lâm lập tức vùng quyền hóa giải đòn công kích mãnh liệt đến từ phía chính diện.

Trịnh Bình đoán không sai, chắc chắn những kẻ này sẽ tấn công vào Lam Lâm, mắt xích ản số duy nhất trong lá chắn phòng ngự.

Trong mắt đối thủ, Lam Lâm chỉ là một kẻ yếu ớt vô danh, trông thì không có bao nhiêu sức lực, thực tế thì cũng không khác suy nghĩ của họ lắm đâu. Nhưng họ lại tính sai một điều, Lam Lâm trong mắt Trịnh Bình, chính là bảo bối, là báu vật phải bảo vệ, không đặt bên người, không ở trong tầm mắt không thể nào yên tâm.

Vậy nên, nói thế nào nhỉ, tấn công Trịnh Bình thì sẽ phải hứng chịu 100% sức mạnh, nhưng tấn công Lam Lâm à, chúc mừng! Các bạn đã bốc thăm trúng thưởng được một con siêu cấp yêu quái hình sói ngoài hành tinh bộc phát 300% sức mạnh.

Vèo! Một cú đấm, đánh bay một người.

Vù! Một đá sang ngang, loại thêm một kẻ.

Xoạt Xoạt Xoạt! Năm áo vút con nhà người ta đi như vút rác.

Lam Lâm lùi xuống một bước, ngán ngẩm khoanh tay nhìn kẻ bá đạo trước mặt, tên này rút cuộc muốn gì đây? Cậu vừa muốn lao lên đối chiến liên bị chặn trước mặt, né sang trái muốn tấn công liền bị hấn giành mất, dịch sang phải phòng thủ thì tên này đã vuron móng vuốt ra đỡ lấy. Lam Lâm đến bây giờ mới sâu sắc cảm nhận được ý nghĩa của vị trí "bình vôi".

Có Trịnh Bình rồi, Lam Lâm cậu để làm gì cơ chứ, haiz.

Toàn thể thí sinh đánh qua đám lại, đội hình phòng ngự về cơ bản vẫn giữ nguyên, đối thủ ngày một ít đi, tình hình bắt đầu hỗn loạn. Những kẻ ngoại đạo cuống lên, tro mắt nhìn hết người này đến người kia không bị Trịnh Bình đánh bay thì cũng là bị tổ Thiết Ứng loại bỏ, họ bắt đầu mất đi không chế, tấn công loạn xạ.

Được ăn cả, ngã về không, đã vậy thì đánh bừa đi! Rất nhanh chóng, mốc "không" đã đạt được.

Thí sinh cuối cùng anh dừng về một đường cong đẹp mắt trên không trung, "bịch", rơi ra ngoài vòng tròn giới hạn, chính thức đóng màn cho buổi biểu diễn áp đảo của tổ đội Thiết Ứng.

Tuyết!

Tiếng còi dài vang lên tuyên bố cuộc chơi chấm dứt, à nhầm, vòng loại kết thúc. Khán giả đứng lên vỗ tay rào rào, các bị bỏ lỡ phía khán đài riêng cũng có người không kìm được hưng phấn mà mặt đỏ tai hồng, vỗ tay phành phạch.

Võ sư Thanh Phong bình tĩnh vượt chòm râu dài, dáng vẻ cao thâm khó dò, trong mắt ánh lên tia sáng tự hào nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nhẹ, không bình luận gì thêm.

Một góc nào đó, Minh Ngọc nhất thời quên mất oán giận của bản thân, nhảy nhót hưng phấn gào tên Trịnh Bình. Anh Thạch đứng phía sau cũng hòa vào sự kích động của mọi người, mắt không quên khinh bỉ liếc nhìn nhóc con ngây thơ đằng trước.

Phạm Văn Cường khuất trong đám người, hần học nhìn chằm chằm tám thí sinh chiến thắng trên sân thi đấu, nói chính xác hơn chính là nhìn Trịnh Bình, và người đang đứng sát bên cạnh hắn.

Trịnh Bình sung sướng đứng ở vị trí trung tâm chống nạnh cười ha hả không chút kiêng kị, phô trương nhưng hào sảng, không khiến người ta có cảm giác chán ghét. Tên này thấy cười còn chưa đủ, liền kích động nắm lấy tay Lam Lâm giờ lên thật cao. Các thành viên khác tổ đội thấy thế cũng bắt chước theo, kích động nắm lấy tay nhau giờ lên quá đầu đầy sung sướng. Tuy chỉ là vòng loại thôi nhưng cảm giác này thật quá tuyệt vời!

Tích Nhu không biết từ lúc nào, từ vị trí bên trái Trịnh Bình đã đổi sang phía Lam Lâm, không dấu vết nắm lấy tay cậu, cũng giờ lên thật cao.

Lam Lâm giật mình vì cảm giác lạnh lẽo xa lạ, vừa quay sang liền nhìn thấy ánh mắt cong cong đầy ý cười dịu dàng của người đàn ông thanh nhã kia.

Tích Nhu dùng âm lượng vừa đủ, nói với Lam Lâm. "Chúng ta chiến thắng rồi."

Lam Lâm ngẩn người, chưa kịp đáp lại đã thấy tay mình bị giật thật mạnh, thoát ra khỏi cảm giác lạnh lẽo xa lạ.

Trịnh Bình hằm hằm tức giận kéo giật Lam Lâm lại về phía mình, nắm cả hai bàn tay cậu thật chặt, tư thế độc quyền chiếm hữu.

Tích Nhu đối với khiếu khích của Trịnh Bình dường như không quan tâm lắm, nhún nhún vai rồi quay đầu ung dung đi thẳng, khéo léo che giấu tiếc nuối còn vương trên khóe mắt.

Trịnh Bình gườm gườm nhìn bóng lưng Tích Nhu như muốn khoan cho y thùng lỗ chỗ, rồi lại quay sang gườm gườm nhìn Lam Lâm. Lam Lâm tròn mắt, lời mắng nhiếc còn chưa nói ra miệng đã bị tên thô lỗ này chặn họng.

"Cám!"

Lam Lâm, "?"

"Cám! Quyên! Rũ! Đàn! Ông!"

Mẹ kiếp! Tên điên này! Lam Lâm á khẩu, trợn muốn lòi con mắt.

Nghĩ ngợi hai giây, Trịnh Bình lại tiếp tục bỏ sung.

"Cả đàn bà cũng không được!"

Bụp!

Vòng loại quái dị lúc này mới chính thức kết thúc, bằng một cú đấm trời giáng của đồng đội Lam Lâm, bia ngắm khuôn mặt tổ trưởng Trịnh Bình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đường Vào Tình Yêu Có Vạn Lăn Sầu

Đường vào tình yêu có vạn lăn sầu

"Lam Lâm, ăn cánh gà này đi~"

"Đây, ăn cả dưa chuột nữa nè~"

"Ủm ừm, khoai chiên rất giòn, ăn thử miếng đi! Chấm tương ớt hay tương cà nào? Aaa, há mồm ra nào~"

Người nào đó liên tục bị âm thanh chảy nhót công kích màng tai, đỉnh đầu vùn vùn mây đen, dây thần kinh mang tên "nhẫn nại" nảy lên "thình thịch thình thịch" đe dọa đứt phụt. Ấy vậy mà thủ phạm đang xài công phu "ma âm xuyên não" không hề có ý thức tự giác, giữa nhà ăn đông đúc vẫn cứ như nơi không người, dùng giọng nam trầm trầm của mình uốn éo gọi tới gọi lui.

Lam Lâm đánh rớt chiếc nĩa xiên thịt gà trắng mịn đưa tới sát miệng, hung hăng trừng mắt về phía đối diện.

"Câm mồm!"

Đối lại vẫn chỉ là một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, dường như không hề phải chịu chút áp lực nào.

"Anh đang diễn trò quỷ gì vậy?" Lam Lâm gằn giọng.

"Aaa- bé ngoan há to miệng nào, phải ăn nhiều thì mới có sức để chiêu chiến đấu tiếp nha!"

Trịnh Bình lắc lư cái nĩa vừa mới cầm lên, kiên quyết không lùi bước. Hừ, đừng tưởng rằng hắn không hề biết cái tên Tích Nhu éo là kia đang ngồi ở bàn sát cửa sổ nhìn chăm chăm về phía bên này! Không làm phò trương một chút chắc chắn tên éo là đó sẽ còn ôm hi vọng xớ rớ đến người của hắn. Nhìn đi, nhìn đi, cho mi nhìn! Nhìn xem bọn ta ân ái ái ái thế nào!

Lam Lâm mím chặt môi, kiên quyết không hé miệng, nếu ánh mắt có thể sát thương được người thì đảm bảo lúc này Trịnh Bình đã đầu lìa khỏi xác, tứ chi phân mảnh mất rồi.

"Nốt lặn này thôi. Há miệng nào! Có thấy rất nhiều người đang nhìn ra đây không hả?"

Chính vì rất nhiều người chú ý nên cậu mới không muốn há miệng, được chưa?

"Em có tin nếu không há miệng anh còn có thể làm mấy trò quá đáng hơn cả thế này không?" Trịnh Bình nghiêng đầu, dùng nụ cười vô hại "uy hiếp".

Lam Lâm rất muốn chửi thề! Nếu há miệng, chứng tỏ cậu thực sự chịu thua, thua thảm hại trước chục con mắt đang như có như không đánh lại đây. Thử nghĩ xem, cảnh tượng hai thằng đàn ông đường hoàng ngồi giữa nơi công cộng đút cho nhau ăn là cái thể thống gì chứ hả? Từ đã! Vấn đề càng nghiêm trọng hơn là cái tên Trịnh Bình này lại còn dám uy hiếp cậu? Cậu sợ mất mặt, nhưng càng sợ hơn là những trò quỷ quái "Bình mặt dày" có thể làm ra khiến cậu không những mất mặt mà còn không có cửa tìm được mặt về nữa cơ. Ăn hay không ăn? Mất mặt chốc lát rồi lên lút nhặt về hay hoàn toàn mất mặt không cứu vãn nổi?

Qua ba giây đình trệ đấu tranh tâm lý, Lam Lâm rút cuộc dùng tốc độ sét đánh làm liên tục chuỗi động tác: Vươn người – hé miệng – ngậm nĩa – cướp

đồ ăn – nhai nhai – nuốt ực. Tất cả diễn ra trong thời gian chưa đến một cái chớp mắt!

Trịnh Bình đặc chí như cáo tộm được gà, hai con mắt lớn tỏa ra ánh sáng bảy màu lấp lánh rực rỡ chói mù lòa đám người xung quanh. Hắn xoay xoay cái nĩa đã trống trơn trong không khí, trên đó bóng loáng phản chiếu ánh đèn, nhìn thật kỹ còn thấy một lớp... nước miếng mỏng manh.

Chúttt.

Lam Lâm hóa đá, hai má phút chốc nóng rực muốn bốc ra khói.

Trịnh Bình khốn kiếp! Hắn, hắn, hắn lại dám mút cái nĩa vừa dính nước miếng của cậu! Thậm chí còn dám tạo ra âm thanh ghê tởm như vậy!

Trong một tích tắc, Lam Lâm thậm chí có ý nghĩ kích động muốn thủ tiêu tên khốn này! Bệnh thần kinh của Trịnh Bình càng ngày càng nặng rồi phải không? Liệu có phải thời gian tập huấn ở trường Quân sự quá khắt khe, hắn bị tai nạn gì đấy đập đầu, làm ảnh hưởng đến não bộ rồi hay không? Có cần phải đưa hắn đi khám khẩn cấp hay không? Cứ để tình trạng như vậy liệu tâm lý của hắn có trở nên vụn vỡ vô phương cứu chữa hay không?

Trịnh Bình nhìn đến hai má hồng thật hồng của Lam Lâm, còn có đôi mắt "hóng bóng" như muốn thiêu đốt trái tim hắn (thật ra là đang rối rắm muốn ăn tươi nuốt sống hắn), trong lòng cảm thấy vừa chua chát, vừa ngọt ngào. Lam Lâm của hắn bề ngoài ư nhìn, được rồi, công nhận là cũng có phần hấp dẫn, nhưng không cần đến mức dụ luôn cả nam lẫn nữ như vậy chứ? Thật làm cho hắn không có cảm giác an toàn chút nào...

Rất nhanh, Trịnh Bình buộc phải khống chế tâm trạng rối tinh rối mù, không thể để lộ ra cho Lam Lâm quá nhiều tin tức được, hắn sợ Lam Lâm hiện tại chưa thể tiếp thu được tình cảm của hắn, cứ tiếp cận dần dần, khiến cho Lam Lâm càng ngày càng quen thuộc với sự đụng chạm gần gũi vẫn là tốt hơn. Phương án chiến lược này tuy chậm nhưng hắn có thể nắm chắc, dù sao Trịnh Bình hắn cũng đã canh giữ cái "kho báu" này đến gần chục năm nay rồi, thêm vài ngày nữa cũng không tính là gì.

Trịnh Bình gầy gầy cảm ra hiệu cho Lam Lâm tập trung vào thức ăn trước mặt. Được rồi, hắn thật ra không dám khiêu chiến giới hạn của cậu quá nhiều. Biết là Lam Lâm vẫn thường bị hắn trêu chọc càn quấy, nhưng phải hiểu là cậu ta là người rất sĩ diện, ở nơi đông người mà chịu thỏa hiệp thế này đã là tử tế với hắn lắm rồi!

Minh Ngọc vừa bước vào phòng ăn liền "tia" được ngay một "cây" màu xanh lá đang ngồi híp mắt ở khu vực trung tâm nhất, khuôn mặt phơn phớt vui vẻ của người kia khiến nó cảm thấy tâm hồn xao xuyến, bước chân cũng không tự chủ được hướng về phía đó. Minh Ngọc như bị thôi miên, bỗng bèn trôi về phía thỏi nam châm màu xanh lục cực bắt mắt kia, muốn dính vào, dính thật chặt thì chợt khựng lại.

Lại là cái tên gì đó! Hóa ra hai người lên lút ra đây chim chuột với nhau! (Xin lỗi Minh Ngọc, nhóc không thấy là hai người bọn họ không hề lên lút mà thật ra đang quang minh chính đại chim chuột với nhau à?)

Lam Lâm vừa mới cường chế cắt đứt cái nhìn hung ác từ phía Trịnh Bình, chưa kịp chuyển lại về đĩa đồ ăn trước mặt thì bị một bóng đen bất ngờ áp sát tới. Theo phản xạ, Lam Lâm ngẩng đầu.

Minh Ngọc bị cái nhìn sắc như dao cưa của Lam Lâm làm cho giật thót, vô thức nín thở, không tự chủ được lui lại phía sau.

Người này vừa nhìn đã biết không phải dạng lương thiện gì! Nhóc con âm thầm tự đánh giá.

"E hèm, Minh Ngọc? Mày đến đây làm gì?"

Minh Ngọc bị giọng điệu không hề hoan nghênh của Trịnh Bình kéo tỉnh lại, trong lòng chua xót, nhưng càng nhiều hơn là sự ám ức, không cam lòng. Vì lẽ gì Trịnh Bình ghê lạnh tình cảm của cậu rồi lại đi xun xoe với một người đàn ông khác? Chính sự ám ức không cam lòng đấy khiến Minh Ngọc vô thức bật thốt lên.

"Em muốn cùng ăn cơm!" Giọng điệu kiên quyết nhưng vẫn có thể nghe ra âm thanh nghẹn ngào bên trong.

"Không được." Giọng Trịnh Bình chắc nịch.

Đối với thằng nhóc Minh Ngọc này, Trịnh Bình hiện giờ rất mâu thuẫn. Tuy hắn không còn chán ghét tình cảm đồng giới của Minh Ngọc với mình như lúc ban đầu nữa nhưng cũng không có nghĩa là Trịnh Bình có thể thoải mái hoan nghênh. Hắn không hề có chút tâm tình dư thừa nào để dành cho Minh Ngọc, đương nhiên muốn dùng phương thức quyết đoán lạnh lùng nhất để từ chối, dập tắt mọi hi vọng nhưng bên cạnh đó, hắn cũng âm thầm đổ kỵ sự thẳng thắn của Minh Ngọc. Hắn thật sự ước ao bản thân có được nửa phần dũng khí dám yêu dám theo đuổi như thế. Vậy nên Trịnh Bình hiện giờ kiêng kỵ động chân động tay với Minh Ngọc, càng không muốn cùng nó tiếp xúc, vạch rõ ràng giới hạn đôi bên.

Minh Ngọc kéo một cái ghế bên cạnh lại, đặt "thịch" mông xuống, khoanh tay trước ngực, kéo căng da mặt cương quyết tuyên bố.

"Em cứ ngồi đây!"

Minh Ngọc cứng đầu cứng cổ không thêm nói lý. Nó cứ ngồi ở chỗ này làm kỳ đà cản mũi, để xem hai người họ còn có thể "anh anh em em" đến mức nào.

Trịnh Bình siết chặt nắm đấm, bắt đầu nóng máu. Tâm trạng hôm nay của hắn không được tốt lắm, lên lên xuống xuống theo trận đấu loại, sau lại phải phòng thủ kẻ địch giả tưởng Tích Nhu, giờ lại đột nhiên nảy ra một Minh Ngọc kỳ đã cản mũi.

"Mây biển, nếu không đừng trách tao."

Minh Ngọc đối diện với con giận của Trịnh Bình đã thực sự sợ hãi rồi. Nó quá hiểu được sức mạnh nắm đấm của Trịnh Bình, nó tuy thích rất thích người kia, nhưng cũng rất sợ phải chịu đau. Nhưng nó không muốn lùi bước...

Lam Lâm tự nhiên chứng kiến một màn kịch kỳ lạ trước mắt, tự nhiên lại nhào đến một thằng nhóc lạ hoặc lạ hoặc, tự nhiên Trịnh Bình lại nổi giận khác thường, thậm chí có dấu hiệu muốn thật sự ra tay đánh người. Lam Lâm thấy thật khác thường, cứ để sự việc diễn biến theo chiều hướng căng thẳng thế này sẽ gây ra chuyện mất. Không biết thằng nhóc kia mang tội lỗi tày đình gì mà có thể dễ dàng chọc giận Trịnh Bình vốn không tìm không phải? Xét đáng về leo khoèo của nó thì chắc chắn không chịu nổi sức mạnh nắm đấm ngàn cân kia đâu...

Đúng lúc này, một tảng núi (?) cũng màu xanh lá cây đột ngột ập đến, che chắn hơn nửa ánh sáng của mấy người ngồi bên bàn. Anh Thạch vốn đi cùng Minh Ngọc, đến nhà ăn thì tình huống bất ngờ này đột biến quá nhanh khiến anh cũng luống cuống không biết cư xử ra sao. Để không dẫn đến "thảm án", anh đành phải tiến lại trung tâm chiến trường.

"Khà khà, hóa ra Trịnh Bình ở đây hả? Không ngại thì mấy anh em cùng ăn uống trò chuyện luôn nhì!"

Trung đoàn trưởng Thạch đã lên tiếng, Trịnh Bình chú cũng nên nể chút mặt mũi anh mày chứ hả? Anh Thạch chỉ dám lăm lăm trong đầu, ngoài mặt vẫn tỏ ra hết sức vô tư hào sảng như không hề thấy "sấm sét" đang nổ bùng bùng trên đầu Trịnh Bình.

Bình "sấm sét" vừa muốn cắt đứt trò chơi thi gan của Minh Ngọc bằng biện pháp bạo lực thì bị anh Thạch xen vào, hẳn chỉ khẽ liếc về phía Trung đoàn trưởng của mình một cái rồi rời đi, không hề hề rặng đáp lại sự nhiệt tình của anh, tiếp tục gây áp lực lên người Minh Ngọc.

Anh Thạch đơ mặt. Con mẹ nó, anh mày có phải gần đây tử tế với mày quá rồi hay không mà bây giờ dám ở đây coi khinh anh mày?!

Tình huống giằng co hai bên giờ trở thành tình huống giằng co ba bên (mặc dù sự xuất hiện của Trung Đoàn trưởng Thạch là yếu tố phụ thêm nhưng không có nghĩa là không hề có lực sát thương đâu nhé!). Lam Lâm giữ vai trò "bình vôi" trong cuộc chiến này vốn muốn làm người qua đường đứng xem nhưng ngẫm nghĩ lại hiện giờ thi đấu còn chưa xong mà xảy ra ẩu đả, thậm chí còn là chiến tranh nội bộ thì đối với ai cũng không có lợi. Cuối cùng vẫn nên là cậu ra mặt...

"Vây cùng ngồi đi."

Trịnh Bình bị âm thanh hờ hững của Lam Lâm đánh thức, hơi ngạc nhiên nhìn về phía cậu. Phải biết người này bình thường không hề thích chung đụng cùng người xa lạ, sao bây giờ tự nhiên lại dễ dãi như thế? Chẳng lẽ có ẩn tình gì sao? Là vừa mất thằng nhóc Minh Ngọc hay là vừa mất anh Thạch đây?

Trịnh Bình suy nghĩ rồi tỉnh rồi ngủ, cuối cùng không dám kết luận bừa nhưng vẫn hung hăng lườm Lam Lâm một cái, hừ mũi thật mạnh, đứng bật dậy, nặng nề kéo ghế của mình từ bên đối diện sang phía Lam Lâm. Trịnh Bình vừa ngồi xuống liền dựa vào thật sát như muốn tuyên bố chủ quyền, chỉ thiếu nước ôm chặt luôn người bên cạnh vào lòng. Hẳn là đang muốn phát tín hiệu từ phía, "Lam Lâm là của hần, hần chỉ cần Lam Lâm, tất cả sinh vật ngoại lai mau mau tránh xa năm mét!"

Lam Lâm rũ mi, trong im lặng tặng cho Trịnh Bình một ý tứ cảnh cáo.

Minh Ngọc hiển nhiên thấy được toàn bộ hành động ấu trĩ của Trịnh Bình, ghen tuông như men rượu chua chất bốc lên hừng hực, hun đôi mắt to tròn cay xè muốn chảy nước. Nó cắn chặt môi, cố ngăn không cho nước mắt trào ra, cả người gồng lên cứng đờ khổ sở.

Lam Lâm tinh ý phát hiện ra viên mắt đỏ hoe của Minh Ngọc, cũng thấy được ánh nước loang loáng đảo quanh trong hốc mắt nó. Khóe miệng cậu gật gật, âm thầm tự hỏi chuyện quái quỷ gì đang diễn ra đây? Tên khốn Trịnh Bình đi học viện Quân sự lại chọc được chuyện tốt gì thế này?

Anh Thạch được Lam Lâm mở lời liền thờ phào nhẹ nhõm trong lòng. Thật ra anh cũng không hề muốn làm căng với Trịnh Bình, sự việc cũng không đáng phải giằng co, cùng lắm là về Học viện ngầm giáo huấn hần một chút là được. Trung Đoàn trưởng Thạch quyết đoán lập mưu trong lòng, mặt ngoài hết sức tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, chủ động chào hỏi.

"Xin chào. Em là Lam Lâm phải không, nếu anh nhớ không nhầm chúng ta đã từng gặp nhau một lần?"

Lam Lâm "hảo cá vàng" nghiêng đầu nghi vấn. Trịnh Bình biết thừa cậu chẳng nhớ nổi người qua đường vu vơ này, đành thu lại tâm tình bực dọc, phụng phịu giới thiệu.

"Đây là Trung Đoàn trưởng của anh, gọi anh Thạch là được. Lần trước em đến thăm anh có gặp nhau sơ qua ở cổng Học viện."

Lam Lâm ra vẻ bùng tỉnh, nhưng thật ra con cá vàng vẫn bơi qua bơi lại trong đầu, không có dấu hiệu tìm được ký ức. Cậu gật gật đầu một chút, lạnh nhạt nói, "Chào anh Thạch."

Trịnh Bình trực tiếp gạt bỏ sự tồn tại của Minh Ngọc, giới thiệu qua loa về anh Thạch xong liền ngậm chặt miệng. Lam Lâm không khó để nhận ra thái độ của tên này khá bất thường, Trịnh Bình luôn là một kẻ mồm năm miệng mười, gặp người thân người, hiếm khi nào thấy hần ta tỏ ra khó ở như vậy, nhìn trái nhìn phải thế nào cũng không thấy cậu nhóc đối diện này có gì đặc biệt.

Trung Đoàn trưởng Thạch bắt được ánh mắt như có như không liếc về phía Minh Ngọc của Lam Lâm liền chủ động giới thiệu.

"Tên Nhóc này là Minh Ngọc, lính hậu cần, đi theo để giúp việc loong toong."

Lam Lâm lần này mới chính thức đánh giá tổng thể ngoại hình Minh Ngọc. Một cậu nhóc nhỏ nhắn trắng trẻo, khuôn mặt be bé không có nhiều góc cạnh, môi mỏng đỏ mọng, đặc biệt có đôi mắt tròn tròn ướt át khiến người khác cảm thấy như động vật nhỏ đáng yêu. Nhưng đáng tiếc, động vật nhỏ đáng yêu nào đó có vẻ như không ưa thích Lam Lâm cho lắm.

Lam Lâm và Minh Ngọc nhìn nhau, không ai mở miệng. Lam Lâm mơ hồ nhận ra địch ý của nhóc con đối diện. Bầu không khí trở nên ngưng trọng. Cuối cùng, vào một giây nào đó, Minh Ngọc rút cuộc nghiêng đầu tránh đi, ánh mắt lạnh lạnh không dao động của người kia làm cho Minh Ngọc cảm thấy mình chẳng bằng một hạt bụi, không hề có ý nghĩa tồn tại trên thế giới này.

Trịnh Bình len lén nhếch lên khóe miệng nhưng rất nhanh đã trở lại trạng thái bình thường, hẳn khá hài lòng về thái độ của Lam Lâm.

Lam Lâm làm sao không biết Trịnh Bình đang len lút đắc chí, còn về việc đắc chí cái gì cậu không thêm quan tâm. Hừ, và cậu tất nhiên sẽ không nói cho Bình ngu ngốc biết được rằng cậu có bao nhiêu tò mò đâu. Cảm giác bức dọc quai quai hết sức khó hiểu nhen nhóm từ dưới đáy lòng này của cậu là thế quái nào không biết!

Không khí bàn ăn lúc này phải nói là hết sức gượng gạo, tồn tại hai thái cực khác nhau hoàn toàn. Bên này, Lam Lâm, Trịnh Bình tương thân tương ái không coi ai ra gì gấp đồ ăn cho nhau (thực chất chỉ có Trịnh Bình chủ động xun xoe nịnh nọt), bên kia, anh Thạch và Minh Ngọc ngồi cứng nhắc chọc qua chọc lại phần ăn của mình. Thật sự nuốt không trôi mà! (Chung quy lại cũng chỉ là một chữ "ghen", anh Thạch ghen tị, Minh Ngọc ghen tuông.)

Anh Thạch đôi khi sẽ chủ động lựa vài chủ đề chung hấp dẫn để gọi chuyện, Trịnh Bình cuối cùng cũng nể mặt Trung Đoàn trưởng, đưa đẩy vài câu, rất nhanh bàn ăn trở nên sinh động hơn một chút. Tuy phần lớn thời gian đều là hai người Trịnh Bình và anh Thạch nói chuyện, thi thoảng Minh Ngọc cũng xen mồm vào nhưng sẽ bị Trịnh Bình ngó lơ. Lam Lâm tiếp tục bảo trì yên lặng, an ổn ăn những miếng gà được Trịnh Bình rút xương đưa qua.

Bỗng một đoạn nhạc giao hưởng nhẹ nhàng vang lên, cắt ngang chủ đề về thời tiết đang dang dở.

"Xin lỗi, điện thoại của tôi."

Lam Lâm lau khóe miệng, đứng dậy ra hiệu sẽ đi nghe điện thoại một chút. Trịnh Bình nháu mày nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Lam Lâm rồi đi, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt.

Lam Lâm nghe điện rất nhanh đã quay lại, đang mãi cúi xuống nhét di động vào túi quần thì bả vai bị đụng nhẹ một cái.

"Không sao chứ?"

Lam Lâm ngược lên nhìn chủ nhân giọng nói dịu dàng khá quen thuộc, Tích Nhu vẫn mang bộ dạng nhẹ nhàng mềm mòng dễ gây thiện cảm cho người khác như vậy.

"Thật hiếm có. Tôi nhìn thấy sự cung chiêu hiện hữu trong đôi mắt cậu."

Tích Nhu không đầu không đuôi nói một câu đầy ý tứ. Ý không ngờ trong con người vốn tưởng luôn lạnh lùng cũng có lúc có thể hiện lên sự bất đắc dĩ cùng chiêu chuộng cực hạn.

Một màn vừa rồi diễn ra rất nhanh, giống như chỉ là hai người xa lạ vô tình đụng nhau rồi bước qua nhưng Trịnh Bình lại chứng kiến tất cả. Vốn dĩ ngay từ lúc Lam Lâm bước ra khỏi cánh cửa phòng ăn hẳn đã luôn luôn theo dõi phía bên đó, không ngờ tên Tích Nhu này vậy mà nhân lúc hăn không kịp chuẩn bị tạo ra va chạm mờ ám.

Tại sao trước nay Trịnh Bình hăn không phát hiện hóa ra Lam Lâm cũng có sức hút như vậy? Khi xưa có thể khiến đám đàn bà con gái trầm thương trộm nhớ thì thôi không nói, đến bây giờ thậm chí còn có thể hấp dẫn cả đàn ông?

Trịnh Bình ơi Trịnh Bình, có phải mày quá đa nghi rồi hay không? Phải chăng chính mày có thứ tình cảm vượt quá giới hạn với Lam Lâm mà suy bụng ta ra bụng người, hoài nghi cả những người xung quanh?

Nhưng kể cả dù là như vậy, giết nhầm còn hơn bỏ sót, hăn tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào xâm phạm đến lãnh thổ của hăn! Lam Lâm là báu vật mà hăn canh giữ đã rất lâu rất lâu rồi, dám mơ ước người của hăn? Đến một người, đánh bay một người!

Lam Lâm trở về bàn ăn liền bắt gặp ánh mắt đầy ý chí chiến đấu (?) của Trịnh Bình. Cậu nhún mày nghi hoặc, lại gì nữa đây?

"Có chuyện gì vậy?" Trịnh Bình dùng giọng điệu ngọt ngào nhưng giấu đầy gai nhọn hỏi thăm.

"Tiêu Ngọc sắp đến đây." Lam Lâm nhàn nhạt trả lời.

"Cái gì?! Tiêu Ngọc?!" Trịnh Bình gào tướng lên.

Lam Lâm nheo mắt nhìn Trịnh Bình tự nhiên kích động, khóe miệng mím thành một đường chỉ.

"Ai cho cô ta đến đây?!" Trịnh Bình chát vắn.

"Tôi."

Mẹ kiếp, tên này gần đây thường xuyên phát điên, cậu gần như không thể đoán trước được lúc nào hắn sẽ lật mặt. Từ khi nào Trịnh Bình muốn kiểm soát các mối quan hệ của cậu như vậy? Hiển nhiên Lam Lâm đã thực sự quên mất rằng suốt bao nhiêu năm "chung sống" đến nay, cậu hầu như không hề có bất kỳ một mối quan hệ mới lạ nào, trừ những trường hợp cá biệt như vệ sĩ tư nhân...

Dây thần kinh trong đầu Trịnh Bình kéo căng lại càng căng, muốn đứt phứt đến nơi rồi. Chuông cảnh báo reo lên liên hồi, cấp báo cho hắn kẻ địch đến, kẻ địch thực sự đang đến! Tiêu Ngọc, Tiêu Ngọc, hay lắm, con bé đồng đánh xui xẻo đó thể mà lại dám vác xác đến đây! Tiêu Ngọc, Minh Ngọc, Trịnh Bình lần đầu tiên sâu sắc cảm thấy hắn sinh ra đã xung khắc với những người tên Ngọc.

Trịnh Bình hẳn học lờm Minh Ngọc đang trơ mắt "hóng" kịch vui của hắn. Minh Ngọc thật oan uổng, không dung bị trừng, ngày thơ không hề biết mình là cái thớt bị đao phủ Trịnh Bình giận cá mà không dám xuống tay chém trúng!

Không khí trên bàn ăn vốn đã không tự nhiên giờ lại trở nên cứng nhắc. Mỗi lần mở miệng ra nói chuyện đều phải cẩn cẩn thận thận như dò mìn, vô tình đâm phải thuốc nổ âm thầm chôn dưới lớp đất mỏng không chừng bị nổ cho banh xác luôn!

Anh Thạch là người biết bao quát tình hình, tất nhiên sẽ không đại gì đâm bậy, Minh Ngọc tuy hậm hực nhưng thực chất vẫn chỉ là nhóc con gan bé, hiển nhiên ngoan ngoãn hơn nhiều. Duy chỉ có Trịnh Bình là vẫn dùng bộ mặt vụn vặt cứng nhắc gấp đồ ăn cho Lam Lâm – người dường như có thái độ bình tĩnh nhất trong này (mặc dù hình như chính cậu ta mới là người châm ngòi kíp nổ mà?).

*

Bữa trưa không mặn không nhạt nhanh chóng qua đi, Trịnh Bình không có dấu hiệu muốn trở về khu vực tập kết của Học viện Quân sự nên anh Thạch cũng không miễn cưỡng. Đôi bên từ biệt nhau rồi ai về nhà nấy, tan rã trong bầu không khí không vui cũng chẳng buồn, đại khái không biết dùng từ gì để diễn tả.

Lam Lâm không phải lần đầu tiên nhận thấy địch ý của Trịnh Bình đối với Tiêu Ngọc, cậu biết thừa hai người này đầu đá nhau tranh giành sự chú ý của cậu.

Haiz, đã từng này tuổi đầu rồi mà vẫn còn như trẻ con vậy, chành chọc nhau chỉ vì ghen tị thôi sao?

Lam Lâm mặc nhiên quy hành vi ấu trĩ của Trịnh Bình và Tiêu Ngọc thành "cảm giác mất an toàn", nếu cậu nhớ không nhầm trên mạng vẫn thường có nhiều bài tâm sự đại loại như "khi bạn thân có bạn thân mới" thì phải? Gần đây biểu hiện tranh giành, độc chiếm, vân vân và mây mây của Trịnh Bình thể hiện rất rõ ràng, có lẽ hắn ta cảm thấy Tiêu Ngọc xuất hiện làm cho địa vị của mình trong lòng cậu lung lay?

Haiz, thờ dài lần nữa. Mặc dù cảm thấy có gì đấy sai sai nhưng vẫn dứt khoát kết luận như vậy đi! (Tác giả: Lam Lâm, cậu là đang cố tình trốn tránh đó...)

Nghĩ rồi lại nghĩ, Lam Lâm cuối cùng quay sang Trịnh Bình, vỗ vỗ lưng hắn một chút coi như an ủi.

Trịnh Bình bỗng dưng thấy Lam Lâm chủ động tiếp cận mình thì nội tâm nở bung một vườn hoa lá, ném hết hậm hực ra sau đầu, cười tít mắt, đảo khách thành chủ, xoay người nhẹ một cái đã vững vàng nắm được bàn tay đặt trên lưng mình, bóp bóp hai cái thử độ mềm dẻo, cuối cùng mới gật gật đầu hài lòng về vật phẩm ngẫu nhiên "lượm" được, từ đấy liền không buông ra.

Lam Lâm giật giật khóe miệng nhìn hai bàn tay không biết là lần thứ bao nhiêu trong ngày đan chặt vào nhau. Dẫu biết hai thằng đàn ông giữa đường giữa chợ không coi ai ra gì dứt cho nhau ăn đã khó xem lắm rồi, giờ còn dung dăng dung dề nắm tay như vậy có phải quá đáng quá không?

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi nhưng Lam Lâm âm thầm nhún vai, lực nắm tay mạnh như vậy, có muốn buông ra cũng chẳng được đâu nhỉ? Cam chịu một chút đi, an ủi con sói xám "ngu si tử chi phát triển" đang trong thời kỳ khó ở này một chút, bằng không sẽ hơi tí hắn lại phát điên ngoài tầm kiểm soát thì mệt lắm. Dù sao nắm nắm như vậy cậu cũng khá hưởng thụ, móng vuốt tên này thật to, thật ấm, xua đi không ít cảm giác lạnh buốt khó chịu. (Tác giả: Cậu vẫn còn muốn giả ngu hả Lam Lâm?)

Trịnh Bình và Lam Lâm lần nữa ngoan ngoãn ngồi ở vị trí cũ, tư thế cũ, vẫn là sát sắn sát vào nhau như vậy. Mọi người xung quanh không biết là nhìn đến quen hay giả vờ mắt diếc tai ngơ trước hành vi thân mật quá đáng của hai tên "trơ trẽn" này nữa. Đại sư huynh Tùng Lâm ngồi cách đó không xa sâu xa liếc nhìn vài cái, âm thầm hạ quyết tâm phải thông báo chuyện này cho sư phụ kính mến. Không biết có phải tại anh quá nhạy cảm hay không nhưng đại sư huynh thật sự cảm thấy mối quan hệ của hai sư đệ nhỏ tuổi không bình thường ý à!

Người chủ trì đến giờ quy định liền đứng lên bục cao ba la bỏ lô giới thiệu, lại mời các vị đại biểu phát biểu một tràng cảm xúc, dài dòng qua lại như vậy cũng phải mất quá nửa tiếng đồng hồ. Khi thí sinh và khán giả ngập đến sắp sái quai hàm (vì không được ngủ trưa) thì cuối cùng cũng nghe được "reng reng" báo thức. Cuộc đấu vòng loại trực tiếp cuối cùng cũng chính thức mở màn!

Toàn thể anh chị em tham gia dự thi chấp tay trước ngực cầu nguyện ban tổ chức không sáng tạo thêm bất kỳ quy tắc quái gở nào nữa, một vòng loại là đã đủ lắm rồi!

Vốn tưởng rằng sau vòng đấu loại sẽ có chẵn ba mươi thí sinh, nhưng vì tuyên bố bất ngờ của ban tổ chức nên đến vòng này chỉ còn lại hai mươi bảy.

Hai mươi bảy thí sinh đấu đối kháng hình thức đơn nhất, như vậy nghĩa là dư ra một người may mắn, không cần "uýnh lộn" cũng có thể trực tiếp vào tiếp vòng trong. Để đảm bảo tính công bằng cho các thí sinh, mỗi người được lên bốc thăm số thứ tự cho bản thân, tiếp theo sẽ tiến hành bốc thăm đối thủ. Người nào bị thí sinh bốc trước điểm trúng làm đối thủ thì tự động không cần bốc thăm nữa. Người dư lại cuối cùng không được bốc tên sẽ trở thành

người được đặc cách vào thẳng vòng trong.

Toàn thể anh chị em tham gia dự thi lần nữa âm thầm chấp tay cầu nguyện mình được thần may mắn phù hộ...

"Số ba – Đinh Tài Thu bốc được số hai mươi ba – Nguyễn Lam Lâm."

Ách, Lam Lâm hơi giật mình, hướng mắt về phía khu vực bốc thăm liền nhận ra đối thủ của mình là một trong những đồng đội cũ của tổ Thiết Ứng.

Đinh Tài Thu nhìn cự chiến hữu Lam Lâm giờ trở thành đối thủ của mình liền lộ vẻ mặt bất đắc dĩ. Người tên Lam Lâm này chính là người được tổ trưởng Trịnh Bình trong suốt quá trình thi đấu bảo vệ cẩn thận kỹ càng nhưng nếu tính ý một chút liền có thể nhận ra Lam Lâm này bản lĩnh cũng không hề nhỏ. Thân thủ người này nhanh nhẹn, đầu óc khá linh hoạt, quyền cước tinh diệu, tuy chưa thể đánh giá cụ thể thực lực nhưng không thể coi thường.

Hai người Lam Lâm, Tài Thu từ xa gật đầu với nhau một chút rồi về vị trí xếp hàng của mình, yên lặng tiếp tục chờ đợi trong quá trình bốc thăm.

Trịnh Bình, số chín lên bốc thăm được một đối thủ khá mạnh nhưng chưa đủ khiến hắn đề vào mắt. Dựa vào năng lực hiện tại của mình hắn tin có thể dễ dàng vượt qua được vòng loại, tiến thẳng vào chung kết, à quên, trừ phi con ma xui xẻo rơi trúng đầu hắn để hắn gặp phải Lam Lâm thì... hắn cũng không biết mình có nên tiếp tục chiến đấu đến cùng không nữa. Hic, đàn ông khi yêu thật nhiều bất đắc dĩ mà!

Hoạt động bốc thăm diễn ra thoải mái vui vẻ nhưng cũng khá hồi hộp. Xác suất xui xẻo không lớn nên Trịnh Bình, Lam Lâm nhất thời bỏ qua nhau ở vòng này, cả hai lặng lẽ thờ phào một hơi trong lòng. Trịnh Bình lần nữa mông lung suy nghĩ không biết nếu gặp phải trường hợp đó thì hắn có nên đầu hàng luôn không? Bên Học viện Quân sự cũng không ủy thác cho hắn nhất định phải đạt quân quân giải giao hữu này nhưng xét trên tính sĩ diện của Lam Lâm hiển nhiên cậu ta sẽ không để yên cho hắn.

Trịnh Bình tự tiến thoái lưỡng nan trong ảo tưởng chưa thành hiện thực của mình. Lam Lâm nhưn mày nhìn vẻ mặt rối rắm ngốc nghếch của hắn, cuối cùng lựa chọn mặc kệ tên dở hơi cáng lộn này.

<đăng sau="" hậu="" trước="">

Đại sư huynh: Mình nhất định phải báo lại chuyện này cho sư phụ!

Sư phụ: Ta già cả nên ngẩn ngẩn rồi...

Vệ sĩ: Chúng tôi đang cosplay người vô hình.

Tài xế Vinh: Tôi đang ở đâu hả? Coi như tôi đang bận trông xe đi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đánh Thức Em - Dont Wake Me Up* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.